

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PIRATE GIRLS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENELOPE
DOUGLAS

PIRATE GIRLS

PENELOPE
DOUGLAS

Telif hakkı © 2024 Penelope Douglas
Kapak Tasarımı © 2024 Hang Le
Biçimlendirme ve Düzeltme: Allusion Publishing

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar dışında, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya bilgi erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

TABLE OF CONTENTS

Penelope Douglas'ın diğ er eserleri

Çalma listesi

Yazarın Notu

Shelburne Şelaleleri Haritası

Aile Ağacı

Epigraf

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Epilog
Önizleme
Sessiz Olanlar
Ana Karakterler
Teşekkürler
Yazar Hakkında

ALSO BY PENELOPE DOUGLAS

Bağımsızlar

Suistimal

Punk 57

Doğum Günü Kızı

İnanç

Tryst Six Venom

Şeytanın Gecesi Serisi

Yozlaşmış

Saklanma yeri

Acil Durdurma Anahtarı

Konklav

Gece çöker

Ateş Gecesi

Düşüş Serisi

Kabadayı

Sen'e kadar

Rakip

Uzaklaşmak

Alevler içinde

Adrenalin

Neredeyse asla

Cehenneme Doğru Yolculuk Serisi

(Fall Away Yan Dizisi/Yapım Aşamasında)

Falls Boys

Korsan Kızlar
Sessiz Olanlar
Gece Hırsızları
Geçit Töreni Sokağı
Ateş Şelaleleri

PLAYLIST

Spotify'da

Mercury's Antennae'nin "Beneath the Serene" adlı eseri
Holy Wars'ın "BORN DARK" albümü
...And You Will Know Us by the Trail of Dead grubunun "Caterwaul"
şarkısı
Charlotte Gainsbourg'un "Ölümcül Sevgililer Günü"
LØLØ ve Maggie Lindemann'ın "debbie downer" adlı eseri.
Pierce The Veil'in "(Ölümden Korkma)" adlı eseri
Olivia Rodrigo'nun "Sürücü Ehliyeti" adlı eseri
MXMS'nin "Mezarcı" adlı eseri
LUNA AURA'nın "BAL" adlı eseri
Meg Myers'ın "Kıskanç Deniz" adlı eseri
Fever Ray'ın "Keep the Streets Empty for Me" şarkısı
ZAND'ın "Luci"si
Olivia Newton-John'un "Sihir" şarkısı
Weyes Blood'un "Filmler"i
YONAKA'nın "Gücü Ele Geçir" adlı eseri
Alter Bridge'in "Slip To The Void" şarkısı
Adelita's Way'den "Çöküş"
Halflives'ın "Kurban" adlı eseri
Tate McRae'nin "You Break Me First" şarkısı

Çalma listelerine ek olarak, tüm hikayelerim Pinterest ilham panolarıyla
birlikte geliyor.
Lütfen okurken PIRATE GIRLS'ün panosunun tadını çıkarın!

AUTHOR'S NOTE

Hellbent Serisi, Fall Away Serisinin bir yan serisidir. Bunlar çocuklar için yazılmış hikayelerdir.

Fall Away'i okumak faydalı ama şart değil. Ebeveynler sık sık karşımıza çıkıyor ve geçmiş hikayelerine de göndermeler yapıyor, bu yüzden önce onları okumak isterseniz, okuma sırası şu şekilde: BULLY, UNTIL YOU, RIVAL, FALLING AWAY, AFLAME ve NEXT TO NEVER.

FALLS BOYS (Hellbent #1) kitabını, PIRATE GIRLS'ü okumadan önce okumanız şiddetle tavsiye edilir. Arka planda devam eden bir gizem var. Bu hikayede sizi olaylardan haberdar etmeye çalışacağım, ancak FALLS BOYS'u önce okursanız en iyi deneyimi yaşarsınız. Sadece bir uyarı.

Eğer bu serinin başlamasından önce karakterlerin hangi bölümlerde yer aldığını okumak isterseniz, buraya gidin -> <https://pendouglas.com/2022/02/28/get-ready-for-hellbent/>

Tekrar söylüyorum, bunların hiçbiri gerekli değil, ancak tüm dünyayı deneyimlemek isterseniz, BULLY ile başlayabilirsiniz. Keyfini çıkarın!

Shelburne Şelaleleri'nin haritası için lütfen bağlantıya tıklayın.

Lütfen soyağacı için bağlantıya tıklayın.

“İki kez savaşmak zorundasın: bir kez korkuna karşı, bir kez de düşmanına karşı.”

— Carolyn Keene,
Esir Tanık (Nancy Drew Gizem Hikayeleri #64)

Bully kitabını okuyan Carol Teyze'ye
ve "Anne babaları nerede Allah aşkına?" diye sordu.

Artık onlar anne baba oldular!

CHAPTER ONE

Dylan

Aro'nun gözlerinin içine bakıyorum, bunu söylememesini diliyorum.

"Yarım saat geç kaldınız," diyor bana.

Evet, tabii ki.

Otoparkı geçip, okulun arka girişlerinden birinin yakınında bekleyen kıza doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Sağımda futbol stadyumunun ışıkları gece gökyüzünü aydınlatıyor ve spikerin sesi o kadar yüksek ki ne dediğini anlayamıyorum. Ama kalabalık yine de tezahürat yapıyor. Çenemin altındaki çamuru elimle siliyorum ve anahtarlarımı kirli motosiklet ceketimin cebine koyuyorum.

Kapıya yaklaşırken kuzenimin kız arkadaşı sesini alçaltarak, "Baban benim seni almaya geldiğini düşünüyor," dedi.

Metal bir tırnak törpüsü çıkarıyorum, Aro kenara çekilirken kapı kolunu tutup kilidi açmaya başlıyorum. Annem ve babam stadyumdan çıkmadan önce temizlenmem gerek. Spor dolabımda yedek kıyafetlerim var. Babam üzerimdeki kiri görürse...

Ona şöyle bir baktım. "Nerede olduğumu ona söylemedin, değil mi?"

Kahverengi gözlerini kısıp çenesini sıkıyor ve onu gücendirdiğimi fark ediyorum. Beni ele vermezdi. Bu bir şifre.

"Güzel." Başımı sallayıp çalışmaya devam ettim. "Eğer sorarsa sakın bir şey söyleme."

"Bunu anlayacak," diye karşılık veriyor kadın. "Eğer cevap vermezsem, yalan söylemek istemediğim içindir ve o da bunu biliyor."

Tırnak törpüsünü hafifçe oynatıp sonra çeviriyorum. "Şey, yalan söyleyebilirsin..."

Bu elbette her zaman bir seçenek. Onu cezalandıramaz.

Sanırım, Aro ve iki kardeşi onun ve karısının yan komşumuzda yaşadığı için, amcam Jax'i (kardeşi) onu cezalandırmaya zorlamaya çalışabilir. Ama

Jax bunu yapmaz. Aro, olması gerekenden çok önce çocukluktan çıktı ve Jax bunu herkesten daha iyi anlıyor.

Aleti sıkıca kavrayıp biraz daha çevirip oynattım, ama sonra bakışlarının sıcaklığını hissettim.

Bakınca, bu sefer çok farklı gözlerle karşılaştım. Daha koyu renkli gözlerdi bunlar.

Kendime tamamen kızarak başımı sallıyorum. Buradaki hayatından çok memnun. Babam onun patronu. Babamın kardeşinin evinde yaşıyor. Kuzenim Hawke ile çıkıyor. Benimle aynı okula gidiyor. Kardeşleri de bizim mahallemizde çok başarılılar...

Ondan tüm bunlara saygısızlık etmesini istiyorum.

"Bu hiç de doğru değildi." Duraksıyorum. "Özür dilerim."

Sol kaşı kalktı ve bir an daha direndi, sonunda pes etti. "Sorun değil," diye iç çekti. "Geçen yıl seni alt ettim. Bu yıl ise tüm sırlarını sadece bana anlatıyorsun."

Beni perişan mı ettin... ne?

Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Bana sahip olduğun için çok şanslısın, değil mi?"

Evet, öyleyim. Ona bayılıyorum.

Ama beni fena halde dövmedi...

Aleti elimde sıkıştırıp sallayarak, güç kullanarak çıkarmaya çalışıyorum.

Eğer o kavga sırasında birbirimizden ayrılmıyaydık...

Tırnak törpüsünün ince ucu, kilidi açmaya çalışırken elimi kesti.

Kuzenlerimin neredeyse tamamı erkek. Güreşmeyi biliyorum, teşekkür ederim.

Ama sonra... dosya ikiye ayrılıyor, yarısı hâlâ kilidin içinde sıkışmış durumda.

Gözlerimi hızla Aro'ya çevirdim, omuzlarım düşerken ciğerlerimden bir inilti çıktı.

Gözlerini devirdi ve yaklaştı. "Cidden, çekil yolumdan."

Kenara çekilip, gençliğinde özenle sakladığı küçük aletlerle dolu anahtarlığını çıkarmasını izledim. Kırık tırnak törpümü kilitten çıkarıp, küçük bir gergi anahtarı yerleştirdi. Bir eliyle tutarak, başka bir küçük alet bulup kapı koluna taktı.

Onunla burada buluşmayı teklif ettiğime sevindim. Bana bunu nasıl yapacağımı üç kez öğretti ama hala zorlanıyorum. Eve gidip

temizlenmeliydim ama Rekabet Haftası bu akşam başlıyor. Burada olmam gerekiyor.

Gözleri aniden elime takıldı. "Kanıyorsun."

Aşağıya baktığımda, işaret parmağımın uzun kemiği üzerinde kanın yayıldığını gördüm.

Çenemi tekrar sıyırıp elimi kaldırdım ve birkaç ince kırmızı çizgi gördüm. Evet, daha önce hissettiğim şey çamur değildi. Bunu saklamak zor olacak.

Kilidi açıyor ve dilini ısırıldığını anlayabiliyorum. Bu gece izinsiz ve yasa dışı bir şekilde antrenman yaparken bisikletimden düştüğümü ve yarışırken kaskımı çıkardığım için yüzümün kanadığını biliyor.

"Ya yaralanırsanız ve orada yapayalnız kalırsanız ne olur?" diye soruyor.

Telefonumu kontrol ettim, babamdan iki cevapsız arama olduğunu gördüm. Telefonu cebime geri koydum. "Silahlı insanlarla karşılaştın. Hem de tek başına," diye belirttim. "Bu hiçbir şey değil."

"Ve beni bir daha asla yalnız kalmayacağıma inandıran ilk kişiyle ne oldu?" diye soruyor, kuzenim Hawke'ı kastederek. "Üzerine oturdum."

Kaşlarımı çattım. "Ugh."

"Eski arabanla..." diye alaycı bir şekilde söylüyor ve bir tık sesi duyuyorum.

"Tanrım." diye homurdandım kendi kendime. "Çekil."

Onu kenara itip anahtarlığını çıkarıyorum, ona geri fırlatıyorum ve kapıyı açıyorum.

Hawke benden bir yaş büyük, yani hayatımın her anında yanımda oldu. Kızlara ilgi duymaya başlamadan önce, kasları oluşmadan önce onu tanıyordum.

Bana istenmeyen zihinsel imgeler verecek şeyler yaptığını duymak istemiyorum. Ama arkadaşım olduğu için bazen bana erkek arkadaşından bahsetmek istiyor ve bu çok iğrenç.

Boş okula giriyorum, koridor karanlık ve sessiz, o da peşimden içeri giriyor ve kapıyı çarpıyor. Stadyumdan gelen müzik ve tezahürat sesleri içeriye sızıyor, ancak ay ışığı ve futbol sahasından gelen ışık yukarıdaki pencerelerden içeri sızdığı için sadece uzaktan gelen bir uğultu olarak duyuluyor.

Yürümeye başladım, Aro'nun alışılmadık derecede sakin sesi arkamdan geldi. "Ve silahlı insanlarla yüzleşmeyi akıllıca bir şey olarak görmedim,"

diye hatırlattı bana. "Yapmam gerekeni yaptım, anlıyor musun?"

Ona hafif bir gülümseme gönderdim. Biliyorum.

Nehrin karşı yakasındaki karanlık ve harap haldeki fabrika kasabası Weston'dan geliyordu; bölgedeki tüm genç suçlular orada yaşıyordu çünkü polis oraya gitmiyordu. On milden daha az bir mesafede olmasına rağmen, Shelburne Falls'tan tamamen farklı bir dünyaydı. En yeni binaları yüzyılın başından kalmaydı -yani bir önceki yüzyıldan- ve yan yana çalışan iki sokak lambası bulmak bile şans işiydi.

Ama o benim sahip olduğum avantajlarla büyüse bile, insanların ona istediklerine sahip olamayacağını söylemesinden yine de hoşlanmazdı.

"Ve bunu yapmak zorundayım," diye açıklıyorum.

Kendi başıma bile olsa antrenman yapmalıyım. Bu kasaba halkı, ailemi tanıdıkları için benim kim olduğumu bildiklerini sanıyor, ama kimse gerçekten benim ben olmamı istemiyor. Beni görmüyorlar. Onlar Trent'i görüyorlar.

Yürüyoruz ve ben ceketimi ve botlarımı çıkarıyorum, koridorda çamur izi bırakıyorum.

Geçerken elli sekiz numaralı odayı işaret ediyorum. "Annem bütün sınıfın önünde babama onu ne kadar özlediğini ağlayarak anlattığı oda işte orası..."

Aro, benim ve kuzenlerimin anne babalarının burada okula gittiği zamanlardan kalma tüm hikayeleri duydu.

Yolumuza devam ediyoruz. "İşte burası Madoc Amca'nın onu baloya davet ettiği yemekhane," diye neşeli bir şekilde söylüyorum, yeni tadilat görmüş kafeteryanın pencerelerinin önünden geçerken.

Spor salonuna vardık ve sağdaki kapıyı elimle işaret ettim. "İşte babamın daha sonra ona yumruk attığı soyunma odası."

Sonra durdum, döndüm ve çenemi, yanından geçen herkesin görebileceği şekilde, üzerinde 1622 numarası yazılı dolaba doğru salladım. "İşte cep telefonunun bulunduğu dolap bu."

Diğer iki eserle birlikte, kupalar, şampiyonluk pankartları, eski fotoğraflar, yüzme kurdeleleri, başarılı mezunların (sadece anne babam değil, Madoc, Belediye Başkanı ve romancı Juliet Teyze de dahil) gazete kupürleri ve bazı antika kıyafetlerle dolu bir vitrinde sergileniyor. Sergi, uzun duvarda yaklaşık on iki metre boyunca uzanıyor.

Soldaki 1622 numaralı, kenarları kırık sarı dolaplara bakıyorum.

"Bunun doğru olan olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor.

Gözümü kırpmadım ve ona bakmadım. "Hawke, ben rica edince eski okul kayıtlarından bazılarını ele geçirdi."

Boyanın aşındığı yerlerde metal köşeler paslanmış, havalandırma deliklerinden tutamağın altına kadar her santimetre karede ezikler ve çizikler bulunmaktadır.

Yirmi yıldan fazla bir süre önce, anne babam o kapı kolunu kaldırdıklarında babamın çalınmış cep telefonunu buldular; Nate Dietrich bu telefonu kullanarak anneme babamın onların cinsel ilişkiye girdikleri bir videoyu yayınladığına inandırmıştı.

Bu, suç ortağı Piper Burke'ün dolabıydı ve geçen yıl yeni dolaplar takmaya ve eski dolaplardan birkaçını okulun tarihini nostaljik bir şekilde sergilemek için saklamaya karar verdiklerinde yönetim bunu fark etmemişti, ama üvey kuzenim Kade fark etmişti. Bu dolabın çöpe atılmasını istemediği için, her gün birkaç kez önünden geçmek zorunda kaldığım bu uzun cam vitrinde korunan eserlerden biri olmasını sağladı.

Yıllar önce o videoyu birçok insan izledi ve şimdi burada olan çocukları var. Unutulmadı ve kimse anne babama tek kelime etmeye cesaret edemese de, aslında sır olmayan bu sır, tıpkı suyla dolan bir gemi gibi, girdiğim her mekanı yavaş yavaş dolduruyor.

Sanırım Kade bunu düşünmedi bile. Onun tek derdi Nate ve Piper'ın bir çocuğu olması ve o çocuğun bu yıl burada liseye başlaması. Babanın günahları işte...

Ve biliyorum ki o video anne babamın suçu değildi, ama onların gölgesi her yere düşüyor.

Aro'ya şöyle bir baktım ve sonra yanına gidip kadınlar soyunma odasının kapısını iterek açtım. "Bütün bu kasaba ailemin etrafında dönüyor, bu okul da en çok onların etrafında dönüyor." Ceketimi bir banka bıraktım ve botlarımı çıkardım. "Babam motosiklet yarışçısı olarak hedef olacağımı düşünüyor. Sadece kız olduğum için değil, aynı zamanda kızı olduğum için de. Geçmişteki saçmalıkları yüzünden bu okulda zaman zaman hala alay konusu olduğum gibi alay edilmemi istemiyor."

Hiç şüphe yok ki, babam benim yaşımdayken kendine yarattığı kötü şöhretin farkında ve bundan pişmanlık duyuyor.

Ama onun hatası, bunun benim omuzlamam gereken bir yük olduğunu düşünmesi.

Ona döndüm, tişörtümü çıkarıp kot pantolonumu açtım. "Biliyor musun, babam neden benim gözlerden uzak durmamı ve dikkat çekmememi istiyor,

Musluğu sertçe aşağı indirip suyu kapattım ve havlumu aldım. Havluyu üzerime sarıp kabinden çıktım ve Aro ile paylaştığım spor salonu dolabından temiz kıyafetler buldum.

Dışarıdaki müziğin boğuk titreşimi kesiliyor, ancak duvarlar o kadar kalın ki, bir spikerin konuşup konuşmadığını veya kalabalığın tezahürat yapıp yapmadığını duymak mümkün değil.

Solumdaki yüksekte duran saate göz attım. Sekiz on dokuz.

Saat dokuza kadar orada olmalıyız.

Üzerime yedek kıyafetlerimi, temiz spor ayakkabılarımı ve çok sevdiğim siyah kolej ceketimi giyiyorum; çünkü ceketin manşetlerinde, bel ve yaka kısımlarında turuncu ve siyah çizgiler var. Bunlar okulumuzun renkleri ve bu ceketten başka kimsede yok. On yaşındayken bir ikinci el mağazasından almıştım ve bunca zamandır saklıyordum, içine sığana kadar.

Anahtarlarımı cebime, telefonumu da kot pantolonumun arkasına sıkıştırıp saçlarımı tarayarak atkuyruğu yaptım. Çamurlu eşyalarımı bir havluya sarıp dolabıma koydum—Aro sabah beden eğitimi dersi için dolabı açtığında bundan hoşlanmayacak ama babamın görme riskini göze alamam.

Dışarı çıkmaya hazırlanıyordum ki, bunun yerine antrenörün odasına girdim, pencerelerinden aşağıya, stadyuma doğru baktım.

Herkes hala orada. İyi. Babamı tribünde aramaya çalışmayacağım, ona tüm süre boyunca burada olduğumu söyleyeceğim. Olmadığımı kanıtlayamaz.

Ceketimin kollarını yukarı sıyırıp, tezahürat gösterisine, konfetiye ve futbol takımının sahaya fırlarken parçaladığı devasa pankartın kalıntılarına bakıyorum. Bando takımı, tezahürat ekibinin arkasında formasyon halinde dönüyor, ponponlarını başlarının üzerinde yüksekçe sallıyor ve parıldıyor.

Futbolcular kot pantolonları ve formlarıyla bir platformda dururken, baş antrenör kürsüde konuşuyor. Kade Caruthers, her zamanki gibi, çenesi dik bir şekilde sıranın ortasında duruyor ve dudaklarında her zaman beliren o hafif gülümsemenin izlerini neredeyse görebiliyorum.

Ama... yeşil gözleri odaklanmış ve keskin, bunu buradan net göremesem bile biliyorum çünkü onu tüm hayatım boyunca tanıyorum. Ve bu mu? Muhteşem ve baskın olmak ve kalabalığı beslemek mi? Bu onun lanet olası işi.

Sanırım o geceki kutlamaların çoğunu kaçırdım, ama daha önce de görmüştüm. Her yıl. Her zaman Ekim ayının aynı Pazar günü, Rekabet Haftası'nın başlangıcı.

Bu da teknik olarak iki hafta sürüyor.

İkinci hafta resmi hikaye. Geçit töreni, şakalar, futbol, dans... Yaşasın, eğlence. Okulun Instagram sayfasında harika görünüyor.

Ama ilk hafta da en az o kadar heyecanlı. Maç öncesi hazırlık gibi. Kanımızı ısıtacak, sahadaki hesaplaşma için havayı ısıtacak bir şey. Partiler, yasa dışı şakalar ve esir değişimi. En sevdiğim kısımlardan biri.

Önümüzdeki iki hafta boyunca, Shelburne Falls Korsanları, St. Matthew Şövalyeleri ve Weston İsyancıları bir öğrenciyi birbirleriyle takas edecekler. Onlara ev sahipliği yapacaklar, yemeklerini verecekler, okula götürecekler...

İki haftanın sonunda, tutukluları genellikle zarar görmeden kendi öğrenci birliklerine geri bırakıyoruz.

Ancak bazen burada oldukları süre boyunca çok büyük hasara yol açabiliyorlar.

Weston'ın geçen yıl bize gönderdiği adam, burada geçirdiği iki hafta içinde iki kızı hamile bıraktı, bu da ilginçti.

Bu yıl da en az geçen yıl kadar heyecanlı geçecek, çünkü bir yıldan fazla bir süre önce, içimizden biri bize ihanet etti ve okul değiştirdi. Çok yakında bu sahada, bir zamanlar formasını giydiği takımın karşısında yer alacak. Kade onunla karşılaşmayı dört gözle bekliyor.

Aklından ve konuşmalarından başka hiçbir şey geçmiyor.

Koçun Kade'i kürsüye davet etmesini izliyorum. Babasından aldığı o muhteşem gülümsemesiyle tüm kızların kalplerini adeta baloncuklarla dolduruyor, ama ne dediğini duyamıyorum. Ancak kalabalığın tezahüratlarından tahmin edebiliyorum.

Öldürmek!

Birkaç kişiyi daha öldürün.

Her şeyi ve herkesi öldürün.

Kükreme.

Bu durum, Kade'nin tüm sözlerine ve eylemlerine yansıyor, çünkü Kade'nin gururu söz konusu. Kardeşi, rakiplerimizden biri olan St. Matthew's'e kaydolan haindir.

Kade kazanmak zorunda.

Telefonumu çıkarıp, yüzlerce kez okuduğum aynı mesaj dizisini aşağı yukarı kaydırıyorum.

Keşke kalsaydın. Uyandın mı?

Hiç yanıt vermedi.

Avcı.

Kade'nin ikiz kardeşi.

Geçen Şükran Günü'nde bir ara ortaya çıktı ama çoğunlukla benim olmadığım yerlerde kaldı. Bir süre babası ve benim babamla garajda takıldı, sonra annesi ve eski hizmetçileri Addie ile mutfığa geçti ve ardından dışarı çıkıp bir süre Kade'nin küçük kız kardeşi A.J. ile oynadı. Pek konuşmadı. Sanki hepimiz ona yabancıymışız ve birlikte binlerce anımız yokmuş gibiydi.

Çok rahatsız ediciydi. Babalarımız üvey kardeşler ve çok daha öncesinde en iyi arkadaşlarımız. Hunter ile birlikte büyüdüm.

Ama onun ayrılmasının ve okul değiştirmesinin tamamen sürpriz olduğunu söyleyemem. O ve Kade büyürken hep anlaşmazlık içindeydiler ve bir gün Hunter'ın sabrı tükendi.

Ama o da neden beni terk etti? Şükran Günü için geldiğinde bir kere bile gözlerime bakmadı.

Ve uzun süre kalmadı. Tek kelime etmeden gitti. Bir saat uzaklıktaki büyükbabasının evine ve yeni okulu St. Matt's'e geri döndü. Ekranı kaydırırken ona gönderdiğim bir film afişi fotoğrafını görüyorum.

Bu akşam saat sekizde yeni Hızlı ve Öfkeli filmi! En sevdiğin şekerlemeyi de gizlice içeri sokuyorum.

Belki karanlık bir sinema salonunda, konuşmak zorunda kalmayacağımız bir yerde, gelip oturur ve belki biraz gülümseyip gülebiliriz diye umdum.

Hiç gelmedi.

"Şekerini yedim," diye mesaj attım ona ertesi gün.

Aylar geçti ve sonunda anladım. Konuşmak istemiyordu.

Pekala o zaman.

Numaram onda vardı. Denemeye çalıştım. Eğer tekrar arkadaş olmak istiyorsa, nerede olduğumu biliyor.

Ama görmezden gelemeyeceğim günler de oldu.

Doğum günün kutlu olsun!!

Ağustos ayında, onun ve Kade'nin on sekizinci doğum gününde, kutlama amaçlı bir GIF eşliğinde bir yazı yazmıştım.

Mesajıma cevap vermedi. Ama okundu bilgisini açık bırakıyor. Kade, Hunter'ın bizi kasten görmezden geldiğini bilmemizi istediği için böyle yaptığını söylüyor. Bence iyi olduğunu bilmemizi istiyor. Eğer iletişimin sağlanmadığına dair hiçbir işaret yoksa, onu aramaya geleceğiz. Bunu, mesajlarımızı duymaktan bile daha çok istiyor.

Kade, doğum günü için bir havuz partisi düzenledi ve tüm arkadaşlarından Hunter'ı fotoğraflarda etiketlemelerini istedi, çünkü Kade ikiz kardeşinin onsuz lüks bir hayat yaşadığını bilmesini istiyordu.

İşte o zaman Hunter sosyal medya hesaplarını sildi.

Hawke ve kız arkadaşı konser için Chicago'ya gidiyorlar. Ben de onlarla birlikte gidiyorum. Buluşmak ister misin?

Bunu birkaç hafta önce göndermiştim. Belki kendi evinde, memleketini hatırlatan şeylerden uzak, beni görmek ister? İmkansız. Onu artık sadece fotoğrafları aracılığıyla görüyorum, ailesi onu gördüğünde kendi profillerinde paylaşıyorlar.

Geçen Mayıs ayında St. Matthew's mezunlar dergisinde, kendisi de dahil olmak üzere, laboratuvar masalarının başında eğilmiş halde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Tek başına çalışıyordu. Kade'ye o fotoğrafı göstermedim.

Aşağıya bakıyorum ve geçen hafta Kade'in bu gece için ne planladığını öğrendiğimde yazmaya başladığım metni görüyorum.

İhtiyacım var—

Ama yazmayı bırakmıştım, çünkü neden onu uyarayım ki? Sadakatim karşılığında Hunter'dan veya Kade Caruthers'tan ne elde etmiştim?

Gözlerimi kaldırdım, Kade'nin bana baktığını gördüm. Kalbim hafifçe durdu. Bana bakıyor. Biliyorum, çünkü artık benimle ilgili fark ettiği tek şey yokluğum. İşte o zaman önemli oluyorum.

Kürsüden geri çekilerek koçun konuşmasını bitirmesini bekledi, sonra da bana doğru kollarını savurarak "Neden sen de bizim ailemizin geri kalanı gibi tribünlerde oturup her sözümü dikkatle dinlemiyorsun?" der gibi baktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup bir elimi kaldırarak esniyormuş gibi yaptım. Gülümsemesi daha da genişledi ve vücudunun kıkırdamayla

titrediğini gördüm.

“Boş ver.” Telefonumu tekrar cebime koyuyorum. Bu gece gideceğim, çünkü canım sıkılıyor. Merak ettiğim için değil.

Soyunma odasından çıkıp koridorda, vitrinin, erkek soyunma odasının ve kafeteryanın yanından koşarak geri dönüyorum. Eğer miting bitmeden buradan çıkabilirsem, eve gidip arabamı alabilir ve babam beni görmeden tekrar uzaklaşabilirim. Ya da çamurlu motosikletimi.

Kapıdan içeri girip dışarı adımımı attığım anda babamın bisikletime yaslanmış olduğunu gördüm. Adımımı yarıda kestim, midem anında altüst oldu.

Yirmi beş metre ötede duruyor, ayak bileklerini çaprazlamış, elleri siyah pilot ceketinin ceplerinde. Bana bakıyor.

Gözlerimi sağa sola çeviriyorum, etkinlik sona ererken insanların çelik tribünlerden aşağı inerken çıkardığı gürültülü sesi duyuyorum. Annemi henüz göremiyorum.

Başımı dik tutarak ona doğru yürüyorum. Her zaman yaptığım gibi halledeceğim.

Ama konuşmak için yeterince yaklaştığım anda, daha kelimelerimi söyleyemeden beni durduruyor.

"Bisiklet anahtarlarını ver," diyor elini uzatarak.

Ağzımı açıyorum.

"Şimdi," diye hırlıyor.

İnsanlar stadyumdan dışarı akın ediyor ve biliyorum ki beni dinlemeyecek. Bu gece değil. Ceketimin cebinden anahtarlarımı çıkarıp ona uzatıyorum.

"Ve bunu bana Aro söylemedi," diye belirtiyor.

Öyle olduğunu düşünmemiştim.

Dik durdu, kaşlarını çattı. "Uygulama kullanmayı biliyorum, teşekkür ederim."

"Beni mi takip ediyorsunuz?"

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun!" diye homurdandı, öfkeli gözlerinde ateş yükseliyordu. "Lanet olası boynunu kırdığında cesedini bulmam gerekecek."

"Sen ve annem benim yaşımdayken yarışıyordunuz."

"Motosiklet değil."

Tamam, o zaman sorun yok. Kabul edilebilir tehlike miktarını o belirleyecek.

Bisikletimin etrafında dolaşıp durumunu inceliyor. Gözlerimi kısıyorum. "Noah'ı sen eğitiyorsun."

Onun Colorado'dan gelen ve benden sadece birkaç yaş büyük olan öğrencisi.

Babam cevap vermiyor, sadece yere çömelip lastikleri kontrol ediyor.

"Beni eğitmenizi istiyorum." Ayaklarımın üzerinde kıpırdandığımı fark edip durdum. "Takımınızda olmak istiyorum."

Bisikletin etrafından dönerken gözleri bana dikilmiş bir şekilde ayağa kalktı.

"James büyüdüğünde ona da hayır diyecek misin?" diye birden ağzımdan kaçırđım.

Haklı olduğumu biliyor. Savunabileceğı bir şey olmadığını biliyor. Oğluna hayır demeyecek.

Gözlerini kırpmadan önümde durdu. "Seni seviyorum," dedi. "Doğduğun günden beri seninle uyum içindeydik." Ve iki parmağını kaldırıp birbirine doladı, çünkü yakın zamana kadar gerçekten de bu kadar yakındık. "Ama tıpkı benim gibi, düşünmüyorsun. Düşüncesizsin, sorumsuzsun ve dinlemiyorsun. Benim gibi hata yapmana, kötü ortamlara ve kötü etkilere kapılıp, olgunlaşmadan hayatını riske atmana izin vermeyeceğim."

Bir an ona bakakalıyorum, sonra başımı sallamaya başlıyorum. Tıpkı Aro'ya söylediğim gibi. Sadece erkek olmadığım için kendimi küçültmek zorundayım. Bu adil değil.

"Beni durduramazsın."

Sözlerimi tutamadan yüksek sesle söylüyorum ve omurgasının çelik gibi dikleştiğini izliyorum. "Ne dedin?"

Bakışları tenimi delip geçiyor ve kendimi kaldırıma gömölüyormuş gibi hissediyorum.

Yaklaştı. "Tekrar söyle," dedi bana doğru eğilerek. "Seni duymadım."

Gözlerimi kaçırıyorum, dişlerimi sıkıyorum.

"Tekrar söyle."

Gözlerimi ona diktim. "Mezun olduğumda, seninle ya da sensiz, her halükarda başaracağım." Bu sefer ses tonumu kontrol altında tuttum. "Bana şans dileyip hayatta kalmam için dua edebilirsin ya da beni eğitip en iyisi olmamı sağlayabilirsin."

Onu kışkırtmaya çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum. Olacak olan bu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, sadece gülümsedi. "Mezuniyet tarihin ne zaman?" diye tekrarladı. "Aman Tanrım, neredeyse beni korkuttun. Yedi buçuk ay kaldı." Ceketini açtı ve bisiklet anahtarlarını iç cebine atıyormuş gibi yaptı. "Bisiklet sürmeyi tamamen unutman için bolca zaman var."

Onun arkasını döndüğünü izlerken, önümüzdeki yedi ay boyunca motosikletsiz geçireceğim zamanın görüntüleri zihnimi dolduruyor ve nefes alamıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

Kahretsin.

Tam çıkmaya başlıyor ama annem orada ve babamla benim aramda geçirdiği bakışlardan, duyduklarımı az önce duyduğunu anlıyorum.

Yanına yaklaşarak çenesini kavradı ve başparmağıyla çene kemiğine dokundu. "James'i alıp bisikletini götüreceğim. İkinizle evde buluşacağız."

Kadın başını salladı ve adam stadyuma doğru geri döndü. İnsanlar dışarı akın etti ve herkes evine giderken arabalar çalışmaya başladı, ama ben gitmiyorum. Anahtarlarını aldı, bu yüzden benim için daha kötü bir durum olamaz.

Arkamı dönüp bisikletime yaslandım, annem de yanıma oturdu. "Sana baban hakkında bir şey anlatayım tatlım." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve hastanede günde yüzlerce kez yıkamasına rağmen her zaman yumuşak olan ellerine baktım. "Jared Trent hayatımın aşkı," dedi, "ama bazen... ona dokunmak gerekiyor."

Evet. O ve babam on yaşından beri birbirlerine aşıklar. Ayrıca, babamla herkesten çok daha fazla kavga etti.

Dudaklarımı hafifçe yana kıvırdım. "Onunla benim için başa çıkamaz mısın?"

"Hayır." Başını sallıyor ama sesindeki eğlenmişliği duyabiliyorum. "Bu, çoğu insanın asla öğrenemediği bir ders. Bazı insanlar, yapana kadar ne yapabileceğine inanmayacak. Dikkatsiz değilsin. Sorumsuz değilsin. Sen sensin. Ona bunu göster."

Biliyorum ki babamla bir ölçüde aynı fikirde. Benim güvenliğim konusunda endişeleniyor.

Ama o da benim kim olduğumu biliyor ve bu değişmeyecek.

Babam beni seviyor. Annem de beni seviyor ve benden hoşlanıyor, bazı günler bunun daha iyi olduğunu düşünüyorum.

"Dylan," diye sesleniyor biri.

Omzumu çevirip baktığımda Kade'i arkadaşları Dirk ve Stoli ile birlikte ve... Jessica'yı gördüm. Kade'in en son kız arkadaşıydı; benim gibi son

sınıfta okuyordu. Siyah kamyonetine doğru yaklaşıyorlardı.

Başını yana eğerek bana işaret etti. "Hadi gidelim."

Esir değişimi.

Tam çıkmak üzereydim ki arkamdan annemin sesini duydum. "Saat on."

Normalde okul gecelerinde saat dokuzda eve dönerim, ancak önümüzdeki iki hafta istisna olacak.

Ona el sallayıp Kade'in kamyonuna doğru yöneldim, ama durmadan yoluma devam ettim. "Arabamı alacağım," dedim ona. Evime kadar uzun bir yürüyüş var, ama Mustang'ime bindiğimde, sürüş tarzımla muhtemelen yine de esir takasında ondan önce varırım. "Seni takip edeceğim."

"Neden?" diye soruyor.

"Çünkü senin arka koltuğundan bıktım."

Derin bir nefes alarak kaşını kaldırdı ve sürücü tarafındaki camdan yolcu koltuğunda oturan Jessica'ya baktı. Omuzlarını hafifçe silkti. "Sevgilim, lütfen?"

İçimden bir ah çektim. "Bana iyilik yapma."

İsa aşkına. Kastettiğim bu değildi. Arka koltuk daha çok bir metaforu.

"Seni lanet olası kamyonu bindiriyorum," diye emretti bana. "Şimdi."

Ve bir anlığına, sanki biri yakamı yumrukluyormuş gibi hissettim.

Dudaklarını sıkıca kapatan Jessica, Stoli'nin üzerinden atlayıp kapısını iterek açtı ve koltuğundan indi.

Yolcu tarafına doğru ağır adımlarla ilerliyorum.

Kapıdan dönerken alaycı bir şekilde, "Ne şanslısın senin için," dedi. "Onun arka koltuğunu çok seviyorum."

Kapıyı sıkıca kavradım ama cevap vermedim. Yukarı baktığımda Stoli'nin de hâlâ önde oturduğunu, koyu kahverengi saçlarının özenle taranmış olduğunu ve telefonuna baktığını gördüm.

"Sessiz ol," diyorum ona, böylece kulaklıklarından beni duyabilsin.

Onun kız arkadaşından—ya da ondan önceki kız arkadaşından ya da ondan önceki kız arkadaşından—daha önemli olmadığımı biliyorum, ama herkesten daha önemliyim. Ben Kade'nin ekibinden değilim. Kan bağıyla akraba olmasak bile, ben bir aileyim.

Stoli gözlerini devirerek arabadan indi ve ikisi de Dirk'le birlikte arka koltuğa oturdu. Yükseltmiş kabine kendimi çekerek kapıyı sertçe kapattım ve emniyet kemerimi bağladım, Kade de motoru çalıştırdı. Hoparlörlerden müzik yayılıyordu, her zaman olduğu gibi kimsenin konuşamayacağı kadar

yüksek sesliydi, ki bu onun tercih ettiği bir şeydi. Sesi kıstım ve o da gaza bastı, kamyon park yerinden hızla çıktı.

Kimse konuşmuyor ama arkamda, gözümün ucuyla Dirk'in telefon ekranından yansıyan ışığı görüyorum. Parfümü kabini dolduruyor ve buna her zaman minnettarım çünkü ter kokusunu ve hafif tatlımsı kokuyu örtüyor; şüphesiz bu koku, bir keresinde orta konsolda bulduğum Kade'nin meyve aromalı prezervatiflerinden kaynaklanıyor.

Tırnaklarımdan birini kemiriyorum. "Sence Hunter orada olacak mı?"

Kade sadece omuz silkerek, "Her iki durumda da onu yakalayacağız," dedi.

İstemsizce gülümsüyorum. Çok özgüvenli. Hunter bir yıldan fazla süredir bize hiç taviz vermedi, şimdi ise bu gece eve dönmek zorunda kaldı. Kade'in hamlesini tahmin edememek için aptal olması gerekir.

"Ne?"

Başımı çevirip Kade'nin beni izlediğini gördüm. Gülümsemem kayboldu ve arkamı döndüm. "Hiçbir şey."

Arkamızdaki üç kişinin, sanki bizi dinlemiyorlarmış gibi davrandıklarını hissediyorum; ikisi telefonlarında gezinirken, Stoli de göremediğim matarasını deviriyor. Ama içindeki sıvının çalkalanma sesini duyuyorum.

"Yüzüne ne oldu?" diye soruyor Kade.

Koltuğuna yaslanmış, bir eli direksiyonda, diğer eliyle çenemi kavrayıp yüzümü çevirerek çiziklere bakmamı sağlıyor. Tenimin altında bir sıcaklık yayılıyor.

"Sorun yok," diye mırıldandım.

Çenem yanıyor ama kanamanın devam edip etmediğine bakmıyorum. Çok kötü olamaz. Annemle babam fark etmedi.

"Yaralanacaksın," diyor.

Geri çekilip tekrar öne döndüm. "Sorun yok dedim."

"Ve sonra altı ay boyunca yatakta yatmak zorunda kalacaksınız," diye devam ediyor, "yeniden yürümeyi öğreneceksiniz, yarışmayı unutun..."

Ona bakmak için döndüm, ama ses tonum kahvaltı siparişi verirkenki kadar sakindi. "Dur."

Yaptığı onca aptalca şeyden sonra, bu iddiasının benim için hiçbir dayanağı yok.

Ama Stoli arkadan söze giriyor: "Haklısın Dylan. Eğer baban sana hayır dediyse, o zaman—"

"Hey, sus artık," diye bağırdı Kade, dikiz aynasından arkadaşına bakarak. "Bu aile işi. Kuzenimle böyle konuşma."

Kaşımı kaşıyorum ama gerçekten kaşınmıyor. Stoli ağzını kapatıyor ve kamyondaki her şey sessizleşiyor.

Kade'in böyle sahiplenici davranması eskiden çok hoşuma giderdi. Kendimi önemli hissetmemi sağladı. Artık bunu pek yapmıyor. Geçen yıl Hunter'la araları bozulduğundan beri.

O gece ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir anda her şey değişti ve aslında o kadar da dramatik bir şey değildi. Her zaman kavgacıydılar. Buna alışmıştım.

Ama kimse Hunter'ın sonunda ayrılacağını beklemiyordu.

Belki de bunun olacağını tahmin etmeliydik. Ben kaçırdım.

"Hey." Kade, küçük bir kuzenine davranır gibi saçlarımı okşadı. "Sadece senin için endişeleniyorum, tamam mı?" Sesini alçalttı. "O ortamlardaki erkekler sana iyi davranmaz. O pisliklerin etrafında olmanı istemiyorum."

Ona doğru baktım, öfkem yumuşadı. Bunu sessizce söyledi, çünkü söylemek onun için çok zordu. Keşke daha sık böyle olsa.

Ama sonra parmaklarında bir şey fark etti ve yüzünü buruşturarak, elini kot pantolonuna silerken başıma dokunduğu yere baktı. "Bu çamur mu?"

Bir yeri atlamış olmalıyım.

Gözlerimi kucağıma indirip, "Beni hiç bisiklet sürerken izler misin?" diye sordum.

Bu sorunun nereden geldiğini bilmiyorum, ama birden aklıma geldi.

"Ne?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, sarı saçları her zaman eski bir Ralph Lauren reklamındaki gibi şekillendirilmiş ve yanaklarındaki allık tenini olduğundan daha altın rengi gösteriyor. Hava serinlediği ve mümkün olduğunca dışarıda vakit geçirdiği için artık hep böyle görünüyor.

"Eskiden arabamla Loop pistinde yarışırken," diye açıklıyorum. "İzlediniz mi?"

Yüzü yola dönükken ağzı açılıp kapanıyor ve sonunda omuz silkerek, "Evet," diyor. Başını sallıyor. "Evet, tabii ki, yarışını izledim. Bunu neden soruyorsun?"

O asla izlemez. Gelir, pistte insanlarla kaynaşır, arkadaşlarıyla birlikte satış çadırlarının arkasında gizlice bira içer...

Onun maçlarını izlemek zorundayım. O asla benim bisiklet sürüşümü izlemiyor.

Müziğin sesini yükseltiyor ve ben de pencereden dışarı bakıyorum; ağaçlar hızla yanımızdan geçiyor, yaprakları etrafımıza yağıyor.

Kade, Hawke, babam... Son yılım inanılmaz geçmeliydi ama boğazım bir pipet kadar daralmış gibi hissediyorum.

Sağımda, aşağıda nehrin üzerinden ay ışığı parlıyor ve pencereden, uçurumun üzerinden, Weston'ın seyrek ışıklarına bakıyorum. Terk edilmiş değirmenlerin siloları simsiyah gökyüzünde yükseliyor, arada sırada bir deponun etrafındaki eski lambalar hala parlıyor. Bir tepede veya bir ara sokakta bir ışık aniden yanıyor, diğerleri ise sönüyor ve Aro'nun bunların hareket sensörlü olduğunu açıklaması üzerine kendi kendime gülümsüyorum. Suçluların özel mülklere veya terk edilmiş işletmelere girmesini engellemek için güvenlik ışıkları. Beni bir gece buraya, sürekli olarak yasa dışı işgalcilerin hareketlerini ve arkalarında bıraktıkları hareket sensörlü ışıkları izlemem için getirmişti. Komik bir durumdu çünkü ne kadar parlak bir şekilde varlıklarını göstermeseler de, bir kere bile polis arabasının mavi veya kırmızı ışığını görmedim.

Kade kamyonu üç yönlü kavşağın ortasında durduruyor. St. Matthew Kilisesi ilerideki yoldan bize doğru geliyor ve Weston Kilisesi de sağımızdaki köprüden geçecek. Gecenin bu saatinde başka araba olmayacak.

Motoru çalışır halde ve farları açık bırakarak kapısını açıyor. "Hadi gidelim," diyor bize.

Chicago'nun zengin banliyösü ve Hunter'ın son bir yıldır okulu olan St. Matthew's'tan oyuncular bizi karşılamaya gelirken, Stoli, Dirk ve ben Kade'in yanında ilerliyoruz. Jessica ise kamyonette kalıyor.

"Kade Caruthers." Beck Valencourt sırtarak ekibiyle birlikte yanlarına geldi. "Shitburne Falls'ta işler nasıl gidiyor?"

Kade gülüyor. "Büyükbabamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Cesedini asla bulamazlar."

Beck, Kade'in emekli gangster büyükbabasını ve onunla ilgili hikâyeleri bildiği için ona içten bir gülümseme fırlatır. Kade'in alaycı sözlerine alışkındır. Birbirlerini iyi tanıyorlar ve Beck'i bize tutsak olarak vermemeleri gerekiyor, çünkü Kade ve o bir yıl içinde üniversite kardeşliği üyesi olacaklar. Kade onu aşağılamak istemeyecek ve ben de Rekabet Haftası'nın bu kısmından keyif alıyorum aslında.

Okul onaylı zorbalık mı? Neden olmasın? Okuldaki herkesin nihayet aynı tarafta olduğu tek zaman bu. Düşmanımın düşmanı dostumdur...

El sıkışarak, kısa bir kucaklaşma için birbirlerine yaklaştılar.

"Bu yıl seni kayak pistlerinde görecek miyiz?" diye soruyor Beck ona.

"Kesinlikle." Kade başını salladı. "Demir Dağı."

"Kesinlikle."

Kade, bizimkinin karşısında park etmiş olan St. Matthew's kilisesine ait arabalara şöyle bir göz attı. Ben de baktım, içindeki insanların profillerini inceledim.

Beck ellerini uzatarak, "İsteğinizi karşılamaya çalışabilirim," diyor. "Ama kız arkadaşımı alamazsınız."

Kade kıkırdadı. "Aslında ben sadece bir futbolcu istiyorum."

"Senin hakkında bunu biliyordum."

"Sus!" diye tısladı Kade.

Farrow Kelly liderliğindeki Weston ekibi, iki şeritli köprüden çıkarak sağdan yaklaşıyor.

Peşinden bir grup insan geliyor; iki erkek, iki kız, hepsi ondan yaklaşık otuz santimetre daha kısa. Sarı saçları geriye doğru takılmış bir beyzbol şapkasının altında, siyah tişörtünün kısa kolları yıpranmış. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor ve ben bakışlarımı kaçırıyorum.

Aro onlardan ayrıldı. Artık bir korsan. Bunun bedelini birilerine ödetecek.

Üstelik, o ve arkadaşları birkaç hafta önce Krudge Night'ta Kade'in evine baskın düzenlediler. Hâlâ çok sinirliyim.

Kade, Beck'le konuşmaya devam ederek, "Sadece iki hafta sürecek," dedi. "Onu neredeyse aynı durumda geri alacaksınız."

"Şey, biz Trent'i istiyoruz." Beck beni işaret ediyor. "Bunu kabul edersen sana bir oyuncu vereceğiz." Bana sırtıyor. "Onun bizim sahamızda neler yapabileceğini görmek istiyoruz."

Gözlerimi kısarak, "St. Matt's'e gitmek istemiyorum." dedim. Beck'e ters bir bakış attım. "Çok kibirliler."

Gülüyor.

Ve Hunter'a kendimi zorla kabul ettirmeye çalışmıyorum. Beni görmek istemiyor.

Ancak Kade, "Onu alabilirsin" diye yanıtlıyor.

Başımı hızla sağa çevirip dik dik baktım.

Onu alabilirsin. Bu kadar kolay mı?

"Bize Hunter'ı verin yeter," diyor Beck'e. "Hunter buraya gelirse, o da oraya gidebilir."

Gözlerim yanıyor. Bu yüzden bu gece gelmemi istedi. Beni bir kenara atmak için.

Ancak Beck, yanındaki arkadaşına ve ardından Kade'ye bakarken kafası karışmış görünüyordu. "Hunter mı? Kardeşin mi?"

Kade sessizdir.

Beck, "Hunter haftalar önce okuldan ayrıldı," diye açıklıyor. "Bu yıl St. Matt's'e gitmeyecek."

St. Matt's'te değil mi? Bir an düşünüyorum, sonra neredeyse gülümsüyorum.

Kade'i uyardım.

Kade arkadaşına bir adım daha yaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evet," diyor Beck ona. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Onu kaybettik. Kesinlikle. Üstelik son anda bir müdahale eksikliğiyle bizi yarı yolda bıraktı. Ama merak etme." Genişçe gülümsüyor. "Hazır olacağız."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kade gerildi. "Nereye gitti o?"

"Eve gittiğini varsaymışım."

Göz ucuyla Kade'nin bana döndüğünü görüyorum, muhtemelen Hunter'dan bir şey duyduğumu düşünüyordu ama duymadım. Hunter'ın iyi olduğundan hiç şüphem yok. Her zamanki gibi bizden bir adım önde. Ailesi ve büyükbabası Ciaran, muhtemelen onu bir dönemliğine Şili'ye, Polonya'ya veya başka uzak bir yere okumaya göndermişlerdir. Ama hiçbir şey söylememeleri komik.

"Trent'i hâlâ alabilir miyiz?" diye soruyor Beck.

Nefesimi tutuyorum.

Kade başını salladı. "Pekala, neyse."

Ciddi misin? Sanki ben burada değilmişim gibi...

St. Matthew Kilisesi'ne gitmeyeceğim.

Ve ben de sokağa çıkma yasağı saatine kadar eve varamayacağım.

Bir adım öne çıktım, tüm dikkatimi Farrow Kelly'ye verdim, ne yaptığıma inanamıyordum. "Fazladan bir motosikletiniz var mı?"

Kade başını bana doğru çevirdi.

Farrow, boynunda Green Street dövmesiyle beni baştan aşağı süzerken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Evet, ama bir parçamız yok tatlım. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Üstesinden gelebilirim," diye hemen yanıtlıyorum.

Yarışların nerede yapıldığını biliyorum. Phelan Boğazı. Çukurlarla ve devrilmiş ağaçlarla dolu, dik bir tırmanış ve daha da dik bir iniş sunan kapalı bir yol. Babama orada yarışabileceğimi gösterirsem, beni eğitecek.

Başka kimsenin yapmaması için bile olsa.

"Esiriniz olabilir miyim?" diye soruyorum.

"Dylan," diye hırıldadı Kade.

Ama onu görmezden geliyorum. "Birkaç haftalığına buradan uzaklaşmam gerekiyor," diyorum Farrow'a.

Farrow, Kade'e bakarak kıkırdadı. "Gerçekten bu kadar şanslı mıydım?" Ama Kade cevap vermeden önce dikkatini tekrar bana çevirdi. "Babam bunu sorun etmeyecek mi, Bebek Trent?"

"Umurunda mı?"

Eğer babamdan korkuyorsa, bunu herkesin önünde itiraf etmez.

Ama beni alacak. Aro'nun intikamı için mükemmel bir seçim olacağım.

Dirk, "Weston'a kadın satmıyoruz," diyor.

Ama Farrow çoktan kelepçeleri çıkarıp bileklerini önümde bağlıyor, bu sırada sol elinin sırtına üç gül dövmesi yaptırmış esmer genç bir kadın da bir parça bant koparıp ağzıma yapıştırıyor. Bütün bunlar, tutsak olmanın töreninin bir parçası.

Bana gülümsüyor. "Bu hiç eğlenceli olmayacak tatlım. Kendini hazırla."

Midem alt üst oluyor ve burnumdan sürekli hava girip çıkıyor.

Karşılığında kestane rengi saçlı bir adamı itip uzaklaştırıyorlar—sanırım adı Stellan—bu sırada bir diğeri beni kelepçeler arasındaki zincirden çekip Farrow ve iki genç kadınla birlikte götürüyor.

"Dylan, kahretsin," diye homurdanır Kade. "Yaralanacaksın."

Yarışlarla ilgili olarak beş dakika önce söylediği aynı sözleri tekrarlıyor.

Köprüyü geçerken ona dönüp bakma isteğime direniyorum, çünkü sesi neredeyse beni geri götürmeye gelecek kadar öfkeli geliyor.

Ona izin verir miydim? Daha önce vermiş olabilirdim. Kade çekiştirmeyi severdi ve çekişi her zaman güçlüydü.

Hunter çok nazikti.

Kade dikkatini nadiren veriyordu.

Hunter'ın orada olacağını hep düşünmüştüm.

Kade bazen o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, başka hiçbir şey duyamıyordum.

Hunter kulaklıklarını sadece beni duyabilmek için çıkardı.

Ama Hunter gitti ve Kade'nin neden beni yanında istediğini anlamıyorum. Artık tek iyi hissettiren şey yarışmak.

Weston Üniversitesi'nden dört öğrenci de köprü'nün kenarından aşağıdaki suya bozuk para atarken, çan sesleri havayı delip geçti.

Geçiş için ücret ödeyin.

Nehrin dibinde, arabanın içinde kilitli kalan kıza sunulan bir adak.

Efsaneye göre o da Shelburne Falls'tandı. Takas yaptığımız diğer tek kadın oydu.

Ve Weston onu asla geri vermedi. Bu yüzden artık kadın ticareti yapmıyoruz.

Ta ki ben gelene kadar. Ta ki bu geceye kadar.

Beni eski bir kamyonete itip bindirdiler, Farrow önde sürüyordu, ben de arkadaki iki kızın arasında sıkışmıştım. Motoru çalıştırdı ve limanlardan, depolardan uzaklaşarak hızla yola koyulduk, ben de bantlarımın arkasından gülümsemeye çalıştım. İki hafta boyunca kendi başıma, kendi işimi yapıyordum, kimsenin emrine amade değildim.

Babam ya da Kade beni aradığında, bu sefer orada olmayacağım.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi ve kelepçeli ellerimle zorlanarak cebimden telefonu çıkardım.

Ekranı açtığımda Hunter'dan bir mesaj görüyorum. Kalbim duracak gibi oluyor.

Bu...bir hataydı.

CHAPTER TWO

Dylan

Kelimeleri inceliyorum.

Neyden bahsediyor?

O...

Burada mı? Bakışlarımı arabanın içinde gezdirip, bir yüzü diğerinin ardından tarıyorum, sonra da pencerelerden dışarı bakıp, iki yandan da omuzlarımın üzerinden göz gezdiriyorum.

Ama kamyonun içinde Hunter'ı göremiyorum ve bizi takip eden hiçbir araba da yok.

Bu konuşmayı nasıl değerlendirdi?

Burnumdan hava çekiyorum, yazmadan önce baş parmağımı bir an ekranın üzerinde tutuyorum.

Ama daha önce sorduğum gibi "Seni görebilir miyim?" diye sormak yerine, "Neredesin?" diye mesaj atıyorum.

Bu herif nerede Allah aşkına? Bunca zamandan sonra neden şimdi mesaj atıyor?

Okundu bilgisi görünüyor, ancak yanıt vermiyor.

Tabii ki. Aklımın bir köşesinde numarasını engellemek var. Bu gece gelmesine izin vermeyeceğim. Şimdi gidiyorum.

Beck yalan mı söylüyordu? Hunter, St. Matthew's'e ait arabalardan birinde olup her şeyi mi izliyordu?

Yolcu koltuğundaki adam Farrow'a sorarak, "Mahkum takasında hiç kız almadık..." diye mırıldandı. "Ne zamandır?"

Farrow Kelly, bir eliyle direksiyonu kavrarken diğer eliyle arka cebinde bir şeyler ararken, "Ne kadar sürdüğünü biliyorsun," diye yanıtladı.

Telefonunu çıkarıyor, titreşimini duyabiliyorum.

Diğeri bana gülümseyerek karşılık verdi. "Ah, evet," diye mırıldandı. "İşte bu."

O.

Efsaneye göre burada ölen, takas edilen diğer tek korsan kız da o.

Ağzımdaki bandı yırtıyorum.

Onlar bunun benim başıma gelecek bir şey olacağını düşünüyorlar. Ben bununla işim bitti.

“Farrow, değil mi?” diye soruyorum, telefonundan başını kaldıran sürücünün gözlerine dikiz aynasından bakarak. “Sizi tanıyorum. Futbol yıldızı, takım kaptanı...” Duraklıyorum ve sonra kendi kendime, “Ama bu adil değil, çünkü geçen yıl da son sınıfta kaptandınız...” diyorum.

Gözlerinde bir parıltı belirliyor ve acaba geçen dönemi sırf bir sezon daha oynamak için mi aksattı diye merak ediyorum.

Sağımda duran Coral Lapinski'ye döndüm, gözlerimi bileğine bir tür bileklik gibi defalarca dolanmış kravatına indirdim. "Geçen bahar Bölge Şampiyonası'nda koşarken seni izledim. Eyaletteki en hızlı mil koşularından biriydi."

Ona burs teklif edilmiş, ama duyduğuma göre üniversiteye hiç ilgisi yok, bedava olsa bile.

Gözlerini ileriye dikmiş, bana hiç bakmıyor. Uzun, sarı saçları bir yana savrulmuş, penceredeki çatlaktan gelen rüzgarla yüzüne doğru uçuşuyor. Kulaklarının üstünden aşığı tamamen tıraş edilmiş.

Ön yolcu koltuğunda oturan adama döndüm, sırtışının yarısı bana dönüktü. "Calvin Calderon mu?" dedim, ama sonra bir an sessiz kaldım. "Dürüst olmak gerekirse, senin hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece tüm köpeklerin erkek, tüm kedilerin de kız olduğunu düşündüğünü duydum."

Farrow kahkahayla titriyor.

Calvin omzunun üzerinden, "Beni ne kadar yakından tanımak istiyorsunuz?" diye sordu.

Kaşımı kaldırıyorum. "Ne kadar da iyi..." diye düzeltiyorum onu.

Ve son olarak, soluma, elinde üç gül dövmesi olan koyu saçlı kıza bakıyorum. Aro bana ondan bahsetmişti. Dört kardeşin en küçüğümüş.

“Mace, değil mi?” diye soruyorum. “Sen—”

"Benim hakkımda ne bildiğinizi sandığınız umurumda değil."

Kahverengi gözleri üzerime bir fırtına bulutu gibi çökerken, bakışlarımı eline, yumruğunu sıktığında kasılan üç güle çevirdim.

Arkamı dönüyorum. "Anlaşıldı."

"Sen de Jared Trent'in kızısın," diye sesleniyor Calvin.

Başının arkasına bakıyorum. "Hatırladığın gibi olmayacak."

Mace kucağıma bir şey fırlattı, ardından bir kalem. "İmzala," dedi.

Arabanın karanlığında, kelepçelerim kıpırdayarak kağıdı elime aldım ve yazıları okumaya çalıştım. "Okuyamıyorum."

Coral telefonundaki el fenerini açıp belgenin üzerine tutuyor. Şartlar listesini tarıyorum ve bunun Weston Lisesi'ne kaydım ve burada yatılı kalmam için bir izin belgesi olduğunu anlıyorum. "Bunu ailemin imzalaması gerekiyor."

"Öyle mi?"

Farrow'un gözlerine dikiz aynasından bakıyorum. Muhtemelen bir yıl önce imzalarlardı. Bu aralar bana çok daha kızgınlar.

Bileklerim hâlâ bağlıyken kalemi alıp babamın adını karaladım ve ikisini de Mace'e geri verdim.

Sadece kalemi alıyor. "Fişi yarın okulun ofisine bırakın."

Onu katlayıp cebime koyuyorum.

"Kıyafetlerimi ne zaman alacaksın?" diye soruyorum Farrow'a.

Shelburne Şelaleleri yönüne doğru gitmiyoruz.

Telefonu gösterge panelinde ışık saçıyor, ekranı kaydırıyor ve ardından bildirimden çıkıyor.

Cevap vermeyince, "Bana bazı şeyler lazım," diyorum. "Şarj cihazım. Dizüstü bilgisayarım ve diş fırçam. Pijamalarım."

Ona bir bildirim daha geliyor. Onu görmezden geliyor. Sonunda, "İhtiyacınız olan her şeye sahibiz," diyor.

Calvin ona, Farrow'un planından sapmış gibi bir bakış attı ve ben ikisini de inceledim. Neler oluyor?

Farrow'un telefonunun ışığı tekrar yanıyor. Telefonu standından alıp bardak tutacağına atıyor.

Geriliyorum. İhtiyaç duyduğum her şeye sahip değiller.

İç çamaşırlarımı beğendin mi?

Farrow yoluna devam ediyor. Kasabaya giriyor, kırık beton bir yoldan yukarı çıkıyor ve tepelerin derinliklerine doğru ilerliyor. Nehrin karşı yakasındaki Shelburne Şelaleleri'nin kalan ışıkları da kayboluyor.

İçimden bir ah çektim. "Peki, bu zorlu süreç başlamadan önce biraz uyuyabilecek miyim?"

Farrow yan camdan dışarı bakıyor ve dikiz aynasında Green Street dövmesini gösteriyor: Kulak memesinin arkasından başlayıp neredeyse

boynunun dibine kadar uzanan, dikey olarak yazılmış "RIVER" kelimesi. Harflerin ortasından yukarıdan aşağıya doğru bir çizgi geçiyor.

Green Street bir çete ve Farrow'un henüz onlar için çalışıp çalışmadığından emin değilim, ama o dövme çalışacağı anlamına geliyor. Calvin'de bir dövme görmüyorum ve Coral ya da Mace'in boyunlarını incelemek için başımı çevirmek istemiyorum çünkü baktığımı anlayacaklar.

Kuzenim Hawke'in dövmesi var, ama sadece kız arkadaşı Aro buralı olduğu için. Aro, Green Street'in malıydı. Eğer onların olanı istiyorsa, damgalanmak zorundaydı.

Tekrar telefonuma baktım, Hunter'dan hala bir yanıt yoktu.

Kamyon aniden savruldu ve ben de Farrow'a baktım, o da araba kullanırken telefonunda bir şeyler yazmaya çalışıyordu.

"Yukarıda her şey yolunda mı?" diye sordum ona.

Birisi telefonunu sürekli meşgul ediyor.

Ama o yazmaya devam ediyor. "Endişelenmeyin."

Bir mahallenin içinden kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz, önce sola sonra sağa dönüyoruz; turuncu, kırmızı ve kahverengi yapraklar lastiklerin altında savrulup havaya uçuşuyor. Sokağın her iki tarafında terk edilmiş dükkanlar ve karanlık apartman binaları var ve yaprakların gölgesinde küçük bir park görüyorum. Ağaçların arasındaki bir delikten kaydırağın olduğu bir oyun alanı seçebiliyorum.

Farrow kırmızı ışığı hiçe sayarak, kapısının önünde tek bir ışık olan ve penceresiz bir barın önünden hızla geçiyor ve ben de onun sinyal vermeden sola dönmesini izliyorum.

"Peki, kimin yanında kalacağım?" diye soruyorum onlara.

Mace, "Mekanlarımızın hiçbirinin sizin standartlarınıza uygun olacağından şüpheliyim," diyor.

"Beni dene."

Coral araya girerek, "Starbucks yok," diyor. "Küçük alışveriş bölgeleri yok. Şehir peyzajı yok."

"Görünüşe göre trafik kurallarına da uymuyorlar," diye ekliyorum, Farrow'un hız sınırını çok aştığını hissederek. "Bundan ne bekliyorsunuz?"

Eve gitmeme izin vermiyorlar, eşyalarımı almak için bile.

Kimin yanında kalacağımı söylemiyorlar.

"Bağırarak kaçmayacağım," diye uyarıyorum onları.

Farrow yavaşlayarak, bir sıra evin önündeki kaldırıma yanaştı. "Ama sizi kesinlikle kızdıracanız," dedi.

Kamyonun içinden bir yerden hırıltı geliyor ve sonra herkes kapılarını açıp dışarı çıkıyor. Pencereleiden içeriye baktığımda, sokakta ve kaldırımında aylak aylak dolaşan, lastiklerin altında müzik yankılanan başkalarını görüyorum. Bir an tereddüt ettikten sonra ben de onları takip ediyorum.

İnsanlar gruplar halinde verandadaki merdivenlerde sıralanmış şekilde oturuyor, diğerleri ise yanmış sokak lambalarının ve on yıldır yerinden oynamamış gibi görünen arabaların etrafında ayakta duruyor. Evimden daha ağır gibi görünen, 80'lerden kalma, iki kapılı yeşil bir Dodge, iki lastiğı patlak halde yamuk bir şekilde duruyor; koyu saçlı, deri ceketli genç bir adam, elinde plastik bir bardakla ona yaslanmış.

Kamyonun kapısını sertçe kapatıyorum, Farrow ve ekibi beni bekliyor. Arkalarını dönüp, sanki bir geçit törenindeymişiz gibi beni önden götürüyorlar, yanlarından geçerken herkesin gözü beni takip ediyor.

Hâlâ nerede uyuyacağımı söylemediler. Etrafa bakındım, sokağın her iki tarafında da aynı tarzda kahverengi taşlı evler sıralanmıştı ama nedense—yaş, yıpranma ya da hasar—neredeyse simsiyah olmuşlardı. Bir zamanlar etkileyici olabilirdi.

İleriye doğru baktığımda, bu sokağın ufukta kaybolduğunu ve uzakta Shelburne Şelaleleri'ndeki birkaç ışığın parıldadığını görüyorum.

Kafamız güzel. Bu mahalle bir tepenin üzerinde kurulu.

Ve bu evler... ucuz değiller. Ya da eskiden değillerdi.

Bir şey anılarımı canlandırıyor.

Burası neresi? Weston'daki evlerin çoğu tek katlı, dış cephesi ahşap kaplamalı ve bakımsız çimenlikli.

Burada, ferforje korkuluklar taş merdivenlerden yukarıya, zengin ahşap kapılara ve çoğunlukla koyu renkli pencerelere doğru yol gösteriyor; ancak sağdaki evin ikinci katından gelen yumuşak bir ışık var.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor biri.

Arkamı döndüğümde, başını omzunun üzerinden bana doğru çevirmiş, ağzı açık bir şekilde bana bakan bir adam gördüm.

Mace beni durdurdu ve kelepçelerimi çözüp çıkarırken başka bir genç adam yanımdan geçti. "Uzun iki hafta olacak bebeğim," diye alay etti.

"Aşılarını yaptırdı mı?" diye şaka yapıyor bir başkası.

Ama sonra Farrow eski bir tahta fiçinin üstünden bir şey alıp bana bir içecek uzattı. Yaklaşık iki parmak ucu kadar bulanık beyaz bir şeydi.

Kokusunu bile alamıyorum. Geri veriyorum.

Farrow, eğlenerek içindekileri tek nefeste yuttu.

“Nerede—” Ama telefonum çalıyor ve sözümü kesiyor.
Ekрана bakıyorum, umarım anne babam değildir.
Bir yandan Kade olmasını istiyorum, bir yandan da istemiyorum.
Ama bana Aro'nun adı bakıyor. Cevap veriyorum: "Merhaba."
“Dylan!” diye bağırdı, ama aniden kulağıma cızırtı doldu. “İçeri girme
—”

Ve sonra daha fazla statik.
Ekрана bakıyorum, görüşmenin hala bağılı olduğunu görüyorum. "Ne?"
diye tekrar etmesini istiyorum.
“Birisi—” Sesi yine kayboldu.
Farrow Kelly kalabalığın içine doğru ilerlemeye başladı ve ben de onu
takip edebilmek için boynumu uzattım.
"Sizi sonradan arayabilir miyim?" diye soruyor. Peşinden koşmaya
başlıyorum. "Telefonunuz kapanıyor."
“Knock Hill—”
"Hı?" Daha iyi duyabilmek için diğer kulağıma da kapatıyorum.
"Dylan!" diye tekrar bağırdı.
“Seni duyamıyorum.” Başımı salladım, Farrow'u gözden kaybettim ve
ona yetişmek için kalabalığın arasından sıyrıldım. “Bana mesaj at, tamam
mı?”

Telefonu kapatıyorum, görüşmeyi bitirir bitirmez onun Weston'dan
olduğunu hatırlıyorum. Kade, esir takasında benim takas edildiğimi ona ve
Hawke'a çoktan söylemiş olmalıydı. Endişeli görünüyordu.

Kaldırıma atlayıp Farrow'un yanına gittim, o da şapkasını çıkarıp eski
siyah bir Pontiac GTO'nun arka koltuk camından içeri fırlattı. Ürpermemi
zor tuttum. Pontiac'lar...

"Yetişkinler nerede?" diye soruyorum.
Burada yirmi yaşından büyük kimseyi göremiyorum.
Bana doğru bakarak uzaklaşmaya başladı. "Biliyorsun, bazı insanlar esir
takasında kuzenini istiyordu." Ben onu takip ederken yağlı sarı saçlarını
parmaklarıyla düzeltti. "Eğlenceli olacağını düşündüler. Şahsen ben
Thomasin Dietrich'i istiyordum." Masanın üzerindeki bir varilden bir
yudum daha aldı ve bana döndü. "Yani, zaten neredeyse bir Asi ve kısa
sürede yetişkin olacak. Bizden biri olmak istiyor."

“Ama yaşı henüz yeterli değil.”
Başını salladı. "Evet..." Sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi.

Thomasin Dietrich, Nate ve Piper'ın kızı ve birinci sınıf öğrencisi. Ve bir Korsan, ama isteksizce. Eğer ikamet adresinin kısıtlamaları olmasaydı, buraya okula gelirdi. Son birkaç yıldır, evden tek başına, gecenin herhangi bir saatinde çıkamayacak kadar küçükken (ve hala da öyle) onu sık sık Asilerle takılırken gördüm.

Burası onun için bir kaçış yeri. Şelalelerde o da benim gibi boğuluyor, bunun ikisinde de kısmen ebeveynlerimizin geçmişi etkili oluyor.

Farrow sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama her şeyden çok bir kız çocuğu istiyordum."

Başımı yana eğip onun sırtıttığını gördüm. Gözleri, sanki ardında son derece kötü bir şey dönüyormuş gibi parıldıyordu; bu da daha da ürkütücüydü çünkü gözleri çok masum bir mavi tonundaydı. Tıpkı peygamber çiçeği gibi.

"Bundan daha iyi olamazdı," diye övünüyor.

"Evet, düşünürsek—" diye söze başladı Calvin.

Ancak Farrow araya giriyor. "Şşş."

İnsanlar yanımdan geçip gidiyor, gözleri beni süzüyor ve o yürümeye devam ediyor, motoru çalışan eski bir Nova'nın yanından geçiyor. Altı litrelik egzoz borularından duman bulutları yükseliyor, genç bir kadın gömleğinin düğmelerini açıp çamurluğa yaslanırken araba kaldırımında gürlüyor.

Nereye yürüdüğüme dikkat etmiyorum. Sadece arabanın vücuduna çarpmasıyla titreyen, görebildiğim göğüslerinin incecik parçalarının sallanmasına bakıyorum. Tişörtünü çıkarıyor, herkes ona bakarken üstsüz kalıyor ve bir adam yanına gelip tişörtünü çıkarıyor. Gözleriyle ona meydan okuyor ve herkes adamın kalçalarını ellerine alıp çıplak göğsünü onun göğsüne bastırmasını izliyor.

Ve devam ediyorlar.

Gözlerimi kısarak, onun eteğinin arkasındaki fermuarı açmasını ve ardından kot pantolonunun düğmelerini çözmeye başlamasını izledim; gözleri birbirlerinden hiç ayrılmıyordu ve başka hiç kimsenin bakışı onlardan sapmıyordu. Bedenleri birbirine sürtünerek, arabanın etkisiyle titriyordu ve ayaklarım hareket ederek onları görüş alanımın dışına çıkardı.

Ne saçmalık bu?

"Peki neden gönüllü oldunuz?" diye soruyor Farrow.

Ama yine de boynumu uzatıp, teşhircilerin üzerlerindeki her şeyi çıkarıp çıkarmadıklarını görmeye çalışıyorum. "Ne yapıyorlar acaba?"

Ama sesim neredeyse fısıltı gibi.

"Ego yüzünden miydi?" diye sordum, beni duymuyor gibiydi.

"Kaçış mı?" diye araya giriyor Calvin.

Dikkatimi tekrar onlara çevirdim, Farrow konuyu daha da açtı. "Eğlence mi acaba? Bu yüzden mi gönüllü oldunuz?"

Mace etrafımda dönerken alaycı bir şekilde, "Biz çok eğleneliyiz!" dedi.

Farrow'un arkasında koyu kahverengi bir şehir evi yükseliyor, alt kattaki iki pencereden ve ikinci kattaki pencerelerden birinde ışık parlıyor. Üzerlerinde yırtık perdeler asılı ve büyük kahverengi ön kapının yanındaki altın yaldızlı siyah oval bir levhada evin numarasını görüyorum.

01.

Ağzımı açıyorum ama ne söylemek istediğimden emin değilim. Beynimin uzak bir köşesinde bir şey beni kaşıyor.

Sıfırla başlayan ev numaraları nadirdir. Bir şeyi hatırlıyorum.

01...10. *Sıfır-bir. Bir-sıfır.*

Bu evin iki yanındaki evlere şöyle bir göz atıyorum. Solumda 1313, sağımda 1323, onun yanında da 1333...

Farrow konuşmaya devam ederken düşüncelere dalmıştım. "Bizimle geldiniz çünkü babanızın kim olduğunun önemli olacağını düşündünüz. Yeni bir kitle istediniz, değil mi?"

Farrow'un arkasındaki evin numarası yanlıştır. Sokaktaki diğer evlerle aynı sırada değil.

Sıfır-bir.

Tersten okunduğunda ise "Bir-sıfır" anlamına gelir.

Sıfır-bir.

Bir-sıfır.

Sıfır-bir.

Bir-sıfır.

Ve sonra birden aklıma geldi.

01 ve 10. Yüzüm düşüyor. Futbol numaraları.

Gözlerimi hızla yukarı kaldırıp evi tekrar inceledim. Üç katlı, girişin üzerinde üçgen çatı, büyük kapının sağ tarafında küçük bir fener ve içerideki alevin gölgesi karanlık evin üzerinde dans ediyordu.

En son burada görüldü.

"Knock Hill," diye fısıldadım.

Aro'nun söylediği buydu.

Burası Knock Hill semti, ancak yolun her iki tarafındaki evlerin hepsi birbirine benzese de, sadece bir tanesi kötü şöhretli.

Beni eve götürdü.

Farrow sözlerine şöyle devam ediyor: "Elbette babanızın kim olduğu önemli."

"İyi," diyorum ama sesim biraz titriyor. "Öfkesini hak edenlere yöneltmiyor. Ulaştığı herkese yöneltiyor. Dikkatli ol."

Çenemi sıkıyorum. Eve koşarak gitmeyeceğim.

Telefonum çalıyor, elimde titriyor ve onu kaldırıyorum, ama kimin aradığını göremeden Mace elimden kapıyor.

"Hey." Geri almak için uzandım ama o, ekranı şöyle bir gözden geçiren ve sırttan Calvin'e fırlattı.

"Aro Marquez," diyor ve kitabı Farrow'a uzatıyor.

Adam alıyor. "Çok geç kaldı."

"Yetişkinler nerede?" diye soruyorum.

"Ben yetişkin biriyim."

"Nerede kalacağım?" diye soruyorum. "Neler oluyor?"

Mace ve Calvin, oğullarının yanında durarak bana bakıyorlar. Calvin başını Farrow'a doğru eğiyor. "Bunu beğenmeyecek."

O?

Ancak Farrow ona, "Bayılsın," diyor.

Kim kimi sevecek? Aman Tanrım, kahretsin.

Evin kapısı açılır ve Coral Lapinski, yanında birkaç kızla birlikte merdivenlerden koşarak iner.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Farrow ona.

Başını salladı, ellerini ceketinin ceplerine soktu ve bana baktı.

Calvin, Farrow'a "Bundan emin misin?" diye soruyor.

Ama Farrow onu görmezden geliyor, aramızdaki mesafeyi kapatıp elini uzatıyor. "Uykuya ihtiyacın var. Hadi gel."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Elini indirdi, döndü ve merdivenlerden yukarı doğru önden yürüdü.

Diğer herkes yerinde kalıyor, ben de öyle.

Bana zarar verecek olsalar aptal olurlardı, değil mi?

Ama yine de, aralarında zeki olan var mı? Sağduyuya sahip olanlar?

Bu gece geleceğimi bilmiyorlardı. Sanırım bir şaka hazırlama fırsatları olmadı.

Ya da bir cinayet planlayın.

Şu anda, değer verdiğim insanların çoğu nerede olduğumu veya ne yaptığımı bilmiyor ve bu durum hoşuma gidiyor çünkü her zaman kovalayan taraf ben oluyorum.

Kade'nin dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Babamın onayını kazanmaya çalışıyorum.

Avcıyı Kovalama.

Eğer tamamen ortadan kaybolursam, belki bir kez olsun beni merak ederler.

Farrow'dan sonra ben başlıyorum, diğerleri arkada kalıyor.

Evin kapısını açıyor, giriş holünde küçük bir ışık parlıyor. Parlaklığı aşınmış ahşap bir zemin ve ikinci kata çıkan merdivenler görüyorum. Üst sahanlığın üzerinde loş bir fener asılı.

Kapıyı açık tutuyor ve ben içeri giriyorum, arkamdan kapıyı kapattığını duyuyorum.

Etrafı uzun uzun süzdüm. Sağımda bir oturma odası gibi görünen bir yer var. Yeşil kadife bir kanepa ve küçük bir sehpa var, ama başka hiçbir şey yok. Görebildiğim kadarıyla televizyon da yok.

Giriş holünden boynumu uzatarak bakıyorum, yan tarafta bir buzdolabı görüyorum ama buradan mutfağın tamamını göremiyorum.

İleride bir koridor var, muhtemelen yemek odasına ve banyoya açılan daha fazla kapı var. Muhtemelen bir arka kapı da var ama bahçe olup olmadığından emin değilim. Evler birbirine çok yakın.

Anne babamı görmüyorum. Ev sahibi ailem de yok.

"Yaklaşık yirmi yıl önce burada bir sel olmuştu," diyor Farrow bana. "Bunu biliyordunuz, değil mi?"

Yerimde kıpırdanıyorum, ayakkabılarımın altında pürüzlü, cilasız zemin gıcırıyor.

"Evet," diye mırıldandım.

Köprüden Knock Hill'e ulaşmak için daha yüksek bir rakıma tırmandık, ancak şiddetli yağmurlar sırasında sel tehlikesi oluşturan tek şey nehir değil.

Kasabama adını veren şelaleler, bir gölete dökülüyor ve bu gölet de bir dereyi besliyor; dere de gerektiğinde taşarak bir savak oluşturuyor.

Ama bana anlatıldığına göre, o yıl su tahliye kanalı su tutmadı.

Otoyol sular altında kalmıştı, insanlar arabalarını durdurup, inip koşmak zorunda kaldılar.

"Shelburne Falls'ın taşmaları önleyecek altyapısı vardı," diyor bana. "Bizim yoktu, çünkü şehir bütçemiz doğrudan kötü insanların ceplerine

gitti. Onlar zenginleştiler ve bu kasabayı batırdılar."

Kontrol edemediğimiz hava koşulları yüzünden kasabama karşı kin beslemek gerçekçi olmazdı, ama onların yerinde olsam belki de içerlerdim. Anlaşılabilir bir durum. Sadece Weston şehrinin de suçlu olduğunu bilmesine şaşırdım.

Su, bu mahalleyi sığ bir çay fincanındaki kirli su gibi doldurdu ve bu evler yerden altı metre yüksekte, nispeten güvenli olsa da, şehir merkezindeki işletmeler ayakta kalamadı. Sahiplerinin çoğu Knock Hill sakiniydi ve tahliye oldular.

"Weston'ın büyük bir kısmı bir daha geri dönmedi," diyor.

Sular çekildikten sonra bile...

Aslında tam yirmi iki yıl önce bu hafta olmuştu. Shelburne Falls'tan gelen son kızın da burada tutsak olduğu yıl.

O bu evdeydi.

Kardeşler vardı.

şakalar, partiler, büyük maç...

Ve yağmur. Çok yağmur yağdı.

Ama bu evde ne olduğunu kimse bilmiyor. Sanırım Weston'daki insanlar bile hikayelerinin şelaleler'de başladığını bilmiyorlar.

Karnaval Kulesi'nde.

Burası, High Street üzerindeki bar ve restoran Rivertown ile teyzem Quinn'in pastanesi Frosted arasında gizlenmiş eski bir gizli içki mekanı. Kaldırımında yürüyen şüphelenmeyen insanlardan sadece birkaçımız oranın varlığını biliyor.

Hikayemiz, Weston'lu bir adamın Falls'lu bir kıza olan aşkını anlatıyor, ancak kız ondan nefret ediyordu. Çaresizlik içinde intihar eden adamın en yakın arkadaşı ve çetesi, kızın çocuk bakıcılığı yaptığı bir gece eve baskın düzenledi. Kimileri onun kızı öldürmeyi, intikam almayı amaçladığını söylüyor. Ancak hikaye, bunun yerine Quinn'in dükkanında hala asılı duran boydan boya aynanın önünde kızı baştan çıkardığını anlatıyor.

Bazıları ise, onun yüzünden intihar ettiği söylenen çocuğun, arkadaşının intikamını camın diğer tarafından izlediğini söylüyor.

Kulede bırakılan eski cep telefonlarından, aslında hiç de arkadaş olmadıklarını keşfettik. Kardeşmişler, ikizmişler ve belki de, sadece belki de, ona aşık olan kişi intikam almak için ölümünü taklit etmişti. Ya da belki de, sonunda istediğini elde etmek için onu cama yaslayan kişi oydu.

Anlatılanlara göre, intikamlarını uzatmaya karar vermişler. O gece onu hayatta bırakmışlar ve onu nehrin karşı yakasına, kendi evlerine geçirmek için esir takası geleneğini icat etmişler. İşte bu eve.

"Bu yeri mi istiyorsunuz?" diye soruyor Farrow bana.

Başımı çevirdim. "Ne?"

Elleri cebinde bana yaklaşıyor. "Burada daha önce hiç yaşamadığın bir özgürlüğe sahip olacaksın." Bronzlaşmış boynundaki Green Street dövmesinin altındaki damar zonkluyor. "Gözetim yok. Sokağa çıkma yasağı yok. Ve sana bir bisikletin anahtarlarını vereceğiz."

Gözlerim kocaman açıldı.

"Evet, senin ve babanın seni eğitmemesiyle ilgili her şeyi biliyorum." Alaycı bir şekilde sırttı, birden on dokuz yaşında değil de on iki yaşında gibi görünüyordu. "Burada çok güzel vakit geçireceksin, evlat."

Bisiklet mi? Gerçekten bana mı ödünç veriyorlar? Belki de bu o kadar kötü olmayacak—

Ama sonra beni yakaladı, bir koluyla belimi kavradı, diğer eliyle de boynumu sıktı ve beni duvara doğru itti.

Nefesim kesildi, hemen ellerimi göğsüne bastırıp olabildiğince sertçe ittim.

Daha da yaklaşıyor, yüzüme sertçe sözler fısıldıyor. "Ama önümüzdeki iki hafta boyunca Shelburne Falls'a yapacağımız her şeyde bizimle birlikte olacaksın," diye dişlerini sıkıyor. "Ve söz veriyorum..." Kolunu o kadar sıkı sarıyor ki nefes alamıyorum. "Dylan Trent, bu evde terleyeceksin."

Nefesimi içime çektim. Ne?

"Bekaretin Weston'dan ayrılmayacak."

Ona dik dik bakıyorum, sonra çenemi sıkıştırıp başımı yana doğru çekiyor ve kulağıma, "Çarşaflarımızda senin kanını istiyorum," diye fısıldıyor.

Bu da ne? Midem öfkeyle kaynıyor. Onu itip uzaklaştırıyorum ve sonunda ellerini kaldırıp kıkırdarak beni bırakıyor.

"Aman sakın yanlış anlama. Buna kesinlikle razı olacaksın, bunu o kadar çok isteyeceksin ki."

"Cesaretin varsa yap!" diye karşılık verdim.

Hiç kimse beni yatağa atmaya çalışmadı ve istesem yapardım da, ama bir kupa gibi olmayacağım. Deneyebilir işte.

Peki, benim hâlâ bakire olduğumu nereden biliyordu?

Kıkırdadı. "Ev senin," dedi bana. "Yarın okul var. Seni saat yedide alacağım." Ayrılmaya başladı, son bir düşüncesini omzunun üzerinden savurarak. "Eğer hala buradaysan."

Kapıyı açtı, bir anlığına dönüp telefonumu bana geri fırlattı. Telefonu yakaladım, kapıyı kapatmasını izledim ve hemen arkasından kapıyı kilitlemek için koştum.

Pislik.

Arkamı dönüp kapıya çarptım. Bu da ne? Onların da ebeveynleri var. Okul yetişkinler tarafından yönetiliyor. Kimse yasal sorumluluk konusunda endişelenmiyor mu? Bu okul yönetimi ve veliler tarafından onaylanmış bir durum. Öğretmenler birilerini bekliyor. Yönetimin çoktan hazır bir misafir aile ayarlaması gerekmez miydi?

Yarın okula gittiğimde nerede oturduğumu onlara söylemem gerekecek. O zaman hallederler.

Dışarıdaki partinin seslerini, birkaç motorun gürültüsünü ve yavaş yavaş kayboluşunu dinliyorum ve bakışlarımı antreye ve merdivenlere doğru gezdiriyorum.

Duvar kağıdı duvarlardan soyuluyor, başımın üstündeki mütevazı avize tozla kaplı ve ikinci kata çıkan her basamakta vernik aşınmış. Giriş holünde duvarlarda resim veya mobilya yok ve ben de arabayı iterek oturma odasına doğru yürüyorum.

Yukarı katta yatak olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum, ama arka kapının ve pencerelerin kilitli olduğundan emin olmak istiyorum.

Aro'yu aramalıyım.

Annemi arayıp beni almasını söylemeliyim.

En azından evimde güvende olduğumu biliyorum. Belki de buna değmez.

Oturma odasını kontrol ederken bir pencereyi kilitledim ama diğerinin kilidi kaymıyordu. Dışarıda arkadaşlarıyla gülüp içki içen bir adamla göz göze geldim. Bana orta parmağını gösterdi ve ben de perdeleri sanki bir faydası varmış gibi hızla kapattım, çünkü perdeler ince ve delik deşikti, yani beni hala görebiliyordu. Arkamı dönüp mutfığa doğru giderken onun ne kadar eğlendiğini neredeyse hissedebiliyordum.

İki kapılı buzdolabının kapağını açıyorum; krem rengi zamanla sararmış, kulplarındaki ahşap desenler ise anne babam doğmadan çok önce popülerdi.

Üst rafta kırmızı bir şey dolu plastik bir sürahi, yarısı yenmiş bir somun ekmek ve küçük bir tereyağı kabı var. Onu çıkarıp açıyorum, içindeki tereyağında bıçak izleri ve kızarmış ekmek kırıntıları görüyorum. Kabın kenarlarında küf oluşmuş, onu geri koyup ekmeği alıyorum. Paketi elimde çeviriyorum, içinde sadece yeşil bir şey görüyorum. Onu tekrar buzdolabına koyup kapıyı kapatıyorum ve etrafa bir daha bakıyorum.

Bu yemek yeni değil, ama yirmi yıllık da değil.

Şimdiye kadar gördüklerimden anladığım kadarıyla ev ne rahat ne de çok temiz, ama kötü muamele görmüş gibi de görünmüyor. Sanki sadece içki içip duvarlara grafiti yapmak isteyen gençler tarafından ya da günlerini burada geçiren işgalciler tarafından kullanılıyor gibi değil.

Mutfak bölümünün diğer tarafındaki küçük odada, eski bir Ethan Allen marka altı kişilik masa duruyor. Pencereleden evin arkasındaki ağaçlar görünüyor, ama daha yakından incelemek için oraya gitmiyorum.

Mutfaktan geçip tekrar oturma odasına ve oradan da antreye doğru ilerlemeden önce tüm pencereleri ve arka kapıyı kontrol ediyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım, Aro'yu tekrar aradım ama aramayla göndermeden önce üst kattaki zemin gıcırdadı.

Topallayarak.

Bir elimle korkuluğu, diğer elimle de telefonumu tutarak dinliyorum.

Bu bir ayak sesi gibiydi.

Kulaklarımı eğitiyorum, tekrar bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Muhtemelen bir şaka.

Biraz ileri geri sallanıyorum çünkü kalmak istemiyorum, ama en son istediğim şey de gururumu bir kenara bırakıp kaçmak.

Bu bir şaka. Bir adım daha atıyorum, ayağımın altında bir gıcırta duyuyorum ve içimden bir ah çekerek yukarı çıkmaya devam ediyorum. Evler gıcırda. Belki de sadece merdivenlerdi.

Üst katta da duvarlar, kapalı beş kapı dışında tamamen boş. Evde biri varsa, o kapılardan birinin arkasında.

Soldaki kapının kolunu tutarak kapıyı açtım ve bir banyo buldum. Işığı açtım.

Porselen bir lavabo, depolama için yerleşik raflar ve çekmeceler ve perdesi kapalı bir küvetli duş var. Tereddüt etmiyorum. Derin bir nefes alarak ve boş olduğunu görünce şükrederek kapıyı açıyorum.

Yan odaya geçtim, kapının ardında bir çamaşır dolabı gördüm ama içinde sadece çiviler çıkmış eski tahta parçaları ve bir elektrikli süpürge

vardı. Hem de ilk elektrikli süpürgelerden biri.

Sağ tarafta, köşe masası ve sandalyeden başka hiçbir şey bulunmayan boş bir yatak odası var.

Perdelerin ardında karanlık, gizemli gölgeler yok. Yerde kan lekesi de yok.

Kapıyı kapatıp, içinde yatak olan diğer odaya geçiyorum. Yaşasın! Bir de şifonyer var. Duvarlara da yırtık posterler yapıştırılmış, çoğunun ne reklamı olduğunu anlayamıyorum. Filmler mi? Müzik grupları mı?

Yatak takımı yok, yastık bile yok ve ben o kadar cesur değilim. Geçmiş belirsiz, yıkanmamış bir yatakta uyumaktansa yerde uyumayı tercih ederim.

Kapıyı kapatıp sonuncusuna doğru ilerliyorum, ya o da başarısız olursa ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama kapıyı açtığımda, çiçek kokusuyla karşılaşıyorum. Tenimde bir sıcaklık hissediyorum, tüylerim diken diken oluyor ve içeri adım atıyorum, bu kokuyu yeterince içime çekemiyorum.

Burası bir erkek odası, ama kesinlikle Hawke'ın ya da kardeşimin odası gibi kokmuyor. Şampuan, annemin parfümü ve Juliet'in mumları gibi kokuyor.

Diğerlerinden farklı olarak, bu oda tek kişilik bir yatak, yatak başlığıyla uyumlu siyah ahşap bir şifonyer ve yatağın yanındaki duvarda bir komodinle döşenmiş. Sağımda, dolap kapağının yanında, alt kattaki yemek takımının bir parçası olabilecek eski bir ahşap sandalyenin bulunduğu bir masa var. Arkamda, solumda bir kitaplık ve masanın yanındaki çapraz köşede bir Chesterfield sandalye bulunuyor.

Ve karşımda bir pencere var. Dışarıda yapraklar uçuşuyor ve dalların arasından tuğlaları görüyorum. Ağacın diğer tarafındaki ev olmalı. Hım. Evde yatak odamın penceresinin dışında da bir ağaç var. Sadece benim odamda—annemin eski odasında—pencere yerine Fransız kapılar var.

Uzanıp bir düğme arıyorum ama çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor. Birkaç kez daha çeviriyorum, yine de olmuyor. Komodinin üzerinde bir lamba var, yanına gidip abajurun altına uzanıp düğmeyi çeviriyorum. Odayı yumuşak bir ışık dolduruyor ve pencereye gitmek üzereyken, alt kattaki yatağın üzerindeki beyaz çarşafları görüyorum. Çarşafı kenara çekip, garip bir şey olup olmadığını kontrol etmek için inceliyorum.

Eğilip baktım. Hatta güzel kokuyor bile. Oldukça minnettar bir şekilde onaylayıcı bir homurtu çıkardım. Coral evde bunu yapıyor olmalıydı. Yatağa yeni çarşaflar seriyordu.

Yani bu gece kamyonu atlayıp gitmeden önce burada kimseyi tutmayı planlamıyorlardı. Yoksa odayı hazır hale getirirlerdi. Planlardaki bu değişikliğin sebebi ne?

Duvarlar sütlü kahve rengine, ancak zamanla ve muhtemelen gün boyunca pencerelerden içeri giren güneş ışığından dolayı solmuş olduklarını anlayabiliyorum. Eskiden resimlerin asılı olduğu yerlerde birkaç koyu leke var.

Dolaba doğru yürürken derin bir nefes alıyorum, her şeye hazırlıklıyım. Kontrol etmediğim son yer orası.

Ama beyaz kapıyı açtığımda, sadece kıyafetler var. Gizli bir şakacı yok. Canavarlar ya da korsan kız katilleri de yok.

Ev boş.

Ama gözlerimi kısınca bir şey fark ediyorum. Giysiler erkek giysisi değil.

Askıları kenara iterek, kot pantolonları, tişörtleri, yıllar önce üretimini durdurduklarını düşündüğüm üç klasik Gap tişörtünü, iki eteği, birkaç askılı bluzu ve bir ipek kısa üstü tek tek içeri kaydırıyorum. Ceket çıkartıp, göğsündeki siyah yün ve büyük turuncu S harfinin üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Benimki gibi bir Korsan kolej ceket, ama bunun kolunda bir numara var: seksen iki.

Ve bu gerçekten orijinal ürün. Okulumuz artık bunları satmıyor.

İhtiyacınız olan her şeye sahibiz...

Başımı sallayarak paltuyu dolaba geri astım. Şehir efsanesi havasını sürdürmek için gerçekten çok uğraşmışlar. Sanki bunların Winslet'in kıyafetleri olduğunu mu düşünmem gerekiyor? Rekabet Haftası'nda öldüğü söylenen Korsan kızın kıyafetleri mi?

Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama zil seslerini duyup duruyorum.

Bir yıldır duymadığım o özel zil sesini dinlerken donakaldım.

Özellikle Hunter için olanı.

Kapıyı açıyorum, her nefes verişimde kalbim adeta bir çekiç gibi çarpıyor.

Çanları severdi. Zil seslerini.

Telefonumu kaldırıp adını görüyorum.

Telefonumu kulağıma götürüp kaydırıyorum.

"Eve gitmelisin," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sesini uzun zamandır duymamıştım. Sesi kısık, kelimelerinin bazı kısımları fısıltıya dönüşüyor ama her zaman güçlü. Pencereye doğru yürüyüp, karanlık geceye bakarken çenemi biraz daha yukarı kaldırıyorum.

"Nerede olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum.

Hunter bir an sessiz kalır. Ve sonunda, "Eve gitmelisin," diye tekrarlar.

"Öyleyse gel de beni al."

Neler olup bittiğine veya Shelburne Falls'tan ayrıldığımı nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yok, ama eğer endişeleniyorsa ve eve dönmemi istiyorsa, buraya gelip beni zorlayabilir. Telefonu açma veya mesajlarımdan herhangi birine cevap verme şansı vardı.

"Neredesin?" diye soruyorum. "Artık Ciaran'ın yanında değilsin."

St. Matthew's okuluna giderken Chicago banliyölerinde büyükbabasının yanında kalıyordu. Eğer bu yıl orada okula gitmeyecekse, o zaman nerede?

"Evde misin?" diye soruyorum. "Belki de Hawke'un saklandığı yerde çevrimiçi derslerine katılıyorsunuzdur?"

Burnumuzun dibinde gizleniyor...

Hawke, Karnaval Kulesi'ni keşfetti ve girişlerden biri Frosted'da olduğu için kolayca ulaşabiliyoruz. Özellikle de Quinn hala Notre Dame'da üniversiteye gittiği için Frosted şu anda sadece yaz aylarında açık ve onun öğrenip ailemize söylemesinden endişelenmemize gerek yok.

O, babamızın kız kardeşi ama biz ona teyze demiyoruz. Tuhaf geliyor. Bizden sadece birkaç yaş büyük olduğu için, bize daha çok kuzen gibi.

Belki Hunter bu durumdan haberdardır ve bu yüzden oradadır. Umurumda değil.

"Şimdi güçlü müsün?" diye alay ediyorum. "Sonunda bizimle yüzleşmek için geri mi döndün?"

"Bir yıl sonra hâlâ kin beslediğimi mi düşünüyorsun?" Hunter sesini alçak tutarak, "Artık kendi hayatım var. O kadar önemli değilsin." dedi.

Yapraklar hafif esintiyle sallanıyor ve dışarıdaki müziğin çoktan durduğunu fark ediyorum. Sadece onun sesini kulağımda duyuyorum.

Nerede durduğumu bilmek iyi oldu. Sanki son birkaç aydır sessiz kalması yeterince ipucu vermemiş gibi.

"Sen de değilsin," diyorum ona. "İkiniz de değilsiniz. O yüzden beni rahat bırak."

Ben kalıyorum.

Birkaç saniye sessiz kaldı ve telefonu kapatacağını duymayı bekledim, ama kapatmadan önce bir kez daha konuştu. "O evde yalnız değilsin."

Midem bulanıyor ve o da telefonu kapatıyor.

Ne?

Dinleyerek kulaklarımı eğitiyorum.

Ama ev sessiz. Sadece beni korkutup kaçırmaya çalışıyor. Eğer gerçekten tehlikede olduğumu düşünseydi, beni buradan çıkarırdı. Her ne sebeple olursa olsun kızgın olabilir, ama bana zarar gelmesine izin vermezdi.

Öyle yapar mıydı?

Parmaklarımı telefon ekranımın üzerinde gezdirip uygulamayı açıyorum. Gittiği bir yıl boyunca hiç bakmamıştım, çünkü her zaman nerede olduğunu bildiğimi sanıyordum ve bir tür sapık gibi görünmek havalı olmazdı.

Ama Hunter'ın ismine tıkladığımda, aniden mavi bir nokta belirdi; bu nokta, az önce beni aradığı telefonun konumunu gösteriyordu, tam yanımdaydı.

Tekrar tekrar yakınlaştırıyorum ve nefesim kesiliyor.

Gözlerimi kaldırıp, pencereimin dışındaki ağacın arasından tam karşımda bulunan evin karanlık odasına bakıyorum.

O burada.

O, Weston'da.

CHAPTER THREE

Dylan

“Bu evde çok terleyeceksiniz...”

Gözlerimi açıyorum, ciğerlerime bir nefes sabah havası çekiyorum. Sıcak nefes hâlâ kulağımı gıdıklıyor, tişörtüm vücuduma yapışmış ve kelimeler yukarı, yukarı, yukarı, dalgalanan perdelerin arasından süzülüyor.

O kadar gerçekçi geliyordu ki. Kulağımın altına dokundum, tenim hafifçe nemliydi ve tavan yukarıda görünmeye başladı.

Ama hareket edemiyorum. Hareket etmek istemiyorum. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, düşünceler hızla gelip aynı hızla kayboluyor.

Sabah oldu...

Işık var...

Odaya hafif bir esinti giriyor...

Dün gece pencereyi açık mı bıraktım?

Gözlerimin önünde dünya dönüyor ve kalbim hafifçe çarpıyor, sanki bir hız trenindeymişim gibi hissediyorum. Sadece bir saniyeliğine.

Hunter Weston'da. Benim buraya takas edildiğimi bu şekilde öğrendi. Limanda falan bir yerlerdeydi, izliyordu.

Dün gece kamyonda Farrow'un telefonunu arayan kişi oydu. Hunter beni rehin alınmış halde gördü ve ya bundan hoşlanmadı ya da Farrow'a beni nereye yerleştireceğini söyledi. Ya da ikisi birden. Benim geleceğimi öğrenene kadar bu evin planlandığı gibi görünmediğini ve Hunter'ın kesinlikle burada olmamı istemediğini anladım.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdiğini hissediyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

O evde yalnız değilsin.

Ne demek istedi?

Bana bir şey olacak mı?

Beni bir sandığa kilitleyip köprünün kenarından aşağı atmaya çalışacaklar mı, tıpkı buraya gelen diğer korsan kıza olduğu gibi?

Bana içki ikram edip ne yapacağımı görecekler mi? Belki de internete yükleyecekler?

Beni tutuklanmama neden olacak bir şey yapmaya zorlayacaklar mı? Carnival Tower'da saklanmak zorunda kalacak mıyım?

Gözlerimi açtığımda, dışarıdaki ağacın yapraklarının gölgelerinin tavanda dans edişini izliyorum.

Hepsine karşı mı koyacağım yoksa bazılarından daha fazlasını mı isteyeceğim?

Geceler uzun mu olacak? Yatağım hep bu kadar sıcak mı olacak?

Çılgılık atacak mıyım?

Beni korkutacaklar mı?

Bu evde çok terleyeceksiniz...

Tişıörtüm göğsümdeki hassas dokuya değiyor ve göğüslerimin uçları sertleşiyor. Gözlerimi tekrar kapatıp sırtımı yataktan kaldırıyorum, ciğerlerime bir nefes daha çekiyorum ve vücudumdaki kasların gerilmeden dolayı yandığını hissediyorum.

Başım dönüyor, alt bölgemde bir sıcaklık hissediyorum ve kollarımı vücuduma bastırarak göğüslerimi birbirine yaklaşıtıyorum, tişıörtüme sürtündüklerini hissediyorum.

O evde yalnız değilsin.

Sırtımı tekrar yatağa uzatırken parmak uçlarımla karnıma dokunuyorum ve sonra elimi çarşafın altına doğru kaydırıyorum.

Yalnızım.

İç çamaşırlarımın içine kaydırıp, sadece dokunuyorum. Elim etrafta dolaşıyor, dokunduğum şeyin başka birinin de hissetmekten hoşlanabileceği bir şey olup olmadığını hayal etmeye çalışıyorum. Parmağımı sert çıkıntıya bastırıp, bir dizimi kaldırıp yatakta yukarı doğru itiyorum, sırtımı yatağa yaslıyorum ve saçlarım yüzüme düşüyor. Vücudunun benimkine değdiğini hissedince nefesim kesiliyor.

Kaçmayacağım. Çoktan büyümeye hazırdım zaten.

Tekrar. Kendimi okşayıp tekrar ileri geri hareket ediyorum.

Ama tam o sırada... telefonum kulağımı delip geçen bir sesle çaldı ve gözlerimi birden açtım. Kahretsin.

Elimi kendimden çekip doğruldum, ama tam doğrulur doğrulmaz donakaldım.

Hunter köşe sandalyesinde oturuyor.

Avcı...

Yutkunamıyorum. Boynumdaki damar zonkluyor. Orada oturuyordu...

O, bunca zamandır orada oturuyordu.

Örtündüğümünden emin olmak için çarşafı yumrukladım. Aman Tanrım.

Orada oturuyor, ifadesi okunamaz ama tamamen bana odaklanmış. Annesinin yeşil gözleri, minderli sandalyenin kollarını sıkıca tutarken, kararlı bir şekilde bana bakıyor.

Dün gece pencereyi açık bırakmadığımı biliyordum.

Ona ne kadar süre baktığımı ya da telefonumun ne kadar süre çaldığını bilmiyorum ama sonunda başucumdaki komodinin üzerinde çenesini kaldırarak telefonu açmamı söylüyor.

Birkaç saniye sürüyor ama dönüp bakıyorum, bana bıraktıkları şarj aletinden telefonumu alıyorum. Gece boyunca gelmiş olması gereken bir sürü bildirim görüyorum. Gecikmeli mesajlar ve cevapsız aramalar. Bunların bazılarını uyumadan önce görmüş olurdum.

Annem ekranda beliriyor. Boğazımı temizleyerek, "Günaydın," diye cevap veriyorum.

"Neden sana ulaşamadım?"

Sesi bu kadar erken saat için çok yüksek. Hunter'ın da duyabileceğini bilerek irkildim. "Dün gece burada çok rüzgar vardı ve sanırım Wi-Fi bağlantım yok." Tamamen doğrulup bacaklarımı çaprazladım, gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Arama ekibi göndermemenize şaşırdım."

"Bay Kelly aradı," diye anlatıyor bana. "Nerede olduğunuzu bize bildirdi ve ailesinin yanında güvende olduğunuz konusunda bizi temin etti."

Hunter'ın gözlerine bakıyorum. "Bay Kelly..." diye mırıldanıyorum, bakışlarında bir nebze muziplik seziyorum. Ya da bir meydan okuma. Her neyse, çabucak kayboluyor.

"Evet, iyiyim." Ekim rüzgarı içeri esiyor, odayı yaprak ve mahalledeki bir bacadan gelen duman kokusuyla dolduruyor. "Gündüzleri okulda olacağım, bu yüzden cep telefonum çalışmazsa, sabit hat var."

"Uyandığınızda mesaj atın, uyumaya giderken de mesaj atın," diye talimat veriyor.

"İşin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

"Ve bana odanızın bir fotoğrafını gönderin."

"Çarşaflarım temiz," diye belirtiyorum.

"Bana bir fotoğraf gönder," diye tekrar emretti, yavaş ve vurgulu bir şekilde.

Annemi çok seviyorum. Onun beni umursayıp umursamadığını asla merak etmiyorum.

Ama dün gece Bay Kelly aradığında bir ebeveyn yerine bir gençle konuştuğunun farkında olmamasına biraz şaşırdım. Ondan bir şey saklamak kolay değil.

"Babam kızgın mı?" diye soruyorum.

"Baban seni çok seviyor." Duraksıyor, soruyu tam olarak yanıtlamıyor ama sorun değil. "Endişelenme," diyor. "Bence birkaç hafta kendi işlerinle uğraşman tam da ona ihtiyacı olan şey."

Burnumu çekiyorum. Benim ihtiyacım olan bu değil. Onun ihtiyacı olan şey...

Evet. Haklısın.

"Sadece alkol, uyuşturucu veya korunmasız cinsel ilişki yok," diye devam ediyor, "ama eğer bunları yaparsanız, bana ihtiyacınız olursa burada olduğumu bilin, arayın. Kızmam."

"Lütfen durun."

"Sağ salim olmanızı tercih ederim..."

"Hoşça kalın!" diye çıkıştım. "James'e odamdan uzak durmasını söyleyin."

"Beklemek!"

İçimden bir ah çekerek durdum.

"Doğum günün Perşembe," diye belirtiyor. "Belki açık havada film gecesi yapabiliriz demiştin?"

Ah, doğru. Unutmuşum.

Tereddüt ediyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum ama sanırım... büyük maça kadar esaretten kurtulmak istemiyorum. Bu iki haftaya ihtiyacım var.

"Döndüğümde yapalım mı?" diye soruyorum. "Doğum günümde pastaya ihtiyacım yok. Aslında herhangi bir zaman uygun."

Bana gülüyor. "Emin misin? Bana doğru gelmiyor."

"Sorun değil," diyorum ona. "Şu anda buna ihtiyacım var. Ama... eve döndüğümde gerçekten güzel şeyler bekliyorum."

"Anladım."

"Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattığımda "Seni seviyorum..." diye mırıldanıyor.

Telefonumu yatağın üzerine fırlattım ve gözlerimi kaldırmaya çalıştım ama biraz zaman aldı. Bacaklarımın arasında ıslaklığı hissedebiliyordum ve utanç yanaklarıma yayıldı.

Sonunda başımı kaldırdım, aramızdaki hava o kadar yoğunlaşmıştı ki nefes almak bile acı veriyordu. Tanrım, ne kadar değişmişti. İlk başta onu burada bulduğuma o kadar şaşırmıştım ki ne olduğunu anlayamamıştım, ama bir yıldan fazla bir süre sonra onunla aynı odada -yalnız- olmak gerçeküstü bir duygu. Sanki bir yabancı gibi görünüyordu.

Yine de, gerçekten neyin farklı olduğunu söyleyemem. Babasının gibi sarı saçlar, annesinin açık kahverengi saçlarıyla karışmış. Arkası kısa kesilmiş, üstü biraz daha uzun ve dağınık bir şekilde şakaklarına değiyor. Çimen gibi yeşil gözler, güneşten bronzlaşmış yanaklar ve gri tişörtünün yakası biraz açılmış, köprücük kemiğinin de boynu kadar bronzlaştığını gösteriyor. Geçen yazın büyük bir kısmını tişörtsüz dışarıda geçirmiş.

Hem kendisi hem de Kade aynı yaşta olsalar da, Hunter şimdi ondan daha büyük görünüyor. Belki de kıyafetlerindendir. Kot pantolon ve yakasız siyah deri ceket giyiyor. Eskiden giydiği ya da kardeşi Kade'in hâlâ giydiği kapüşonlu sweatshirt'ü değil, çünkü Kade atletik olmayı çok seviyor.

Belki de gözleri yüzündendir. Bana bakış şeklini sevmiyorum, eskiden severdim. Kendimi küçültme isteğime karşı koymaya çalışıyorum.

"Eğer gitmiyorsanız, birkaç şeyi anlamamı istiyorum," diyor.

Gerginleşiyorum.

"Burada aile değiliz. Arkadaş da değiliz." Sesi kararlı. "Beni rahat bırakın ve karışmayın."

Burun deliklerim genişliyor.

Sanki aynı sınıfta değilmışiz gibi davranmam ya da öğle yemeğinde onunla konuşmamam mı gerekiyor?

"Kade'ye benim hakkımda konuşmayacaksın," diye emretti. "Nereye gittiğim, ne yaptığım veya kiminle konuştuğum onu ilgilendirmez."

Artık bana güvenmiyor mu?

"Artık kendi başınasın," diyor bana. "Burada elinden tutmayacağım."

Yutkunarak, ellerimle çarşafı sıkıca kavradım ve onun ayağa kalkıp yatak odamın kapısına doğru yönelmesini izledim.

Buna inanamıyorum. Ben ne yaptım ki? Ben...

Ama duruyorum.

HAYIR.

Artık umurumda değil. İkiisi de neden benden uzaklaştıklarını açıklamak istemiyorlarsa, ben de buna dikkat etmeyeceğim.

"Seni özledim," diyebiliyorum sadece.

Bir daha asla yalnız kalmayacağımız zamana kadar, onun bilmesini istediğim tek şey bu.

Ama o kapıda durup gülüyor. Kötü bakışlarını bana dikerek, "Neden?" diye soruyor.

Hala gidiyorum.

Bana cevap verme fırsatı vermedi. Kapıyı hızla açıp gitti, ayak sesleri merdivenlerden aşağı doğru yavaşça kayboldu, ta ki ön kapının sertçe kapanma sesini duyana kadar.

Kendimi toparlamam biraz zaman alacak. Ondan uzak duracağım. Tamam. Sorun yok.

Sakın buraya onunla birlikte olmak için geldiğimi düşünmesin. Zaten buraya yalnız olmak için geldim.

Saate baktığımda altıyı biraz geçtiğini görüyorum. Çarşafı hızla üzerimden atıp yataktan kalkıyorum ve banyoya giderken Aro'yu arıyorum. Ancak duşa girmeden önce rafta temiz havlu olup olmadığını kontrol ediyorum.

İki tane var. Harika. Sanırım mutfağın hemen yanında, arka kapının yanındaki giriş holünde bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi gördüm. Bugün okula geldiğim kıyafetlerle gitmek zorunda kalacağım ama bu akşam yıkayabilirim.

Telefon hattı yeniden açılıyor. Aro, neredeyse suçlarcasına, "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, neden olmasın ki?"

Onun iç çektiğini ve "Cidden mi..." diye mırıldandığını duydum.

Duşa uzanıp suyu açtım ve elimi buz gibi suyun altına tuttum. Birkaç dakika sonra su ısınmadı, bu yüzden suyu açık bırakıp yatak odasına geri döndüm. Sıcak suya ihtiyacım var.

"Dün gece neden arama yapamadım?" diye sordum ona.

"Muhtemelen sinyal bozucu bir cihaz yerleştirdiler."

Pencereyi kapatırken hafifçe güldüm. "Aman Tanrım. Çok fazlalar, değil mi?"

Ama o beni azarladı. "Dylan, oraya gitmemeliydin."

"Herkesin bana ne yapmam, ne yapmamam gerektiğini söylemesinden bıktım," diye yanıtlıyorum. "Acaba bunu duymak zorunda kalmadığım tek

kişi sen olabilir misin?”

“Beni dinleyin—”

"Ben iyiyim."

“Belki bugün—”

"Bana zarar verecek olsalardı, bunu dün gece yaparlardı," diye karşılık veriyorum.

“Dylan—”

Ama ben dolabın kapağını ardına kadar açıyorum. "Hâlâ sapasağlamım. Tek bir çizik bile yok."

"Çünkü seni iki hafta boyunca yanlarında tutacaklar!" diye sonunda kulağıma bağırdı. "Seni ilk gece tamamen yutmayacaklar."

Bir an duraklıyorum, sessizliğe bürünüyorum. Aman Tanrım. Gerçekten de endişeli görünüyor.

Nefesi telefona doluyor ve ben de paniklemeli miyim emin değilim çünkü onu korkutmak zor. Eğer o endişeleniyorsa, belki ben de endişelenmeliyim.

Ama bir yandan da gülmek istiyorum. "Tüylerim diken diken oldu," diye takılıyorum.

Dolaptan bir gömlek çıkarıp kokluyorum, temiz olup olmadığını kontrol ediyorum. Portakal ve keten kokusu burnumu dolduruyor ve onu yerine geri asıyorum, geri kalanları da gözden geçiriyorum.

“Benim için bu kadar endişeleniyorsanız,” diyorum, “neden dün gece gelip beni almadınız?”

“Çünkü Hawke ve ben Kade’nin seni almaya gelmesini engellemekle meşguldük.” Sesini alçaltarak mırıldandı. “Her şeyi daha da kötüleştiriyor.”

Göğsümde bir sıkıntı hissediyorum. Kade gelip beni mi almak istedi? Neden?

“Onun umurunda mı ki...”

Ama sözüm yarım kalıyor, birden gerçeği anlıyorum. Beni iki haftalığına St. Matthew's'e göndermekten memnundu, ama Weston'a değil.

Hunter'ın burada olduğunu öğrenince.

O, bizim birlikte olmamızı istemiyor. Hiçbir zaman istemedi. Aynı odada bile, aynı arabada bile, hele ki yalnız başımıza hiç istemedi. Eskiden onun kıskanç olduğunu, sahiplenici olduğunu, birinin benden hoşlandığını düşünürdüm.

Ama Hunter gittikten sonra Kade ile aramdaki mesafe daha da açıldı. Bunun mantığını bir türlü anlayamadım.

"Geri dönersem," diye nefes nefese söylüyorum, "hiçbir şey değişmez."

Gayet basit. Bütün o kişisel gelişim guruları bize 'nereye gittiğimizi bilmiyorsak olduğumuz yerde kalalım' diyorlar. Boş laflar. Hayır. Durmak, istediğim şeyin kendiliğinden kucağıma düşeceği inancına dayanıyor. Düşmeyecek. Hareket etmeye devam etmeliyim.

"Knock Hill'de misiniz?" diye soruyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Sıfır bir numara mı?"

Askıları karıştırmayı bırakıyorum. Harika. Bana bilmek istemediğim ne söyleyecek acaba?

Boğazını temizledi. "Eğer çatı katından gıcırtilar duyarsanız, o bir ipe bağlı sallanan bir sandalyedir," dedi bana. "İpin diğer ucu evler arasındaki ağaca bağlı. Ve rüzgar estiğinde sandalye sallanıyor."

Pencereye koştum, yukarı baktım ve bir dala bağlı eski püskü ipi gördüm. İpin diğer ucu eve doğru uzanıyor ve muhtemelen çatı katı penceresinden kayboluyordu.

Gözlerimi devirip geri çekildim. "Evet, gıcırtiları duydum. Bunun için çok akıllıydım."

Benimle dalga geçtiklerini biliyordum.

"Başka sesler duyarsanız," diyor, "oradan ayrılmalısınız."

Kendi kendime gülerek beyazlatılmış bir kot pantolon ve kısa bir tişört çıkarıyorum. "Bunlar da onun kıyafetleri mi olacak acaba?" diye düşünüyorum, Aro'yu hoparlöre alıp telefonu masaya bırakırken kot pantolonu üzerime tutuyorum. "Neyse ki 90'lar yeniden moda oldu."

"Dylan," diye sözünü kesiyor. "Beni dinle."

"Dinliyorum." Kahretsin.

"Hikaye anlatmayı pek sevmem, tamam mı?" diye devam ediyor. "Ve hayaletlere inanmam. Ama burası onun en son uyuduğu yer. Ve Knock Hill'deki kimsenin geceyi geçirmediği tek ev burası."

"Pek çok şeyden korkmuyor gibiler."

"Bu korku değil," diye yanıtlıyor. "Bu saygı. O ev zaten dolu."

Kaşlarım bir anlığına çatıldı, sözleri Hunter'ın uyarısını hatırlattı.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Okuldan sonra bana biraz iç çamaşırı getirir misin lütfen?"

Bir dakika sessiz kalıyor ve eve gelmemi istediğini biliyorum, ama gelirsem kendime kızacağımı da biliyor.

Bence Weston'da korkmam gereken en kötü şey, bol miktarda alkol tüketimi. Belki de kadın düşmanlığı.

Son olarak, "Eğlenceli olanları mı istiyorsun?" diye soruyor.

Bu yıl okul başlamadan önce yakaladığımız "beş tane al, altıncısı bedava" seksi külot kampanyasını düşününce gülümsüyorum. "Beni şaşırt," diyorum ona ve telefonu kapatıyorum.

Kimse onları görmeyecek. Burada olduğum sürece erkek arkadaş edinmeyeceğim.

Ama Hunter'ın odada olduğunu bilmediğim bir anda beni izlediğini hayal edince yanaklarım kızardı. Neyse ki çok ileri gitmemiştim, ama yorganın altında ne yaptığımı mutlaka biliyordu. Neden sesini çıkarmadı?

Yatak örtüsünü ve çarşafı yukarı doğru çekmeye başladım ama sonra durdum.

Evde değilim. İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Yatak örtülerini dağınık bir şekilde bırakıp, saçlarımı toplarken banyoya doğru gidiyorum.

Duş, fayanslar arasındaki derzlerin hafif sararmasına ve armatürlerin parlaklığının kaybolmasına rağmen şaşırtıcı derecede temiz. Küf yok. Saç yok. Cinayet kurbanlarından kalma kan veya iç organ parçaları yok.

Şükürler olsun ki, su şimdi sıcak.

Düşün köşesindeki rafta duran, yeşil ve beyaz mermer desenli kullanılmış sabun kalıbına dokunmadan durulanıyorum. Sabunun dibinde kurumuş köpükler birikmiş ve son zamanlarda kullanılmamış gibi görünse de, son Korsan kızdan beri kullanılmış.

Musluğu çevirip duşu kapatıyorum ve bir havlu alıyorum. Kurulandıktan sonra dışarı çıkıp hızla yatak odasına geri dönüyorum ve dün geceden kalma kot pantolonumu giyiyorum. Sadece birkaç saat giymiştim ama iç çamaşırlarımı giymiyorum, Aro'nun bugün daha sonra temiz bir tane getirmesini bekliyorum.

Sütyenimi giyip dolaptan koyu gri bir "D.A.R.E. to keep kids off drugs" tişörtü seçip giyiyorum. Saçımı tarayıp yüksek bir at kuyruğu yapıyorum ve kollarımı korsan temalı kolej ceketimin içine geçiriyorum. Herkesin fark edilmeden geçme niyetinde olmadığımı bilmesini istiyorum.

Telefonumu ceketimin içine sokup çekmeceleri hızla açtım ve okul malzemeleri aradım. Pek bir şey yoktu. Yıpranmış yeşil bir Mead defter, kapağı olmayan bir kalem, iki tane iyice kullanılmış kurşun kalem, SweeTARTS rulosuna benzeyen şeylerin ambalajları ve eski bir kapaklı

telefon. Telefonu alıp açtım, çalışmadığını gördüm. Geri çekmeceye attım, parmaklarımı birbirine sürerken bıraktığı kalıntıyı hissettim. Elimle burnuma yaklaştırıp yangın ve duman kokusunu içime çektim. Hmm.

Defteri, kalemi ve kurşun kalemleri kapıp çıkmaya başladım ama sonra durdum.

O evde yalnız değilsin.

Yatağın üzerine çıktım ve tavandaki havalandırma deliğine baktım.

Ama hiçbir şey fark etmiyorum. Yukarıdaki çatı katındaki bir pencereden içeri sızan ışık ya da kamera merceğinden yansıyan bir parıltı yok. Aşağı inip her köşeyi inceliyorum, raflardaki kitapların arasına gizlenmiş lensler ve duvarlardaki gözetleme delikleri arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Odayı ezberliyorum; şarj kablusunun komodinin çekmecesinin üzerinden nasıl sarktığına ve dolap kapağının nasıl kapalı olduğuna dikkat ediyorum, böylece okuldayken biri içeri girerse herhangi bir değişikliği fark edebileyim.

Yatak odasının kapısını kapatıp aşağıya koştum, ama mutfağa adımımı atar atmaz içerisinde erkeklerle dolu olduğunu gördüm.

Topallayarak.

Calvin Calderon ve Farrow Kelly ocağın yanında duruyor, diğer dört kişi ise mutfak ve yemek odasına dağılmış durumda.

Hunter'la mı geldiler? Ben duştayken tüm süre boyunca burada mıydılar?

Sanırım hepsini tanıyorum. Hepsi de Rebel oyuncusu. T.C. Wills dirseğini tezgâha yaslamış, açık gri tişörtünün altından görünen kaslarının üzerindeki teni altın rengi ve gergin. Luca Tarquin ve Anders LaForest küçük mutfak masasında oturuyor, uzun bacakları tüm alanı kaplayarak biraz kambur duruyorlar.

Arkalarına doğru baktığımda Constin De La Cruz'un pencerede durduğunu gördüm. Hızlıca bir göz gezdirdim ve hepsinin dövmesi olduğunu fark ettim.

Konstantin hariç.

Green Street'teki izi derisine kazınmış, koyu, kahverengi teninde beyaz ve pütürlü bir yara izi olarak kalmıştır, çünkü bıçakla açılarak yapılmıştır.

Ve bunun tamamen onun fikri olduğuna inanıyorum. Hemen buz mavisi gözlerinden bakışlarımı kaçırdım.

"Ceketi çok beğendim," diye alay ediyor T.C.

Farrow yanına gelerek elinde tek kullanımlık siyah bir kahve bardağı uzattı. "Okula hazır mısın?"

Bardağı alıp başımı sallamak üzereydim ki, herkes ayağa kalkarken o konuşmaya başladı.

Yanımdan geçerken, "Yarın bisiklete bineceksin," dedi. "Bugün yürüyeceksin."

Hepsi birden dışarı çıktı, evi ve beni arkalarında bıraktılar.

"Geminin ele geçirilmesine hazırlan, Korsan," diyor Constin.

Yağmur yağıyor.

Elbette öyle.

Okula doğru çıkan hafif eğimli yolu tırmanıyorum; sağımda yılların kahverengi yapraklarıyla kaplı bir mezarlık, solumda ise pencerelerinde panjurlar bulunan tel örgüyle çevrili eski bir Viktorya dönemi evi var.

Burnumdan aşağı, dudağıma doğru hafif ama sürekli bir su akıntısı iniyor.

Yürüyorum, koşmuyorum.

Çenemi yukarı kaldırarak, arabaların hızla geçip boş yerlere park ettiği otoparktan ilerliyorum. Öğrenciler eski kamyonlar ve paslı sedanlar arasında oyalanıyor, üç genç adam annemin lise fotoğraflarındaki arabayı hatırlatan eski bir Bronco'dan iniyor. Hatta onunki gibi beyaz.

Ön kapılara doğru yürürken insanlar dönüp bana bakıyorlar ve neredeyse bir domates ya da bir torba köpek dışkısı fırlatılmasını bekliyorum, ama en kötü ihtimalle herkes bana bakıyor. Herkes sessiz.

Farrow, çimento merdivenlerin tepesinde, çıkıntıya yaslanmış halde duruyor ve etrafı yine Calvin, Luca, T.C., Anders ve Constin ile çevrili. Yukarıdaki çatının çıkıntısı onları yağmurdan koruyor.

Yanlarından sessizce geçmeye çalışıyorum ama hepsi dönüp etrafımı sarıyor, T.C. kapıyı bizim için açıyor. Farrow sağımda duruyor ve diğerleri de onu takip ediyor. Kaçacağımı mı düşünüyorlar yoksa sadece gösteri yaparak dikkat çekmek mi istiyorlar emin değilim ama bu sefer hiçbir bakıştan kaçınmıyorum. Dolabına yaslanmış genç bir kadınla, sonra da duvara yaslanmış, defterini kucaklayıp sakız çiğneyen arkadaşıyla göz göze

geliyorum. Sonra bakışlarımı Tootsie Pop emen bir adama çeviriyorum. Gülümsüyor, dilini şekerin etrafında döndürüyor.

Hiç etkilenmeden Farrow'a baktım. "Hunter futbol takımında mı?"

"Neden olmasın ki?"

Duvarı, beni resepsiyona yönlendiren bir tabela görüyorum. Bizim de gideceğimiz yön aynı olduğundan, onlarla birlikte kalıyorum.

"Neden onu diğerleri gibi yanınıza almıyorsunuz?" diye soruyorum.

Ama o sadece şu cevabı veriyor: "Hunter kendi kurallarını koyar, öyle değil mi?"

"Buna izin mi veriyorsunuz?"

Ofis kapılarının önünde duruyoruz ve pencerelerden iki resepsiyonist görüyorum.

"Onu gerçekten tanı mıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor Farrow.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokup, bakışlarımın öfkeden çok sert bir ifade taşımasını sağlamaya çalıştım. Onu tanı mıyorum ki? Onunla herkesten daha çok zaman geçirdim.

Konuyu değiştirerek Farrow'a, "Bana anahtarları söz vermiştin," dedim.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılarak gülümsedi, çünkü hassas bir noktaya dokunduğunu anlamıştı. Cebine uzanıp yaklaştı, gözlerimi süzdü ve anahtarları avucuma bıraktı.

"Peki ya bisiklet?" diye soruyorum.

O ve arkadaşları geri çekilirken sırtışı daha da genişledi. "Sonra görüşürüz," dedi ve yanımdan ayrıldı. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Yürüyüp gidiyorlar, salonun diğer tarafındaki çift kanatlı kapılardan geçerek avluya çıkıyorlar. Kapılar tekrar kapanmadan önce sadece piknik masasına yağan yağmuru görüyorum.

Arkamı dönüp ofis kapısını hızla açtım, masaya doğru ilerlemeden önce telefonumu sessize aldım.

Resepsiyonistin kot pantolonuna ve tişörtüne bakarak "Günaydın," dedim. Boynunda anahtarlarla dolu bir kordon vardı. "Ben Dylan Trent. Önümüzdeki iki hafta boyunca Shelburne Falls değişim öğrencisiyim."

Kadın başını kaldırıp dudaklarını büzerek gülümsedi ve tezgahın altından kirli bir çift spor ayakkabı çıkarıp uzattı. Arkama baktığımda sandalyelerin yanında duran bir kız gördüm. Gözlerini resepsiyonistten bana doğru kaçırdı, sonra bakışlarını indirdi ve ayakkabıları alırken hızla saçlarını kulağının arkasına itti. Kot pantolonunun paçaları üç santim

yüksekliğinde ıslanmıştı ve pembe terliklerinin içindeki ayakları soğuktan kızarmıştı.

Gözlerimi hızla ona diktim ve sonra da hemen başka yöne çevirdim.

O gidiyor.

Resepsiyonist arkasından "Codi!" diye seslendi.

Boynundaki kimlik kartında Michelle Bir Şey yazan kızıl saçlı kadının, öğrenciye rulo haline getirilmiş çoraplara benzeyen beyaz bir top attığını izliyorum. Kızın topları yakalamasını izlemek için arkamı dönmüyorum.

Kapı açılıyor, koridordan öğrencilerin sesleri içeri doluyor ve sonra tekrar kapanarak bizi yalnız bırakıyor.

"İzin belgeniz var mı?" diye sordu hanımefendi.

Bir an duraklıyorum, Farrow'un dün gece bana imzalattığı formu hatırlamak için biraz zaman ayırıyorum. Kot pantolonumun arka cebine dokunup, dün gece cebime koyduğum katlanmış kağıdı hissediyorum.

Onu çıkarıp açtım ve ona uzattım, kalbim bir an durdu çünkü okulum anne babamın imzalarının nasıl olduğunu biliyor. Neredeyse kuzenim Hawke'ın annesinin imzasını tanıdıkları kadar çabuk, çünkü onun imzası bir otograf ve insanlar buna dikkat ediyor.

Ama... resepsiyonist ona sadece şöyle bir göz attıktan sonra kenara koydu.

Rahatlıyorum.

"Şimdi," diyor, bana birbiri ardına kağıtlar uzatarak, "adet olduğu üzere, kendi okulunuzdaki ödevlerinizden muaf tutulacaksınız, ancak son gününüzden sonraki ödevler hariç, buradaki çalışmalarınızı yapmanız gerekiyor."

Mantıklı geliyor.

"İşte programınız." Bana bir kağıt uzattı.

Lise yıllarımda hiç basılı bir ders programı almadığımı düşünüyorum. Ama sanırım öğrencilerin kayıtlarını ve notlarını dijital olarak takip etmek için kullandıkları yazılım sisteminde de bir hesabım olmayacak.

"Dolabınızın numarası en üstte," diyor bana.

Önce ders programına göz atıyorum, her şeyin şu anda aldığım derslerle karşılaştırılabilir olduğundan emin oluyorum. İngilizce 4, TASK (sanırım bir çalışma dönemi). Ön-hesap yerine Ekonomiye Giriş—harika. Doğru Dünya Mirası yerine Hükümet ve Anayasa—ki bu kolay olacak çünkü geçen yıl Hükümet dersini almıştım. Ve Adli Bilimler ki buna ihtiyacım yok çünkü mezuniyet için gerekli minimum bilim dersini zaten tamamladım.

Ona söylemek için ağzımı açıyorum ama çok uzun süre duraklıyorum ve o tekrar konuşmaya başlıyor.

"Ücretsiz öğle yemeği hakkınız var," diyor bana. "Kafeteryaya gittiğinizde sadece adınızı söylemeniz yeterli."

Sanatlara bile maddi kaynak ayıramayan bir okul için bu oldukça iyi bir şey.

Bana başka bir kağıt uzattı. "Lütfen bu bilgileri kontrol eder misiniz? Doğru olduğundan emin olur musunuz?"

Gözlerimi yere indirip tüm kişisel bilgilerimi gözden geçirdim: adres, telefon numarası, acil durum iletişim kişisi, anne-baba, kabuklu deniz ürünlerine alerjim... Aman Tanrım. "Nasıl oldu da..."

Ama o telefonu açınca konuşmayı kesiyorum. Hunter'ın onlara tüm bu bilgileri verdiğini düşünmek mantıklı, ama bence vermedi. Farrow Kelly dün gece annemi aradı. Belki de annem ona söylemiştir.

Resepsiyonist telefonu kapatıyor ve o bana doğru gelirken isim etiketini okuyorum. Michelle Howard.

"St. Matthew's okulundan bir öğrenci gönüllü oldu mu, Bayan Howard?"

Gülümsüyor ama kaşları sempatiyle çatılıyor. "Genellikle öyle yapmazlar."

Doğru. Kade'ye onların burnu havada olduklarını söyledim.

Tek rehine olmamak güzel olabilirdi belki, ama St. Matthew's öğrencisiyle de arkadaş olabileceğimi sanmıyorum.

"İlk zil beş dakika sonra çalacak," diye duyurdu. "Çok uzaklara yalnız başına gitmeni tavsiye etmem..."

Sonuncusunu fısıltıyla söyler, gözlerinde eğlence parıltısı vardır ama yine de biraz ciddiyet de mevcuttur.

Kapıyı iterek içeri girdim ve koridora doğru ilerledim, öğrenciler etrafta dolaşıyordu. Bana verdiği kağıda baktım ve sonra dolapların üzerindeki numaraları takip ettim.

Hunter neden buraya geldi? Shelburne Falls'tan uzaklaşmak için yaptığını bilsem bile, St. Matthew's'e transfer olması mantıklıydı.

St. Matthew's üstün bir okuldur. Northwestern, Notre Dame ve Chicago Üniversitesi'ne giden bir yoldur ve Hunter bu okulların herhangi birine kolaylıkla girebilirdi. Notları her zaman olağanüstüydü.

Ama Weston tam bir kurt yuvası. Kelimenin tam anlamıyla, isyancıların sembolü bir kurt. Burada okula giden ve üniversiteye devam eden birini hiç

tanımadım. Burası resmen Green Street çetesinin eleman toplama merkezi.

Bu insanlar Hunter'a meydan okuyamazlar. Tanrıya şükür Aro kurtuldu.

İki yüz on altı numaralı dolabımı görüyorum ve içine henüz koyacak bir şeyim olmadığını fark ediyorum. Elimle soğuk, siyah çeliğe dokunup telefonumdan saate bakıyorum.

Babam ne aradı ne de mesaj attı.

Tabii ki ben de onunla iletişime geçmedim, ama o baba. Annem ona benimle konuştuğunu ve iyi olduğumu söylemiştir, ama yine de...

Kade de henüz mesaj atmadı.

Arkamdan yavaşça bir adam yaklaşıyor ve koridordan kahkahalar duyuyorum. Herkesin dikkatini üzerimde tuttuğu hissi abartılı bir şekilde ensemde oturuyor.

İleride bir merdiven boşluğu olduğunu fark edince, kapıdan içeri daldım ve basamaklardan aşağı kaçtım.

İstediğim zaman gidebilirim.

Burada hiç arkadaşım yok.

Ama kimse benim evde olmamı da istemiyor.

Burada kendi isteğimle bulunuyorum. İstediğim zaman gidebilirim.

Zemin kata inerken duvarları süsleyen el yapımı posterler dikkatimi çekiyor; "Sizin şehriniz. Sizin sahanız. Bizim oyunumuz." ve "Şelalelere getirdiğimiz tek koruma prezervatif. Saldırganlar, asi ruhlar!" gibi zekice yazılmış sloganlar mavi ve siyah büyük harflerle yazılmış. Kahkahalarımı tutamıyorum, burnumdan ses çıkarıyorum. Sonuncusu oldukça zekice, ama müdürün buna nasıl izin verdiğine inanamıyorum. Bizim müdürümüz asla izin vermezdi.

Cadılar Bayramı balosunun reklamlarında balkabağı fenerleri ve cadılar yer alıyor, merdivenlerin altındaki duvarda ise St. Matthew's ve Shelburne Falls oyuncularının resimlerinin paslı çivilerle tutturulduğu bir mantar pano asılı.

Raptiye değil.

Tırnaklar.

Yüzlerine karşı.

Panonun ortasında "Kokla, kokla, kokla. Ayrıcalığın kokusunu al." yazıyor.

Kade'nin fotoğrafını buldum, ama sadece formasındaki numara yüzünden. Yüzünde bir, göğsünde ise birkaç çivi var.

Yürümeye devam ediyorum. Ama burada kimse yok. Koridorda ilerlerken, bir sanat odasının, birkaç ofisin ve yaklaşık sekiz ocağın bulunduğu bir mutfağın yanından geçerken, kahkahalar, bakışlar veya fısıltılar kayboluyor. Ama sonra duruyorum, açık bir kapıdan içeri bakıyorum ve yüksek tavanlı bir garajda kaputları açık klasik arabalar ve duvarlarda parça, alet ve motor yağı rafları görüyorum.

Gülümsemeye başlıyorum. Bir oto tamirhanesi.

Büyük, kırmızı kapılardan biri açık, gün ışığı içeri doluyor ve karşı duvardaki çalışma masasının üzerinde çift kaset çalar ve CD değiştiricili 90'lardan kalma bir stereo sistemi görüyorum.

Her yer boya lekeleriyle kaplı, kirli iş bezleri alet kutularının, atılmış araba koltuklarının ve köşedeki eski ordu yeşili metal masanın üzerinde duruyor.

İçeri giriyorum, henüz öğretmen ya da öğrenci görmüyorum ve annemin parfümü kadar bana ev gibi gelen kokuları içime çekiyorum. Nemli, karanlık, misk kokulu. Kirli yağ ve deri koltuklar ve... Derin bir nefes alıyorum. Ve lastikler.

O koku battaniye gibi. Babam hep öyle kokar.

Mustang'e doğru hareket ediyorum, ama sağımda bir kahkaha tufanı kopuyor ve şöyle bir bakıyorum. Yan odadan önce bir adam, sonra bir diğeri, görüş alanıma giriyor, ikisi de üstsüz. Göremediğim biri müziği açıyor ve "Don't Fear the Reaper"ın bir cover'ı çalmaya başlıyor.

Hunter yanımdan süzülerek geçti ve ben de az önce geçtiğim kapının arkasına çekilip kendimi korumaya aldım.

Bir banka uzandı, ayakları yerde, bir bacağı iki yana açık, geriye doğru uzanıp bir bara tutundu. Ağırlıkları yukarı aşağı hareket ettirirken her derin nefes alışverişinde göğsü inip kalkıyordu ve tüm kaslarım yanıyordu. Onu uzun zamandır tişörsüz görmemiştim. Kollarının kıvrımları ve hatları daha belirgindi ve barı kaldırırken karnı kasılıyor, karın kaslarındaki çizgiler daha derin ve daha belirgin hale geliyordu. Kapı kolunu tuttum ve boynumu yana doğru eğerek odanın ortasındaki küçük egzersiz alanlarını çevreleyen tel örgüyü gördüm. "Kafes," diye mırıldandım.

Adını duymuştum. Parmaklarım kıvrılıyor, zincir halkasını sıkıca kavradığımı hissediyorum.

Diğer makine sesleri—elbette bir koşu bandı sesi—kulaklarıma geliyor, ama buradan neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Burası pahalı ekipmanların kilit altında tutulduğu yer.

Tepeden gelen çınlayan patlama seslerine kafamı kaldırıyorum.
"Kahretsin."

Çan.

Arkamı dönüp koridora fırladım ve merdivenlerden koşarak çıktım. İlk dersime geç kalmak kötü bir giriş olurdu ve ben kötü bir giriş yapmak istemiyordum. Koridora doğru koştum, hangi odada olmam gerektiğini görmek için ders programıma baktım.

Yirmi iki.

Oda numaralarını takip ederek okulda hızlı adımlarla yürüyorum, koridorlarda hala birkaç öğrenci oyalanıyordu. Sınıfın kapısını hızla açıp içeri dalıyorum, tüm öğrenciler durup bana bakıyor.

Öğretmen tahtanın önünde duraklıyor ve ben de göğsünün, dar kesim haki pantolonunun içine sokulmuş mavi Oxford gömleği ve belindeki kahverengi deri kemerle nasıl da dolgunlaştığına şaşkınlıkla bakıyorum. Sanırım Falls'ta onun orada ders vermesini çok isteyen öğrenciler var. Yaşı babamın yaşıtında olsa bile.

Bir an sonra, zoraki bir gülümsemeyle kalın, kahverengi saçlarını başının üzerinden geriye doğru itti ve masasına doğru yürüyerek dizüstü bilgisayarını kontrol etti. "Dylan Trent, değil mi?"

Öğrencilere tekrar göz attım, sadece on ikisini görebildim.

"Evet," diye yanıtladım sonunda. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"Oturun lütfen."

Elini uzatarak beni ön taraftaki, Mace'in yanındaki boş masaya yönlendirdi. Masaya oturdum ve bu sabah bulduğum defteri ve kalemi çıkardım.

"Gönüllü olduğunuzu duydum," diye soruyor öğretmen.

Bay Bastien, baktığımda programda adının yazılı olduğunu sanıyordum.

"Yapmalıydım değil mi?" diye takılıyorum.

"İşi yapmaya niyetli olduğunuz sürece sorun yaşamayacağınızı düşünüyorum."

Odada hafif kıkırdamalar duyuluyor ve tüm işi ben yapsam bile iyi olacağımı sanmıyorum.

Arkamdaki kişi öne eğildi, fısıltısı kulağıma geldi. "Ceketini beğendim," dedi.

İnsanlar sürekli bunu söylüyor.

Ellerimi ceplerime sokup, vücuduma sıkıca bastırıyorum.

Öğretmen, elinde hâlâ kapağı açık bir kalem ve diğer elinde bir kağıt parçasıyla masasının etrafında dolanıyor.

"Weston-Shelburne Falls-St. Matthew's rekabeti aslında derste konuştuğumuz şeyin iyi bir örneği," diyor bana. "Çatışmada ideolojinin rolü. İnanç sistemlerinin, propagandanın, dinin, sembollerin, bayrakların, renklerin... gurur kisvesi altında kitleleri nasıl örgütleyip harekete geçirebileceği."

"Guisse mi?" diye tekrarlıyorum.

Sanki sadakat anlamsızmış gibi.

Alınmamalıyım. Bu değerlendirmesiyle kendi öğrencilerine de hakaret ediyor.

"Bir düşünün," diye devam ediyor, masasının kenarına yarı oturur halde. "Eğer burada doğmuş olsaydınız, bir korsan olmakla ilgilenir miydiniz?"

"Hayır, haklısın." Başımı salladım, kalemi alıp parmaklarımın arasında ezdim. "Çoğu Hristiyan, öyle yetiştirildikleri için Hristiyandır. Çoğu Amerikalı, burada doğdukları için Amerika'ya sadıktır. Ben bir Korsanım çünkü..."

"Çünkü..." diye ısrar ediyor.

Sessiz kalıyorum. Bu sınıfta tek öğrenci ben değilim. Başkaları da katılabilir.

"Kökenleriniz yüzünden," diye yanıtlıyor solumda, pencerelerin yakınında duran genç bir kadın. "Aileniz, arkadaşlarınız, geçmişiniz..."

Kalemle, defter kapağıma önceden çizilmiş olan sekiz rakamının üzerinden geçiyorum.

"Bunu sorgulamıyorsunuz," diye devam ediyor, "çünkü inanacak bir şey size bir kimlik kazandırıyor. Bir şeyin arkasında durmak iyi hissettiriyor. Bir etiket takıp 'ben buyum' demek, aslında sadece size öğretilen kişi olduğunuzun farkında olmamak gibi bir şey."

Başkasının çizdiği mavi sekiz rakamını siyaha çeviriyorum, karton kapağın içine gittikçe daha da derine doğru ilerliyorum.

"Onların seni babanın kullandığı arabayı kullanmaya ve on sekiz yaşına girer girmez amcanın siyasi görüşlerine oy vermeye nasıl da kolayca alıştırdıklarını" anlatıyor, konuya derinlemesine girerek.

"Burada da aynı değil mi?" diye soruyor öğretmenimiz. "Renkler, rekabet, şakalar?"

"Öyleyse ne olmuş yani?" diye karşılık veriyor arkamdaki adam. "En azından bunun farkındayız."

Kalemi sıkıca tutuyorum.

"Ve eğlenceli," diye ekliyor bir başkası. "Zaman öldürüyor."

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kalkıyor.

Mace, Bay Bastien'e bakarak araya girdi: "Biliyor musun, büyükannem senin dini propaganda diye nitelendirmene çok kızardı."

Elinde bir Hydro Flask tutuyor ve yanındaki kıza uzatıyor. Öğretmenin içindeki rom kokusunu alıp almadığını merak ediyorum. Ben alıyorum.

Bay Bastien ayağa kalkıp masasının arkasına geri döndü. "Büyükkannen bu hafta sonu spaghetti yemeğinde benimle bu konuyu konuşabilir."

"Seni yine mi davet etti?" diye sızlandı Mace. "Hayır..."

Ancak Bay Bastien devam ediyor. "Peki, ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor sınıfa. "Geçen hafta tartıştığımız örneklerle bakın. Rosie the Riveter, Uncle Sam, Triumph of the Will... bunların çoğu, gençleri belirli bir şekilde düşünmeye, devlete bir şekilde hizmet etmeye yönlendirmek amacıyla yapılmıştı."

"Evet, yüz yıl önce..." diye itiraz ediyor bir adam.

"O zaman sosyal medya!" diye araya giriyor öğretmen.

"Ah, işte başlıyoruz..." diye homurdanıyor bir başka öğrenci.

Bastien, "Radyo gibi, televizyon gibi..." diye sıralıyor, "...İnternet dünyayı birbirine bağlıyor, ama bunu neredeyse anında yapıyor, muazzam bir etki yaratıyor—"

Onlar konuşmaya devam ediyorlar, ama sözleri ve varsayımları kafamda dönüp duruyor.

...babanın kullandığı arabayı kullan ve amcanın siyasi görüşlerine oy ver...

Sanki onlar daha iyiymiş gibi.

İnsanlar neden böyle yapıyor? Neden sadece kendilerinin derin düşüncelere veya farkındalığa sahip olduğunu düşünüyorlar, sanki biz diğerleri gerçekten uyanık değilmişiz gibi? Birini gerçekten tanıyana kadar o insan gerçek anlamda insan sayılmaz, değil mi?

Birden araya girip, "Aslında öyle değil," dedim.

Hâlâ devam eden konuşma anında kesiliyor ve ben başımı kaldırıp öğretmenin gözleriyle karşılaşıyorum.

Masasının arkasında duruyor. "Ne ne değil?" diye soruyor kafası karışmış bir şekilde.

"Burada durum aynı değil." Boğazımı temizleyerek daha önce sorduğu soruya cevap verdim. "Burada durum Şelaleler'deki gibi değil. Siz aslında

Korsan olmaya bizden daha sadıksınız, isyancılara ise daha sadıksınız.”

"Kesinlikle haklısın," diye homurdandı arkamdaki adam kısık bir sesle.

Dudaklarımı ıslattım, öğretmenin gözlerine baktım. “Korsan olmaktan zevk alıyorum. Ama üniversiteye gittiğimde, orada da dört yıl boyunca Kartal, Spartalı veya Korsan olmaktan zevk alacağım. Ve sonra belki bir New Yorklu, bir Jeep tutkunu veya bir Green Bay Packers taraftarı olurum.” Gözümü kırpmadım. “Sen her zaman Asi olacaksın, çünkü başka bir şey yok.”

Kimse nefes alıp vermediği, tek kelime etmediği için zaman durmuş gibi. Kalbim daha hızlı atıyor. Derimin altında baloncuklar patlıyor ve boynumda hafif bir ter belirliyor, ama ben de karşılık vermiyorum.

Ne söylediğimi gayet iyi biliyorum.

Söylemeden önce biliyordum.

Konuşmayı sonlandıran kişi olmakta tatmin edici bir şey var...

Bay Bastien'in bakışlarının, kılını bile kıpırdatmadan bıçak gibi keskinleştğini izliyorum. "Jared Trent," diyor kendi kendine, tekrar kağıdına bakarak. "Elma ağacından uzağa düşmemiş, değil mi?"

Farkında bile olmadığım o minicik gülümseme yavaş yavaş kayboluyor.

Öğretmen, "Cockney Reds dergilerinizin kopyalarını çıkarın," diye seslendi ve tahtaya yazmaya devam ederken bize sırtını döndü.

İnsanlar kıpırdanıyor, kağıtları hışırdatıyor ve yanımda duranların bakışlarını üzerimde hissederken göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

Fısıltı tekrar kulağıma geldi ve bu sefer neredeyse dudaklarını hissedebiliyordum. "Ceketini çok beğendim."

CHAPTER FOUR

Avcı

Eli battaniyenin altında hareket ediyordu...

Ağırlık sehпасına uzanıp, barı yukarı doğru kaldırıp indirdim.

Sonra da onu tekrar aşağı indiriyorum.

Yukarı.

Ve sonra aşağı.

Eli...

Kendine dokunuyordu. Sesimi çıkarmalıydım. Boğazımı temizlemeliydim ya da benzer bir şey yapmalıydım. Telefon çalıp onu durdurunca, aynı anda hem rahatlardım hem de sinirlendim.

İsa.

Farrow, ben ağırlık kaldırırken yanımda duruyor, bana bakıyor ama şu an onun o lanet olası suratına bakamıyorum. Ağırlıkları kaldırıp halter sehпасına bırakıyorum ve hızla doğrulup, sertleşmiş penisime hafifçe bastırıyorum.

Hâlâ çok baş belası. Dün gece telefonda konuşurken bile bunu anladım. Kurnaz, yaramaz, yıkıcı—hâlâ bağımlılık yapıyor.

Vücudu o çarşafaların içinde. Onların altında...

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Farrow. "Daha sadece altı tekrar yaptın."

Havlumu kaptım, ayağa kalktım ve lat kulesine doğru yöneldim. Calvin yanımda makinede çalışırken, Luca, Anders, T.C. ve Constin kafesin etrafında dolaşıyorlardı.

"Dün gece pek uyuyamadın mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Ayar pimini 140'a ayarlıyorum ve oturuyorum, iki elimle de bara uzanıp kavriyorum.

Yanımda duran makineye yaslanarak, "Eğer o evde onun için bu kadar endişeleniyorsanız," diyor, "neden dün gece onu eve, bizimle kalmaya

getirmemi söylemediniz? Ciaran, Weston'da olduğunu bilseydi bunu talep ederdi."

Barı çekerken, her tekrarda kürek kemiklerimi birbirine yaklaştırıyorum.

"Endişelenmiyorum," diye nefesimi verdim. "Sadece senin o lanet olası laboratuvar raporunu yazmam gerekiyordu. Geç saate kadar uyumadım."

Büyükbabam, kuzenimi mutlaka yan komşudaki evine getirmemi isterdi. Knock Hill'in ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor, hatta şehirde olduğu zamanlarda bile. Ki şu an şehirde değil. Artık neredeyse tüm zamanını Chicago yakınlarındaki evinde geçiriyor.

Weston'daki ev, onun çok kötü yollarla para kazandığı dönemlerdeki birçok saklanma yerinden biriydi.

Farrow, "Onun konusunda daha koruyucu olmanızı bekliyordum," diyor.

"Ben değilim."

Kaslarım şimdiden yanmaya başladı ve göğsümden ince bir ter damlasının süzüldüğünü hissediyorum.

"Ona bisiklet versem bile mi?" diye soruyor.

"Ne yaptığını biliyor."

Ses tonunu yumuşatarak, "Onu geç saate kadar dışarıda tutsam bile mi?" diye sordu.

Omuz silkerek, "İstediğim gibi gelip giderim" dedim.

Derin bir nefes alıyorum.

Ve sonra dışarı.

İçinde.

Dışarı.

Sonra öne eğildi. "Tüm takım onu geç saate kadar dışarıda tutsa bile mi?"

Kaşımı kaldırıp ona ters bir bakış attım. Beni sinirlendirmeye kararlıymış resmen.

Bu yüzden dedemin kalbinde özel bir yeri var ve benimle birlikte, kira ödemedi onun evinde yaşıyor. Dedem, arada sırada beni sinirlendirecek insanlara ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

"Sen onun ailesisin," diye belirtiyor.

"Evet, erkek arkadaş değil." Barı yere bıraktım ve ayağa kalkıp havlumu alarak terimi sildim. "Kuzenimin tam olarak ne istiyorsa onu yapmasını istiyorum."

O her zaman öyle yapardı zaten. Ben hiçbir zaman onun üzerinde etki sahibi olmadım.

Biraz tebeşir tozu alıyorum, ellerimin arasında ovuyorum ve tekrar tekrar çenemi tozun üzerinden geçirerek bara doğru zıplıyorum.

"Güzel," diyor Farrow arkamdan. "Tam olarak seksi değil ama—"

"Katılmıyorum," diye araya giriyor Calvin. "O erkek fatma kızlar inanılmaz çekici. Birini altınızda taşıdığınızda, tamamen size özel, yepyeni bir şey keşfediyorsunuz gibi oluyor. Daha önce hiç görmediğiniz bir şey."

Elini hareket ettiren battaniyenin anısı zihnimde canlanırken, demir çubuğu sıkıca kavradım.

"Saçları ıslak tenine yapışmıştı," diye mırıldandı. "Her santiminin pürüzsüzlüğü, o ateşli dil..."

Çenemi bir, iki, üç kez daha yukarı çekiyorum, çene kaslarımı iyice sıkıyorum.

"Her şey yumuşuyor," diyor bize.

Bu sabah ondan hafif bir inilti sesi duydum.

"Sonra onu ters çevirirsin," diye bağırır T.C. "Dizlerinin üzerine çekersin ve ona gerçekte ne için yaratıldığını gösterirsin."

Bir kahkaha tufanı koptu ve ben demir çubuğu bırakıp yere düştüm. Başımı bir o yana bir bu yana savurdum, boynum çıtladı.

"Onun bakire olduğundan emin miyiz?" diye soruyor Calvin.

Bana mı soruyor bilmiyorum ama T.C. onun yerine şöyle cevap veriyor: "Umarım öyledir."

"Umarım değildir," diye karşılık veriyor Calvin. "Daha önce birlikte olmuşlarsa, onları yatağa atmak daha kolay olur."

Dönüp havlumu attığım yerden hızla alıyorum. Farrow beni izliyor.

Constin yanından geçerken kürek çekme aletine oturuyor. "Kolay şeylerden hoşlanmıyorum."

Telefonumu bıraktığım yerden, ağırlık sehpası üzerinden alıp koşu bandına doğru yöneldim. Ayağa fırlayıp düğmelere basmaya başladım.

Calvin ekliyor: "Bir sürü erkekle takılıyor. O pistte, babasının dükkanında... Yani, Tanrı aşkına, Noah Van der Berg onun evinde yaşıyor ve kızlar onu çok seviyor. Eminim ki onu havluyla görmek, onun kadar onlar için de bir zevktir."

Ne oluyor böyle? Başımı çevirip Calvin'e dik dik baktım.

Yüzü düştü. "Özür dilerim, Hunter."

Onlar işlerine geri döndüler, ben de hızımı artırıp koşmaya başladım.

Şu an bunu düşünemem. Onun etrafındaki erkekler için endişelenemem. Yaklaşan maça odaklanmalıyız.

O bizi oyalayacak ve ben bunu bekliyordum. Kardeşimle sahada karşılaşmak ve kazanmak için bir yıl bekledim. Korsanlarla maçımız önümüzdeki Cuma günü. Odaklanmamız gereken şey bu.

Uzun uzun ve dikkatlice göz kırpıyorum.

Onun eve gitmesi gerekiyor sadece.

Telefonumun ekranı aydınlandı ve aşağı baktığımda Kade'nin adını ekranda gördüm. Kalbim bir an durdu ve banttan inerek makineyi durdurdum.

Evden gelen aramaların çoğundan kaçınıyorum. Çünkü onları ne kadar özlediğimi hatırlamak istemiyorum. Annem, babam, amcalarım, teyzelerim, kız kardeşim...

Bunu da kaçırırsam bir şey kaybetmem ama evet, tam da bunu bekliyordum, değil mi? Rekabet Haftası başladı.

Telefonu kulağıma götürüp ekranı kaydardım, birkaç saniye sessizlik duydum.

Sonunda, "Hiçbir zaman cevap vermiyorsun," diyor.

"Hiçbir zaman çok fazla çaba göstermiyorsun."

"Derste olman gerekmez mi?" diye soruyor.

Dudaklarımda bir eğlence ifadesi belirliyor. Demek bu yüzden şimdi aradı? Cevap veremeyeceğimi ve sonra onu tekrar aramak zorunda kalacağımı mı düşündü?

"İlk derste takım antrenmanı var," diyorum. "Sen derste olman gerekmez mi?"

"Muhtemelen."

İstemedenden de olsa hafifçe gülümsüyorum. Kade her zaman istediğini yapardı. Bu yüzden ondan nefret ederdim.

Ama o da bundan dolayı hiç pişmanlık duymadı ve bu yüzden onu kıskandım.

"Aklıma eğlenceli bir fikir geldi," diye anlatıyor bana.

"Evet?"

"Evet," diyor. "Saçını kestirmen gerektiğini düşünüyordum."

Orada durup dinliyorum. Saçlarım uzun değil, ama hiçbir zaman onunki gibi şekillendirilmedi. Belki çocukken taramayı severdim. Hatta şekillendirmeyi bile. Ama on bir yaşındayken, onun tıpatıp aynısı gibi

görünmediğimde bana kızmaya başlayınca, bir daha asla şekillendirmemeye karar verdim. Parmaklarımla tarıyorum.

“Düzgün arkadaşlar edin, arada bir gülümse...” diye alay ediyor. “Benim kokumu taşıyan tişörtlerimden birini ödünç al... Belki o zaman sana bakar.”

Telefonu sıkıca kavradım, onun kısık sesle güldüğünü duydum.

Dylan'ın önemi yok. Onunla benim aramdaki olaylarda hiçbir etkisi yok. Bunu ona söylemeliyim.

Ama o, benim tartışmamı istiyor çünkü bu beni savunma pozisyonuna sokuyor.

Farrow'u gözümün ucuyla beni izlerken fark ediyorum ve şimdi kaslarımdaki gerginliğin, omurgamın sertliğinin, çenemin kasılmasının farkına varıyorum.

Başımı yana çevirdim, Kade'ye bir şeyler söylemek için can atıyordum ama saniyeler uzadı. O an daha da uzadı ve uzaklaştı, sonunda kayboldu ve şimdi o kazandığını biliyordu.

Telefonu kulağımdan hızla uzaklaştırıp aramayı sonlandırıyorum.

Başımı sallıyorum. Kahretsın.

Telefonu yumruğumla kavradım, elimde çatlama sesini duydum. Söylemem gereken tek şey bir şeydi. Aptalca, saçma bir espriydi, eğer kendinden emin bir şekilde söyleseydim sorun olmazdı.

Ama hayır. Ona gelince, her zamanki gibi beynim durmuştu.

Onun bir gölgesi.

Onun yanında kayboluyorum.

Görünüşe göre, bir yıl sonra bile durumu hala iyi.

Farrow yanımda. "O senin kardeşin miydi?"

Koşu bandından iniyorum. "Boş ver gitsin."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama kolumu yakalıyor. "Onun telefonunu yüzüne mi kapattın lan?"

Onu ittim ama o boynumun arkasını sıktı ve beni yere ittiğinde hırladım. Sırtıma indi, beni mindere bastırdı. Dişlerimi sıktım, nefes nefese kaldım.

"Son sözü o mu söyledi acaba?" diye bağırdı Farrow bana.

Dönüp başını yakaladım ve kolumun altına almaya çalıştım, ama o kendini omuzlarımdan üzerinden attı ve bir kolunu boynuma doladı.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, herkes antrenmanını bırakıp bizi izlerken.

Dönerek ayağa kalktım, o da kalktı ama ayaklarını yere sağlam basmasına fırsat vermeden onu mindere yapıştırdım. Sırtına oturdum ve kulağına hırladım: "Geri çekil. Son sözü biz söyleyeceğiz... kazanan biz olunca."

"Ya o?" diye soruyor. "Ona da mı kızgınsın?"

Yeter artık. Üzerinden inip ayağa kalkıyorum. O da peşimden geliyor, göğsündeki görünmez tozları silkeliyor.

Ağırlık kaldırma aletlerinin bulunduğu rafa doğru yürüyerek bir sigara aldı ve yaktı.

Farrow, "Sen de ona kızgınsın," diye belirtiyor. "Neden?"

Nefes nefese, ona öylece bakıyorum. Ona kızgın değilim, sadece şu anda ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı unsur. Bu takımın dikkatini dağıtıyor.

Farrow bana doğru yaklaşıyor. "Onu seviyor mu?"

"Elbette, öyle," diyorum dişlerimin arasından. "O, onun ailesinden biri."

"Onu istiyor mu?" diye soruyor, sanki bana her şeyi açıklıyormuş gibi.

Hepsi biliyor ki Dylan'ın Kade ve benimle hiçbir kan bağı yok. Biz sadece evlilik yoluyla aileyiz.

"Onu istiyor mu?" diye soruyor ardından.

Gözlerimi kısıyorum.

İçeri giriyor, enseme kavrayıp beni kendine çekiyor. "Maçta onunla görüşeceğiz," diyor. "Kazanacaksın, hayatının en muhteşem yılını geçireceksin ve sonra Chicago Üniversitesi'ne gidip onu ve etki alanını sonsuza dek geride bırakacaksın."

Kesinlikle evet.

"Ama artık o bizde," diye belirtiyor. "O birinci olabilir."

"Onun umrumda bile değil."

"Çünkü eğer onları sahada yenersek," diye devam ediyor, "ve o yine de eve gidip karısını istediği gibi yanında tutabilirse, yine de bir şey kazandığınızı hissedecek misiniz?"

Ona bakıyorum ama bakışlarım donuklaşıyor.

"Aman Tanrım." Gözleri gerçeği fark etmenin parıltısıyla ışıldayarak biraz geriye çekildi. "Böyle bir şeyi gerçekten tahmin ettiğime inanamıyorum." Sesini alçak tutma nezaketini gösterdi. "Seninle Kade arasındaki anlaşmazlığın sebebi o," dedi. "Bütün bunların sebebi o."

Hayır. Kade ile yaşadığım sorunlar Dylan'ın suçu değil.

Onunla sadece arkadaş olmamın ötesinde hiçbir zaman ona karşı bir ilgi duymadım.

Onun yanında olmak istemesi hiç de canını sıkmadı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Farrow enseme sıkıyor. "O da bedelini ödemeli," diyor. "Senin eğlenmen... şimdi başlıyor."

CHAPTER FIVE

Dylan

Elma ağacından uzağa düşmemiş, gerçekten de öyle. O sınıfta tanımadığım insanlara iğrenç bir yorumda bulunmakla kalmadım, üstelik henüz bunun için pişmanlık duymuyorum.

Tuhaf bir durum. Yayınlandığı anda yanlış olduğunu ve nedenini anladım. Ama şimdi, birkaç saat sonra ve öğle yemeğinde herkesle yüzleşmeye giderken bile, suçluluk duygusu henüz tam olarak içime işlemedi.

Ben babama benziyorum.

Onun okulda sorunları olduğunu her zaman anlamıştım. Yıllarca sadece annemden nefret etmeye kendini zorlamakla kalmadı, aynı zamanda bunu aktif olarak ve haksız yere ondan çıkardı. Bana söylediğine göre, ona sert davranmak, onu inciten her şeyle yüzleşmekten daha iyi hissettiriyordu. Geçmiş, ailesi, geleceğe dair umutsuzluğu, başkalarının mutluluğuna duyduğu kıskançlık...

Ve onun, kadının kendisi için fazla iyi olduğu korkusu.

Korku.

Bizler her şeyi ya sevgi ya da korku yüzünden yaparız ve ben bu sabah söylediklerimi kesinlikle sevgiyle söylemedim.

Babamın gençliğindeki gibi, kinci biri olmak istemiyorum.

Dolabımın önünde durdum, defterimi ve bana dağıtılan iki kitabı—bir Cockney Reds kopyası ve bir ekonomi kitabı—kaldırdım ama çelik kapıyı açar açmaz, küçük kağıt parçaları dışarı döküldü. Ayaklarımın dibindeki fayanslara düşmelerini izledim. Yırtılmış, çizgili okul kağıtları, seri katillerin tırtıklı el yazısıyla yazılmıştı.

Eşyalarımı bakmadan rafa bıraktım ve yere çömelerek yerden bir not alıp açtım.

"Korsanı asın!" yazıyor.

Kendi kendime gülüyorum. Bir tane daha alıp açıyorum. Öğrenciler bunları muhtemelen havalandırma deliğinden içeri sokmuşlardır.

Bu gece senin için geliyoruz.

Ünlem işareti yerine sondaki nokta, ifadenin kesinliğini gerçekten vurguluyor. Bu bir tehdit değil, bir gerçek. Korkmalıyım. Belki daha sonra korkarım.

Paraların yere düşmesine izin verip, bir başkasını alıyorum. Sonra bir başkasını daha.

Weston'dan asla ayrılmayacaksınız.

Zengin sürtük.

Her zaman isyancılar.

Sürtük.

Her birini yere düşürüyorum, başımı sallarken bir diğerini parmaklarımın arasına sıkıştırıp açık tutuyorum.

Seni arabamla öldüreceğim.

Yüzüm biraz düştü. Tamam, bu... çok detaylıydı.

Kağıdı çevirip üzerinde bir isim olup olmadığına baktım ama bu küçük ikramların hiçbirine kimse imza atmamıştı. Beni korkutmaya çalıştıklarını biliyorum ama bu gerçekten tuhaftı.

Yavaşça başka bir notayı kaldırıyorum.

Bu sabah seni izlemekten keyif aldım.

Gözlerimi kısıyorum.

Kalp atışlarım hızlanırken kelimeleri inceliyorum ve tekrar okuyorum. Bu sabah seni izlerken...

Telefon çaldığında yatakta ne yaptığımı, Hunter'ın hemen yanımda oturduğu sırada ne yaptığımı hatırlayınca, tüylerim diken diken oldu.

Hunter yorganın altında ne yaptığımı fark etmiş olsa bile, bu notu yazmazdı.

Ama bir erkeğin yazısı gibi görünüyor. Mavi mürekkep, büyük harfler, küçük. Tırtıklı. Kade ve Hawke'un el yazısına benziyor biraz.

Kağıdı ters çeviriyorum.

O da o yatakta kendi kendine dokunurdu.

Bu gece de benim için tekrar yapar mısın?

Notu yere atıyorum.

Kağıt yığınınına bakakaldım.

Tesadüf olabilir. Belki de? Dün gece nerede uyuduğumu herkes biliyordu. Sadece deneme yanılma yoluyla tahmin yürütüyor olabilirler. Benimle dalga geçiyor olabilirler.

Elimdeki tüm notları avuçlayıp, yumruklarımın arasında buruşturarak dolabımın zeminine atıyorum. Saklamak istemiyorum ama bu tehditlerden herhangi birinin gerçek olması durumunda kanıt olarak kalacaklar.

Vücudum titredi ve kapıyı sertçe kapattım. Bu öğleden sonra eve döndüğümde evi daha detaylı arayacağım.

Kafeteryaya doğru ilerlerken, dolapların üzerindeki duvarda ters asılı duran bir korsan kurukafa ve kemik bayrağı dikkatimi çekti.

Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım. Hunter'ın öğle yemeği molasında yanımda oturacak kimsesi olmasa bile, bunu bu sabah açıkça belirtti.

Ama ben de saklanamam.

İçeri girdiğimde kulaklarım birden gürültüyle doldu. Sağımda ve solumda onlarca konuşma devam ediyordu, öğrenciler oturup kalkarken masaların ve sandalyelerin ayakları yere değiyordu ve bir yerlerden, muhtemelen birinin telefonundan müzik geliyordu.

Ve sonra, birdenbire, ortalık sakinleşmeye başlıyor.

Konuşmalar azalıyor, hareket yavaşlıyor ve pencerelerin yanındaki bir masadan gelen MXMS şarkısını duyuyorum sadece.

Etrafı bir yandan diğer yana tarayarak, sağımda uzakta bir masada Farrow ve ekibini fark ettim. Hunter masanın üzerinde oturuyor, ayağını sandalyeye dayamış. Genç bir kadın da bacaklarının arasında, yakınında duruyor.

DSÖ...

Ama boğazımda yükselen yumruyu gizlemeye çalışarak arkamı dönüp bir tepsi alıyorum. Acaba biriyle mi görüşüyor?

Öğle yemeği sırasında, kağıt kılıf içinde bir hamburger alıyorum ve havuçlara doğru ilerliyorum. Sohbetler yeniden hızlanmaya başlıyor, çoğunlukla fısıltılar.

"Sesini kıs!" diye bağırdı arkamdan biri. "Seni duyacak!"

Kafeteryada kahkahalar yankılanıyor ve sırtımda sanki hedef tahtası varmış gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Aman, ona öyle işaret etmeyin!" diye gürlledi başka bir ses.

"Hey, hey, hey, Bebek Trent," diye sesleniyor bir adam.

Sonra diğerleri ıslık çalar.

Bunu görmezden geliyorum. Hoşuma gitmiyor ama Hunter'ın bunların hepsini duyuyor olması hoşuma gidiyor. Önümüzdeki iki hafta boyunca bana baksa da bakmasa da varlığımdan kaçamaz.

Aşağı doğru ilerleyip karşıdaki genç kadının elinden bir elma alıyorum.

Gözlerine bakıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bu işte iyiyim," diyor alaycı bir sesle. "Benim için başka bir şey yok, değil mi?"

Bir an gözlerine bakıyorum, yaklaşan kişinin tükürüğünü ağzından çıkarıp hamburgerimin üzerine damlattığını çok geçmeden fark ediyorum.

Bir an donakaldım.

Sanırım bu sabahki kısa monologum okulun her yerine yayılmış.

Tezgahın arkasındaki kız alaycı bir şekilde, "Ömür boyu asi," diye takılıyor.

Farrow yanıma geldi, gülüyor ve adamı itiyordu. Hamburgerimi fırlatıp bana başka bir tane getirdi. "Hadi beyler," dedi. "Onun gücünü korumamız gerek. Bırakın yesin."

Kolunu omzuma attı ama ben onu iterek yemekhanede peşinden gittim.

"Sabahınız nasıl geçti?" diye soruyor.

"Çok kolay."

"Saçların mavi."

Öyle mi?

Birileri saçlarıma bir şey sürmüş ya da sıkmış olmalı, nasıl gözümden kaçtı anlamıyorum. Banyoya gidip daha sonra bakarım. Şimdi değil.

Duruyoruz ve tepsimi Hunter'ın yanındaki yuvarlak masaya bırakıyorum. Bu sabah mutfağında olan tüm adamlar etrafta dolanıyor ve ofisten tanıdığım kız -Codi- görüyorum. Hunter'ın sağında oturuyor, Mace

ve Coral da yanındaki sandalyelerde. Ben de masaya, Hunter'a dönük şekilde oturuyorum ve elmamı ceketimin cebine koyuyorum.

Yeni hamburgeri elime alıp kağıt ambalajını açtım.

Hunter bana bakıyor.

Ona, "Beni hiçbir müttefikim olmadan, seni ise tüm müttefiklerinle görmek seni tatmin ediyor mu?" diye sordum.

"Sence bu beni neden tatmin ederdi?"

Farrow aramızdan geçerek Codi'nin etrafından uzanıp bir futbol topunu kapıyor.

"Evde hiç arkadaşın yokmuş gibi değildi." Küçük bir lokma aldım ve sonra gözlerimi kaldırıp kuzenime dik dik baktım. "Kade'nin hepsini almasına izin verdin sadece."

Etraftakiler bize bakmıyor ama sessizce dinliyorlar.

"Mümkün olduğunca az sosyalleşirdin," diyorum. "Öğle yemeğini atlardın. Arabanda müzik dinlerdin. Belki de kütüphanede vakit geçirirdin."

Başını geriye doğru eğdi. "Kütüphaneyi özledim," diye düşündü. "Yalnız kalmak için mükemmel bir yerdi."

Ses tonunda beni duraksatan bir şey var.

Önündeki kız, sanki bir işaret okuyormuş gibi yolundan çekiliyor ve bakışlarım ondan ona kayıyor.

O, Farrow'a şöyle bir bakıyor, ben de Farrow'a dönüyorum ve sonra...

Farrow futbol topunu kafeteryanın karşısına fırlatıyor ve ben de Calvin'in çoktan koşup topu yakalamak için havaya sıçradığını izliyorum. Top kollarının arasına düşüyor ve nedense, kolayca kaçırabileceği yemek tepsilerinin olduğu bir masanın üzerine yığılıyor, öğrenciler çığlık atıyor ve yemekler her yere saçılıyor.

İnsanlar tezahürat yapıp bağırıyor, tüm yemekhane tam bir kaos ortamına dönüşüyor.

Calvin, üzeri pislik içinde bir kızın kucağına oturuyor ve kız "Üzerimden in!" diye bağırıyor.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde öylece bakakalıyorum.

Bir öğretmen olaya müdahale eder. "Yeter!" diye bağırır.

Ama herkesin dikkati dağılmışken, Mace önümde belirdi ve beni masadan aşağı çekti.

"Ne?" diye nefes nefese kaldım, beni omzuna attığında omuz kemiği karnıma saplandı ve nefesim kesildi.

"Dur!" diye bağırdım.

Ama Calvin'in çıkardığı gürültü yüzünden kendi sesimi bile zor duyuyorum.

Mace beni yemekhaneden dışarı taşıdı ve ben de dönüp dururken, bizimle birlikte yürüyen yarım düzine çift ayakkabıyı fark ettim.

"Bırakın beni!" diye bağırdım.

Bu kadın beni nasıl tutabiliyor ki? Benden daha kaslı değil ki.

Beni koridordan aşağıya, sağa doğru, çift kanatlı bir kapıdan içeri sürüklediler. Ulaşabildiğim her duvara tırmanıp, kapı çerçevelerinden destek almaya çalıştım ama yirmi saniyeden kısa bir sürede tekrar dik duruyordum, ceketim çıkarılıyor ve bileklerim arkamdan bağlanıyordu. Bileklerime uzun bir ip sarılmış, omurgam okul kütüphanesinin birinci katından ikinci katına uzanan tahta bir kirişe sabitlenmişti. Yukarı ve etrafa baktım, ışıkların kapalı olduğunu, kağıtların yerlere saçıldığını ve sandalyelerin çalışma masalarının üzerine yığıldığını fark ettim. Eski iMac'ler çeşitli bölmelerde duruyordu ve her yer toz içindeydi. Kitaplar hala raflardaydı ama burası on yıldır, hatta yirmi yıldır kullanılmamış gibi görünüyordu.

Mace ceketimi tutuyor, cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyor. Paramı alıp tırnağıyla karıştırıyor. "Fazla değil," diyor herkese.

Calvin, "Onun gibi sürtükler kredi kartı alıyor," diyor.

Codi herkesin arkasında sessizce gözlem yapıyor.

Farrow, Mace'in elinden cep telefonumu alıp Hunter'a fırlatırken, "Kartları bırakın," diyor. "Sürücü ehliyetini parçalayın."

Bakışlarımı hızla Mace'e çevirdim. O da kimliğimi cüzdanımdan çıkarıp paramla birlikte cebine koydu.

"Hayır!" diye bağırdım. Sonra bakışlarımı Farrow'a çevirdim. "Binebileceğimi söylemiştin."

"Yapabilirsin," diye takılıyor. "İstedğin kadar. Yeter ki polis tarafından durdurulma." Gözleri parıldıyor. "Yoksa planladığından altmış gün daha fazla burada kalabilirsin."

Herkes gülüyor ve gitmek için dönüyorlar, Mace cüzdanımı bana geri fırlatıyor.

Bağları çekiştiriyorum, onların gidişini izliyorum ve karanlıkta kalıyorum. Mace ceketimi çekiştiriyor. Homurdanıyorum.

Hunter hâlâ orada duruyor, önüme geçip telefonumu kot pantolonumun cebine koyuyor. Ben soyulurken nasıl öylece durabilirdi ki?

"Onların sadakatini kazanmak için ne yaptın?" diye tükürdüm.

“Eve git.”

Onu görmezden geliyorum. "Burada ne yapıyordun? Hımm?"

Öne eğildi ve Farrow'un bana verdiği anahtarı cebimden çıkardı.

“Avcı...”

"Eve git," diye fısıldıyor. "Katil."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Katil. Çocukken bana böyle derlerdi çünkü hep yarışıyordum. Paten, bisiklet, arazi motosikleti, sonra arabam, motosikletim...

Ben bunu hiç sevimli bulmadım. Yarışçıların yaptığı şeyi yaptığı için bir kıza takma isim takmayı küçümsemek olarak gördüm. Hızlı gidiyorlar. Sanki her şey çok sevimliymiş gibi. Benim araba sürmeye çalışmam.

Ama o farklı bir şekilde söylüyor. Hatırladığının kanıtı olduğu için bir sevgi sözcüğü gibi geldi.

Öne eğildim. "Beni buradan gitmeye zorlayamazsın."

Gözlerinde bir eğlence parıltısı belirliyor ve telefonunu çıkarıp ekranına başparmağıyla birkaç kez vuruyor.

Telefonu kulağına götürüyor ve bana bakarken zil sesini duyuyorum.

Karşı taraftan gelen ses, "Hunter," diyor.

Kade.

İkiz kardeşinin sesini duyunca hareketsiz kalıyorum.

Hunter ona, "Neden gelip onu almıyorsun?" diye soruyor. "Onun burada yeri yok."

Ne?

"Sıfır-bir Knock Hill," diye anlatıyor kardeşine.

Başımı sallamaya başlıyorum ama duruyorum. Eve gitmeye hazır değilim.

Ve kalbimdeki katılığa rağmen, gözlerim yaşlarla dolarken fısıldıyorum: "Nereye ait olduğuma siz karar veremezsiniz. İkiniz de veremezsiniz."

Çenem titriyor ve titremeyi durdurmak için çenemi sıkıyorum.

Bileklerimi ipin içine doğru çeviriyorum.

“Daha iyi bir fikrim var,” diye yanıtlıyor Kade. “Onun için dövüşsek nasıl olur? Kim kazanırsa onu alır.”

Hunter elini başımın üzerine, kirişe dayadı ve gözleriyle beni süzdü. "On yaşındayken olduğu gibi mi?" dedi Kade'ye. "Hâlâ kendine çok güveniyorsun."

“Evet.” Kade’nin sesi kesin bir tonda. “Biliyorum, daha iyiyim. Tıpkı on yaşındayken olduğu gibi.”

Baş parmağımı bağlamanın içine sokabiliyorum. Çekerek, elimden gittikçe daha da uzaklaştırıyorum.

Hunter ona, "Ya kazanırsam, onun burada kalmasında bir sakınca yok mu?" diye soruyor. "Benimle mi?"

"Kazanamayacaksın."

Kade benim eve gelmemi istemiyor. İsteseydi arardı.

Eğer öyle olsaydı, zaten gelirdi.

Hunter bunu biliyor. Benim de bunu bildiğimden emin olmak istiyor.

"Buluşalım," diyor. "Hesabı keselim. Seni görmek için can atıyorum, küçük kardeşim."

"Yakında," diye yanıtlıyor Hunter.

Sonra telefonu kulağından uzaklaştırıp kapattı. Ceketinin cebine koyarken öne eğildi. "Artık on yaşında değiliz," dedi bana. "Bir dahaki sefere onunla dövüştüğümde, daha önemli bir şey için olacak."

Gözlerime bakıyorum, dişlerimi sıkarak sert kalmaya çalışıyorum.

Ben üzerimdeki bezi çıkarmaya çalışırken o da anahtarı kot pantolonumun cebine soktu.

"Kırmızı beyaz bisiklet otoparkta," diye talimat veriyor, "çitin yanında, futbol sahasının kenarında. Sakın—"

Ama tam o sırada ip kollarım arasından kaydı ve onu iterek koşmaya başladım. Kütüphaneden fırlayıp koridora çıktım, kafeteryanın yanından hızla geçtim. Yüksekçe zıplayarak Korsan Bayrağını duvardan söktüm ve merdivenlerden aşağı, oto tamirhanesine doğru daldım. İçeriye aceleyle girerken, çalışan öğrencileri ve "Hey!" diye bağırان öğretmenini görmezden geldim.

Bulduğum her şeyi arıyorum, ilk gördüğümü kapıyorum. Raftan bir kutu tiner alıp bayrağı omzuma atıyorum ve yukarı kata doğru koşuyorum, bazı öğrenciler de ben koşarken peşimden geliyor.

Okulun ön basamaklarından hızla dışarı çıkıp geri inerken, bayrak direğine doğru koştum, verniği bıraktım ve öğrenciler kapılardan dışarı akın ederken bayrağı her iki metal halkadan da geçirdim.

"Ne yapıyorsun Dylan?" diye biri sesleniyor.

Ama durmuyorum. Öğrenciler başlarını dışarı uzatırken pencereler açılıyor ve ben ipi kapıp kollarımı ve bacaklarımı direğin etrafına dolayarak tırmanıyorum. İnsanlar aşağıdan beni izliyor, ben de onların ulaşamayacağı kadar yükseğe, yani yedi ya da sekiz feet'e kadar tırmanıp ipi direğin etrafına dolayarak bağlıyorum.

Korsan bayrağı rüzgârda dalgalanırken, herkesin görebileceği şekilde yükseklerde süzülürken "Ahhh!" diye ulumalar yükseliyor.

Daha fazla insan okuldan çıkıp çimenliğe, bana doğru koştu. Geriye doğru kayarak, yerdeki tiner kutusunu aldım, kapağını açtım ve sertçe sıktım. Sıvı kutudan fışkırarak direğin üzerine düştü, bu sırada Farrow ve Calvin bana doğru ilerlediler.

Gülümseyerek, bayrak direğinin etrafında hızla yana doğru adımlar atıyorum, kollarımı kaldırıp tiner spreyini olabildiğince yükseğe püskürtüyorum. Her santimetreye nüfuz ettiriyorum.

Farrow bana doğru uzandı ve tam o sırada, ellerimi havaya kaldırıp kutuyu yere düşürdüm.

O, başımın üstünde duruyor ve ben de gülmemeye çalışarak yere bakıyorum.

"Şu bayrağı direktten indirin!" diye bağıyor biri pencereden.

"Neler oluyor?" diye bir yerden bir öğretmen bağırdı.

Ve Calvin'in düşman bayrağını indirmek için direğe atladığını izliyorum, ama hemen... tinerin üzerinde kayıp düşüyor.

Sürekli olarak ulumalar ve bağırışlar yükseliyor, öfkeli küfürler havayı dolduruyor; insanlar birer birer direğe tırmanıp bayrağı indirmeye çalışıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup gülüyorum ve neredeyse telefonumu çıkarıp video çekecektim ama bu sadece telefonumu kaybetmeme neden olurdu. Farrow'un gözlerinden kaçınarak, Weston semalarında dalgalanan kurukafa ve kemiklere sevgiyle bakıyorum.

Tam o sırada solumda bir kıvılcım parladı. Hunter'ın elinde çakmakla direğe doğru yaklaştığını gördüm. Alev tutuşup çelik kiriş boyunca rüzgar gibi yayılırken, kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı; tiner izini takip ederek gittikçe yükseldi. Bayrağın köşesi alev aldı ve herkes sevinç çılgınlıkları atarken Korsan bayrağının alevler içinde yükselişini izledim.

Bir anda her şey bitti, Farrow ve arkadaşları gülerken Hunter gözlerini kaldırıp bana baktı.

Lanet etmek.

Motor yağı yanıcı değildir, sadece tutuşabilir. Motor yağı kullanmalıydım.

Çitin yakınında...

Cebimden anahtarı çıkarıp otoparkın kenarına doğru kaydırıyorum. Bir düdük sesi duyuluyor, havayı dolduruyor ve tribünlerdeki aralıklardan futbol sahasından bağırışlar duyuyorum. Oyuncular sıcak sonbahar güneşinin altında terleyerek ileri geri koşuyorlar ve ben de çite yaklaşıp hafif esintinin Hunter'ın saçlarında uçuşmasını izliyorum.

Antrenör Dewitt, Hunter'ın omuzlarına ve sırtına vuran güneş altında sınav çekerken onun başında durup bağırıyor. Boynunun üstündeki veya şakaklarındaki saç uçlarında oluşan terleri göremiyorum ama antrenman yaparken nasıl görüldüğünü biliyorum.

En azından bayrak olayı yüzünden bana sınav çektirmiyorlar. Cezalandırılmasına şaşırdım ama sanırım yangın çıkarmak öğretmenler için çok ileri gitmekti.

Bu, Hunter'a hiç benzemiyordu. Yine de, zor bir durumda bu kadar becerikli olması tam da ona yakışır bir şeydi. Eminim hâlâ notları hep yüksek.

Avuç içleri sahanın yanmış çimenlerine bastırıyor ve sallanan tribünlerin rüzgara karşı vızıldamasını duyabiliyorum. Arkamda insanlar okuldan çıkarken araba motorlarının gürültüsü yükseliyor ve ben de telefonumu çıkarıp, sahada çalışan takımın fotoğrafını çekiyorum.

Av yoksa kazanç da yok, diye yazıyorum alt yazıyı.

#underablackflagwesail

Telefonumu cebime koyuyorum, bildirimlerin titreşimini şimdiden hissediyorum. Omzumun üzerinden Farrow'un bana bıraktığı bisikleti görüyorum. Kırmızı ve beyaz, son model bir Ninja. Etkilendiğimi belli ederek kaşlarımı kaldırıyorum, ama sonra hemen şaşkınlığımı bastırıyorum çünkü muhtemelen çalıntı.

Hunter'a son bir kez daha baktım; Farrow ve diğerlerinin, o sınav çekmeye devam ederken onunla birlikte sıraya girdiklerini gördüm.

Hepsi birer birer ellerinin ve ayak parmaklarının üzerine çökerek, onun cezasını onunla birlikte göğüsleyip, senkronize bir şekilde egzersiz yapmaya başladılar.

Pirates takımı bunu onun için asla yapmazdı. Hiç kimse için yapmazdı.

Bisiklete doğru hareket edip bacağımı üzerinden atıp anahtarı takıyorum. Kontrol etmeliyim; lastikleri kontrol etmeli, frenlere bakmalı,

sabotaj olup olmadığını anlamak için otoparkta bir deneme sürüşü yapmalıyım; ama sadece buradan çıkmak istiyorum.

Gidondan kaskı çıkarıp takıyorum, emniyet kemerini bağlıyorum ve gidonu kavriyorum. Motoru çalıştırıp gaza basıyorum ve makinenin altımda ivmelendiğini hissediyorum. Bileğimi ileri geri sallayarak tekerleklerin döndüğünü hissediyorum ve direksiyonu çevirip hızla uzaklaşıyorum, ayaklarımı ayak dayanaklarına dayayarak.

Otoparkta hızla ilerliyorum, bir arabanın etrafından hızla geçiyorum ve önümdeki sokağa çıkarken arabanın bana korna çaldığını duyuyorum. Motosiklet bacaklarımın altında vızıldıyor, gidonlardan kollarım boyunca, göğsüme doğru bir titreşim yayılıyor ve üç saniyeden kısa bir sürede her şey gevşiyor. Eğiliyorum, bakışlarımla bütünleşiyorum ve gülümsememi bastırmak için çenemi sıkıyorum.

Ev çok uzak değil ve bisikleti tanımak, çevreyi biraz olsun tanımak için bir tur atmak istiyorum.

Ama ehliyetim yok.

İnternete girip, yenisini talep etmem ve gelene kadar yanımda taşımak için bir kopyasını yazdırıp yazdıramayacağıma bakmam gerekiyor.

Knock Hill'e dönüyorum, bir ok gibi hızla caddeden aşağı iniyorum ve kaldırımdaki bir park yerine kayıyorum. Motosikleti kapatıp iniyorum ve kaskımı çıkarıyorum, ikinci kattaki yatak odamı fark ediyorum. Evin yan tarafındaki açık pencereden içeri giren rüzgarla perdeler dalgalanıyor. Tavan lambası da yanıyor.

Işığt açık mı unuttum?

İki yöne de baktım; karşı kaldırımda, dönüştürölmüş garaj dükkanının zeminini süpüren bir berber gördüm. Yolun ilerisinde, bir kadın bahçe sandalyesinde merdivenlerin tepesinde oturuyordu.

Arabalar bu sabahkilerle aynı görünüyor. Hiçbirini tanımıyorum.

Kaskımı daha sıkı kavrayarak anahtarımı parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve merdivenlerden yukarı, ön kapıma doğru yöneldim. Kapı kolunu çevirip iterek açtım, başımı yana eğerek kulaklarımı dört açtım.

Hiçbir ses duymadığımda içeri sessizce girip kapıyı kapatıyorum.

Mutfağa doğru ilerliyorum, ama tam o sırada üst kattaki zemin gıcırıyor. Durup tavana bakıyorum.

Yukarı kattan bir başka yavaş adım sesi daha geldi.

Kahretsin.

Sallanan sandalye mi? Hayır, o çatı katında, üçüncü katta. Sesler tam üst kattaki odamdan geliyor.

Hemen mutfığa koştum ve mavi plastik bir süpürge kaptım, tam o sırada ayak sesleri bana doğru yaklaşıyordu. Tekrar oturma odasına ve giriş holüne döndüm, süpürgeyi başımın arkasına doğru kaldırdım, ama sonra sağdaki kiler kapısı aniden açıldı ve bir kol belirdi. Hemen döndüm ve savurdum, ama o elini uzatıp süpürgeyi yakaladı ve bana dik dik baktı.

"Vay canına!" diye azarladı Hawke.

Ciğerlerimdeki havayı dışarı verip kuzenime bakıyorum. Babasının masmavi gözleri bana deliymişim gibi bakıyor.

"Hawke mı?" diye homurdandım. "Bu da neyin nesi?"

Süpürgeyi elimden çekip aldı. "Ver onu bana."

Üzerinde hâlâ okul günlerinden kalma kot pantolon ve kahverengi Oxford gömleği, etekleri dışarıda kalmış halde uzanıp süpürgeyi kenara koyuyor.

Tabii ki burada. Beni kontrol etmek için geleceğini tahmin etmeliydim. Üniversitesi yakınlarda.

Kiler kapısını -ya da kiler sandığım yere- hızla açıyorum. "Burada merdiven mi var?"

Gözlerimi kaldırıp, dar ahşap spiral basamakları, üzerimdeki bir kıvrımın ardında kaybolana kadar inceliyorum.

"Evet, ikinci kata çıkıyorlar."

Sinirlenerek ona baktım. "Ne yapıyordun?"

"Araştırma yapılıyor."

Burada olmasına şaşırmadım. Babası gibi Hawke da ailesinin işlerine burnunu sokmaya meyilli. Her şeyi görmek, her şeyi duymak ve her şeyi bilmek istiyor ve Hawke sürprizlerden hoşlanmıyor. Yardıma ihtiyacımız olursa, biz istemeden bile orada olmak istiyor.

"Aro sana nerede olduğumu söyledi mi?" diye sordum ona. "Yoksa telefonumu da mı takip ediyorsun?"

Trent'li erkeklerin hepsi aynı.

"Seni takip etmiyorum," diye karşılık veriyor. "Yani, edebilirdim. Çok kolay." Oturma odasına doğru yürüyor. "Aro ile o eski cep telefonlarındaki ipuçlarını bir araya getirip, Şelaleler'deki Karnaval Kulesi hikayemizin Weston'ın Rekabet Haftası şehir efsanesiyle bağlantılı olduğunu ve Winslet'ten beri aldıkları ilk kadın öğrenci olduğunu anladığımızda, nerede olacağını biliyordu."

"Nerede o?" diye sordum. "Bana bir şeyler getiriyordu."

Yerde görmediğim bir spor çantasını alıp bana fırlattı. Gülümsedim ve çantayı yakaladım. Evet. Temiz kıyafetler. Benim temiz kıyafetlerim.

"Paketi o hazırladı. Ben bakmadım bile," diye tısladı. "Babanın bugün dükkânda ona ihtiyacı vardı."

Bunun doğru olduğundan emin değilim çünkü babam bana ihtiyacım olan şeyleri getirmesine izin verirdi. Sanırım Hawke onun burada olmasını istemiyor. Green Street onun geri dönmesini istiyor.

Tezgaha doğru işaret ederek, "Size biraz da taco getirdim," dedi.

Derin bir nefes alıp kahverengi poşete koştum ve yırtarak açtım. Kokusu hemen ağzımı sulandırdı. "Teşekkürler," diye inledim hafifçe, bir tortilla cipsi çıkarırken. "Açlıktan ölüyorum. Burada yiyecek bir şey yok."

O buzdolabının kapağını açarken ben de cipsi ağzıma tıkıyorum. "Şimdi yemek var," diyor.

Boynumu geriye doğru bükerek buzdolabına bakıyorum. Ekmek, şarküteri ürünleri, meyve suyu, süt, biraz sebze ve meyve... Kiler dolabına doğru yürüyorum, kapısını açıyorum. Açılmamış bir kutu mısır gevreği, biraz mikrodalga patlamış mısır, konserve çorbalar...

"Bütün bunları buraya sen mi koydun?" diye sordum ona.

Başını salladı.

Hım. Belki de Farrow ve diğerleri ben aşağı inmeden önce bu sabah getirmişlerdir.

Bir peynir çubuğu alıp tekrar içeri attı. "Çok bir şey değil ama sadece iki hafta." Kapıyı kapatıp bana döndü. "Instacart'tan sipariş verebilirdim ama sanırım buraya teslimat yapmıyorlar."

"Sorun değil." Elimi sallayarak onu geçiştirdim, folyoya sarılı takoları çıkarıp açtım. "Bir şeye ihtiyacım olursa markete giderim."

Üç ızgara tavuklu tacodan birini alıp bir ısırık aldım, midem guruldadı. "Bu çok güzel," diye iç çektim, minnettarlıkla. "Teşekkür ederim."

Ciddi anlamda. Öğle yemeğinde yediğim hamburger dışında, on sekiz saattir hiçbir şey yemedim. Mace paltomu alırken elmamı da aldı.

Bir lokma daha alıyorum. "Çok uzun süre kalmamalısın."

Rebels futbol takımının antrenmanlarının ne kadar süreceği belli değil.

Ancak hemen ekliyor: "Kimse beni görmedi."

"Biri seni gördü," diye karşılık veriyorum. "Soruşturman bir şey ortaya çıkardı mı?"

“Belki.” Etrafına bakındı ve burada daha fazla zaman geçirmek istediğini anladım. “Ama bu eve asla ultraviyole ışıkla girmeyeceğim. Kabuslar görmeme neden olur.”

Burnumu çektim. “Eğer o kadar endişeli olsaydın, kalmama izin vermezdin.”

“Hâlâ karar vermedim.”

Hawke, Kade, Hunter ve benden sadece biraz daha büyük, ama daha çok şey biliyor ve bunu asla unutmuyoruz.

Arka cebinden bir şey çıkarıyor. “Yedek telefon.” Bana uzatıyor. “Şarjında tut. Sakla. Sessize al.”

Anladığım kadarıyla, ekranın ışığının yanmasını görmek için düğmeye basıyorsunuz.

“Tehlikede olduğun zaman şifreyi biliyorsun,” diyor bana.

Başımı salladım. Ona 2357 mesajını gönderdim. Bunu o buldu. Asal sayılar. Nedenini sorma.

Ardından bir akıllı saat çıkarıp bileğime takıyor. “Bu, aradığımda veya mesaj attığımda size bildirim gönderecek, ancak bunu yalnızca mecbur kaldığımda yapacağım,” diye açıklıyor. “Aksi takdirde, normal telefonunuzu arayacağım.”

Harika. Şarj etmem gereken bir şey daha. Tek bir kabloyla bunu nasıl yapmamı bekliyor acaba?

“Ceketiniz nerede?” diye aniden sordu.

Bir lokma daha alıyorum. Gözlerine bakmaktan kaçınarak, yemeğin üzerinden “Bir yerlerde,” diye mırıldanıyorum.

“Soyuldunuz.”

Bir lokma daha alıyorum.

Nefesini dışarı verdiğini duydum, elini göğüs cebine uzattı, elimi tuttu ve bir tomar parayı cebine vurdu.

Gözlerimi kocaman açarak paraları havaya kaldırdım. “Ne—” Yemeğin üzerine öksürdüm ve gözlerine baktım. “Ah, kıyamet günü hazırlıkçısı bir kuzenle akraba olmak ne güzel!”

“Ben kıyamet senaryolarına hazırlık yapan biri değilim,” diye homurdanıyor. “Ne zaman saklanmak zorunda kalacağınızı ya da aniden ülkeyi terk etmek zorunda kalacağınızı asla bilemezsiniz.”

Kıkırdadım ve parayı cebime koydum.

“Bu sadece ihtiyaçlar için,” diyor. “Harcamazsanız geri verin. Ve başkalarının almasına izin vermeyin. Tanrı aşkına, Trent Treni gibi

davranın.”

Ona selam verip getirdiği ieeği alıyorum ve pipetle limonata tadına bakıyorum.

"Hadi gel. Sana bir Şey göstermek istiyorum," diyor.

Tacoyu yere bıraktım, ellerimi silkeledim, beline sarılı kapuŐonlu kazağı çıkarıp giydim. Kiler sandığım kapıya doğru yöneldi ve bana yol verdi.

"nce sen git," diyor.

Başka biri söylese yapmazdım ama talimatlara uyup merdivenleri ıkıyorum. Basamak basamak tırmanıyorum, ama Hawke "Tamam, Şimdi dur" diye emretmeden önce sadece birkaç basamak ıkmiŐ oluyorum.

Arkamı döndüğümde onu hemen aşağıda gördüm. Ama sağa doğru beni takip etmek yerine, elini soldaki panele—duvara—sürdü ve yumruğunu vurdu. Tahta geriye doğru fırladı ve o da kolayca kaydırarak daha aşağıya inen merdivenleri ortaya çıkardı.

Göremediğim bir yerden ışık sızıyor, ama merdiven boşluğu oldukça harap durumda. TaŐlar rmcek ağlarıyla kaplı ve bodrumdan yukarı doğru bir hava akımı geliyor. Neden gizlenmiŐti?

"Bu korkutucu," diye düşünüyorum daha çok kendi kendime.

Bana kendisini takip etmem için el sallıyor ve ben onu takip ederken kendi etrafında dönerek aşağı iniyor.

AŞağıya, büyük bir odaya iniyoruz, ancak kutular, eski lambalar veya eski bir ahşap gardırop yerine, odada bir masa ve sandalyeler, oturulabilecek kadar büyük bir Őömine ve duvarları boyunca eski kavanozlar, tabaklar ve tenekelerle dolu raflarla kaplı dolaplar var. Masanın üzerinde tek başına duran beyaz bir tabak var, öğleden sonranın geç saatlerindeki güneş batı tarafındaki tüm pencerelerden içeri giriyor.

Etrafıma bakındım, iki koridor ve belki de birinin sonunda başka bir oda daha gördüm. "Şöyle bir Şey..."

Hawke bana, "Başka bir mutfak," diyor.

Büyük bir lavabo ve odun sobası görüyorum, ancak elektrikli hiçbir alet yok. Buzdolabı yok, bulaşık makinesi yok. Bir zamanlar siyah beyaz olan, Şimdi ise grileşmiş mermer fayanslardan anlaŐıldıđı kadarıyla, bu oda yüz yıldan fazla bir süredir kullanılmamış.

"Bu evlerin bu kadar eski olduğunu hiç bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Eskiden bunlar gerçekten harika Şeylerdi," diyor. "Burası muhtemelen hizmetlilerin odalarıydı ve Şu da hizmetlilerin merdiveniydi."

Az önce indiğimiz merdiven boşluğunu işaret ediyor.

"İşler daha iyiye gidiyor," diyor bana.

Beni takip etmemi işaret ederek mutfağın karşısına, şöminenin etrafından dolaşıp gördüğüm koridorlardan birine doğru ilerledi. Durduk, önümüzde rüzgârda sallanan kapıya ve hemen dışarıda uçuşan duvarla çevrili arka bahçenin kuru yapraklarına baktık.

Zemin kattan giriş. Kilitli olmayan kapı. Kapı kolu yok. Harika.

Ona doğru ilerliyorum.

Hawke arkamdan, "Doğrusu, eğer gerçekten sana ulaşmak isteselerdi ön kapıdan girmek zor olmazdı," diyor.

"Ama bu girişi kullanan biri, şahit istemediği zaman kullanacaktır," diye ekledim; endişesini dile getirmese bile anladım.

"En kötüsünü varsay," diye tekrarlıyor, yıllar önce bana zaten öğrettiği şeyi.

Çömelerek spor ayakkabımın bağcığını çıkarıyorum. Bağcığı kapı kolu için olan delikten geçirip kapıyı olabildiğince sıkıca kapatıyorum ve bağcığı kapının hemen iç kısmından çıkıntı yapan bir çiviye bağlıyorum.

Kapının kapandığından emin olup geri çekildim ve arkamı döndüğümde Hawke'ın bana aptalmışım gibi baktığını gördüm.

"Hunter hemen yan komşumuz," diye belirtiyorum. "Ve bunların hepsi benden çok önce buradaydı."

Onun yanından geçip hizmetlilerin mutfağına, oradan da merdivenlere doğru yürüyorum.

"Burada, Ciaran'ın güvenli evlerinden birinin hemen yanında, gözetimsiz bir şekilde yaşadığını anne babana söylemeyeceğimi nereden biliyorsun?" diye devam ediyor.

Güvenli evler mi?

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Hunter'ın büyükbabasının o eve sahip olması, Hunter'ın orada kalmasının sebebi. Ailesi muhtemelen Ciaran'ın sürekli orada olduğuna inanıyor.

Hawke devam ediyor, "Ve muhtemelen son korsanın öldürülmeden önce uyuduğu aynı yatakta mı uyuyorsunuz?" Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. "Bu durumun tamamı..."

Yukarı kattaki mutfağa geri döndüğümüzde, bir kelime ararken kısık sesle homurdandığımı duydum.

"Tecavüzcü mü?" diye soruyorum.

"Evet, tecavüzvari."

Ona doğru döndüm. "Çünkü eğer bunu benim için mahvedersen -ki ben her şeyi kendi başıma gayet iyi mahvedeceğimden şüphem yok- Hunter'a Karnaval Kulesi hakkında her şeyi anlatacağım." Gülümsedim. "Ve yerini de. O ailemden. Bilmesi gerekiyor. İsyancılara söylerse benim suçum olmayacak."

"Seni velet." Kaşlarını çatı. "Bunu yapmazdın."

Pişman bir bakış attım. "Kendimden biraz nefret ederdim Hawke, ama Tanrım, bu geceyi daha eğlenceli hale getirirdi, değil mi?"

Ve ben de iki kez kirpiklerimi kırıştırdım.

Kaşını kaldırıp çenesini yukarı doğru eğdi. "Sanırım bütün sırlarımı saklamışsın."

"Sana ve Aro'ya polisten saklanmanızda yardım ettim."

"Evet, tamam," diye hırıldadı.

"Önümde değil, yanımda dur."

"Pekala," diye homurdandı.

Limonatayı alıp bir yudum daha içiyorum, aşırı baskıcı kuzenime gerçekten minnettarım. Onun sayesinde artık akşam yemeğim, kıyafetlerim, yedek telefonum ve param var.

"Hunter nasıl görünüyor?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Sağlıklı." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Hunter çok sağlıklı görünüyor. "Biraz daha irileşmiş," dedim ona. "Ağırlık çalışmaya başlamış gibi görünüyor."

"En azından o burada." Rahatlamış bir şekilde içini çekti. "Sana göz kulak olacak."

Gerçeği kabulleniyorum ve sadece "Evet. Tabii." diyorum.

Hunter'ın beni hiçbir şeyden korumayacağını açıklamak için ne enerjim var ne de onun zamanı.

Merdiven boşluğunun kapısını kapatmaya başlıyorum ama Hawke beni durduruyor ve içeriye bakıyor. "Bu ne?"

Tekrar açıyorum, bakışlarını takip ederek çerçevenin hemen içine bakıyorum. Ahşaba iki ayrı çizgi halinde çentikler oyulmuş, tıpkı anne babaların çocuklarının yaşlarıyla birlikte boylarını kaydederken kullandıkları türden. Dört, beş, altı ve böyle devam ediyor. İkisi de, baş başa, senkronize bir şekilde.

En üstte isimler yer alıyor.

"Deacon." Oymaları parmaklarımla takip ediyorum. "Ve Conor."

Uzandım, en üstteki kesiklere dokundum ve sonra elimi Hawke'a doğru uzattım. İkisi de en son ölçüldüklerinde neredeyse aynı boydaydı.

Kuzenime baktım. "İkizler."

"Evet," diye fısıldadı düşüncelere dalmış bir halde.

Eğer burası o ev ise...

"Daha yirmi iki yıl önceydi," diyorum ona. "İnternette bir yerlerde olmalılar."

Çenesini oynatarak, "Üzerinde çalışıyorum," dedi.

Doğum belgeleri, okul kayıtları, sosyal medya fotoğrafları. Kimse görünmez değil. Ve şimdi onların isimlerini biliyoruz.

Uzaktan motor sesleri geliyor, motosikletler ve en az bir araba. Hawke'a bakıyorum. "Git."

Saçlarımı karıştırıp arka kapıdan arabasına doğru sessizce çıkıyor, umarım başka bir sokakta park etmiştir.

CHAPTER SIX

Avcı

Başımdaki kapüşonu çıkarıp, spor çantamı arabada bıraktım.

"Avcı!"

"Duş almam gerek," diye seslendim arkamdaki Farrow'a.

Her pazartesi hepimiz berbere gideriz ama bugün onları yeterince gördüm.

Tam o sırada herkesin motosiklet motorlarının sokaktan gürültüyle geçtiğini duydum. Motosikletler kaldırıma yanaşıp durdular ve ben de kaldırıma çıkıp eve doğru yürümeye başladım.

"Phelan Boğazı'na benimle geliyor!" diye bağıyor Farrow.

"Umurumda değil."

Eşofmanım ve spor ayakkabılarımla merdivenleri koşarak çıktım, kapıyı anahtarlarımla açtım ama kilit zaten açıktı. Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Farrow'un bağıışı sırtıma çarptı. "Birinik sikini emmesi gerektiğini biliyor musun?"

Kapıyı kapatıp gözlerimi kapadığımda arkamdan gelen kahkahalarını duyuyorum.

Pislik. Kade ile evde olsam daha iyi olurdu.

Kade ile bir yıldır neredeyse hiç konuşmamıştım, bugün ise sadece iki kez konuştuk.

Maçtan önce onunla tekrar konuşmak istemiyorum. Özellikle de bu kadar yakinken. Eğer bu durumu atlatacaksak, sahada onu yenene kadar bekleyebilir. Ondan sonra konuşmaktan memnuniyet duyarım.

Ama gerçekten istediğinden şüpheliyim. Bu sabah beni arayıp kafamı karıştırmaya çalıştı. Dylan'ı vardı, şimdi yok. Kontrolü kaybettiğini hissediyor.

Hiç değişmemiş.

Coral Lapinski elinde bir çöp torbasıyla oturma odasına doğru hızla geçti. "Hey."

Merdivenlere doğru yöneldim, içeriye göz attığımda Codi Gundry, Coral ve Arlet Rhodes'un süpürdüğünü, toz aldığını ve Farrow ile diğerlerinin pizza kutularını topladığını gördüm.

"Size söyledim, bunu yapmak zorunda değilsiniz," diye homurdandım.

Arlet, Coral'ın açık tuttuğu çantaya bir sürü bira kutusu boşaltıyor. "Farrow öyle diyor."

Başımı sallıyorum. "Annem babamın pisliğini asla toplamazdı," diyorum. "Üstelik babam onunla evlendi. Farrow Kelly bu yüzden sana aşık olmayacak. Bırak şunu."

"Buraya onu görmek için geldiğimizi kim söylüyor?" diye takılıyor Coral.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Arlet'in gözleri parlıyor. "Çok tatlısın."

"Ve güzel," diye ekliyor Coral. "Akıllıca."

"Ve zenginler," diye tekrar ekliyor Arlet.

İkisi de gülüyor.

"Ve," diye devam ediyor diğeri, "Sizden iki tane var."

Daha yüksek sesle gülüyorlar ve ben de yüzümü çeviriyorum. Shelburne Falls'ta da durum aşağı yukarı böyleydi.

Codi istediği kadar burada takılabilir, ama Farrow'a diğeri kızları buradan uzak tutmasını söylemem gerek. Kendi pisliğini kendisi temizlesin.

Merdivenleri çıkarken, telefonumun kapüşonlu kazağımın içinde titrediğini hissediyorum.

Arkamdan Arlet'in sesini duyarak cebime uzandım. "Hizmetinizdeyim, Hunter Caruthers," diye mırıldandı.

Ekranda babam beliriyor. Ben de "Merhaba" diye cevap veriyorum.

"Yani, A.J. gelen her üniversite broşürünü ve posta gönderisini topladı," diyor bana karşılık vermeden. "Onları senin için saklıyor."

Odamın kapısını açarken hafifçe gülümsüyorum. Küçük kız kardeşim herkes için başa çıkılması zor bir çocuk ve ben onu başka türlü istemezdim.

"Her şeyi inceliyor," diyor, "titizlikle okuyor ve onları önce konuma, sonra da uzmanlık alanına göre sınıflandırıyor. Hunter, ana dalını altı kez değiştirdi."

Elimde değil. Onun duymasına izin vermediğim bir kahkahayla titriyorum. A.J. dokuz yaşında ve üniversiteye gitmesi için daha dokuz yıl

var, ama bu onun geleceği konusunda proaktif olmasını engellemiyor. Eminim Kade ve benim aldığımız tüm üniversite mektupları onun hayal gücünü harekete geçirmiştir.

"Bir gün onunla bu durumu tekrar yaşamak zorunda kalacağım," diye homurdanıyor babam. "Bana biraz anlayış gösterir misin?"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp, kapüşonlu sweatshirt'ü başıma geçirirken tişörtü de onunla birlikte çıkardım. "Ona üniversiteye gitmeyeceğimi söyle."

"Sen ne değilsin?" diye patladı. "Eğer sadece şunu yapacağını düşünüyorsan..."

"Hayır, hayır. Gidiyorum," diye güvence verdim, ayakkabılarımı çıkarırken. "Ona gitmeyeceğimi söyle dedim. Bakalım kafası nasıl patlayacak."

A.J. çok hedef odaklı. Yetişkin olsa, korkutucu olurdu. Çocukken ise biraz ürkütücü. Yine de seviyorum, biraz endişelensem de. Büyüyüp bu büyük planları uygulamaya başladığında, hiçbir şeyin istediğı gibi gitmeyeceğini anlayacak. İnsanlar çıkıp işleri berbat edecek.

Babam bir an sessizleşiyor, şimdi ciddileşmeye hazırlanıyor. Bizimle konuşması gerektiğinde, komik bir şeyle başlamaya çalışıyor. Bunun Madoc Caruthers'a özgü bir şey mi yoksa politikacılara özgü bir şey mi olduğundan emin değilim, ama insanların alanına rahatça girmekte çok iyi. Benimle konuşurken, kız kardeşimi çok sevdiğimi bildiğı için onunla başlıyor.

"Bunu kabul ettim," diyor bana sert bir ses tonuyla, "çünkü meseleleri çözeceğini söylemişsiniz."

"O olacak."

Babam buraya gelmemi istemiyordu. St. Matthew's'e gittiğimde beni özlemişti ama iyi bir okul olduğu için katlandı. Weston'dan kimse iyi üniversitelere gitmiyor.

"On iki gün." Sesi net ve kararlıydı. "Kazansan da kaybetsen de, on iki gün içinde kapımızdan içeri, annenin yanına döneceksin."

"Hatırlıyorum," diye yanıtlıyorum ama bu daha çok şartlarımızı yeniden kabul ediyormuşum gibi geliyor.

"Seni seviyorum," diyor.

"Sen de öyle, baba."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatıyoruz ve ben telefonumu yatağıma fırlatıyorum.

Nefesimi veriyorum.

Ebeveynler konusunda şanslıyım. Büyükbabam Chicago banliyölerindeki malikanesini bırakıp benimle burada yaşayacağını söylediğinde ona inanacak kadar aptal değillerdi, ama ben Kade değilim. Onları içki içmekten, kavga etmekten veya ufak tefek suçlardan endişelendirmiyorum.

Ve ben odama gizlice kız sokmuyorum.

Pencereye doğru yürüdüm, Dylan'ın yatağının yanından geçip dolabını açtığını gördüm. İçeri girdi ve gözden kayboldu.

Odamıza sadece bir kızı gizlice soktum.

"Al onu!" diye bağırdı Kade, kız arkadaşının elini çekerken bana.

Koridorda ona dik dik bakıyorum, Gemma Ledger'ı odasından itip benim odama doğru getiriyor. Gemma, sütyeninin üzerine sweatshirt'ünü giyiyor; tişörtün yarısı karnının üstünden kesilmiş ve yakası da omuzundan sarkacak şekilde yırtılmış. Beyaz eşofman altı ve spor ayakkabılarıyla aceleyle koridora çıkıyor.

Kapımın önünden sarkıyorum. "Kade, cidden."

Anne ve babamızın yolda olduğunu bildiğim için endişeyle koridora doğru bir bakış attım. Anma Günü için piknik yapacağız.

Ama o sadece, "Babam odanda bir kız bulursa çok mutlu olur," diye karşılık veriyor.

Gemma yerinde kıpırdandı. "Lütfen biri beni buradan çıkarsın?"

Merdivenlerden ayak sesleri duyuluyor, bir gölge duvara tırmanıyor ve Kade dişlerini göstererek neredeyse bana hırlıyor.

Geriye doğru çekilip kapımı açtım. Gemma aceleyle içeri girdi ve ben de yerime geri çekilerek babamın ikinci kata çıkışını izledim. Kade'ye doğru koştu. "Dışarıda park etmiş ve bütün gece orada durmuş olan araba kimin?"

"Bilmiyorum."

Kardeşim omuz silkiyor ve yalan söylediğinden emin olmasam bile yine de anlardım. Babamız da öyle. Kade'nin, ebeveynlerinin kanıtlayamadıkları şeyler için onu cezalandıramayacaklarına dair kesin inancı, kibrinde açıkça görülüyor.

Baba yanına yaklaştı. "Kapıyı aç."

"Burası benim odam." Kade yerinden kıpırdamıyor. "Senin mahremiyetine müdahale etmem."

"Sen de telefonunu mu kaybetmeye çalışıyorsun?" diye homurdandı babam. "Çekil."

Sonunda Kade geri çekilerek babamıza içeri girmesi için yer açtı. Babam içeri girdi ve ben de onun etrafına bakınıp Kade'nin banyosuna dalarak dün gece bizde kalan kızı aramasını izledim.

Neredeyse gülümsüyorum. Komik olan şu ki, babam çocuğunu, annemizin bekaretini aldığı odayı tesadüfen öğrendiğimiz aynı odada bir kızla yakalamaya çalışıyor. Annemizin yaşı da bizim şu anki yaşımızla aynı. Babama bunu hatırlatmayacağım. Henüz bana kızgın değil.

Kade orada, çenesi dik ama gözleri yere dönük bir şekilde, babamızın eli boş döneceği gerçeğinin verdiği keyifle duruyor.

Gemma kapımın arkasında durmuş, dinliyor.

Baba, çenesi kasılmış, göğsü inip kalkarken Kade'nin yanına geri döndü. "Gerçekten de bu evin içine kameralar taktıracak mısın?" diye sordu Kade'ye. "İşler bu noktaya mı geldi?"

"Ne isterseniz yapın," diyor Kade. "Ama onları banyoya takmayacaksınız."

Kardeşim kahkaha atmaya başladı, babam ise kravatını çekiştirip yakasını gevşetti, oysa daha saat dokuz bile değil.

"Peki neden hep beni suçluyorsun?" diye patladı Kade. "Hunter'ın odasına bak."

Elini bana doğru salladı. Yüzüm düştü ve babam bana baktı.

Kade'ye dik dik bakıyorum. Ah, seni şerefsiz—

Kade sessizce gülüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

Ama babam gözlerini devirerek Kade'ye döndü, çünkü ben pijamalı misafir ağırlamıyorum.

Merdivenlerden daha fazla ayak sesi duyuldu ve Kade babamızın karnına vurdu. "Hadi ama. Geç kalacağız. Acele edelim."

Baba oğlunun ensesinden yakalayıp kendine doğru çekti. "Senin çocuklarını ben büyütmeyeceğim. Anladın mı?"

Kade sonunda pişmanlık duyarak başını salladı. "Evet, evet..."

Dylan merdivenlerin başında belirir ve babası arkasını dönerek onunla yarı yolda buluşur. "Yirmi dakika içinde aşağıda olduklarından emin ol," diye talimat verir ona.

Başını bir kez, büyük ve kararlı bir şekilde salladı, sanki adam onun generaliymiş gibi, ve o merdivenlerden aşağı inerken o bize doğru ilerlemeye devam etti.

Bizi görünce gözlerinin nasıl parladığını izliyorum, yüzünü çerçeveleyen ve kollarından aşağı dökülen kahverengi saçlarının ardındaki lacivert gözler adeta deniz mavisi gibi. Yanımıza doğru sekerek geliyor, bronzlaşmış bacakları mavi şortunun içinde enerji dolu. Dudakları kapalı ama kocaman gülümsemesinin başlangıcını, gözlerinin nasıl parladığını ve yanaklarındaki kızarıklığı fark etmenizi sağlamasını, sonra dişlerini gösterip sadece kusursuz ağzını görmenizi sağlayan o halini çok seviyorum.

Göğsüm sıkışıyor.

"Böyle giyinip gitmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor Kade ona.

Başımı hızla çevirip ona dik dik baktım. "Sessiz ol."

Ama kalbim çok hızlı attığı için nefes nefese konuşuyorum.

Ona bakıyor, gülümsemesi soluyor ama bana geri dönüp zorla bir gülümseme daha takınıyor. Dudakları sıkıca kapalı ve bu sefer daha ileri gitmeyecek. Bunu zaten biliyorum.

Boğazını temizledi. "Bugün genç takım formanı ödünç alabilir miyim?" diye sordu bana.

Başımı sallamaya başladım ama tam o sırada Gemma dışarı çıktı, kapı çerçevesiyle benim aramdan geçerek koridora adım attı.

Dylan'ın omurgası dikleşiyor ve Gemma'nın elini göğsüme koymasını izliyor. "Teşekkürler," diyor kız.

Sesi ipeksi bir yumuşaklıkta ve ben ağzımı açıyorum... ne diyeceğim? Bilmiyorum. Ona Kade'in odasına geri dönmesini mi söyleyeceğim? Yoksa 'artık benim odamda saklanmayın' mı diyeceğim? Dylan hakkında arkasından konuşan ve onunla dalga geçen kızla dün gece birlikte olmadığımı açıkça belirtmek için herhangi bir şey yapacağım.

Ama ben ne olduğunu anlamadan önce, Dylan'a bir bakış atıp babamın geldiği yönün tersine doğru yürüyerek, misafir odalarından birinden arka girişe yöneldi. Orada, inip arabasına ulaşabileceği bir dış merdiven vardı.

Gözlerimi kaldırdığımda Dylan'ın kaşındaki kırıışıklığı gördüm.

"Benimkini giy," diyor Kade ona. "Bunu istiyorum."

Odasına geri döner, bir çekmeceyi açar ve formayı alır.

Elindekini ona uzatarak geri döndü. "Hunter'inkinden çok daha fazla yıpranmış ama temiz."

Dişlerimi sıktım, o da onu alırken, sanki onun kahramanymış gibi ona bakıyordu. "Teşekkürler." Merdivenlere doğru geri yürüdü, bir daha bana bakmadı. "Aşağıda görüşürüz."

Gidişini izlerken midem alt üst oldu.

*Kade'nin sesi hafif ve neşeli. "Ona doğrudan söyleyebilirdin."
Bir an duraksıyor ama sonunda, "Sen de yapabilirdin," diyorum.
Odama geri çekildim ve aramızdaki kapıyı sertçe çarptım.*

Dylan'ın, kendisine kötü davranan bir kızla birlikte olduğuma inanması veya sadakatsiz bir arkadaş olduğuma inanması onun suçu değildi.

Onun böyle düşünmesinde benim suçum yoktu.

O Kade'nin suçuydu. Kendimi açıklamak zorunda kalmamalıydım, hatta açıklamak zorunda kalsam bile o yine de masum kalacaktı.

Çünkü açıkçası, onun da onun sadakatsiz bir arkadaş olduğunu düşünmesini istemezdim. Ona söylemedim çünkü onun gözünde onu kötü göstermek beni daha iyi hissettirmezdi.

Çok aptaldım.

Pencereden dışarı bakıyorum, Dylan ise gömleğini çıkarmış, dolabının kapısının hemen ardında duruyor. Aramızda dolap kapısının kendisini koruduğunu sanıyor ama duvarda bir ayna var. Saçları atkuyruğundan çıkmış ve elimi teninde gezdirirken neredeyse parmaklarımda hissedebiliyorum. Soğuk saç telleri parmak boğumlarımı okşuyor.

Arkasını dönüyor, göğüsleri aynada çıplak.

Gözlerimi indiriyorum.

Onu ilk kez görmüyorum. Yüzmeye gittikten sonra temizlenirken yanlışlıkla evimdeki banyoya girdim. Oda duş buharıyla doluydu. Hala kapının açıldığından habersiz.

Hâlâ onun gibisini bir daha hiç görmediğimin farkında değil.

Birine dokunmayı düşündüğümde, hep aynı bedeni görüyorum. Damla şeklinde göğüsler. Dolgun ve sıkı. Ten çok yumuşak görünüyor, ince bir beli var ve gözlerimi aşağıya doğru indirdikçe güzelce kıvrılıyor. Parmak uçlarım ve ağzım titriyor, çünkü Tanrım, ona sadece ellerimle değil, daha fazlasıyla dokunmak istiyorum.

Yavaşça gözlerimi tekrar kaldırdım ve aynada kendine bakışını izledim. Sanki vücudunu inceliyormuş gibi başını yana eğmişti. Kaç kişinin onun dokunuşunu seveceğini bilmiyordu.

Bir an için kendimi onun arkasında, ikimiz de üstsüz dururken ve ona dokunmak üzereyken görüyorum, ama aynaya baktığımda, o olduğunu fark ediyorum. Ben de olabilirdim, ama o Kade'i görecektir. Herkes görüyor zaten.

Ben bile bazen öyle yapıyorum.

Havlumu alıp omzuma attım, duşa doğru yöneldim ama telefonum yatakta titredi.

Sayfayı çevirdiğimde Ciaran'ın adını görüyorum.

Şahsen ona Büyükbaba derim ama Farrow'la birlikte yaşamaya başladıktan sonra telefonumda onun böyle kayıtlı olması nedense garip geldi. O ise onu Ciaran Pierce—İrlandalı Mafya Üyesi—olarak görüyor.

Telefonu kulağıma götürerek cevap veriyorum. "Bugün herkes beni arayıp halimi soruyor," diyorum. "Hâlâ hayattayım."

Büyükbabam hiç tereddüt etmeden, "Haftalık berber randevuna gitmemenle ilgili bu mesele de ne?" diye soruyor.

Havlumu yere atıyorum. Farrow onu mu aradı? Gerçekten mi?

"Randevu değil," diye karşılık veriyorum. "Garajında bütün gün boş boş konuşan, jilet kullanmakta usta yaşlı bir adam. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Yani, Samson Fletcher'ın bu hafta cebinde yirmi dolar daha az var, çünkü sen sürekli 'Hayat çok berbat' diye düşündüğün ergenlik kara bulutunun altında mı boğuluyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum.

İsa Mesih.

"Gideceğim." Nefesimi veriyorum. "Şimdi gidiyorum."

"Aferin oğlum," diye yanıtıyor. "Ve Breaker's'ta akşam yemeği için biraz para harca. Hugo'nun çocuğu yeni bir çocuk daha dünyaya getirdi."

Başımı sallayarak hırladım.

Ama ben ağzımı kapalı tutuyorum.

"Seni seviyorum," diyor.

"Hım."

Ve telefonu kapatıyoruz.

Duş aldıktan sonra kot pantolonumu, tişörtümü ve temiz bir kapüşonlu sweatshirt'ümü giyip, kızları evimizi temizlemeye devam ederken bırakıp, kararan sokağın karşısındaki Fletcher'ın Berber Dükkanı'na doğru yürüdüm.

Güneş batıyor, yapraklar kaldırımda uçuşurken kağıt gibi ses çıkarıyor.

İçeri girer girmez Farrow oturduğu yerden kıkırdamaya başladı.

"Siktir git," diye mırıldandım.

Bu da onu daha çok güldürüyor. Yetmiş dört yaşında, Haitili ve hâlâ eski beyaz berber önlüğünü giyen Fletcher, cetveli Farrow'un boynundan çenesine kadar gezdiriyor.

Bakışlarını bana çevirdi. "Saç kesimi?"

"Saçımı kestirmek ister miyim hiç?"

Yapacak işlerim var. Pencerelemin kenarındaki sandalyelerde oturan adamların yanından geçip yirmi dolarlık bir banknot çıkarıyorum. Aynanın önündeki tezgâhın üzerine bırakıyorum ve bir tutam saçımı kesmek için bir makas alıp işi bitiriyorum.

Ama Farrow bana ters ters baktı, "Otur aşağı. Bu adam geçimini sağlamak için çalışıyor."

Tıraş makinesini yere bırakıyorum.

Kalmazsam Ciaran'a söyleyecek. Denemeye değirdi.

Fletcher, Farrow'un sakalını tıraş etmeye devam ederken, arka planda Nat King Cole'un bir şarkısı çalıyor, çünkü Samson Fletcher'ın dinlediği tek şey bu.

Tıraş bıçağını işaret ederek, "Bunu bende kullanmadan önce sterilize edecek misin?" diye sordum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye mırıldandı Farrow.

"Nerelerde bulunduğunu biliyorum."

"Benim nereleri gezdiğimi bilmiyorsun."

"Bu bir anne şakası mı?" diye kıkırdıyorum, fotoğraf duvarına doğru yönelirken.

"Şaka olduğunu söylemedim."

Calvin ve T.C. onunla birlikte gülüyorlar, ben de eski fotoğraflara bakıyorum; bazıları siyah beyaz, bazıları ise 70'ler ve 80'lerin degrade renklerine sahip.

Resimlerin hepsinde dükkan erkeklerle dolu; bazıları fabrika işlerinde üniforma giymiş, bazıları takım elbiseli, diğerleri ise ilk saç kesimlerini yaptıran çocuklarla birlikte. Resimler, T.C., Constin, Luca, Anders ve Calvin'in şimdi oturduğu aynı yerlerde oturan her yaştan erkeği gösteriyor ve dışarıdaki caddenin aynı olduğunu fark ediyorum; ancak fotoğraflarda cadde, evlerine veya işe giden arabalar ve yayalarla dolu.

Anneler.

Aileler.

O zamanlar kasaba oldukça hareketliydi.

Daha yakından bakıyorum, resmin dokusuna bakılırsa 80'lerden kalma bir fotoğraf. Orada uzun saçlı, Farrow'a benzeyen bir adam duruyor.

Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları, fotoğrafçıya ne sıcak bir karşılama ne de gülümseme ifadesiyle bakan sert gözlerinin üzerine dökülüyordu.

Sert, yeşil gözleri.

Anneminki gibi. Benimki gibi de.

Ciaran'ınki gibi.

Resimdeki kişi büyükbabam.

Gözleri kapalı, uzanmış Farrow'a ve kaşlarındaki sert Pierce ifadesine şöyle bir göz attım.

Acaba o bunu biliyor mu?

Fletcher yüzünü silip antiseptik sürerken Farrow, "Ona bir şeyler atıştırmak ister misin, Constin?" diye soruyor.

Constin'e baktım, pencerede durmuş, karşı sokağa bakıyordu.

Bütün gün gözlerini ondan ayırmadı.

Calvin araya girerek, "Aç olmalı," dedi. "Ona hiç yiyecek bırakmadık."

Yapmadılar mı?

Sonra da öğle yemeğini yemesine izin vermedim.

Bok.

Farrow'un oturduğu yer tekrar yukarı kalkıyor ve o da ayağa kalkarak tıraş losyonunu cildine sürüyor.

"Hadi ama evlat," Fletcher kırmızı deri sandalyenin arkasına iki kez vurdu.

Yanına gidip oturdum ve o da hemen beni arkaya doğru yatırdı, sıcak havluyu ısıtıcıdan çıkardı.

Eliyle yelpaze gibi açarak yüzüme sürdü.

Ani bir geri çekilmeyle, "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok," dedim.

"Evet, öyle," diye net bir şekilde belirtiyor. Havluyu yüzüme sarıyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, sıcaklık kollarımın üzerinden aşağı doğru akıyor ve bu inanılmaz derecede harika.

"Sizin nesliniz -ve hatta anne babalarınızın nesli- yaşamın bir sanat olduğunu yeniden öğrenmeli," diye belirtiyor. "Sadece kolaylık olsun diye acele etmek yerine, işleri özenle ve gururla yapmayı öğrenmeliler. Anlıyor musunuz?"

"Eminim sizin zamanınızdaki yaşlı adamlar da sizin nesliniz hakkında şikayetçi olmuşlardır," diye karşılık veriyor T.C.

"Evet," diye karşılık verdi Fletcher. "Bizi nefret ettiler çünkü ayrımcılığa ve Vietnam'a karşı savaştık, seni küçük pislik."

Sol taraftan kısık bir kahkaha sesi duyuyorum ama kimin olduğunu bilmiyorum.

Fletcher havluya bastırarak ıslığı içeriye doğru itiyor, gözeneklerimi açmak için ya da her neyse işe yarıyor işte. İyi hissettirmediyini söyleyemem. Dün onu o eve koyduklarından beri ilk defa sinirlerim yatışmaya başlıyor.

Fletcher, "Küçük bir şeyi özenle yapmak kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlar," diye açıklıyor. "Ve kendinizi daha iyi hissederseniz, gününüz daha iyi geçer. Herhangi bir şeyi nasıl yapıyorsanız, her şeyi de öyle yaparsınız."

"Amin," diyor Farrow.

Fletcher havluyu çekip, makinesinden sıcak köpük alıp ellerinin arasında ovuşturuyor.

Yaklaşarak bana doğru yaklaşıyor ve o sıcaklığı çeneme, yanaklarıma ve boynuma yayarken ben de gözlerimi kapatıyorum.

Başım havaya kalkmaya başlıyor ve o geldiğinden beri tuttuğum tüm nefesi dışarı veriyorum. Bu gerçekten çok güzel bir his.

"Bütün dünyanız altüst olabilir," diye devam ediyor, "ve her şey bir anda başınıza yıkılabilir, ama yine de yatağınızı toplayabilir ve centilmen gibi tıraş olabilirsiniz."

"Kesinlikle!" diye sesleniyor Calvin ve hepsi de onaylarını göstermek için bir şeye vururken iki vuruşluk bir ses duyuyorum.

Büyükbabamın burayı neden hep sevdiğini biliyorum. İnsanlardı. Ciaran, yaşlanmadan çok önce eski kafalıydı ve Weston sakinleri değişimden hoşlanmazdı. Karayipler'e tatile gidemezlerdi, bu yüzden hayatın zevkleri daha azsa, neden onları hakıyla yaşamasınlar ki? Yürüyüşe çıkmak, kart oynamak gibi şeyler yaparlar ve çocuklar için büyük bir gece, Köy Eczanesi'nden doksan dokuz sentlik dondurma külahı almak demektir.

Dylan'ın ilk derste söylediklerini duymuştum ve haklıydı. Onlar için başka bir seçenek yoktu.

Bu da onları bir birlik haline getirmişti.

Bu yüzden Weston'a geldim. Kazanacağız.

Küçük bir kapağın kapanma sesini duydum, ardından Fletcher'ın elini elmacık kemiğime koyup deriyi gerdiğini ve sterilize edilmiş jiletini yüzümde yukarı doğru kaydırıldığını hissettim.

Farrow, "Dün gece saat kaçta yatağa girdi?" diye soruyor.

Constin, "Işıklar kesinlikle saat on birde sönmüştü," diye yanıtlıyor.

Evet, öyleydiler. Kolçakların uçlarını elimle kavradım. Constin de izliyordu.

"Oraya kamera koymalıydık," diyor.

Farrow, "Zamanımız yoktu," diye karşılık veriyor. "Bir kız çocuğu alacağımızı düşünmemiştim, hele ki onu hiç düşünmemiştim."

Constin, "Birisi bunu bu gece yapabilir," diye belirtiyor. "Onu yemeğe götürürüz, geri döneriz, bisikletleri alırız. Onu saatlerce evden uzak tutabiliriz."

"Bunu duymuyorum," diyor Bay Fletcher çenemin üzerinden geçerken.

Constin sözlerine şöyle devam ediyor: "Onunla kalacağım. Onu Breaker's'a da götürmek istiyorum. Benimle yalnız kalmaya alışmasını istiyorum."

Çenemi kasıyorum, Fletcher'ın usturası kayıyor ve derimde kesiği hissediyorum.

Nefes nefese homurdanıyorum ve Fletcher yarayı bir havluyla siliyor. "Oğlum, kıpırdama."

"İyi misin, Hunter?" diye sesleniyor Farrow.

Ama sesinde bir eğlence havası var. Orta parmağımı kaldırıyorum.

Kıkırdar.

"Öyle bir şey yapmayacağız, değil mi?" diye soruyor T.C. onlara. "Yani ona karşı? Ben öyle şeylere sıcak bakmıyorum."

Farrow ona, "Ona zarar vermeyeceğiz," diyor. "Onu tımar edeceğiz."

Karnım kasılıyor.

"Sonra da bütün gece yatakta ona 'acı çektirmemiz' için bize yalvaracak," diye mırıldanıyor Constin.

Kolçakları o kadar sert çekiyorum ki, parmaklarımın altında gıcırdama sesleri duyuyorum.

Fletcher boğazını temizledi ve Constin tekrar söze girdi, "Rahat olun Bay Fletcher. O on sekiz yaşında."

Fletcher'ın kolunu itip koltuktan fırladım, Constin'e doğru koşarken tepsisini havaya fırlattım. O da kafa kafaya geldi, göğüs göğüse geldik.

Farrow beni geri itti ve o aramızdan geçerken sendeledim. "Onu sahipleniyor musun?" diye sordu bana.

Başımı salladım, bakışlarındaki meydan okuma açıkça belliydi.

"Onu sahipleniyor musun?" diye sordu daha yavaş ve sesi daha kalın bir tonda.

Ciğerlerime hava girip çıkıyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

Dudaklarının kenarı kıvrılıyor.

Onu geri göndermeyecek. Ve o da eve gitmeyecek. Başka seçeneğim yok.

"Hey, nereye gidiyor?" diye soruyor Calvin.

Farrow gözlerini benden ayırmıyor.

"Vay canına, bu da ne?" diye patladı Luca.

"Şelalelere gidiyor!" diye bağırıyor Calvin.

Farrow arkasını dönüp diğerleri gibi pencereden dışarı bakıyor. Bisikletli hızla caddeden aşağı doğru uzaklaşıyor ve ben orada, hâlâ öfkeyle dolu bir şekilde duruyorum.

"Ona bisiklet mi verdin lan!" diye söyleniyor Constin, Farrow'a.

Ama Farrow dinlemiyor. "Köprüye varmadan onu yakalayın!"

Herkes berber dükkanından dışarı fırlayıp sokağa döküldü ve bisikletlerine doğru koşmaya başladı.

Ve Fletcher'ın uzattığı havluyu alırken bir an için gülümsüyorum. Yüzümdeki tıraş köpüğünü siliyorum.

Onlar da tıpkı ailemdeki erkeklerin yıllar önce öğrendiği gibi bir şey öğrenmek üzereler. Dylan Trent asla kimsenin planına göre hareket etmez.

CHAPTER SEVEN

Dylan

Motoru sonuna kadar gazlıyorum, yolda hızla ilerlerken neredeyse karnımı depoya bastırıyorum. Nehir solumdan akıyor ve iki ay önce Kin Gecesi'nde üzerinden atladığım tren köprüsünün yanından geçiyorum; nehrin yukarısında, dün gece rehin alındığımda geçtiğim diğer köprüyü de görüyorum.

Hızımı artırıyorum, kalbim göğsümde acı verici bir şekilde şişiyor ama kaskın ardında gülümsemeyi bırakamıyorum.

Bunu çok seviyorum. Hız sınırını otuz mil aştım ama sokağa taşan otlardan anladığım kadarıyla bu yol hiç kullanılmıyor. Kasabanın büyük bir kısmı da öyle.

Gidonları sıkıyorum, motosikletin gürültüsü vücudumda yankılanıyor. Ehliyetimin bir kopyasını yazdıramadım ama karşı koyamıyorum.

Buna ihtiyacım var.

Farrow ve diğerlerinin bugün Hunter'a sahada katılarak onunla birlikte cezayı üstlenmeleri görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

Kade asla böyle bir şey yapmazdı. Şelaleler bölgesinde hiç kimse Hunter için böyle bir şey yapmazdı.

Sanırım bir daha asla geri dönmeyecek.

Köprüyü hızla geçtim, bir an için gazdan ayağımı çektim. Belki ben de bozuk para atmalıyım. Ama bu fikri bir kenara bıraktım ve hızla ilerledim. Bozuk param yok, ayrıca köprüden geçerken bozuk para atılır. Weston'dan henüz ayrılmıyorum.

Sağa doğru kıvrılarak, harap evlerin yanından geçerek tepelere doğru hızla yükseliyorum; evlerden birinin verandasında kırık bir zincirden yamuk bir şekilde sallanan bir salıncak, diğerinin ise üst kattaki iki penceresinde yıllarca bir gencin yapıştırdığı çıkartmalar var.

Evlerin hepsinin yeni boyaya ve yeni çatılara ihtiyacı var, ancak içlerinde ışıklar yanıyor ve ara sıra kapı çelenkleri gibi değerli çabalar gösteriliyor. Bir evin bahçesinde el yapımı Cadılar Bayramı süsleri var. İskeletler babanın eski kıyafetlerini giymiş ve kaldırım boyunca çimenlerin üzerinde köpükten mezar taşları sıralanmış.

Tepeye tırmanırken, eğim dikleştikçe olabildiğince öne doğru eğiliyorum. Evler gözden kayboluyor ve etrafımı bir orman sarıyor; solumda ve sağımda sık ağaçlardan oluşan bir orman.

Yan aynalardan birine baktığımda, çok uzakta, arkamda birkaç far görüyorum.

Motosikletler.

Daha hızlı gidiyorum, yol eski ve asfaltı solmuş ama şehir merkezindeki selden zarar görmüş sokaklardan daha az harap durumda.

İlk tepenin zirvesine ulaştığımda, ani bir frenle durdum ve vizörümü kaldırarak önümdeki yolu taradım. Yolum etrafını kalın bir çalılık sarmış, yol kenarlarını otlar ve yılların birikmiş yaprakları kaplamıştı. "Yol Kapalı" tabelası kaldırımın yarısına kadar inmişti, güvenli olup olmadığına aldırmış etmeyen insanlar için yol açmak üzere kenara çekilmişti.

Ayaklarımı yere bastım, motosikleti kapattım ve kaskımı çıkardım. Arkamdan motor sesleri geliyordu, yaklaşıyorlardı ve önümdeki ıssız, düz yolun -ağaçların altında karanlık bir tünel gibi- içine girince en zorlu yollardan biri haline geldiğini biliyordum.

Söylentilere göre öyle. Ben hiç gitmedim.

Arkamdaki motosikletler teker teker durdu, hepsi sessizleşti ve ben de omzumu çevirip baktığımda Constin, Calvin ve diğerlerini gördüm. Farrow doğrudan bana doğru koştu.

"Kaçtığımı mı sandın?" diye sordum, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Ne yapacaktın ki? Beni durduracak mıydın?"

"Evet."

Tekrar öne doğru döndüm. "Binmek istediğimi söyledim."

"Nereye gittiğini söylemedin." Yanımda durdu, ellerini seleme ve gidona koydu. Yüzüme yaklaştı. "Kimse buraya yalnız gelmez. Bunu bir daha yaparsan—"

"Anahtarlarımı alacak mısın?"

Arkamı dönüp ona doğru baktım, burnum neredeyse onun burnuna değiyordu.

Sarı saçları rüzgarda dalgalanırken gözleri parıldıyor. "Kıyafetlerinizi alacağım."

Ağzım kapanıyor, dişlerim kendiliğinden birbirine kenetleniyor. Yalan söylemediğini bilmeme rağmen, başka türlü tereddüt etmiyorum.

"Kaza yaptığınızda cesedinizi saklayacak birinin burada olması gerekiyor."

Babama çok benziyor sesi.

Tam o sırada, bir başka motosiklet daha gruba katıldı; kasklı sürücü, arazi motosikletiyle önce sola sonra sağa doğru savruluyordu, diğer sürücülerin arasından buz gibi pürüzsüz bir şekilde geçip tam arkamda durdu.

Farrow dikildi ve yeni geleni süzdü.

Sonunda ona, "Yalnız değilim," diye yanıt verdim. "Noah Van der Berg beni izliyor."

Noah kaskını çıkarıyor, pantolonu, forması, botları, zırhı; babamla geçirdiği bir günlük antrenmandan dolayı zaten kirlenmiş durumda. Ama gülümsüyor, terden saçları her yöne dağılmış ve güneşten bronzlaşmış teni parıldasa da en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyor.

Evden onu aradım ve gelmesini rica ettim çünkü Farrow haklı. Ben bile burada tek başıma kalacak kadar pervasız değilim. En azından ilk seferimde değil.

Bisikletinden inip yanıma doğru yürürken beni süzdü. Kaskımı kaptı. "Bu senin değil..."

Ama cevap vermek zorunda değilim. Babamın kullandığı tek markayı biliyor ve bu o marka değil.

Onu Farrow'a geri itti ve kendi elindekini bana uzattı.

Ben çene kayışını çıkarırken Noah bir kulaklık alıp kulağıma takıyor. Normalde kullandığımız bir şey değil ama babamın izni olmadan buradayız ve beni gözden kaybederse benimle iletişimini kaybetmek istemiyor.

Farrow, Noah'ya öfkeli bir bakış attı. "Onu yakaladık."

"Ben de."

Noah, Bluetooth kablosunu ve kendi kulaklığını bağlamakla meşgul oluyor.

Farrow sesini alçaltarak, "Gitmeniz gerekiyor," dedi.

Ama Nuh alaycı bir şekilde karşılık verir: "Biliyorsun, ben kalırsam daha eğlenceli olur."

Farrow'a bakmıyor ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Burada güvendiğim birine ihtiyacım var," diye açıklıyorum Farrow'a.

"Önce yürüyerek mi geçtin?" diye sordu Nuh alçak sesle.

Başımı salladım ve o da gözlerime bakarak beni sessizce azarladı.

"İlk seferde ellinin altında tutun," diyor. "Bunu planlamam gerekiyor."

Ve bunun üzerine, GoPro kamerasını benim (onun) kaskının önündeki cırt cırtlı kısma bastırıyor.

"Bağlantı noktalarını bulun," diye talimat veriyor, "ve gaza basın."

Başımı salladım, kaskı başıma geçirdim ve çenemin altındaki kayışı bağladım.

"Dirseklerinizi yukarı kaldırın, ağırlığınıza dikkat edin..." diye devam ediyor, ben de yüz siperliğinin içine uzanıp kulaklığımı ayarlarken. "Ve kendi kendinize konuşun." Bana sırtıyor. "Kimse sizi duyamaz."

"Öyle yapacaksın," diye belirtiyorum.

"Ve bunu anlayacağım."

Evet. Normalde iletişimimiz olmazdı ve ben de kendimi motive etmek ve dikkatimi parçaya odaklamak için konuşabilir, şarkı söyleyebilir, bağırabilir, ne istersem yapabilirdim. Babam böyle yapmazdı ama Noah yapıyor. Düşündüğünde odaklanmasını kaybettiğini, konuştuğunda ise düşünemediğini söylüyor. Bunun kişiliğine dair daha derin bir anlayışın göstergesi olduğunu düşünüyorum ama şu an bunu düşünemiyorum.

Ama bir gün, konuşmakla ilgili tavsiyesini dinledim ve o zamandan beri de öyle yapıyorum.

Sonunda bakışlarını kaldırıp Farrow'un gözleriyle buluşturdu. "Eklemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Elli uygun görünüyor."

Gözlerimi hafifçe kısıyorum. Söylediği şekli hiç beğenmedim.

Arkamızdan hafif bir kahkaha yankılanıyor.

Noah bisikletine bindi, arkasına uzanıp orada sakladığı yedek kaskı aldı. Kaskı başına taktıktan sonra bisikletini çalıştırdı ve yanıma doğru sürünerek geldi. Bir kez başını salladı, ben de salladım. Başparmağı yukarı kalktı, benim başparmağım da yukarı kalktı. Sonra sağ elini biraz yukarı kaldırıp saymaya başladı.

Üç.

İki.

GoPro'ndaki düğmeye basıyorum.

Ve bir tane.

Yola koyuluyoruz.

Noah öne geçmeme izin veriyor ve ben de sağa sola sallanarak, "Yol Kapalı" tabelasının etrafından dolanıp hızla ilerliyorum. Rüzgara karşı eğilerek yolu tarıyorum, çatlakları ve çukurları görüyorum ve hızla viraj alarak onlardan kaçınıyorum. Ne geleceğini bilmediğim için kalbim hızla çarpıyor.

Terk edilmiş yolda yavaşça ilerlerken, önce hafifçe eğiliyorum, sonra motorun daha yüksek sesle vızıldadığını duyuyorum ve motosiklet bir tepeye doğru fırlıyor; Phelan Boğazı'nın tırmanışı şimdi başlıyor.

Elliyi geçiyorum, biraz daha zorlayarak elli beşe çıkıyorum. Arkama bakıyorum, Noah da bana ayak uyduruyor.

Ağaçlar etrafımızda bir örtü oluşturuyor, kalın gövdeler bizi çitlerle çeviriyor ve yaprakları güneşten koruyor. Hızımı altmışa çıkarıyorum.

"Haydi, haydi, haydi," diye tekrarlıyorum.

"Gözlerinizi dört açın," diye fısıldadı kulağıma.

Ne için? Bir geyik için mi? Şu an için öngördüğüm tek tehlike bu.

Yol sola doğru keskin bir viraj alıyor ve ben de ayağımla yere degecek kadar yavaşlayıp tekrar hızlanıyorum. Bir çukur hızla bana doğru geliyor ve son anda direksiyonu kırıyorum.

"Yarışmıyoruz," diye hatırlatıyor bana.

Onu görmezden geliyorum çünkü bunu sadece, eğer ben incinirsem, söylediğini iddia edebilmek için söylüyor. Noah da benim gibi. Yavaş hareket etmeyiz.

Hız, asıl amaç bu.

Virajları dönerken, önümüzdeki yol açılıyor ve ben gaza basıp son sürat yarışıyorum. Çukurların ve kırık yol parçalarının etrafından manevra yaparak gidonu sağa sola çeviriyorum, engeller o kadar hızlı geliyor ki kalbim boğazıma kadar geliyor. Motosikleti sağa doğru çeviriyorum, neredeyse devriliyorum ve heyecan beynime hücum ederken kahkaha atıyorum. Ayağımı yere indirip kendimi toparlıyorum ve sonra biraz daha hızlanarak ileri doğru fırlıyorum.

Rüzgar yüzüme çarparken, serin hava kaskımın boynumun hemen üzerindeki aralığından yukarı doğru yükselirken, ağaçların kabuklarının kokusunu alabiliyorum.

Daha hızlı.

Ama yol altımdan hızla akıp giderken, yükseldikçe, yükseldikçe, eski kaldırımında güneş ışığında bir şey parlıyor.

Sürekli aşağıya bakıyorum, tekrar tekrar görüyorum.

Ve yine.

Bakır renginde bir şey.

Yüzüm düşüyor, dejavu bana çarpıyor. Pennies.

Yolda bozuk paralar var.

Gaz pedalından ayağımı çektim, Noah yanımdan hızla geçince çok geçmeden farkına vardım.

Hayır, hayır.

“Noah, dur!” diye bağırdım ama vizörümü unuttum. Yukarı doğru kaydardım. “Noah!” diye tekrar bağırdım.

Yokuşu hızla tırmanıyor, ama sonra lastikleri yerden kalkıyor, motosikleti havada süzülüyor ve ben nefesimi tutarak yere çakılıyor, bedeni motosikletten ayrılır ayrılmaz kayboluyor.

"Nuh!" diye bağırdım.

Tepenin zirvesine doğru, hızımı düşük tutarak ilerledim çünkü diğer tarafta ne olduğunu bilmiyordum. Durdum ve Noah'ı yamaçta yere serilmiş, başı sağa sola sallanır halde gördüm. Bisikleti yirmi metre ileride, yan yatmış halde duruyordu. Yanına doğru arabayla indim, bisikletimi yol kenarına park ettim ve atladım. Koşarak yanına gittim, kaskımı çıkarıp yere attım.

Kaskını çıkarırken ve başını yere doğru bırakırken bir dizini bükerek homurdanıyor.

“Ve bu yüzden...” Nefes nefese kalıyor. “Önce pistte yürümeniz gerekiyor.”

Dirseklerindeki ve omuzlarının altındaki sürtünme izlerini şöyle bir gözden geçiriyorum. Kan görmüyorum ama bu gece oturmakta zorlanacak.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Ama tam cevap vermeye başlarken, motosiklet motorlarının kükremesi duyuldu, gittikçe yaklaşıyorlardı ve birdenbire bir, iki, üç, dört, beş ve altı motosiklet tepenin üzerinden kayarak geldiler. Noah benimle birlikte başını çevirdi ve her şey ağır çekimde gerçekleşti; Farrow ve diğerleri kayarak çıktılar ve sonra sağa doğru eğildiler, neredeyse yan yatacaklardı ama tepenin hemen üzerinden gelen ani virajda yere tam olarak değmeden savrulup durdular.

Hepsi teker teker tekrar dik pozisyona geçtiler; hiçbiri Noah Van der Berg gibi tecrübeli bir yarışçı değildi, ama hiçbiri de düşmedi.

Ve işte o zaman nihayet ismini anlıyorum. Phelan Boğazı. Babamın bana sürekli anlatmaya çalıştığı şey bu. Yarış, hızla ilgili değil.

Bu bilimsel bir gerçek. Phelan Boğazı'nı sadece cesaretle yenemezsiniz. Onun sizi yutmasına izin vermenin bir yöntemi var.

Hepsi birden durdu ve geri dönerek bize doğru gelmeye başladılar.

"Bunu babana söyleme," diye fısıldıyor Noah, sanki motorların gürültüsünden duyabiliyorlarmış gibi. "O benimkine söyler."

Hafifçe gülüyorum. Jake Van der Berg'i hiç tanımadım ama Noah ondan tıpkı benim ödevden kaçındığım gibi kaçınıyor.

Birazdan adamlar yanımıza doğru yavaşça yaklaşıyorlar.

"Seni küçük pislik," diyor Nuh öfkeyle. "Bizi uyarabilirdin."

Farrow sadece gülümsüyor, kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Noah Van der Berg'e ve Jared Trent'in kızına bir şey öğretmek bana mı düşünüyor?" diyor.

Hızla yanıma geldi, beni yakaladı ve arkadaşımından uzaklaştırdı. "Hey!" diye bağırdım.

"Dediğim gibi, gerisini biz hallederiz," diyor Noah'a. "Bir daha davetsiz gelme."

Ve kolunu belime dolayarak beni kucağına alıp götürdü.

Beni motosikletinin arkasına bindirdi, önüme geçti ve motoru çalıştırdı.

Farrow hızla uzaklaşıyor, bisikletimi arkasında bırakıyor ve ben de refleks olarak belinden yakalıyorum, hızla uzaklaşırken Noah'ya bakışlarımı dikiyorum.

Serin hava yüzümü gıdıklıyor.

Farrow, nehre doğru ve eski panayır alanına doğru çok hızlı bir şekilde geri dönüyor. Bisikletler, toprak yolda bir ateşin yanına doğru ilerliyor ve ileride farlar beliriyor; boş alanda insanlar toplanmış durumda.

Herkes durdu ve ben de kollarımı Farrow'un belinden hızla çektim.

"Eğer aradığымda sağ salım evde olmazsa..." diyorum.

Bisikleti kapatıp indi. "Unutmadığın sürece, misafir değilsin. Rehinsin." Bana aşağıdan baktı. "Bir daha asla bizsiz Phelan Boğazı'na çıkma. Bir daha asla bizsiz hiçbir yere gitme."

Babam da burada olacaksa, evde olsam daha iyi olurdu.

“Bu gece burada kimseyle konuşma,” diye emrediyor. “Anladın mı? Eğer seni konuşurken görürsem...”

"Peki sonra ne olacak?"

Diğerleri bisikletlerini bırakıyor, ben de bacağımı indiriyorum.

Farrow, "Biliyor musun," diyor. "Sana söylenenleri gerçekten yaptığında neler olacağını hiç merak etmiyor musun?"

Çenemi yukarı kaldırıyorum.

Cevap vermeyince bana doğru eğiliyor ve sağımda, Farrow'un omzunun çok gerisinde Hunter'ı görüyorum. Arabasının kaputunda oturuyor, ateşin etrafındaki araç çemberinin bir parçası. İnsanlar yürüyor ve dans ediyor, ateş gözlerinde parlıyor, beni izliyor ve bir içkiyi dudaklarına götürüyor.

"Hadi ama, bakir," diye mırıldanıyor Farrow. "Biraz değişiklik dene."

Elimi tutuyor ve beni partiye doğru götürüyor; ben elimi geri çekerken Hunter'ın gözleri hâlâ üzerimizdeydi.

Kalabalığın arasında duruyoruz, ateşin sıcaklığı beni sarıyor ama yüzüme tam olarak vurmuyor. Farrow ve Calvin önümde duruyor, müzik çalarken ve düdükler çalarken görüş alanımın birkaç santim üzerinde beliriyorlar.

Şenlik ateşinin yanında bir şeyler oluyor ama adamların üzerinden ne olduğunu göremiyorum.

"Vay canına!" diye bağıyor T.C., ama neye bağırdığını bilmiyorum.

Arkamdan biri de aynı şeyi söyledi. "Kesinlikle!"

Herkesin etrafından bakmaya çalışıyorum ama omzumun üzerinden buzlu, kahverengi bir içecek beliriyor. Constin'e bakıyorum, Green Street'teki yarasının derisi kabarık ve pürüzlü. Çok acımış olmalı.

"İçine uyuşturucu katılmadı," diyor, hâlâ bana doğru uzatarak.

Farrow yanımda duruyor ve elinde sihirli bir şekilde beliren bir biradan yudum alıyor. "Etrafında senden altmış kilo daha kaslı altı adam var," diye belirtiyor. "İstediklerimizi elde etmek için seni uyuşturmaya gerek yok."

"Zaten sadece birimize aitsin," diye ekliyor Calvin. "O seni yakında görecektir. Eminim ki kalan on iki gecesini seninle geçirmek istemez."

Ne? Kim?

Farrow kalabalığın alkışları arasında kıkırdıyor, ancak kimse daha fazla bir şey söylemiyor.

Düşünmeden içkiyi alıyorum. Ne demek istediklerini sormak istiyorum. Kime aitim ben?

Ama muhtemelen kimse değil. Açıkça bir tehdit ve ben de dikkatimi ona vermeyeceğim. Sadece kafamı karıştırmak istiyorlar.

İeeği kokluyorum, rom ve kola kokusu alıyorum. Aslında beni yatağa atmak için uyuşturucu kullanacaklarını sanmıyorum, ama videoda aptalca davranmamı sağlamak için kullanacaklarından hiç şüphem yok. Ailem bana bunu erken yaşta öğretti. Kameralar her yerde ve insanlar berbat.

“Hem zaten,” diyor Calvin kısık bir sesle, “burada daha güzel şeyler var. Hiç ruj diye bir şey duymadın mı?”

İeeğimden bir yudum alıyorum. "Bana ilgi duymadığınız için üzgünüm. Bu çok kötü."

Birisi hafifçe güldü ve Farrow birasını bir çırpıda bitirip şişenin geri kalanını içti. şişeyi Calvin'e uzattı ve ardından şenlik ateşine doğru yürüdü; ben de sonunda neler olduğunu görebildim.

Çıplak bir kız arabanın yanına yaslanmış, siyah pantolonlu, esmer bir adam da ona sürtünüyor.

Dün gece gördüğüm şeyi yapıyorlar.

Ancak ift farklı.

Tamamen ıplak olup olmadığını anlayamıyorum ama kollarının, omuzlarının ve kalçalarının çok altında ince bir deri parçasının çıplak olduğunu görüyorum.

O kaç yaşında?

Hunter, ayaklarını arabasının tamponuna dayamış, etrafındakiler alaycı sesler ve ışlıklar çalarken ieeğinden bir yudum alıyor. Gözlerini kaldırıp olan biteni izliyor, ben de onu izliyorum.

Dizi değil, o.

Farrow gömleğini çıkarırken, diğer adamın omzuna dokunup, sanki görevinden azad ediliyormuş gibi uzaklaşmasını beklerken, Hunter orada oturur. Yaklaşarak, Farrow bedenini onun etrafına sarar, ikisi de yavaşça birbirlerine doğru hareket ederken, Hunter'ın gözleri tüm bu süre boyunca onların üzerindedir.

Yüzünü net göremiyorum ama başı geriye düşüyor, nefesi yüzündeki saçlarını savuruyor. Hunter arkadaşının onu tutmasını izliyor ve ben neredeyse nefes alamıyorum.

Hoşuna gitti.

Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. O bir rahip değil ve bunu fark ettiğimde her zaman şok oluyorum. Kızlarla yalnız kalacağını anladığımda da şaşırıyorum. Eminim ki zaten kalmıştır bile.

O her şeyi çok gizli tutuyor. Kade gibi değil, o herkesin yeni bir ilişkiye girdiğini bilmesini istiyor.

Soğuk çimenlerin üzerinde yürürken Farrow'un ekibini geride bırakıp Hunter'ın yanına doğru ilerliyorum. Hunter, bana doğru yaklaştığını görünce gözlerime bakıyor, ancak bir yudum daha alıp tekrar televizyona dönüyor.

Arabasının yanına durdum ama yüzüm ateşin dibindeydi ve Farrow'un kızla tam olarak sevişmediğini izledim.

"Yani," diye mırıldanıyorum. "Kuruşlar mı?"

"Ne?"

Derin bir nefes alıyorum. "Paraları yola koyuyorsun."

Başımı çevirip ona baktım. Bu, küçükken, telefonlarımız yokken, Kade, o ve benim kullandığımız bir işaretti. Tehlikeyi diğerlerine bildirmek için bir yoldu. Mesela geç kaldığımızda anne babamızdan kaçmak için arka kapıdan gizlice girmek gibi. Yaramazlık yaptığımız için başımız beladaysa diğerlerinin içeri hiç girmemesini söylemek gibi. Hatta bazen sıkıcı bir konuşmadan kurtulmak için diğerlerine işaret vermek amacıyla bir kuruş bile atardık.

Ne zaman yaptığını bilmiyorum ama eninde sonunda oraya çıkacağımı biliyordu.

Bir yudum daha alıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Sen tam bir yalancısın."

Gözleri bana kaydı, ben de tekrar Farrow'a, sonra da diğerlerine baktım. Kimseyle konuşmamamı söylediler. Hunter'ın da dahil olup olmadığından emin değilim.

Dudaklarımı ıslattım, ağzımı bardağımla kapattım. "Beni önceden uyarmalıydın," diye fısıldadım.

"Eve gitmen için seni uyarmıştım, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bir yandan minnettarım. Pistte yürümeliydim. Yürümedim ve daha iyisini biliyorum. Eğer bozuk paraları görmeseydim, Nuh kadar ustaca yaralanmaktan kaçınamayabilirdim.

Peki ya paraları görmemiş olsaydım?

Hunter'ın Weston'da olacağını zaten beklemiyordum, bu yüzden her türlü uyarıya minnettar olmalıyım.

Yine de, gelip beni durdurmalıydı. Ben onun için aynısını yapardım.

"Biliyorsun," dedim Farrow ve kızı izlerken. "Farrow ve arkadaşları birkaç ay önce Kin Gecesi'nde anne babanızın evindeki partiye baskın

yapmışlardı. İçlerinden biri maske takmıştı. Sadece biri. Kade'i ve beni birbirimize kelepçeledi."

O zamanlar bunu hiç sorgulamadım bile. Neden sadece birinin maskesi vardı? Şimdi anlıyorum. Bu olay okul başlamadan hemen önce olmuştu. Hunter o zamana kadar Asilerin saflarındaydı.

"Belki de Kade'nin, onu seven birinin yanında uyumanın nasıl bir şey olduğunu bilmesini istedi." Gözlerime bakıyor. "Değişiklik olsun diye."

Gözüm hafifçe seğiriyor. Onu seven biri...

O gece gerçekten nerede uyuduğumu ona söylemeli miyim?

Dikkatimi tekrar programa çeviriyorum.

"Ne yapıyorlar?" diye soruyorum konuyu değiştirerek.

Farrow, kadının başını ellerinin arasına alır, dudakları neredeyse birbirine değerken nefes nefese onunla birlikte olur.

Hunter, "Birbirleriyle dalga geçiyorlar," diye açıklıyor. "Ellerini veya ağızlarını kullanmadan boşalmaya çalışıyorlar. Bu sadece oynadıkları bir oyun."

Motorun gürültüsü, şimdi tamamen çıplak olduğunu gördüğüm bedenine çarpıyor ve ikisini de titretiyor. Elleri dolaşüyor, göğsü onun göğsüne bastırılmış, ama öpüşmüyorlar ve birbirlerine dokunmuyorlar. Sadece sürtünüyorlar, arabanın titreşimi de buna yardımcı oluyor.

Sonunda biraz geriye yaslanarak vücudunu ona açtı, kalabalıkta yüksek ve derin ulumalar yükseldi. Arabanın titremesi göğüslerinin sallanmasına neden oldu ve adam kalçalarından tutarak onu kuru bir şekilde becerdi.

"Neden bunu herkesin önünde yapıyorlar?" diye soruyorum.

"Çünkü heyecan verici." diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "İzlenmek ve izlemek."

"Bunu izlemekten hoşlanıyor musun?"

Sessizdi ve ona baktığımda beni izliyordu. "Öyle bir şey."

Yeşil gözleri beni inceliyor, sonra boğazını temizleyip kalabalığa dönüyor.

"Burada insanlar kendilerini açıklamıyorlar, Dylan." Bir an dudağının içini ısırtıyor. "Sanki bir şeyleri iyi hissettikleri için yapmıyorlar. Yapıyorlar çünkü mahkum olduklarını biliyorlar."

Sanki herkes bunu bilmiyormuş gibi. Değil mi?

Şöyle devam ediyor: "Yirmi yıldan fazla önce bu kasabayı yerle bir eden fırtına onlara neredeyse her şeyin kontrolümüz dışında olduğunu ve sahip olduğumuz tek şeyin zaman olduğunu öğretti. Zamanımız sınırlı ve

daha fazlasını satın alamayız. Bugün Farrow'un hayatının en güzel günü, Dylan.”

Ama ben Farrow'a bakmıyorum. Hunter'a bakıyorum.

"Eğer yarın uyanırsa," sesi fısıltıya dönüşüyor, "hayatının en güzel günü olacak yine."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve neredeyse nefes alamıyorum. Hunter'ın dudakları kıpırdamaya devam ediyor ve bana ne söylediğini duyduğumu sanıyorum ama ona bakakaldığım için söylediklerini algılayamıyorum.

Gözlerimi saçlarında gezdirdim. Her yöne dağılmış, sarı saçları şakaklarına ve alnına, neredeyse gözlerine kadar düşerken biraz daha koyu, belki de ıslak görünüyordu. Kavisli kaşlar, düz burun, belirgin dudaklar... Elmacık kemikleri daha keskin, bu da yüzünü oval gösteriyordu, ta ki çenesini kasana kadar; o zaman da bambaşka bir görünüme bürünüyordu...

Bir Roma senatörünün bir Roma askerine olan tavrı gibi.

Onları nasıl izlediğine bayılıyorum. Dünyaya bakışına bayılıyorum. Yağmurda, göl kenarında, arabasında oturup konuştuğumuzu hatırlıyorum. İhtiyacımız olan tek şey buydu. Biz, bir manzara ve birkaç gazlı içecek.

Gözlerimi kırıştıırıp tekrar ateşin başına döndüm. Farrow'un hareketleri yavaşladı, derinleşti, yoğunlaştı ve inlemeleri daha da yükseldi. Sırtındaki ter parıldıyordu. Boşalıyor.

Sesim istediğimden daha kısık. "Böyle izlenmekten hoşlanır mıydın acaba?"

Onun yanıt vermesini bekliyorum ve sonunda "Böyle bir şeyi asla yapmazdım" dediğinde neredeyse yanıt vermeyeceğini düşünüyorum.

"Evet, yapardın."

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve gözlerine bakıyorum. "İnsanlar doğru koşullar veya motivasyon verildiğinde neredeyse her şeyi başarabilirler," diyorum.

"Bunu yapar mıydınız?"

Neredeyse gülümsüyorum. Cevabım beni utandırdığı için değil, uzun zamandır bir erkekle bu kadar heyecan verici bir sohbet etmediğim için.

Hunter'ı özledim.

"Uygun şartlar veya motivasyon sağlandığında..." diye yanıtlıyorum sonunda.

Giderken bir daha ona bakmadım ve geldiğim yoldan geri döndüm. Eve geri dönemem çünkü bisikletim yok. Muhtemelen kaçtığım için ceza olarak

Phelan Boğazi'nda bırakmışlar.

Ama Farrow'un kot pantolonunun içinde boşalmasını da izlemek istemiyorum, her ne kadar arkamdan Oscar ödülüne adaymış gibi çığlıklar atsa da.

Bisikletlerimin yanına, sessiz bir yere geri dönüyorum ve Aro'yu arayıp Korsanların rehinesinin bugün nasıl olduğunu anlatıyorum. Önce Noah'ya bir mesaj atıp iyi olup olmadığını soruyorum.

"İyiyim," diyor. "Bir dahaki sefere bana haber ver. Orada olacağım."

Sırıtiyorum. Noah, Farrow Kelly'den gelecek herhangi bir daveti beklemeyecek.

Aro'yu aramaya başlıyorum ama başımı kaldırıp Thomasin Dietrich'i görüyorum. Herkes ona kısaca Tommy diyor. Omuzlarına kadar uzanan koyu saçlı bir adam onu bir ağaca yaslayıp sertçe öpüyor.

Adımlarımı yavaşlattım, bir anda ellerinin her yerinde, olmaması gereken yerlerde olduğunu fark ettim. Saçları bembeyaz, uçları yeni boyanmış olan kadın da onu öptü, ama elleri adamın göğsüne bastırılmıştı, sanki onu itip uzaklaştırmak isteyip istemediğine karar veriyordu.

Şu ana kadar öyle değil.

Telefonum çalıyor ve o, sesi duyup gözlerini açıyor, onun dili ağzına girerken omzunun üzerinden gözlerime bakıyor.

Aşağıya baktığımda ekranda Kade'nin adını görüyorum.

Ama tam o sırada, Tommy'yi öpen o pedofil, elini onun tişörtünün içine sokmaya başladı. Benden daha büyük olup olmadığını bilmiyorum ama kesinlikle ondan daha genç değil.

Bana orta parmağını gösterdi ve ben de Kade'nin çağrısını görmezden gelerek ona doğru koştum.

Onu iterek benden kurtulmaya çalıştı, ama ben onun omzunu yakalayıp dizimi bacaklarının arasına soktum. Homurdandı ve ben ona dik dik baktım. "O on dört yaşında. Senin adın ne?"

Gözleri yaşardı, kasıklarını tuttu ve cevap vermese de şaşırılmış görünmüyordu. Onun kim olduğunu biliyordu. Herkes onun kim olduğunu biliyordu. Nefes nefese kaldı ve sendeleyerek ikimizden de uzaklaştı.

Tommy yumruklarını sıktı, mavi gözlerinde öfke vardı.

"Adı ne?" diye soruyorum.

"Kahretsın."

Ve hızla arkasını dönüp kaçmaya başladı.

Gülerdim çünkü o bir Korsan Kız. Biz sert insanlarız.

Ama o sert biri, böyle yetiştirildiği için değil. Sert olmasının sebebi, içinde biriken kırgınlık ve bu da memleketinde kabul görmediği için buraya gelmek zorunda kalmasının doğrudan bir sonucu.

Telefon tekrar çalıyor ve ekranda Kade'nin adını görüyorum.

Bana eve gelmemi söyleyecek. Hiç de nazik davranmayacak.

Derin bir nefes alarak ekranı kaydardım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba."

"Eve bırakmamı ister misin?"

Hafifçe gülümsüyorum. "Hayır, iyiyim."

Sesi yumuşak geliyor. Normalde sormazdı. Bana sadece ne yapacağını söylerdi.

"Hemen gelip seni alacağım," diyor.

Yavaş adımlarla yürüyorum. "İyiyim."

Sesim kısık çıkıyor ve yutkundüğüm yumruyu zorla yutuyorum.

"Bana kızgınsın."

Başımı sallayıp etrafa bakındım. Hunter hâlâ arabasının üzerinde oturuyordu ama gözleri şimdi tamamen üzerimdeydi. Beni izliyordu.

"Her şey seninle ilgili değil," diyorum Kade'ye.

"Neden?" diye karşılık verdi. "Onu daha çok mu seviyorsun?"

Onu daha çok mu seviyorum? Neyden bahsediyor?

"Her şey seninle ilgili değil," diye fısıldıyorum.

"Evet, öyle." Sesi kararlıydı. "Seni görmezden geldiğim için gittin."

Kaşlarımı çatarak ateşe doğru döndüm. Ama yerden gözlerimi kaldıramıyorum.

"Her şey benimle ilgili," diye homurdanıyor. "Ben etraftayken Hunter'ı hiç fark etmedin ki."

"Bu doğru değil."

"Ben hayattayken o yoktu bile, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Benim olduğum yerde olmak istedin," diye devam ediyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Hunter böyle mi düşünüyor? "Hep benim olduğum yerdeydin. Gördüğün tek şey bendim."

BENCE...

Bu doğru değil.

Önce ayakkabılar, sonra bacaklar göründü ve yukarı baktığımda Hunter'ın karşımda durduğunu gördüm.

"Nedenini biliyor musun?" diye soruyor Kade, ben de kardeşine bakarken. "Çünkü sen ve ben birbirimize benziyoruz, Dylan. Başımıza bela açmaya meyilliyiz ve seni başka türlü istemezdim. O sana tasma takardı. Seni her zaman kontrol etmeye çalışırdı. Seni sakinleştirmeye ve dizginlemeye çalışırdı."

Hunter gözlerime dik dik bakıyor, gözlerini kırpmadan.

"Bu bizim son yılımız," diyor Kade bana. "Sana burada ihtiyacım var Dylan. Onun seni sıktığını biliyorsun."

Hunter telefonu elimden alıyor, ekrana bakıyor ve kaydırarak ikiz kardeşiyle olan görüşmeyi sonlandırıyor.

Onu kapüşonlu kazağımın cebine soktu ve sonra elimi tutarak parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Hadi gidelim."

CHAPTER EIGHT

Avcı

Araba sürerken bana ara sıra göz atıyor.

Telefonla Kade ile konuştuğunu biliyordum. Elli metre uzaktan bile vücut dilini tanıdım. Başının öne eğik olması, kaşlarını çatması, dudaklarının kısıtlı hareketi; çünkü her zamanki gibi konuşmaya o hakimdi.

Yanımda otururken, "Burada yalnız olacağımı söylemiştin sanırım," dedi.

Evet, ne dediğimi hatırlıyorum.

Onun varlığını görmezden gelebileceğimi neden düşündüğümü bilmiyorum. Geldiğinden beri tek farkında olduğum şey bu. Buradayken Kade ile konuşup konuşmaması umurumda olmamalı. Evini özlemesini ve Weston'dan ayrılmasını istiyorum.

Ama bu beni çok sinirlendirdi.

Evde değil.

O burada. Daha sonra onunla konuşabilir.

Arabanın içinde serin rüzgar eserken, müzik sisteminden "Keep the Streets Empty for Me" şarkısı çalıyor ve onun emniyet kemerini çözdüğünü duyuyorum. Ona doğru bakıyorum, yolcu koltuğunda kıpırdanıp başını açık pencerenin üzerine yaslıyor. Gözlerini kapatıp yüzünü gökyüzüne çevirerek uzanıyor, otoyolda hızla ilerlerken saçlarının rüzgarda savrulmasına izin veriyor.

Saç tutamları göz kapaklarının ve ağzının üzerinde dans ediyor. Göğsüm sıkışıyor.

Gözlerimi tekrar yola çevirdim, yutkundum. "Dylan, doğrul."

Arabam eski. Emniyet kemeri takmayan birini görünce uyarı vermiyor ve o da bundan sonuna kadar faydalanıyor.

"Dylan," diye tekrar bağırdım, ona bakarak. "Hadi ama, tehlikeli."

"Biliyorum."

Yumuşak sesi çok masum geliyor ve başımı sallıyorum. Elbette biliyor. Tehlikeli bir hayat yaşamak eğlenceli ve kendini gereksiz tehlikeye atmak heyecan verici.

Ama ben de arabanın hızını düşürmüyorum.

Gaz pedalına basmaya devam ediyorum, arada bir bakışlarımı ona çeviriyorum ve kapalı ağızda beliren bir gülümseme görüyorum.

Birkaç dakika içinde Breaker's'a varacağız, araçlar girip çıkarken hoparlörlerden 70'lerden kalma bir rock şarkısı çalıyor. Farrow ve ekibi bir süre partide kalacak, yemek için buraya gelmeden önce fıçı biranın tadını çıkaracaklar. Biz o zamana kadar gitmiş olacağız.

Garsonlar otoparkta patenleriyle dolaşıyorlar ve Dylan onları izlerken daha da geniş bir gülümsemeyle doğruluyor. Tekerlekli her şeye bayılıyor.

Bir park yerine yanaşıp aracımı park ediyorum; penceremin dışında, ortasında hoparlör bulunan menü parlak renklerle aydınlatılmış durumda. Uzanıp servis için mavi düğmeye basıyorum.

Gözlerime bakıyorum. "Aç mısın?"

Başını salladı.

Hoparlörden cızırtılı bir ses geliyor ve ardından "Merhaba. Siparişinizi alabilir miyim?" diye bir ses duyuyorum.

Dylan'a dönüp tekrar teyit ediyorum. "Pastırma?"

Yine başını salladı.

Pencereden biraz dışarı eğildim. "İki tane bir numara alabilir miyim?" diye seslendim. "İkisi de pastırmalı. Birinde soğan halkası ve kola, diğesinde patates kızartması ve çilekli milkshake olsun."

"Başka bir şey?"

Dylan'a baktım. Başını salladı, hafifçe gülümsedi; bir déjà vu hissi beni de, muhtemelen onu da etkiledi. Bu bizim fast food siparişimiz. Küçükken ikimiz de patates kızartması, soğan halkası ve milkshake isterdik ama bunlar yemeği sindirmek için yeterli değildi, bu yüzden bir de gazlı içecek isterdik. Anne babamız asla bu kadar çok yemek almamıza izin vermezdi, bu yüzden her birimiz ayrı ayrı sipariş verip paylaşırdık.

"Hayır, bu kadar olsun," dedim kasiyere.

"Bin dokuz yüz seksen iki," diyor.

"Teşekkürler."

Dylan'ın dizine çarpmamak için uzanıp torpido gözünü açtım ve cüzdanımı aldım.

"Param var," diyor ve arka cebini karıştırmaya başlıyor.

Ama kutuyu hızla kapatıp, ona bakmadan tekrar doğruldum. "Benim ailemin parası mı, senin ailenin parası mı, fark etmez."

Bir an sessiz kalıyor, sonra nihayet elini cebinden çıkarıyor.

Parayı uzattım ve o da kapısını açtı. "Hemen döneceğim."

Cüzdanımı torpido gözüne geri attım, tam o sırada gözlerimi kaldırıp saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaptığını gördüm. Kollarını biraz yukarı kaldırdığında kapüşonu yukarı kalktı ve sınıf arkadaşlarım Marius Kent ile Daniel Kocur, restoranın dış cephesine yaslanmış haldeyken çıplak karnına ve kalçalarına baktılar. Saçlarını topladı ve kadınlar tuvaletinin kapı kolunu tuttu, erkekler onu izlerken içeri girdi.

Torpidonun kapağını sertçe kapatıyorum. Eğer insanlar ona burada böyle bakıyorsa, Falls'ta da öyle bakıyor olmalı. Ben orada yaşarken, pek çok erkek ilgisini açıkça dile getirmiyordu, çünkü ondan ya da Jared'den çekiniyorlardı. Herkes Dylan'ın babasından korkuyor.

Ben hariç.

Ve Kade.

Onu tanıyoruz.

Ama gelecek yıl üniversiteye gidecek ve babasının kim olduğunu bilmeyen birçok erkekle tanışacak.

Arabadan inip ön tarafa doğru yürüyorum, aküyü çalışır halde ve müziğimi açık bırakıyorum. Kaputa yaslanıp telefonumun kilidini açıyorum.

Kade'i aramak istiyorum. O sırada bunu düşünmemeye çalıştım, ya da neden onları İntikam Gecesi'nde birbirine kelepçelediğimi de düşünmemeye çalıştım. İkisi de oradaydı, birlikteydiler ve ben maske takıyordum. Anlık bir karardı.

Ama bunu neden yaptığımı, bu akşam bana sorana kadar düşünmemiştim.

Ne kadar süre birlikte mahsur kaldılar? Aynı yatakta mı yattılar?

Artık umursamayı bırakmalıyım. Eğer onun önemsiz olduğu bir hayat yaşamak istiyorsam, ondan da vazgeçmeliyim. Ve Hawke'tan, Quinn'den ve...

A.J.

Gözlerimi aşağı indiriyorum, küçük kız kardeşimi düşündükçe kalbimdeki ağırlık daha da artıyor. Kardeşlerini bir daha aynı odada görebilecek mi, emin değilim.

Ancak bizi stadyumda birlikte görecektir.

Sarah Powers patenleriyle yanaşıyor, bir elinde iki içecek bulunan bir taşıma çantası, diğer elinde ise kahverengi bir poşet tutuyor.

"Hey, Hunter," dedi çantayı bana uzatarak. "Maça hazır mısın?"

Yiyecekleri arabaya koydum, içecekleri aldım ve parayı ona uzattım. "Geliyoruz," dedim. "Para üstünü al."

Gülümseyerek etrafında dönüyor ve patenle uzaklaşırken Dylan'ın yanından geçiyor.

Dylan'a milkshake'ini uzattım. "Markete gitmen gerekiyor mu?" diye sordum. "Evde sana hiç yiyecek bırakmamışlar."

Poşetten hamburgerleri, patates kızartmalarını ve soğan halkalarını çıkarıyorum. İkimiz de arabaya yaslanıp sandviçlerimizi açıyoruz.

"Evet, birileri yapmış," diyor bana. "Okuldan eve geldiğimde buzdolabı doluymuş."

Burgeri sağdan sola çeviriyor, başını yana eğiyor ve saldırmak için mükemmel yeri buluyor. Bir ısırık alıyor, çiğnerken dudaklarını büzüyor.

Ben de bir ısırık alıyorum.

Birisi buzdolabına yiyecek mi koymuş? Eğer erkeklerden biri olsaydı, daha önce berberde söylerlerdi. Muhtemelen Hawke'tı. Ya da Dylan'ın mesajlarında bahsettiği kız arkadaşı. Duyduğuma göre Weston'dan.

Dylan, garson Sarah'ya çenesini kaldırarak sordu: "Sevgilisi var mı?"

Sarah'ın pencereden sipariş alıp bizden beş araçlık ilerideki bir arabaya doğru ilerlediğini görünce ona şöyle bir baktım. Tişörtü göbek deliğinin üstünde bağlıydı ve pembe taytı tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

"Bilmiyorum," dedim ona, başımı öne eğerek.

"Bu şarkıyı nereden buldunuz?"

"Hatırlamıyorum."

Konuşma başlatmaya çalışıyor ve sanırım ben de bunu istedim, ama sanki hiçbir şey değişmemiş gibi konuşmak istemiyorum.

Pipeti içeceğime batırıyorum ama o benden önce kolamı alıp yudumluyor.

Bana uzatıyor ve ben içerken o da milkshake'inin kapağını açıp bir patates kızartmasını içine batırıyor. "Hangi üniversitelere başvuruyorsun?" diye soruyor.

"Henüz karar vermedim."

"Weston'ın mezuniyet balosuna gidecek misin?"

"Bunu hiç düşünmedim."

O yiyor, ben yiyorum. O patates kızartmalarını dondurmaya batırırken biz de gazlı içecek içiyoruz.

Hamburgerini inceliyor ve bir sonraki ısırığın nerede olacağına bakıyor. "Bana ne söylediğini bilmek ister misin?" diye soruyor.

Çiğnemeyi yarıda kesip bir anlığına dişlerimi sıkıyorum.

O. Kade.

Yutkunmasını duydum, sonra benim kolumdan bir yudum daha aldı ve devam etti: "Sizin ikinizle birlikte büyümeyi çok sevdim, biliyor musunuz?"

Evet, biliyorum. O onu takip etti, ben de onu takip ettim...

"Hawke ve Quinn ile büyümeyi de çok sevdim, ama en çok da senin ve Kade ile," diye devam ediyor. "Aynı yaştaydık. Aynı öğretmenler, aynı dönüm noktaları."

Dylan bizden birkaç ay sonra doğdu, bu yüzden okula birlikte başladık. Ehliyetlerimizi de neredeyse aynı zamanlarda aldık.

"Herkes ona hayranlık duyuyordu," diyor. "Kade'den bahsediyorum."

Açlığım geçtiği için ambalajın üst kısmını hamburgerin üzerine geri çekip kapatıyorum.

"Yön seçen her zaman ilk o olurdu." Hafifçe gülümseyerek düşüncelere dalıyor. "Öne atılan ilk o olurdu, bu yüzden kimse ne yapman gerektiğine karar vermeden onu takip ederdi."

O, patates kızartmasını milkshake'ine batırıyor ve ben de onun gölgesinin, evde her zaman üzerimde dolaştığı gibi, indiğini hissediyorum.

"O her zaman konuşmalara hakim olacak, herkesin etrafına toplandığı kişi olacak," diye devam ediyor, "çünkü o özgüvene sahip. Her zaman doğru şeyi söylemiyor, ama kim konuşuyorsa onu dinlemek zorundasınız."

Onun insanlar üzerindeki gücünü hatırlatmaya gerek yok.

"Hiçbir zaman sorun çıkarmaz." Kadın düşüncelere dalmış bir şekilde patates kızartmasını sosa batırmaya devam ediyor. "Sorunlara tahammül etmez ve onun onayını veya ilgisini görmek kendini daha değerli hissetmeni sağlar."

Son lokmamı da yuttum, hamburgerin geri kalanını alüminyum folyonun içinde top haline getirdim.

"Kade'i tanımak, onun her zaman bulunduğu ortamda ilgi odağı olacağını bilmek demektir," diyor. "Ve eğer eğlenceye katılmak istiyorsanız, ona yakın durmalısınız, yoksa yalnız kalırsınız."

Evet. Gayet doğru. Herkes onun etrafını sarmış durumda.

"Peki, insanların bende en çok neyi beğendiğini biliyor musun?" diye sordum ona. "Ona benzediğimi."

Çiğneyip yutkunurken, koluna düşen kırıntıyı silkeledi. "Ama o sana hiç benzemiyor."

Kaşlarım çatılıyor. Siz de benim gibi hissediyor musunuz?

Neler hissediyorum?

Yemeyi bırakıyor, sanki söylediklerinin nasıl duyulduğunu fark etmiş gibi öylece duruyor.

Onun gizemini biraz da olsa görebildiğini bilmek güzel. Bana neden ayrıldığımı hiç sormadı. Sadece neden onu terk ettiğimi sordu.

Patates kızartmalarını alıp poşete geri koyuyorum, sonra kendi soğan halkalarını da aynı şekilde poşete koyuyorum. Poşeti yumrukla kapatıp sallayarak içindekileri karıştırırken o da izliyor. Poşeti tekrar açıp bir avuç soğan halkası ve patates kızartması çıkarıyorum, birini onun milkshake'ine batırıp kola içiyoruz.

Yemek yiyoruz, içiyoruz, müzik çalıyor, insanlar otoparka girip çıkıyor ve ben de telefonumu çıkarıp geçen yıl bana gönderdiği ama hiç cevaplamadığım birçok mesajdan birine cevap vermek istiyorum ve bunu tam burada otururken yapmak istiyorum, çünkü onun gülümsemesini görmek istiyorum.

Ama onun bizi arkadaş sanmasını istemiyorum. Bir daha asla arkadaş olamayız.

"Phelan Boğazı'nda yarışmayın, tamam mı?" diye uyarıyorum.

Poşetten bir soğan halkası çıkarırken bana bakmıyor ve hafifçe gülüyor.

"Bugün uğurlu tılsımım yanımda değildi," diyor. "Bu yüzden şanssızdım."

Gözlerimi devirmeden önce başka yöne bakıyorum. O her zaman babasının yarışlarda taktığı aynı kolyeyi takıyor. Annesinin çocukluk dönemindeki başparmak izinin bulunduğu bir kil parçası.

"Ve Kade'ye benzemiyorsun," diyor bana, yemeğini yutarken. "Annene benziyorsun. Ondan biraz daha çok."

Kalp atışlarım hızlandı ve gülümsememi gizlemek için soğan halkasından büyük bir ısırık aldım.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. Yatakta uzanırken vücudumdaki her kası geriyorum.

Dün gece hiç uyuyamadım.

Breaker's'tayken ağzına bakmaktan kendimi alamadım. Biliyorum, o da gördü. Her çiğnediğinde, yutkunduğunda, konuştuğunda...

Penisimin uyku pantolonumun içinde gerildiğini, sertleşmek için çabaladığını hissediyorum.

Karın kaslarım daha da sıkılaşıyor ve her yerimi yakmaya çalışırken pazılarım kulaklarıma değiyor, bu yüzden bugün onu düşünecek kadar enerjim olmayacak.

Bana anneme daha çok benzediğimi söyledi; annemin gözlerinde hâlâ o hafifçe rahatsız olmuş, 'senin eğlence anlayışın benim eğlence anlayışım değil, seni yargılıyorum' bakışı vardı, onu gençken gördüğüm tüm fotoğraflarda da görmüştüm. Ben ona benzemiyorum.

Yine de Dylan'ın benim böyle düşündüğümü bilmesi hoşuma gidiyor. Annem harika. Babamı seviyorum ama tahammül edemediğim saçmalıklarla besleniyor. Takım elbiseler, siyaset, uzlaşma ve asla tam olarak ne demek istediğini söyleyememek. Biliyorum, birileri bunu yapmak zorunda ama ben yapmadığım için mutluyum.

Göz kapaklarımın ardındaki odayı ışık dolduruyor ve bir yüze odaklanıyorum—herhangi bir yüz, ama onunki değil. Coral'ın sarı saçları ve gülümsemesini daha da belirginleştiren gözleri. Mace'in kıvrımları. Arlet'in haftalar önce Farrow'un arabasını bikinisiyle yıkarkenki hali, gözlerimi devirmeme engel olamadım çünkü kadınları hizmetçi olarak çalıştırmaya zorlaması çok saçma, ama aynı zamanda manzaraya da iki kez baktım. Benden hoşlanıyor. Bana devasa sinyaller gönderiyor.

Ama aklımda kalan tek şey, dün gece şenlik ateşinin başında Dylan'ın telefonunu elinden kapıp neredeyse yumruğumda ezdiğim an; çünkü onun sürekli onu rahatsız etmesinden bıkmıştım. Omurgası çelik bir çubuk gibi dikleşmişti ve neredeyse nefes almıyormuş gibi görünüyordu.

Gergin değilim.

Gergin.

Belki de onun da benimle aynı duyguları hissetmesini istiyorum.

Belki de artık o burada olmadığı ve her zaman yaptığı gibi müdahale etmediği için bunu yapacaktır.

"Hayır, içeri girmek istemiyorum," diye bağılıyor Dylan.

Ama o da gayet güzel gülümsüyor.

Kade, kızın ayak bileklerinden tutuyor, kız havuz kenarında zıplarken beline su dolaşıyor, tam da onun ulaşamayacağı bir mesafede. Stoli ve Dirk, Danielle Hardy ve Gemma Ledger'ı omuzlarında taşıyor, kızlar birbirlerini itip suya atmaya çalışıyorlar. Dylan havuza girmek istiyor ama o ve Ledger iyi durumda değiller. Kade ise umursamıyor.

Elinde tuttuğu üzümlerden birini ağzına atarken, tekrar onun ulaşamayacağı bir mesafeye doğru kaydı.

"Kade, onu rahat bırak," diyorum.

Ama adam bir eliyle kadının ayak bileğini yakalıyor, diğer eliyle de şortunun etek ucundan tutup onu içeri çekiyor.

"Ah!" diye çığlık attı.

Suya çarparak düşüyor ve Kade ile diğerleri kahkahalarla gülüyor. Ben de yüzüyorum, tek kulaçla karşıya geçiyorum, o da su yüzüne düşmüş saçlarıyla ve üzümleri kaybolmuş halde su yüzüne çıkıyor.

Nefes nefese, ayağa kalkıp dişleri birbirine çarparken kendini kucakladı. "Çok soğuk."

Titriyor ve ben de diğer elimle ensesini kavrayıp saçlarını yüzünden çekiyorum.

Gözlerine baktım ve o da bana gülümsedi, göğsü kahkahadan titriyordu.

Onun arkasında herkes birbirine karışıyor.

Koyu kirpiklerinin altındaki mavi gözleri bana dik dik bakıyor ve ıslak olduğunu fark ettiğimde bacaklarının benimkine bastığını hissediyorum. Giysileri vücuduna yapışmış ve gözlerimi kırıştıtırırken, bakışlarım karnına yapışmış beyaz tişörtüne, hemen altından görünen göbek deliğine kayıyor.

Isınmak için bir adım daha yaklaşıyor. Vücuduma yaslanınca titriyor ve her yerim zonklamaya başlıyor. Sıcaklık aşağıya doğru yayılıyor ve göğsüm çöküyor, ona dokunmasam bile kalçalarını ellerimde hissediyorum. Dokunmak istiyorum. Onu çok sıkı kucaklamak istiyorum.

Gülümsemesi birdenbire soluyor ve beni hissettiğini biliyorum. Elimle saçlarını çekip geri çekiliyorum. "Dylan, Tanrım..."

Sanki o bir hata yapmış gibi söylüyorum ve kaşları çatılıyor.

Olayın etkisinden kurtulmak için hafifçe kıkırdadım, ona şezlongdaki havlumu verebileceğimi söylemek üzereydim ki Kade suyun altına daldı, bacaklarının arasından geçti ve Dylan'ı omuzlarında taşıyarak tekrar yukarı çıktı.

*Onu benden uzaklaştırp diğerlerinin yanına götürüyor.
Ama giderken gözlerimi omzunun üzerinden bana diyor.*

Keşke orada olmasalardı. Onu itip uzaklaştırmazdım.

Belki de yapardım. Bilmiyorum. İlk defa sertleşmiyordum ama sanırım o fark etti ve bu beni korkuttu çünkü onun da korkmasını istemiyordum.

Elimden bir şey gelmedi. Kade birkaç ay önce cinsel ilişkiye girmeye başlamıştı ve bunu benim de başlamam için bir işaret olarak algılamadım; ama en azından bunu isteme izni vermişti bana. Ve o da bunu biliyor gibiydi, çünkü o günden sonra bizi asla uzun süre yalnız bırakmadı.

Kendime yüzlerce kez bunun Dylan'la hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. O bir kızdı ve ona tamamen güveniyordum. Onun hakkındaki düşüncelerim bir seçim değildi. Sadece seçeneklerin yokluğundan kaynaklanıyordu. Evden her çıktığımda, bana iyi hissettirecek başkalarının da olacağını düşünüyordum.

Elimi aşağıya uzatıp pantolonumun üzerinden kendimi çok sert bir şekilde yumrukladım.

*"Bu tehlikeli," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru.
Zihnimde, karanlık bir yerdeyiz. Gizli. Yumuşak.
Bir yatak.*

*Pantolonumu ve iç çamaşırını çıkarmak için canla başla içine girdim.
"Biliyorum."*

Dudaklarını ısııyorum. İnliyor, nefes nefese kalıyor. Pamuklu külotunu sıkıca kavıyorum, zonkluyor.

Kendimi sıkıştırıp, bu hayale dalmanın verdiği iniltiyle içimi çekiyorum. Dışarıda bana aynı derecede iyi hissettirecek başkaları da var. O herhangi biri olabilir.

Gözlerimi kapatıyorum, başka bir yüz, başka bir beden hayal etmeye çalışıyorum.

"Kahretsin," diye inledim ağzına dalarken. "Emin misin?"

"Burası tehlikeli," diyor öpüşmelerimizin arasında.

"Biliyorum." Göğsüm onun göğüslerine değiyor. "Ama ilk deneyiminin yatakta olmasını istiyorum."

Derin bir nefes alıyorum, bedenini altımda hissediyorum. O seks yapmak istiyor ve ben başka kimsenin ona doğru düzgün dokunabileceğine güvenmiyorum.

"Emin misin?" diye tekrar sordum, iç çamaşırını yumruğumla sıkıca tutarak.

Sırtını kamburlaştırıyor, beni bacaklarının arasına alıyor ve tırnaklarını kollarıma saplıyor. "Durma, Hunter."

Acı içinde şişerek ve onu kollarımda hissederek inledim, ama sonra... yatağımın sol tarafındaki duvarda bir gürültü yankılandı.

"Kahretsin!" diye bağırdı diğer odadan bir kız. "Evet, evet, evet... Ah!"

İç çekerek gözlerimi açtım ve ereksiyonum çoktan geçmeye başlamıştı. Ciddi misin?

"Ah! Evet!"

Farrow'un yatak başlığı duvarın diğer tarafına daha hızlı ve daha sert bir şekilde tekrar tekrar çarpıyor ve ben de elimi penisimden çekip saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Ah!" diye inledi tüm gücüyle.

Yumruğumun yanıyla duvara vurdum, hemen ardından kahkahası geldi. "Özür dilerim!" diye bağırdı. Sesi tanımadım. Herhangi biri olabilirdi.

Ama susmuyorlar. Yatağı duvara doğru sallanıyor ve ben de battaniyemi üzerimden atıp yataktan kalkıyorum.

Pencereye doğru yürüyorum, dışarıdaki ağaç rüzgarda yapraklarını döküyor, ama renklerin tadını çıkarmaya ya da sabahın erken saatlerinde hava sıcaklığını kontrol etmeye bile vaktim olmuyor, çünkü Constin'in yan komşunun evinin merdivenlerinden yukarı çıktığını görüyorum.

Bu herif ne yapıyor böyle?

Hiç şüphem yok ki dün Farrow ilk okul gününde okula götürülürken o da onunla birlikteydi, ama ben onun Farrow'un yanında yalnız kalmasını istemiyorum.

Boynumu uzatıp içeri girip girmediğini görmeye çalışıyorum ama anlayamıyorum. Buradan kapıyı göremiyorum.

Ama gözümün önünden kayboldu ve geri gelmedi. Yanında başka kimse yoktu.

Aceleyle dolabıma koştum, askıdan bir tişört kaptım, giydim, sonra eşofmanımı indirip kot pantolonumu giydim. Kapüşonlu bir sweatshirt giyip saçımla uğraşmadan çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyip odamdan fırladım.

Constin'in onunla orada yalnız kalmasının tek bir geçerli sebebi bile yok.

Evden fırlayıp kapıyı çarparak çıktım, neredeyse merdivenlerden aşağı atlayacaktım.

Kapısının önünde durmuyor.

Ve o sokakta değil.

O içeride.

Merdivenlerden hızla yukarı çıktım, kapı kolunu çevirdim ve kilitsiz olduğunu gördüm. Sonradan ona yapacağım söylenmeleri yuttum ve içeri girdim.

Mutfakta bir tabak sesi duyuldu ve ben de hızla oturma odasına koştum, lavabonun yanında duran ikisine de şaşkınlıkla baktım.

Bu da neyin nesi?

Dylan'ın gözleri benimkilerle buluştu ve Constin, onun bakışlarını takip ederek döndü.

Üzerinde askılı bir tişört ve mavi-beyaz kareli boxer şortla orada duruyor. Boxer şort mu? Bunlar onun mu?

Ses sadece ağır ağır nefes alışverişimden geliyor. Sonunda "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Onunla mı yoksa onunla mı konuştuğumu bilmiyorum ama ona bakıyorum. Üzerinde neredeyse hiç kıyafet yok.

Yüz ifadesi yumuşak, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Beni okula bırakacak."

Bunlar sırtmalar.

Bir adım atıyorum. "Çık dışarı."

Bu sefer ona bakıyorum. Onu Farrow kadar iyi tanımıyorum ama yeterince tanıyorum ve herkese berbat davranıyor. Onu hiçbir yere yalnız götürmeyecek.

"Git," diye bağırdım.

Dylan onun etrafından dolaşarak bana seslendi: "Şaka mı yapıyorsun?"

Ama bu onun kararı değil.

"Çık dışarı!" diye hırladım Constin'e.

Yanımdan kibirli bir şekilde geçip bana ters ters baktı ve muhtemelen onu gitmeye zorlayamayacağımı biliyordum, ama artık planladığı gibi onunla yalnız kalmayacaktı.

Adam ön kapıdan dışarı çıkar ve Dylan kollarını açar. "Erkekler neden birdenbire kadınların onların hayatlarına girmesinden önce hiç hayatta kalamadıklarını düşünüyorlar?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Az önce evinize mi girdi?"

"Dün gece ikimiz de uyurken istediği zaman içeri girebilirdi!"

"Ve bu muhtemelen doğru!" diye bağırdım. "Görünüşe göre kapıyı nasıl kilitleyeceğinizi bilmiyorsunuz!"

İstese bir kilidi bile aşabilir, ama mesele bu değil.

"Git giyin!" diye bağırdım ona aşağıdan.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Duş almam lazım!"

Yanımdan hızla geçip merdivenlerden yukarı çıktı ve ben de giderken arkasından öfkeyle baktım.

O odasına girdi ve ben de aşağıda, antrede kollarımı göğsümde kavuşturdum. Tekrar dışarı çıktığında havluya sarınmıştı ve koridordan geçip banyo kapısını tekmeleyerek açarken bana ters ters bakış attığını izledim.

Tüm süre boyunca nöbet tutuyorum.

Okula giderken surat asıyor. Münazara dersinde bana dik dik bakıyor. Koridorda beni görmezden geliyor. Beden eğitimi dersine giderken hırçın bir şekilde bakıyor.

Ona her baktığımda gözlerini kaçırıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü bu bana çocukluğumuzu hatırlatıyor. Aramızda çıkan küçük atışmalar beni hep üzüyordu çünkü onun bana kızmasından nefret ederdim. Şimdi anlıyorum ki, eğer kızgınsa, beni önemsiyor demektir. Hala onu kızdırabiliyorum. Bunu bilmek güzel.

Öğle yemeği sırasında biri, "Mezuniyet balosuna gitmek ister misin?" diye soruyor.

Öğle yemeği masasına geri döndüm ve Farrow'un boş koltuğunda Arlet'i gördüm; ancak Arlet masanın üzerinde oturuyordu ve ayakkabılarını onun sandalyesine dayamıştı.

"Başka kimseye sormadınız." Portakalı soyarken, kıvılcık saçları başının bir tarafına doğru savruldu. "Ben de sizinle gelmek istiyorum."

Solumdaki uzun dikdörtgen masada oturan Dylan'a şöyle bir göz attım. Tek başınaydı, telefonuna dalmış gibi davranıyordu ve ara sıra başını kaldırıp bana baktığını göremiyordum.

"O gece kuzenine bakıcılık yapmana gerek yok," diyor Arlet bana.

Dylan'ın masasının ucunda bir çift oturuyor; kız, erkek arkadaşının üzerinde zıplarken, kendi yaptığı bir Korsanlar amigo kız üniforması giymiş.

Gözlerimi kısıyorum, genç kadın gülerken onun "korsan kız, evet, korsan kız" diye bağırdığını duyuyorum.

Arlet sözlerine şöyle devam ediyor: "Zaten o zamana kadar Falls'a geri dönmüş olacak. Kendi memleketine dönüşü için."

Başka bir adam gelip amigo kızın göğüslerini okşarken kız inliyor, sanki Korsan Kızlar cinsel tacize uğramaktan hoşlanıyormuş gibi.

Arlet'i unutup ayağa kalkmaya başladım, ama sonra Dylan'ın arkasında bir adam belirdi ve kucağına bir şişe su boşalttı. Dylan yerinden fırlayıp adamı göğsünden itti ve ben de sandalyemi geriye atıp koşarak yanına gittim.

Dylan'ın saldırısı ve adamın kızı yakasından tutmasıyla tüm oda tezahürat ve sloganlarla doldu. Öğretmenler içeri koşarken ben de adamı kızdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Kuzenimin bacaklarına kollarımı doladım, onu kucağıma aldım ve kot pantolonundaki suyun kapüşonlu kazağımdan içeri sızdığını hissettim. Bay Green daha bir şey söyleme fırsatı bulamadan, "Onu yakaladım," dedim.

Onu kucağıma alıp masama geri götürdüm.

"Bırak beni," diye dişlerini sıktı.

Heyecan yatıştı ve sandalyemi geri çekip oturdum, onu da kucağıma bıraktım.

Bu sefer "Bırak beni!" diye bağırdı.

Tepsiyi içeri çekip kollarımı beline doladım. "Ye," dedim ona.

Kendi tepsisini almaya gitmesine izin vermeyeceğim.

Ama gözlerini dikti. "Aç değilim."

"Yemek yemezsen," diye takılıyorum, "sürprizini sana vermem."

Masadaki herkes sessizleşiyor, Calvin, Mace, Arlet, Farrow ve Constin dinliyor. Dylan bana bakıyor ama ağzını kapalı tutuyor.

Hafifçe gülümsedim. "Bu gece şelaleye gizlice girip senin uğurlu tılsımını alacağız."

Masada kahkahalar ve homurdanmalar duyuluyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor Calvin bana.

Ama Dylan biraz kaşlarını çatarak suçlu bir ifadeyle, "Çok iyi gizlice girmemiz gerekecek," diye uyarıyor.

Başımı yana eğiyorum.

Elmamı kaptı ve ağızına götürdü. "Onu senin evinde bıraktım."
Masada çığlıklar yükseliyor, biri heyecanla masaya vuruyor.

CHAPTER NINE

Dylan

Sanırım bir hata yaptım.

İki gidonu da sıkıca kavrayıp motoru gazlıyorum. "Sadece sen ve ben olabiliriz," diyorum Hunter'a. "Herkesin gelmesi gerekmiyor."

Adam, teçhizatı arabasının bagajına atıyor, Farrow ve Constin Hunter'ın kahverengi taş evinin merdivenlerinden aşağı koşuyor ve hepsi tam teşekküllü bir işgal için hazır.

"Bu hafta rekabet haftası," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Dişlerimi sıktım ve kaskımı bisikletimin arkasından çıkardım. Daha doğrusu Farrow'un bana verdiği bisikletin arkasından. Neyse ki, onu Phelan Boğazı'ndan geri almıştı.

Hunter "gizlice gideceğiz..." dediğinde, sadece ikimizi kastettiğini sandım. İkimiz, birlikte. Bir süreliğine yalnız kalacağımızı düşündüm.

Ama Kade ile yedek kuvvet olmadan karşılaşma riskini göze almamaya kararlı.

Elbette kavga edecekler. Ve muhtemelen ne hakkında olduğunu bilmiyorum ama bir düzine daha kavga edecekler, ama sonunda bağırış çağırışlar duracak ve konuşacaklar. Bildiğim tek şey, birbirlerini görmedikleri sürece hiçbir şeyin değişmeyeceği.

Mace ve Coral bisikletlerine biniyorlar, Mace kendi bisikletini sürüyor. Arlet ise Hunter'ın arabasının diğer tarafında bekliyor.

"Saat on civarına kadar beklememiz gerekmez mi?" diye ısrar ediyorum. "İnsanlar hâlâ sokaklarda olacak."

"Bu hafta rekabet haftası," diyor tekrar.

Kade'nin evde olacağını düşünmüyor. Saat daha yediyi geçmedi ve Kade akşam yemeğinden sonra genellikle arkadaşlarıyla veya sevgilisiyle dışarı çıkıyor.

Hunter benimle birlikte eve gizlice girip kolyeyi alıp kimse fark etmeden çıkabilecek. Ama ne olur ne olmaz diye, bütün o tuhaf ekibi de getiriyor ve belki de internete yüklemek için birkaç fotoğraf veya video çekip, benim de yardımlarımla Shelburne Falls belediye başkanının evine gizlice girdiklerini övünerek anlatırlar.

Arlet bana şöyle bir baktı ve sonra Hunter'a yaklaştı. "Seninle birlikte gideceğim," dedi ona.

Bagaj kapağını sertçe kapatıp başını salladı, ona bakmadı. Pazartesi günü öğle yemeğinde ona en yakın olan oydu. Acaba birlikte miydiler?

Kadın arabaya bindi, adam da sürücü tarafına doğru ilerledi. Kaputun üzerinden bana baktı ama ne yapmam gerektiğini söylemeden önce ben söze girdim. "Orada buluşalım," dedim.

Bana çenesini hafifçe kaldırarak selam veriyor ve herkes hızla uzaklaşıyor, Hunter arabasına biniyor. Ben kaskımı takarken onun dikiz aynasını ayarladığını görüyorum.

Arkadaşlarının peşinden hızla caddede ilerlemeye başladı ve ben de gidonlardan tutarak ayaklığı kaldırdım.

Ama köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar hızla uzaklaşınca, motoru durdurup kaskımı çıkarıyorum. Telefonumu çıkarıp Kade'i arıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evinize doğru geliyorlar."

Bir an sessiz kalıyor ve arka planda müzik ve bir düzine konuşma duyuyorum. Rivertown'da gibi görünüyor.

"Onlar..." diye mırıldandı. "Hunter onların arasında mı?"

"Evet."

"İyi."

Telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu tekrar cebime koyup kaskımı takıyorum. Bu muhtemelen en kibar davranış değildi, ama Hunter'ın planının sonucu tahmin edilebilirdi. Şimdi değil.

Ve isyancılar unutuyor... Ben hâlâ bir korsanım.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp hızla yola koyuldum, motorum Knock Hill'de yankılanarak değirmen bölgesine doğru indi. Nehir Yolu'na döndüm, balıkçıların ve yıkık dökük kayıkhanelerin yanından hızla geçtim. Pazar gecesini geçtiğim aynı köprüye sola döndüğümde, cebimden bir bozuk para çıkarıp köprünün kenarındaki batmış arabanın üzerine atmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Geçmek için para ödedim.

Acaba birileri onun hayaletini soyamak için aşağıya dalıyor mu? Orada birkaç yüz dolar olmalı, çünkü hiç kimsenin kuruşla ödeme yaptığını görmedim. Sanki ne kadar çok öderseniz, o kadar çok lütuf satın alacaksınız gibi. Ama mantıklı değil. Bir korsan kıza bu kadar saygı göstermek. Bu geleneğin nasıl başladığını merak ediyorum doğrusu.

Köprüden çıktıktan sonra sola dönüyorum ve ehliyetim yanımda olmadığı için hızımı düşük tutarak nehre paralel ilerliyorum.

Ayrıca, isyancıları yeterince önde tutmak istiyorum ki, ben ters yöne doğru giderken onları görmeden önce High Street'ten sağa, Caruther'ların evine doğru dönmüş olsunlar. Kolyem asla Hunter ve Kade'in evinde değildi. Sadece onları bir araya getirmek istedim, ama Hunter herkesi getirmeye karar verdiği için, Kade'in hazırlayacağı pusuya düşebilir.

Şehre doğru ilerlerken, anne babamın arabalarını aramak için biraz yavaşladım. Rivertown'dan geçtim, Kade'in kamyonunu veya arkadaşlarından hiçbirini göremedim, bu da Hunter'ı engellemek için çoktan evine gittikleri anlamına geliyordu.

Rivertown ile Quinn'in fırını Frosted arasındaki sıradan kırmızı tuğlalı alandan hızla geçiyorum; iki işletme arasında gizlenmiş eski içki mekanını sadece ben ve birkaç kişi biliyoruz. Quinn henüz bilmiyor. Rivertown'ın sahibi bilmiyor. Hunter da bilmiyor.

Dur işarete ulaştığımda isyancıların hiçbir izini göremedim ve sola dönerek hızımı artırdım, sonra bir vites daha. Hızlıca keskin bir sağa dönüşle boş okul otoparkına girdim.

Ay, ikinci kattaki pencerelerden beyaz beyaz parıltıyor ve ben stadyumun etrafında koşarak, Aro ile birlikte Pazar gecesi içeri girdiğimiz aynı kapının önünde aniden duruyorum.

Parka vardığımda bisikletten indim ve cebimden bir pena seti çıkardım. Lütfen, lütfen, lütfen... Kapıya ulaştığımda parçaları içeri kaydardım, kolu buldum ve nefesimi tutarak hafifçe ittim. Kolu çevirdim, kapı açıldı ve Aro'nun ne kadar gurur duyacağını düşünerek gülümsedim.

Aletleri cebime geri sokup kapıyı hızla açtım ve küçük bir dönüşle içeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım. Koridorda koşarak ilerledim, telefonumdaki el fenerini açtım ve soyunma odasına girdim. Aro'nun ve benim dolabımıza doğru ilerledim, şifreyi girdim ve siyah çelik kapıyı açtım. Yeşil kurdeleye el fenerimi tuttum ve annemin çocukluk dönemine ait, kimsenin gerçekten takmadığı başparmak izinin fosili olan kolyeyi

aldım. Kolyeyi kot pantolonumun cebine sokup dolap kapağını sertçe kapattım ve geldiğim yoldan geri koştum.

Soyunma odasının kapı kolunu kavrayıp sertçe çekiyorum.

Ama açılmıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi.

Daha sert çekiyorum. "Ne lan bu?" diye fısıldıyorum.

Tekrar tekrar çekiştiriyorum, az önce girdiğim soyunma odasının kapısı şimdi kilitlendi.

Kulağımı kapıya dayıyorum, diğer taraftan birinin ayakkabılarının zeminde çıkardığı gıcırtıyı duyuyorum.

"Hey!" diye seslendim. "Selam!"

Burada hâlâ bir temizlik görevlisi var mı? Belki de sadece kapanış yapıyorlardır.

Kapı kolunu iki elimle kavrayıp, kapıyı zorla açmaya çalışırken homurdanıyorum. "Lütfen..."

Telefonum bildirimlerle çalmaya başlıyor. Sonra bir titreşim.

"Merhaba?" diye bağırarak yumruğumu kapıya vurdum. "Beni dışarı çıkarın!"

Alçak ve uzaktan gelen bir uluma sesi yankılanır, ardından ayrı bir sestten kahkaha duyulur.

"Kim var orada?" diye bağırdım. "Neler oluyor?"

Telefonum bir bip sesiyle ardı ardına çalmaya başlıyor ve ben de onu çıkarıp aramalar arasında gezinmeye başlıyorum.

Birkaç dakika önce okulda koşarken çekilmiş bir fotoğrafıma dokunuyorum ve bulanık olsa da, kim olduğum açıkça belli. Altyazıda "Hırsızlık ve Hırsızlık" yazıyor.

Hırsızlık ve İzinsiz Giriş. Tanımadığım bir hesaptan paylaşılmış. Olay yeri: Shelburne Falls Lisesi.

Nefesimi sonuna kadar verip gözlerimi bir anlığına kapattım. "Kahretsin."

Hızla arkamı dönüp soyunma odasının diğer ucuna kaçtım, spor salonunun kapısından fırladım ve basketbol sahasının karşısına koştum.

Kapıdan hızla içeri girdim, okul koridoruna çıktım ve mezunlara ait eşyaların, hatıraların ve eski dolapların sergilendiği vitrinlerin yanından geçtim.

Ancak cam vitrinin üzerinde spreyci boyayla çizilmiş mavi bir çizgi fark ediyorum. Yavaşlıyorum, bakışlarımı daha aşağıya doğru kaydırıyorum ve

Çizginin ofis kapılarından ve duvarlardan da devam ettiğini görüyorum.

Midem alt st oldu. Telefonum sürekli titreyip bip sesi çıkartıyor.

“Ah, hayır.” Duraklıyorum, ilan panosundaki tüm oyuncuların resimlerinin üzerine püskürtülmüş mavi girdapları ve X işaretlerini inceliyorum. “Hayır, hayır, hayır...”

Beni takip ettiler.

Hunter'ın evine gitmediler.

Yan koridorlardan birinden kakhaha sesleri yankılanırken, gözümün ucuyla kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Hızla arkamı döndüm, iki polis arabasının otoparkta hızla geçtiğini gördüm ve solumda uzakta bir kapının sertçe kapanma sesini duydum.

"Kahretsin," diye mırıldandım gözlerimi kapatarak.

Koşarak uzaklaşıyorum, motor seslerini duyuyorum—bunlardan biri kesinlikle Hunter'ın arabasıydı—ve hızla uzaklaşıyorlar. Peşlerinden koşarak arka kapıdan içeri dalıyorum ve polis arabalarının futbol sahasının yanında devriye gezdiğini görüyorum.

Bana doğru.

Boğazımdan safra yükseliyor. Ömür boyu ev hapsine mahkum olacağım.

Kahretsin. Aceleyle bisikletime atlayıp üzerine bindim ve hızla uzaklaştım. Kaışımı görünce sirenlerini havaya doğru çığlık çığlığa aldılar. Ne yaptığımı bilmiyorum ama teslim olmaya hazır değilim.

Otoparktan hızla çıktım ve yukarıdaki lamba direğinde bulunan güvenlik kamerasını fark ettim.

Ve ben de ona yüzümün tamamını, güzelce gösterdim. Harika.

Ani bir manevrayla sola doğru szlp High Street'e geri döndüm. Ama sonra keskin bir sağa, ardından da hemen bir sola dönerek Frosted'ın arkasındaki ara sokağa hızla girdim.

Bisikleti iki çöp konteynerinin arasına sakladım ve anahtarlarımı çıkartıp Quinn'in dükkanının arka kapısından içeri girdim. İçeri saklandım, karanlıkta gvendeydim.

Bu durum anne babam için çok fazla olacak. Beni eve dönmeye zorlayacaklar.

Saçlarımı parmaklarımla düzeltip sıkıca kavradıktan sonra, metal mutfak dolaplarından birine tekme atmak üzere ayağımı geri çektim. Ama birden durdum. izmek istemedim. Bu gece yeterince hasar verdim zaten.

Ön müşteri bölümüne doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp fotoğraflarıma, mesajlara, yorumlara göz atıyorum...

Bitti!!!!

Geri döndüğünde onu yakalayacağız.

İlgi gösteren herkese sadık...

Ağzımdan hıçkırığa benzeyen bir kahkaha çıktı. "Ciddi misin?"

İnsanlar böyle mi düşünüyor? Taraf değiştirdiğimi ve kendi okulumu tahrip ettiğimi mi? Ait olma konusunda çok çaresiz olduğumu mu?

Gözlerim yaşlarla doluyor ama akmalarına izin vermiyorum. Henüz o noktaya gelmedim. Telefonumu yumruğumda sıkıyorum, bir o yana bir bu yana yürüyorum, derken Farrow maiyetiyle birlikte mutfak kapılarından içeri dalıyor.

Telefonumu ona fırlattım ve üzerine doğru koştum, zıplayıp aklımı kaybederek acınası yumruklar savurdum. Beni müşteriler için olan yuvarlak masalardan birine fırlattı, kollarımı ve bacaklarımı ondan ayırdı. Masadan yuvarlanıp ayaklarımın üzerine düştüm ve tezgahın arkasındaki duvara yaslanmış Hunter da dahil olmak üzere hepsine öfkeyle baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerinde eğlenmiş bir ifade vardı.

"Şimdi de okullara zarar mı veriyorsunuz?" diye homurdandım.

"Herkesi oraya çekmeye çalışırken, evime ne yapacaklarını sanıyordun?"

Herkesi oraya çekmeye çalışmıyordum. Onu oraya çekmeye çalışıyordum. İsyancıları getirme fikri onundu.

Gözleri keskinleşti. "Kade bizi mi bekliyordu?"

"Eminim ki birçok şey onu bekliyordu," diye karşılık veriyorum.

Elbette. Kade'i onların geleceği konusunda uyardım, eğer sadece Hunter geliyor olsaydı bunu yapmazdım. Bu Hunter'ın suçu.

Ve onu hafife aldığım benim hatam.

"Polislerin beni tutuklamasını nasıl engelleyeceğim?" diye soruyorum.

"Bu hafta rekabet haftası," diyor bir kez daha. "Bunu bekliyorlar."

Kaşlarımdan biri yukarı kalktı. Bir yıldan fazla bir süre önce Weston'ın futbol sahasında birinin arabasını yarı yarıya gömdüğümüzde Kade, Hawke ve benle birlikte tutuklanmıştı. Maddi hasar suçuydu. Bu da aynı şeydi. Ailelerimiz bizi kurtardı. Belki bir daha kurtarmazlar.

Sonunda omuz silkerek, "Babamı arayacağım. İyileşeceksin," dedi.

"İyi olmayacak." Farrow bunu söylerken bana bakıyor. "Korsanlar ona bir daha asla tamamen güvenmeyecekler."

Hepsine birden dik dik baktım: T.C., Anders, Luca, Calvin, Constin, Farrow ve Hunter. "Bunu tersine çevirmek için on günüm var. Gitmeden önce hayatınızı cehenneme çevirebilirim."

"Buradan asla ayrılmayacaksın."

Ama bunu söyleyen Farrow değil. Ya da Hunter.

"Onlar seni istemiyor," diyor Constin bana. "Biz istiyoruz."

Ona bakakalıyorum, diğer herkes sessizliğe bürünüyor. Asla buradan ayrılmayacak mıyım? Yani, denesem bile beni öldürüp Winslet gibi cesedimi sonsuza dek Weston'da tutacaklar mı?

"Beni istemiyorsunuz," diyorum onlara. "Bir korsan istiyorsunuz. Benimle hiç ilgilenmiyorsunuz. Beni tanımıyorsunuz bile—"

Alarm çalıyor ve herkes irkiliyor.

Ama ben öyle yapmıyorum. "Alarmı devre dışı bırakmayı unuttum," diyorum. "Hunter şifreyi biliyor."

Gözlerini kısıp duvardan uzaklaştı, herkes polis gelmeden önce alarmı susturmak için mutfığa doğru onu takip etti.

Herkes gözden kaybolmuşken hızla geri çekiliyorum ve arkamı dönerek aynanın çerçevesinin arkasındaki mandalı arıyorum. Mandalı basıyorum, ayna tık diye açılıyor ve içeri girip eski, gizli içki mekanının kapısını usulca kapatıyorum. Camın diğer tarafında duruyorum, alarmın sustuğunu duyarken Kade'ye bir mesaj yazıyorum.

Buzlu.

Herkes teker teker mutfak kapısından fırına geri döndü ve Calvin beni aramak için etrafına bakındı.

"Nereye gitti?" diye bağırıyor. Dükkanın ön kapısına koşuyor, kapıyı çekiştiriyor ama kilitli.

Hunter dükkana geri döndü, gözleri yavaşça beni arıyordu.

Orada duruyorum, onların tam üzerime bakmalarını izliyorum, aramızda sadece ince bir cam parçası var.

Quinn, dükkana satın aldığı anda neredeyse aynayı söktürecekti. Zaten bir fırında böyle bir şeye sahip olmak çok tuhaftı. Hele de neredeyse yerden tavana kadar uzanan, kapı büyüklüğünde bir ayna.

Ancak Hawke, burada ne olduğunu fark edince, kadının çok yakından bakmasını engelledi. Ve bir yüklenicinin onu sökmeye kalkışmasını da önledi.

Sonra, eski duvar kağıdını söktürmek istediğinde, Hawke bu işi üstlenmeye gönüllü oldu. Duvarı onardı, astarını sürdü ve boyadı. Kadın bir daha bu konuyla hiç ilgilenmedi.

Elbette ona söyleyecek, ama Quinn kurallara bağlı biridir. Onun düşündüğü gibi burada ne tür belalar açabileceğimi düşünmeden önce on sekiz yaşına gelmemi ve yasal olarak yetişkin olmamı istiyor. Aksi takdirde, saklandığımız yeri ailelerimize anlatabilir.

Hawke'ın Hunter'a ne zaman söylemeyi planladığından emin değilim, ama Hunter'ın gözleri aynada takılıp bana doğru yaklaştıkça, neredeyse nefes alamıyormuş gibi görünmesi, Hawke'ın bunu söylemesine gerek olmayabileceğinden biraz endişelenmeme neden oldu.

Belki de Kade'nin ortaya çıkışını izleyemeyeceğim.

Arkasında, arkadaşları tezgahın arkasına ve masaların altına bakarken, Calvin sürgüyü çevirip dışarıya göz attı. Hunter ise hareketsiz kaldı, tüm vücudu aynayı dolduruyordu.

Gözlerinin camın çevresinde gezinmesini izliyorum. Parmak uçlarını cama dayayıp bastırıyor, ama cam kırılmıyor.

Ama o biliyor. Sadece zaman meselesi—

Tam o sırada elimdeki telefon çaldı ve Hunter'ın gözleri irileşirken nefesimi tuttum. Kade'nin adı ekranda belirdi ve Hunter'ın bakışları, burada olduğumu anladığı için daha da keskinleşti. Diğerlerinin henüz durumu fark edip etmediğini bilmiyorum ama öğrenmek için beklemedim.

Karnaval Kulesi'nde hızla ilerliyorum, merdivenlerden aşağı iniyorum, mutfak ve ortak alanın bulunduğu büyük salona giriyorum ve sarmal merdivenlerden çatıya çıkıyorum. Kapağı kaldırıp içeri giriyorum ve kapağın gürültüyle kapanmasına izin veriyorum.

Tanrım, başım çok büyük belada. Eğer isyancılar orada bir saklanma yeri olduğundan şüphelenirse Hawke beni öldürecek.

Çatının üzerinden hızla koşarak, yangın merdiveninden aşağı atladım ve yere sıçlayarak tekrar ara sokağa geri döndüm. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atarken, bisikletime geri bindim ve motoru çalıştırdım.

Fırının içinden birinin "Dışarıda!" diye bağırdığını duydum.

Hızlıca High Street'ten aşağı, Weston'a doğru yol alıyorum. Rivertown'ın dışında bir grup adam bana bakıyor ve ben de dikiz aynama

bakıyorum; yeni Mazda 3'lerine aceleyle biniyorlar, ama zaten iki çift far da üzerime çevrilmiş durumda.

Bunlardan biri muhtemelen Hunter'dır.

"Git," diye homurdandım içimden. Hızlanıp otoyolda hızla ilerledim, sonra da Frontage Road'a sola döndüm ve köprüye doğru yöneldim. Weston'a gitmeli miyim? Beni vandalizmle suçladılar.

Ama sanırım Şelaleler bölgesinde de kalamam. Ki, şimdi fark ettim ki, muhtemelen tüm planları buydu. Henüz eve dönmek istemiyorum.

Sağa döndüm, son vitese geçip köprüden hızla ilerledim. Arkamdan korna sesleri geliyordu ve arkamda olduklarını hissediyordum. Motorlarının giderek yaklaştığını duyabiliyordum ve bir çukura çarparak köprüden kaydım. Nefes nefese kaldım, ayağımı dışarı çıkarıp motosikleti dik tutmak için yerde sürükledim.

Telefonum bildirimlerle titriyor ve arkamda iki arabanın birbirine çarptığını duyuyorum. Hızla uzaklaşıyorum, arkamdan bir kamyonun gürültüsü geliyor ve inliyorum ama aynı zamanda gülmek de istiyorum. Midem dakikada bin kere takla atıyor ve eğer bundan sağ çıkarsam, hayatımın en eğlenceli anı olacak.

Eğer bunu yapmazsam, hayatımda yaptığım en aptalca şey olur.

Bir korna tiz bir çığlık atıyor ve insanlar pencerelerinden dışarı uzanırken bağırişlar havayı dolduruyor. "Saklanamazsınız!"

Yanımda hızla bir araba belirdi ve yaklaştı. Çığlık attım, direksiyonu kırdım ve başka bir çukura düştüm; telefonum cebimden kayıp yolun kenarına savrulurken nehir kıyısına düştü. Suyun altımda parıldadığı sırada havaya fırladım ve nehre çarptığımda nefesimi tuttum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp kaskımı çıkararak suyun altına batıyorum. Bisikletim hızla aşağı düşüyor, kollarımı tekmeleyip itiyorum ama bir şey çektimi çekip beni durduruyor. Aşağı bakıp çığlık atmaya başlıyorum, hayal gücüm çılgına dönüyor ve bunun Winslet'in hayaleti olduğundan eminim. Giysilerimin takıldığı yere tutunuyorum ama sadece gidon. Bisikletimle birlikte aşağı çekiliyorum, kendimi kurtarmak için çabalıyorum ve sonra başka bir şey suyun içinden geçerek içeri giriyor ve Hunter'ı görüyorum.

Başımın üzerinden kapüşonlu kazağı çekip bırakıyor. Kazak bisikletle birlikte aşağıdaki çamurlu derinliklere doğru gidiyor ve ben nefes nefese yüzeye doğru yüzüyorum.

Gözlerimdeki yaşları silmek için göz kırpıyorum, Hunter yanımda, ve boş nehir kıyısına bakıyorum.

Beni öldürmeye çalışan herkes gitti.

Buz gibi kıyafetlerim sıcak suya batarken, titreyerek defalarca yumruklarımı sıkıyorum.

Tebrikler, Dylan. Artık herkes senden nefret ediyor.

Sanki zaten bilmiyorlarmış gibi.

Ailem için ben, başa çıkılması gereken bir şeyim. Kade için ise katlanılması gereken biriyim. Korsanlar için çok fazla yer kaplayan bir kızım. Ve Asiler için ise bir oyuncakım. Belki de Aro'nun bana karşı nazik davranmasının tek sebebi Hawke'tur.

Üzerimdeki flanel gömleği çıkarıp duş zeminine bırakıyorum, ıslak paspas gibi şapırdatıyor. Dişlerim takırdayarak, ıslak saç tutamlarım gözlerime düşerken, askılı tişörtümü ve kot pantolonumu üzerime doğru çekiyorum.

İsyancıların hepsi şüphesiz kendilerini tebrik ediyorlardır. Muhtemelen sokakta, benim dışarı koşup Şelalelere geri dönmemi umarak ön kapıyı izliyorlardır.

Ellerimi tekrar o kadar sıkı sıktım ki tırnaklarım avuç içlerime saplandı.

Burada yalnızım. Evde yalnızım.

Duş perdesi hızla açıldı ve gözlerimi yukarı kaldırdım; Hunter'ın bana dik dik baktığını gördüm.

"Seni burada istemiyorum," dedim ona.

Ama yine de kabine giriyor, önümde çömelirken yeni, kuru kot pantolonunu giymiş ve tekrar ıslanıyor. "Bu gece boğulmamanın sebebi benim."

"Bütün bunların sebebi sensin!" diye bağırmaya çalıştım ona, ama boğazım gözyaşlarından düğümlenmişti.

O benim tarafımda olmalıydı. Korsanların ya da isyancıların değil. Benim tarafımda. Ona ne yaptım ki ben? Benimle iletişimi kesti. Şimdi benimle neredeyse hiç konuşmuyor.

Etrafımızda buhar yükseliyor ve her şey gözümün önünde bulanıklaşıyor. Evde ne kadar zor zamanlar geçirdiğimizden haberi var mı

acaba? Beni özlemeyeceğimi nasıl düşündü? Bütün bunlar onun suçu.

"Sen benim en iyi arkadaşımın," diyorum gözlerim yaşararak. "Bunu biliyor muydun?"

Yeşil gözlerine bakıyorum. Eskiden ikiz kardeşinin gözlerine hiç benzemezlerdi. Hunter'ın gözleri her zaman biraz daha büyüktü, sanki sürekli bir şeye hayret ediyor ya da bir şey bekliyormuş gibiydi.

Şimdi öfkeli. Onlar her zaman çok güçlüdürler.

"Çok fazla arkadaşım yok," dedim ona, belki umursar diye. "Okulda arkamdan konuşuyorlar. Yüzüme karşı iyiler ama beni bir şaka gibi görüyorlar."

Gözlerini kısıyor.

"Bunu biliyor muydunuz?" diye soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Boğazımdaki iğne batması hissiyle yutkunuyorum. İnsanlar neredeyse başımı okşuyor ve tüm kişiliğimin geçici bir evre olduğunu, zamanla geçeceğini düşünüyorlar.

"Ve sen bana sanki benden nefret ediyormuşsun gibi bakmaya devam ediyorsun," diye fısıldadım, yanaklarım onun kaşlarını çatması altında kızarıyordu. "Ben hiçbir şey yanlış yapmadım."

Onu önemsiyorum. Ne düşündüğünü önemsiyorum. O sıradan biri değil. O benim bir parçam. Babalarımız sadece üvey kardeşler, ama bunun hiçbir önemi olmadı.

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye soruyorum. "Sana ihtiyacım vardı. Sana anlatmak için can attığım birçok an oldu."

"Kade'ye söyle."

"Sana söylemek istedim!" diye bağırdım.

Neden beni kendi ve Kade'nin saçmalıklarına dahil etmeye çalışıyor? Biz bir paket değiliz. Bu sadece ikimizle ilgili. Başka kimseyle değil.

Onu en iyi ben tanıyorum.

Ya da ben öyle yaptım.

İyiydi.

Yaratıcı. Cömert.

Şimdi neden farklı?

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Kısa ve sığ bir nefes alıyor.

Duş suyu omuzlarından aşağı, göğsüne doğru akıyor ve buhar saçlarını ıslatıyor. Ama bakışları hiç değişmiyor.

“Senin gibisi yok.” Sesimi yumuşatarak hafifçe gülümsedim. “Her zaman aynı anda beş kitap okuyorsun. Başkalarının evcil hayvanlarına Noel hediyesi alıyorsun. Ekmek kabuğunu asla yemiyorsun. Mesela hamburger ekmeği bile olsa, olmayan bir kabuk uyduruyorsun...”

Cidden, ekmekten yarım ay şeklinde bir parça bırakıyor. Sosisli sandviç ekmeğinde bile.

"Sinemadan sonra tuvaletten döndüğümde bana kaçırdığım her şeyi anlatıyorsun," diye belirtiyorum.

Kardeşim bunu yaptığında hiç hoşuna gitmiyor.

"Ve sen de benim kadar nefret ediyorsun," diye ekliyorum, "TikTok videolarında konuşurken yemek yiyen insanların, daha fazla lokma alıp çiğnerken seni bekletmeleri çok sinir bozucu, değil mi?"

Gözlerinde bir eğlence ifadesi belirliyor.

“Konuşurken gülümsemeni duyabiliyorum,” diyorum. “Beyzbol şapkalarımın hepsinin bir zamanlar senin olduğunu ve beni aradığını çok seviyorum.” Duraksıyorum. “Ya da eskiden arardın.”

Belki o yanımdayken bunların hepsini fark etmedim—ya da onu ne kadar özleyeceğimi anlamadım—ama onu her zaman sevdiğimi biliyordum. O ve Kade asla tek bir kişi olmadılar. İkisi birden ya da hiçbiri değildi. Her zaman birbirinden ayırt edilebilirlerdi. Hunter'a ihtiyacım var.

“Sanki hep bir şeyin peşindeyim.” Evimi ve okulu düşünerek başımı sallıyorum. “Pistteki diğer arabalar. Yoğun programları olan anne babam. Okul...” Gözlerine bakıyorum. “Çocukken uyandığımda yanımda uyuyor olurdun. Gecenin bir noktasında ortaya çıkardın. Kendimi hiç istenmeyen biri gibi hissetmedim. Bir odaya girdiğinde beni arardın.” Sesimi alçaltıyorum. “Beni.”

Annem ve babam beni seviyor ama onlar önemli değil. O gittiğinden beri onu çok özlüyorum.

Yüzüne bakıyorum, sağ gözünün sol gözünden daha çok bana odaklandığını görüyorum, çünkü kızgın kalmak istemiyor ama bunu başarmak için çok çabalıyor.

Çenesi, on iki yaşındayken olduğundan daha köşeli görünüyordu.

Kaşlarının biraz daha koyulaşmış olması. Alt dudağının hatırladığımdan daha dolgun olması. Ona uzun uzun bakıyorum.

Eskiden onun hakkında her şeyi biliyordum. Şimdi ise çok şey kaçırmış gibiyim.

Kızları öptü. Biliyorum, öptü.

Okulda ona çok bakıyorlar.

Kız arkadaşlardan haberdar olmalıyım, değil mi? Bunlar bana onun anlatması gereken şeyler çünkü yakınız. Ya da eskiden öyleydik.

Onun kim olduğunu, ne zaman ve ne kadar uzağa gittiğini bilmeliyim. Onun hakkında her şeyi bilmeliyim.

Çenemi sıktım. O patenli restorandaki kızlar ona sanki ben orada durmuyormuşum gibi baktılar. Yani, benim iznime ihtiyaçları yok elbette, ama ben sadece...

BENCE...

Bu tıpkı...

Bu sadece...

BENCE...

Hiç hoşuma gitmiyor.

Kelimeler boğazıma kadar geliyor ama onları düşünmekten bile, hele ki söylemekten, çok korkuyorum. O benim.

Dişlerimi sıkıyorum.

Yazdan kalma bronzluğu boynunu ve göğsünü hala altın rengi yapıyor, ellerindeki ve kollarındaki damarlar derinin hemen altından belirginleşiyor. Kasları şimdi daha büyük çünkü yazı bu sezon sahada Kade ile karşılaşmaya hazırlanarak geçirdi.

Parmakları hâlâ aynı; bir sanatçınıninki gibi uzun.

Sanırım bu, onların futbol topunu iyi tutmalarını da sağlıyor.

"Yüzlerce kez aynı yatakta uyuduk, birlikte banyo yaptık," diye kendi kendime gülüyorum. "Uyanık olduğum saatlerin çoğunu herkesten çok seninle geçirdim. Tüm geçmişimde sen varsın, Hunter."

"Tarih..." diye mırıldandı. "Evet."

Sanki bunu kötü bir şey kastetmişim gibi söylüyor.

Kalbim sızlamaya başladı, ama o ayağa kalktı ve bana baktı. "İşler değişti, Dylan. Artık arkadaş olamayız."

"Neden?" diye soruyorum ayağa fırlayarak. "Hiçbir şey değişmedi."

"Her şey değişti!" diye çıkıştı. "Artık çocuk değiliz. Ne zaman büyüyeceksiniz?"

Sanki toprağa çakılıyormuşum gibi geri çekiliyorum. Ben yetişkin değil miyim? Kaçan oydu.

Gözlerimi kaçırıyorum, kot pantolonunun tekrar ıslandığını ve çıplak ayaklarının fayans üzerinde olduğunu görüyorum. Neden her şey değişmek zorunda?

Açıkta duran kemerinden sular dökülürken, beline bakıyorum. Kot pantolonunun üst düğmesi de açık. Boğazımdaki yumruyu zorla yutuyorum.

Onun beline kollarımı doladığım son zaman on altı yaşındaydım. Sadece birkaç yılda ne değişti?

"Her şeyin eskisi gibi olmasını mı istiyorsun?" diye soruyor. "Hala eskisi gibi oynayabileceğimizi mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

"Yapamaz mıyız?"

Hâlâ ağaçlara tırmanmayı seviyorum.

"Çok yaşlanmadık mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hâlâ bisiklet yarışları yapabiliriz. Sadece artık motosiklet yarışları yapıyoruz, değil mi?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Mağaraları keşfetmek mi?" diye ısrar ediyor. "Paten kaymak mı? Yüzme simitleri aramak mı? Saklambaç oynamak mı?"

"Kale mi yapalım?" diye soruyorum, gülümsemeye başlayarak. "Su balonları mı?"

Gördün mü? Tekrar işin püf noktalarını kavramaya başladı. Ona birlikte ne kadar eğlendiğimizi hatırlatacağım.

Ama sonra bana doğru bir adım attı ve uzanarak bir elini duş duvarına, diğerini de duş perdesi çubuğuna koydu, göğsü önümde açık bir şekilde duruyordu. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

"Banyo mu yapalım?" diye ekliyor.

Göğüs kafesim çöküyor. Banyo yapmalıyım...

Eskiden olduğu gibi.

Hunter'ın gözlerine dik dik bakıyorum, sabit ve sert bakışları kırılmıyor ve evin birinci katından gelen müziği neredeyse hiç fark etmiyorum.

Beni sınıyor. Pes etmemi sağlamaya çalışıyor. Beni kızdırmaya çalışıyor. Ağlatmaya, surat asmaya veya kaçmamı sağlamaya çalışıyor.

Boynumdaki nabız atıyor ama sinirlenmiyorum.

Ben koşmuyorum.

Askılı tişörtümün altında meme uçlarımda derisi geriliyor.

Ve o perdeyi kapatıp ikimizi de içeride koruma altına alırken onu izliyorum.

CHAPTER TEN

Avcı

Dudakları titriyor. "İnsanlar burada. Aşağıda."

"Evet." Gözlerimi ondan ayırmadan perdeyi açıyorum. "Parti yapıyorlar. Hem de sokakta." Sesimi alçaltıyorum. "Ama kimse içeri girmeyecek."

Boğazında bir yumru belirdi ve gözlerimi omzundan düşüp kolunun üzerinde duran pembe sütyen askısına indirdim.

"Ben sadece..." Çenesini oynatarak, "Her şeyin eski haline dönmesini istiyorum." dedi.

"Ve sana yapamayacaklarını söylemiştim." Yaklaşıyorum. "Eğer sen de öyle düşünmeseydin, çoktan soyunmuş ve yıkanmış olurdun."

Büyüdük. Her şey farklı. Onu her zaman sevdim, ama şimdi...

Bakışları önce bana, sonra aşağıya kaydı ve göğsünün derin nefeslerle inip kalktığını görebiliyordum. Onu bu işten kurtarmalıydım. Pes edeceğini biliyordum. Aslında onu birlikte duş almaya ikna etmek istemişyordum ama...

Kollarını belinde kavuşturdu, askılı tişörtünün etek ucunu kavradı ve başının üzerinden çıkardı. Gözlerini bana dikerek, meydan okurcasına küçük çenesini yukarı kaldırdı ve tişörtü yere bıraktı. Gözlerinde bir parıltı belirdi.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum çünkü kalbim hızla çarpıyor ve vücudum her gördüklerim karşısında kıpır kıpır oluyor, gözlerim yüzüne kilitlenmiş olsa bile. Dantelin pembesi, sakız gibi. Karnının ve göğsünün altın rengi teni ve çiçekli süslemeli kapların içindeki göğüsleri. Dylan'ın böyle bir şey giyeceğini hiç düşünmemiştim.

Bir tutam saç köprücük kemiğinin üzerinden, güzel tenine doğru kıvrılıyor ve sonunda gözlerimi indirip, saçın göğsünün üzerinden kıvrılmasını izliyorum; altındaki ten yumuşak ve dolgun görünüyor.

"Sıra sende," diyor.

Gözlerine tekrar bakıyorum. "Gömleğimi çoktan çıkardım."

Şimdi hafifçe gülümsedim ve hakkını yememek gerek, bana karşı koymadı. Kot pantolonunun düğmelerini açarken, pantolonunu uyluklarından aşağı doğru itmesini ve sonra duş zeminine düşene kadar biraz kıpırdamasını izlerken kasıklarımnda bir sıcaklık hissettim.

Neredeyse inleyecektim ama ağzımı kapattım ve nefesimi yavaşlatmaya zorladım, o da iç çamaşırlarını ayağıyla yana iterek çıkardı. Siyah iç çamaşırı, ince bir askıyla kalçalarının hemen altından birbirine bağlanmış, ipli bir bikininin alt yarısına benziyordu. Kafamda, elimde yırtıldığını duydum.

Bir an sürüyor, ama o öylece durunca, sonunda sıranın bana geldiğini hatırlıyorum. Fermuarımı açıp pantolonumu indiriyorum, neredeyse iç çamaşırı giymediğime pişman oluyorum. Hiçbir şey giymeyerek onu şoka uğratmaktan daha savunmasız hissediyorum. Ne gördüğüne bakmak için aşağıya bakmıyorum. Sertleştiğimi biliyorum. Kumaşın içinden büyümeye çalıştığını hissedebiliyorum.

"Daha önce hiç çıplak bir kız gördün mü?" diye soruyor bana. "Yani, Farrow ve diğer adamlarla araba yarışlarına katılanlar dışında?"

"Evet."

Gözleri titredi. "Kim?"

Başımı geriye doğru eğerek saçlarımı ıslattım. "Birincisi mi, yoksa sonuncusu mu?"

Büyük gözleri kısılıyor ve kaşlarını çatıyor. Ben de gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

Weston'ın halka açık gösterileri dışında, çıplak gördüğüm tek kişi o.

Elini arkasına uzatarak sütyeninin kopçasını açtı.

Başımı geriye doğru eğdim, kollarım güçsüzleşmişti, saçlarımı başımın üstüne doğru düzelttim ve onu izledim.

"Şu anda bir kız arkadaşın yok, değil mi?" diye soruyor bana, askıları takarken.

Omuzlarındaki askıların gevşemesini bekliyorum. Kız arkadaşım var mı? Hayır. Başımı sallıyorum.

Pembe sütyen gevşiyor ve onu çıkarıyor, göğüsleri bana doğru fıskırıyor. Nefesimi tutuyorum ve sütyen kayboluyor. Nereye gittiğini bilmiyorum.

"Kimse beni çıplak görmedi," diye fısıldıyor.

Aman Tanrım, ne kadar güzel. Pembe meme uçları şimdiden sertleşmiş, teninin kıvrımları mükemmel ve ona dokunmak için can atıyorum. Onu ellerimde hissetmek istiyorum.

Dylan orada duruyor, ıslak teninin etrafında buhar yükseliyor ve kollarını kaldırmaya başlıyor ama sonra kendini örtme içgüdüsüne direnerek tekrar indiriyor.

Onu daha önce çıplak görmüştüm ama bu, onun bunun farkında olduğu ilk sefer.

Ve o da bunu bana veriyor.

Birden suçluluk duygusuyla gözlerimi aşağı indirdim. Bütün bunlar bir oyundu. Bir blöf. Bunu bana vermemeliydi.

Ama gerektiğinde asla kaçmaz. Dylan çocuksu, asi ve sinir bozucu, ama saf bir insan. Ne görüyorsanız o, ve o sadece hepimizin mutlu olmasını istiyor. Yaptığı hiçbir şey kötü niyetten kaynaklanmıyor. Üzerindeki kıyafetlerini bile size verirdi.

Şu an onunla uğraşmamalıyım.

Ama ben ayrılmak istemiyorum.

"Arkanıza dönebilir misiniz?" diye sordum ona.

O da öyle yapıyor ve ben de üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını çıkarıp ona doğru yaklaşıyorum ve bir santim kadar yakına kadar duruyorum. Külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor ve kıyafetlerimiz unutulup etrafımızda su kaynamaya başlayınca, kalçalarına ve ona duyduğum arzuyla zonklayan penisime bakıyorum.

"Üzgünüm, hiç banyo oynucağım yok," diye şaka yapıyorum.

"Evet."

Sadece bir mırıltı ama duyuyorum ve ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor. Hafifçe gülüyorum. "Ciddi misin?"

Onun vibratörü mü var?

"Ciddi söylüyorum," diyor. "Su geçirmez. Aro ile bir gece rom içip kafayı bulmuşken internetten aldık."

Elini uzatıp tabağa yeni bir sabun aldı. Sabunu ondan alıp, yıkama bezini ıslattım ve sabunladım. İkisini de omzunun üzerinden ona uzattım, onu kendim yıkama isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

"Daha açmadım bile." Bana sırtını dönmüş bir şekilde, bezi yavaşça göğüslerinin üzerinde gezdirmeye devam ediyor. Ben de omzunun üzerinden ona bakıyorum.

"Postayla geldiğinde çok gerildim," diye fısıldıyor. "Kutunun üzerinde 'Dev Titreşimli Penis' yazacağını sandım."

Kasıklarındaki ağrıya rağmen kıkırdıyorum. Babası bunu hiç iyi karşılamazdı. Elinden sabunu alıp göğsüme sürmeye başlıyorum.

"Henüz evde kimse yokken deneme fırsatım olmadı." Sabunlu parmakları göğüslerini ovduktan sonra karnına doğru kaydı. "Onu çeyiz sandığıma sakladım."

"Çeyiz sandığınız..."

Bunu hatırlıyorum. Yatağının ayak ucunda duran ve hayallerini saklayan kocaman bir hazine sandığı. Eskiden kızlar, evlendiklerinde kocalarıyla birlikte bir yuva kurmak için oraya eşyalar koyarlardı. Nevresimler, porselenler, aile fotoğrafları.

Tatum Brandt'ın kızı Dylan'a bunu yapması hiç öğretilmemiştir. O bunu sırlarını saklamak için kullanıyordu. Ünlü hayranlarının fotoğrafları, Dylan on üç yaşındayken annesinin hastanedeki terfisini çalan doktorun arabasından söktüğü bir Mercedes kaput süsü ve ebeveynlerinin asla öğrenmediği ilk motosiklet kazasında kolunu sıyırdığı için bir Ziploc poşetinde sakladığı kanlı bandajlar...

Ayrıca gitmek istediği yerlerin resimlerini, arkadaşlarıyla sınıfta birbirlerine verdikleri notları ve anne babasının çok sevdiği köpekleri Madman'in küllerini de sakladı. Onların onursal "ilk doğan çocuğu".

Şu an içinde ne sakladığını bilmiyorum. Yani, seks oyuncağı dışında.

"Aro, vibratörle yaşanan orgazmın parmaklarımla yaşanan orgazmdan on kat daha iyi olduğunu söylüyor," diyor bana. "Umarım doğrudur."

Sabun elimden fırlayıp yere düştü. Aman Tanrım, Dylan. Kalbim göğsümden bir delik açacak gibi atıyor. Bu da neyin nesi?

Evdeki odasında, yüzlerce kez yattığım yatağında onun görüntüleri zihnimde canlanıyor ve terlediğimi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ama burada nefes alamıyorum.

"Şimdi geri dönebilir miyim?" diye soruyor.

Kıvrınmaya başladı ama ben aramızdaki mesafeyi kapatıp göğsümü sırtına bastırarak onu durdurdum.

Ne yazık ki, sadece göğsümün ona baskı yapmasıyla kalmıyor, o da donup kalıyor.

Titriyorum. Kahretsin. Bunu görmesini istemiyordum ama kesinlikle hissediyor.

"Sertleştin mi?" diye soruyor usulca.

"Evet."

Dönmek üzereymiş gibi hafifçe kıpırdanıyor ama dönmüyor. Şampuanı alıp birazını başının üstüne, sonra da kendi başıma sıkıyorum.

"Bunu fazla abartma," diyorum ona. "On sekiz yaşımdayım. Her zaman zor oluyor."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Görebilir miyim?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, onu birkaç adım geriye doğru çekiyorum ve duşu kullanarak saçlarını köpürtüyorum. İki elimle de saç derisini ovuyorum.

Beni daha önce kimse görmedi. Onun ilk göreceği kişinin benimki olmasını isteyip istemediğinden de emin değilim.

"Dört yıl önce, bir hafta boyunca kar tatili yaşadığımızı hatırlıyor musun?" diye soruyor, ben ovarken başını çevirerek. "Sanırım Şubat ayında idi?"

"Hatırlıyorum." Dört gün üst üste okul tatilimiz vardı. Ağaçlar devrilmişti, kırsal kesimdeki bazı evlerin elektriği kesilmişti.

"Bundan nefret ettim," diye yakınıyor. "Okuldan fazladan izin almak sadece o günleri telafi etmemiz gerektiği anlamına geliyordu, bu da yaz tatilimizden çalacaktı, ama..." Duraksıyor. "Daha da önemlisi, kardan bıkmıştım. Çok soğuktu. Her yer sürekli ıslaktı. Dışarıda kimse olmadığı için dünya ölü gibiydi."

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım, o yıl ne kadar sıkıldığını belirsizce hatırladım. Dışarıda olmak umurumda bile değildi. O ve Kade'nin ikisi de rüzgarı hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Benim değil.

"Her yer griydi," diye devam ediyor. "Bacalardan çıkan gri duman. Yağlı arabalardan ve lastiklerden yağan gri kar. Yüzmek istedim. Bisikletlerimize binmek istedim. Mahalledeki babamın mangalının kokusunu almak istedim."

Onu biraz geriye doğru çekerek başını geriye doğru yönlendirdim ve saçlarını duruladım. Köpüklerin kalçalarından aşağı, uyluklarına doğru akışını izledim.

Dudaklarımı saçlarına indirip gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin.

"Yani bana söyledin," diye devam ediyor, benim ne kadar tahrik olduğumun farkında olmadan. "Bana 'onu güzel yapmamı' söyledin."

Ne dedim ben?

Şöyle devam ediyor: "Neredeyse her şeyde güzellik bulmanın bir yolu olduğunu söylemişsiniz. Sevdiğim şeyleri düşünüp, onları bakış açıma

uygulamak. Bana çekici gelen bir şekilde çerçevelemek."

Evet, bunu söylemişim, değil mi?

"Geceyi ve yatak odamın penceresinin dışındaki ağacı, esintide çıkardığı sesleri çok sevdiğimi belirttiniz," diyor, "ve gizlice dolaşmayı ve yeni şeyler görmeyi sevdiğimi hatırlattınız."

Evet, on dört yaşına geldiğimizde Dylan hakkında her şeyi biliyordum.

Ellerimi saçlarında gezdirerek kalan sabunu düzelttim.

"Ve sonra o gece beni gizlice evden çıkardın." Sesi sanki gülümsüyormuş gibi geliyor. "Beni Blackhawk Gölü'ne götürdün ve karda uzanırken babanın Jägermeister'ından yudumlar aldık. Gece gökyüzüne uzanan çıplak, siyah dalların arasından esen kış rüzgarını dinledik. Yazın hiç fark etmediğim, çünkü sadece yaprakların hışırtısını veya kuşların şarkılarını duyduğum ağaçların gıcırdama sesini duydum." Başını öne eğiyor, ellerindeki sabunu yavaşça siliyor. "Ama kışın onlar yok olduğunda, buz sarkıtlarının sesini duyabiliyorsun. Ay ışığında nasıl parıldadıklarını ve sessizliğin ne kadar korkutucu olduğunu görebiliyorsun."

Bunların hiçbirini ona anlattığımı hatırlamıyorum. Sanırım Jäger iyi bir fikirmiş sonuçta.

"Ya da bakış açımı değiştirmek için sadece gülümsememi söyledin," diye ekliyor. "Gülümsersen, bir şeye zaten daha güzel olduğunu, çünkü ona şefkatli gözlerle baktığını söyledin."

Kesinlikle o yaşlardayken benim de söyleyebileceğim tuhaf bir şeye benziyor.

"O zamanlar neden sürekli kulaklık taktığınızı anlamaya başladım. Müzik de şeyleri güzelleştiriyor."

Ellerimi yavaşça saçlarının üzerinde gezdirdim. Babam, kulaklıklarla dünyayı dışladığım için sürekli beni eleştirirdi.

Ancak...

"Uzun zamandır kafanda güzel bir şey yaratmayı çalışıyordun, değil mi?" diye soruyor bana. "Ve işe yarıyordu, ta ki artık yaramayana kadar."

Boğazımda bir yumruk düğümlendi.

Haklı.

O zamanlar ne yaptığının farkında bile değildim, ta ki o şimdi söyleyene kadar; ama kulaklıklar etrafımdaki dünyayı sevmeme yardımcı oldu. Ruh halimi düzeltti. Onlara çok ihtiyacım vardı.

Ancak sonunda bunlar da yeterli olmadı. Ayrılmak zorunda kaldım.

Yüzünü biraz çeviriyor. "Şimdi dönebilir miyim?"

Hâlâ sertim.

"Gözlerin şefkatli olacak," diyor neredeyse fısıltıyla ve benim onu görmemden dolayı onun da gergin olduğunu anlıyorum.

Kolunun üst kısmından tutarak onu bana doğru çevirdim.

Gözlerimiz buluştu, ama uzun sürmedi. Bakışları göğsüme doğru kaydı ve yaklaştıkça ben de daha çok sertleştim.

Dudaklarını yalıyor ve derin bir nefes alarak beni inceliyor; bedenlerimiz arasındaki birkaç santimlik mesafede, onu içime çekiyorum. Acele etmiyorum çünkü o bana izin veriyor.

Göğüslerinin üzerinde su damlacıkları vardı, ter gibi görünüyordu ve belinin kıvrımının elimi mükemmel bir şekilde saracağını biliyordum. Bakışlarımı düz karnına ve bacaklarının arasındaki ince tüy şeridine indirdim.

Kaşlarımı çatıyorum.

Öyle uzamaz. Ağda yaptırıyor. Neden?

Annem, bu zorluklara sadece babamın hatırı için katlandığını defalarca dile getirdi.

Ama ben rahatlıyorum. Kimsenin onu çıplak görmediğini söylüyor, bu yüzden bir erkek arkadaş için olmadığını biliyorum.

"Hiç mastürbasyon yapar mısın?"

Gözlerimi tekrar onun gözlerine diktim, sorusunu anlamaya çalışıyordum.

Mastürbasyon mu? Hiç mastürbasyon yapıyor muyum? Şaka mı yapıyor?

Kaşımı kaldırdım, o da kendi kendine gözlerini devirerek kıkırdadı. "Yani, ne sıklıkla mastürbasyon yapıyorsun?"

Çenemi ovuşturarak gülüyorum. "Ç...çok," diye yanıtlıyorum sonunda. "Ya sen?"

Yanakları kızardı ve utangaç bir şekilde başka yöne baktı. "Çok sık."

Göğsüm yüzlerce lanet olası duyguyla dolup taşıyor. Bunu konuşuyor olmamıza inanamıyorum.

Duvara döndü, ayağını çıkıntıya dayadı ve jiletini alıp bacağına tıraş etti. Gözlerimi kalçalarının kıvrımından, biçimli uyluğundan, vücudundan aşağı akan sudan alıyordum. Bana baktığımı fark etti, bakışları tekrar penisime kaydı. Ağzını açtı, bana baktı, kapattı ve sonra tekrar açtı. "İzin verir misin...?"

Ama sorusunu tamamlamıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Başını salladı ve tekrar başka yöne baktı. "Hiçbir şey."

Ne soracaktı ki? Ona dokunabilir miydi?

Gözlerimle vücudunu tekrar süzdüm. Saçını yıkamama izin vermişti. Belki de kendine dokunmasını izlememe izin verir.

"Ne?" diye soruyor.

Yukarı bakıyorum, bana baktığını fark ediyorum. Buradan çıkmam lazım. Perdenin askısındaki havluyu alıp perdeyi açıyorum. "Hiçbir şey yok."

Havluyu belime sarıp dışarı çıkıyorum.

Duşunu bitirip vanayı kapatıyor ve peşimden çıkıyor. "Bu gece yapacak mısın?" diye soruyor.

"Ne?"

Cevap vermiyor ve ben ona bakıp bekliyorum. Gözlerinde yaramaz bir ifade beliriyor ve tekrar havluyla örtülü olan cinsel organıma bakıyor.

"Kendini fazla beğenme," dedim ona, raftaki tek diğer havluyu alıp uzatırken.

Mastürbasyon yapmak istiyorum. Hem de çok. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

Gülümsüyor, şansını denemek için yeterince mutlu.

"Kolyeyi aldın mı?" diye soruyorum.

Başını salladı ve havluyu vücuduna sardı.

"Kapılarınızı kilitleyin, anladınız mı?" Dikkatini toplaması için çenesini çimdikledim. "Bu sokakta her yerde gözler var, güvenliğiniz için gözetliyorlar, ama bu eski dostlarınızın size saldırmayacağı anlamına gelmiyor."

Farrow onları durdurmaya çalışacak, ama bayılmışsa olmaz. Kapıyı kilitlemeli ve tetikte olmalı.

Telefonumu lavabonun üzerinden alıp kapıyı açmak için döndüm, ama o araya girdi. "Senin evinde kalabilirim," dedi.

Omzumu çevirip ona bakıyorum, midemde bir sıcaklık hissediyorum. Benim evimde daha güvende değil.

Gözlerimi kısarak, "Sen burada kal," dedim.

Omuz silkiyor ve ben de kapıyı açıp onu içeriye doğru itiyorum.

"Buraya geldiğimde dolapta birkaç erkek eşofman altı vardı. İsterseniz onları verebilirim," diye teklif ediyor.

“Evet.” Koridora doğru, odasına doğru onu takip ediyorum. Havluyla dışarı çıkmak istemiyorum.

Ama daha üç adım atmışken ona çarptım.

"Dylan, ne yapıyorsun?"

Koridorda durdu ve ben de onun bakışlarını takip ederek aşağıdaki birinci kata baktım.

Farrow, Calvin ve Constin, ellerinde biralarla lobide duruyorlar; etraflarında müzik çalarken konuşan ve gülen diğer öğrenciler var. Ama Calvin telefonunu kaldırıp video çekerken neredeyse herkesin dikkati üzerimizde.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Dylan'ı koridorun karşısına, odasına doğru ittim, sonra da tırabzanın etrafından dönüp hücumla geçtim.

"Sil onu," diye çıkıştım.

İnsanlar telaşla kenara çekiliyor, kızlar çığlık atıyor, bazıları kıkırdıyor Calvin aceleyle yazarken. "Bir dakika..." diye mırıldanıyor.

Onu duvara doğru ittim ve o da ellerini teslim olurcasına havaya kaldırarak paylaşımlarını tamamladı.

“Şu lanet telefonu bana ver.” Telefonu elinden kapıp güç düğmesine bastım ama kilidi açmak için bir şifre vardı. Ona öfkeyle baktım ve telefonu göğsüne sertçe çarptım. “Harika. Çok teşekkürler.”

Eminim en az bir kişi ekran görüntüsünü almıştır.

İki saniye içinde telefonum titremeye başladı ve Farrow güldü. "Kade mi arıyor?"

Aşağıya bakıyorum ve Hawke'un adını görüyorum. Hayır. Daha da kötüsü. Fotoğrafı çoktan görmüş—Dylan ve benim yarı çıplak bir şekilde banyodan çıkarken çekilmiş bir fotoğraf—ve eğer o kafamdaki her bir saç telini yolmazsa, babası yolacak.

“Haydi!” diye bağırdım. “Herkes dışarı!”

Farrow, herkes sokağa dökülürken arkadaşlarına yaslanarak kıkırdadı.

"Evet, eğlenmenize sevindim!" diye karşılık verdim ve kapıyı arkalarından sertçe kapattım.

Onlar sadece daha yüksek sesle gülüyorlar.

Telefonum sürekli çalıyor.

Direksiyonu bir elimle tutarken, ekranı kaydırıyorum ve diğ er elimle amcam Jax'in ikinci aramasını görmezden geliyorum.

Hawke aradı ve mesaj attı, annem aradı ve Korsanlardan bir sürü mesaj aldım. Kade'den hiçbir Şey yok.

Jared'den ise hiçbir yanıt gelmedi.

M kemm l. Bu, hâlâ uyuyor olduğu ve olup biteni kaçırdığı anlamına geliyor.

Evde insanlar varken onunla duş alacak kadar aptal olmamalıydım. Sadece ikimiz olmalıydık.

Bir dahaki sefere öyle olacak.

Ama bunu tekrar kaldırıabilir miyim bilmiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onu ellerimle görmek istiyorum. Tanrım, o çok güzel.

Fall Away Lane'de yavaşça ilerliyorum; sundurma ışıkları ve sokak lambaları, ağaçlardaki güzel turuncu, kırmızı ve sarı yaprakları sergilemek için yanıyor. Yeşil  imenler,  i ek tarhları ve küçük sebze bahçeleri, havayı otların ve par  mlerin kokusuyla dolduruyor ve tertemiz oluktan hafif bir su akıntısı akarak kanalizasyona boşalıyor.

Falls bölgesinin bazı kısımları o kadar temiz değil, bazı kısımları daha zengin. Çocukluğumda evimi çok sevsem de, Dylan'ın mahallesini hep biraz kıskanırdım. Sadece bu evlerin sitcomlardaki evlere benzemesinden değil, aynı zamanda yan komŐunuzun veya birkaç ev ötede yaşayan arkadaşlarınızın olmasından dolayı da. İhtiyacınız olan her Şeye sahipsiniz. Tırmanabileceğiniz ağaçlar, bisiklet s rebileceğiniz sokaklar.

Bu mahalle, sonbaharda Şeker toplamak ve yazın mahalle partileri düzenlemek için m kemm l bir yerdi.

Dylan, etrafında her yerde insanlar varken büyüdü.

Evimde az önce Kade ile yemek yemiŐtim.

Bu durum, işler deėiŐene kadar harikaydı.

Dylan'ın evinin diğ er tarafındaki kaldırıma yanaŐtım ve motoru kapattım. Sürücü tarafındaki camdan dışarı bakarken,  n kapının her iki tarafında yanan fenerler ve oturma odası penceresinden gelen loş bir ışık dışında, karanlık Trent evini inceledim. Bu, mutfaktan gelen ve sobanın üzerindeki küçük lambadan yayılan ıŐıktı.

Jared'ın eski Mustang Boss 302'si garaj yolunda duruyor. Tek arabası değil ama yine de en sevdiği. Görünür bir yerde olmasını seviyor.

Sokağı her iki yönde de kontrol ettikten sonra arabadan indim ve karşıya doğru koştum. Kaldırıma atlayıp sağa, evin yan tarafına doğru yöneldim, ön kapıdan kaçındım. Hızımı artırarak Dylan'ın evi ile Hawke'ın evi arasındaki ağaca doğru koştum, iki dev sıçrayışla gövdeye tırmandım ve ilk kalın dala atladım. On metre daha yukarı tırmandım, Hawke'ın karanlık yatak odası penceresine baktım. Clarke Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi ve yurtlarda kalıyor.

Ama Dylan'ın ona ihtiyacı olursa, o da yakında.

Dylan'ın yatak odasının Fransız kapılarına doğru, ters yöne doğru adım atıyorum, destek için başımın üstündeki dala tutunuyorum. Neredeyse tüm hayatımız boyunca bu ağacın etrafında dolaştık. Dalları budandı, nesiller boyu sincaplar yaşadı, fırtınalardan, hatta beş yaşındayken bir kasırgadan bile sağ çıktı ve Dylan'ın anne babasının da yatak odaları arasında bu ağaçla büyüdüğü bir dönemde, aralarında çıkan bir tartışma sonucu neredeyse kesilmekten kurtuldu.

Ama her yıl yapraklar bolca çıkıyor ve tek bir dal bile kırılmıyor. Sanırım Jared ve Jax, sırf ağacı korumak için evlerin mülkiyetini ellerinde tuttular.

Dylan'ın her zaman açık olan Fransız kapılarını açıyorum ve korkuluktan atlayıp içeri giriyorum. Ağır ayak seslerimin evin içinde yankılanmasını duyunca irkiliyorum. Bir an durup dinliyorum.

Birkaç saniye sonra ve yatak odasının kapısının altından koridor ışığının yanmadığını görünce, eğilip çeyiz sandığını açtım.

Gülümsüyorum, hâlâ bir yığın dergi görüyorum ama artık ünlü hayranlıkları yerine motosiklet dergileri var. Onları kaldırıyorum ve altlarında bir kutu ıvır zıvır buluyorum: Annesinin onu Fransa'ya götürdüğü zamandan kalma Euro paraları, muhtemelen kendisinin bile neye ait olduğunu hatırlamadığı birkaç anahtar ve neredeyse dolu bir parfüm şişesi.

Masasında eskiden kullandığını bildiğim bir kar küresi var, bir sürü kitap görüyorum ve yığını kaldırdığımda, altında tutkulu bir kucaklaşma içinde yakalanmış bir çiftin resminin olduğu bir ciltsiz kitap kapağı görüyorum.

Route 66'nın resimlerini içeren bir sehpa kitabını kaldırıyorum ve sonunda aradığımı buluyorum. İçinde pembe plastik vibratör bulunan şeffaf paketi elime aldığımda boğazım düğümleniyor. Gövdesi uzun ve tabanında yaklaşık yarısı kadar uzanan fazladan bir parça var. Her şey birden vücudumda olmaya başlıyor ve bu gece onunla düş aldıktan sonra

uyuyamadığım için neden buraya geldiğimi anlıyorum. Bunu onun kullanmasını istiyorum ve ilk deneyimi Weston'da, o evde yaşamak istiyorum.

Bu hafta sonu çok eğlenmesini istiyorum.

Çeyiz sandığını kapatmaya başlıyorum ama gümüş bir parıltı görüyorum ve duruyorum. Eğilip, zincirle bağlı başka bir çelik halka çıkarıyorum. Kelepçeleri kaldırıyorum, Pazartesi gecesi şenlik ateşinde bahsettiği kelepçeleri tanıyorum. Birkaç hafta önce Farrow ve diğerleri Kade'in İntikam Gecesi'ndeki partisine baskın yaptığında ona ve Kade'e taktığım kelepçeler.

Onları sakladı.

Anahtar hâlâ bende.

Onları ve seks oyuncağını alıp sandığı sessizce kapatıyorum.

Her şeyi tek elimde tutarak Fransız kapılarından dışarı tırmandım ve kapıları arkamdan kapattım. Arkamı döndüğümde, aniden Hawke'un penceresinde bir ışık ve bir kız gördüm.

"Demek sen Hunter'sın," diyor esmer kadın.

Hawke'un eski odasından bana bakarken, ellerini başının üzerindeki pencereye dayayarak biraz eğildi. İçeriye göz attım, yumuşak gri tonları ve yatakta tüylü bir yastık gördüm.

"Aro Marquez," diyorum, elimde hâlâ pembe, plastik bir penis olduğunu fark ederek.

Sanki gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

Hawke'un kız arkadaşının, lise eğitimini tamamlayana kadar küçük erkek ve kız kardeşiyle birlikte ailesinin yanında yaşadığını unutmuşum. Dylan haftalar önce bana onun hakkında mesaj atmıştı.

"Mace nasıl?" diye soruyor bana.

"Korkutucu."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Hâlâ mı?"

Bir kez başımı salladım.

"Peki ya Codi?"

Ağaç gövdesinden aşağı doğru inmeye başlıyorum.

"Durum çok iyi değil ama herkes onun arkasında," diyorum ona.

"İyi."

Codi'yi sorması çok hoş bir davranış. Çocuğun pek fazla güvenliği yok ama herkes onun için orada oluyor.

Duraksadım ve ona baktım. "Kade olmadığımı nereden bildin?"

Gözlerime bakıyor, gözlerinde yaramazlık parıldıyor. "Şarj edilebilir." Elimdeki vibratöre çenesiyle hafifçe vuruyor. "İstersen önceden şarj edebilirim."

Not edildi.

Yere çömelip arabaya doğru koştum, oyuncağı ve kelepçeleri yolcu koltuğuna fırlattım. Hızla uzaklaşarak yolun sonunda durdum ve sağa döndüm, ancak High Street'e geldiğimde Weston'a doğru geri dönmedim.

Yanından geçip, yol otoyola dönüşene kadar ilerlemeye devam ediyorum; o eski tanıdık yol, içimde heyecan ve korku arasında bir duygu uyandırıyor.

En sevdiğim çam ağacının, dalları anne babamın oturma odasından daha geniş bir alana yayılan gövdesinin yanından hızla geçiyorum ve birkaç ay sonra kayakçıların geçeceği patikayı görüyorum. Dylan'ın veya Hawke'ın evlerinden çok daha büyük evlerin bulunduğu sessiz mahalleye hızla giriyorum ve onların mahallelerine ve samimi çevrelerine imrensem de, evim hiçbir zaman daha az sıcak hissettirmedi. Ve uzun bir süre boyunca, aynı derecede mutluydu.

Annemin ve babamın evinin giriş yolunun sonundaki fenerlerin titrediğini görünce, arabayı kenara çekip motoru kapatıyorum.

Arabadan inip karşıdaki, babamın ve çocuklarının büyüdüğü eve bakıyorum. İkinci katta bir ışık kısılıp tekrar aydınlanıyor, muhtemelen A.J. televizyon izliyor, alt kattaki odalar ise ışıltı ışıltı parlıyor.

Kade'nin kamyoneti garaj yolunda park halinde. Eskiden bizimkisiydi ama hep onundu. Annemle babam muhtemelen evdedir ama arabalarını garaja koyarlar.

Telefonumu çıkarıp kardeşimi aradım.

Telefon üç kez çaldı ve benden kaçınacağını düşündüm, ama sonra hat açıldı.

Hiçbir şey söylemiyor.

Ben de öyle düşünmüyorum. Bir an için.

Konuştuğumda sesim sakın oluyor. "Bu akşam sizi göremediğimiz için üzgünüz," diyorum ona.

"Sorun değil." Sesi sakın ve samimi. "Meşguldünüz."

Bekliyorum. Kade neredeyse her zaman küstah. Sözleri ve ses tonuyla her zaman üstün olduğunu belli ediyor.

Şimdi, gençken olduğu gibi konuşuyor. Eskiden bodrumda battaniyelerimizle çadırlar kurar, ikimiz birlikte süper kahraman aletlerimiz

üzerinde çalışırdık.

Dokuz kişiydik. Ama harikaydı.

"Arkadaşlarınızın bu akşam okulda yaptıkları yüzünden Dylan'ın başının belaya girmemesi için babanla konuşmalısın."

"Gerek yok," diye yanıtlıyorum. "Farrow halletti."

"Yeşil Sokak."

"Evet."

Söylentilere göre, Weston'ın çetesinin gerçek lideri Shelburne Falls'lu bir polis memuru ve Farrow da onun kulağına yakın. Polis bunu Rekabet Haftası'nın saçmalıklarına bağlayacak.

Ama korsanlar geliyor. Kade beni uyarmayacak. Beni kışkırtmayacak. Sadece gelecek.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum çünkü futbol maçı daha önemli, ama onu görmek istiyorum. Onu görmek istiyorum.

Tam o sırada yatak odasının penceresinde bir figür belirdi ve dışarıda olduğumu bilip bilmediğinden emin değilim, ama karanlıkta beni görebileceğinden şüpheliyim.

"Biliyorsun," diyor. "Bunu duşta yaptığını hayal edemiyorum."

Gözlerimi kırıp bir an aşağıya baktım. Birkaç dakika boyunca Calvin'in paylaştığı resmi unutmuştum.

"Aslında etkilendim," diyor bana. "Ben hep, önce şık bir otel odası ayarlayıp, çiçekler verip, sonra da ütülü çarşafı üzerinde iki dakikalık monoton bir misyoner pozisyonunda sevişileceğini düşünürdüm."

Pencerede duran karanlık silüetini izlerken, gece havasını içime çekiyorum. Yavaşça. Ve istikrarlı bir şekilde.

"Çok güzel, değil mi?"

Sesi alaycı bir tona bürünüyor.

"Konuşmaya başladığında onu unutmak kolay," diye takılıyor, "ama çağrıldığında her zaman geliyor. Dylan'da en çok sevdiğim şey bu."

Sıkıca ısıyorum.

"Bu arada kelepçeler için teşekkürler." Neredeyse sırtıttığını duyabiliyorum. "Eğlenceli bir geceydi."

Yalan söylüyor.

Ama kelepçeleri çıkarmadı.

"Bana inanmıyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Ona o gece kendi yatağında uyuyup uyumadığını sor. Bakalım ne diyecek."

Telefonu yumruğumla sıkıyorum.

"Ona sor," diyor bana tekrar.

CHAPTER ELEVEN

Dylan

Gözlerimi birden açtım, kalbim bir an duracak gibi oldu.

Yatak odamın tavanına donakalmış bir şekilde bakıyorum.

Yemin ederim yukarıda mobilyaların hareket ettiğini duydum.

Gözlerimdeki uykuyu silerek pencereye baktım ve dışarıdaki ağacın rüzgarda çılgınca dans ettiğini gördüm. Dalları sallanıyor, yaprakları uçuşuyordu; birkaç turuncu yaprak havaya uçuyordu.

Üst kattaki zemin gıcırıyor ve ben kısa, hızlı bir nefes alıyorum. Sonra o sesi tekrar tekrar duyuyorum.

İleri geri.

İleri geri.

Sandalye sürekli sallanıyor ve ben nefes veriyorum. Ama omurgamdaki ürperti geçmiyor. Beni uyandıran ses bu değildi. Sanki yerde bir şey çekiliyordu. Sadece iki saniye sürdü ama ağır bir sestti. Farklıydı.

Telefonum çalıyor ve şöyle bir baktığımda annemin aradığını görüyorum. Telefonu alıyorum ve bir sürü bildirim olduğunu fark ediyorum.

Aro'dan gelen bir mesajı açıyorum.

Doğum günün kutlu olsun! Bu gece Weston'a gelebileceğime bahse girelim mi?

Derin bir nefes alıp gülümsüyorum. Bugün Perşembe. Doğum günüm. Gerçekten, nasıl unuttum?

Bu yüzden annem arıyor. Onu sesli mesaja yönlendiriyorum ve kısa bir mesaj yazıyorum.

Okula gitmem lazım! Bana iyi geceler! Yakında görüşürüz. Seni seviyorum!

O da şöyle cevap veriyor: "Doğum günün kutlu olsun! Hediyelerinden biri banka kartında. Keyfini çıkar."

Yaşasın, para! Teşekkürler. Yakında görüşürüz.

Okuldan sonra, diye ısrar ediyor. Seni özledik. İyi günler! Unutma, artık hapse girebilirsin, o yüzden dikkatli ol.

Burnumdan bir ses çıkardım. Yatakta doğrulup telefonumu yere koydum ve kalkmak üzereydim ki tereddüt ettim, bir dakika daha tavandan gelen sesleri dinledim.

Ağaç sallanıyor ve çatı katından duyduğum tek ses sandalyenin sesi.

Yukarıda kimsenin olmadığını biliyorum. Eğer bir tehlike olsaydı, dün gece ben savunmasızken olurdu.

Ama ben huzurlu bir şekilde uyudum.

Yarı barışçıl bir şekilde.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve ne kadar uğraşsam da bunu engelleyemiyorum. Yanaklarım kızarıyor.

Doğum günüm için gerçekten ne istediğimi biliyorum.

Onu hissetmek istiyorum. Salı gecesi o kadar sertti ki, ona bakmadan duramadım ve sonrasında kendime dokunmaya çalıştığım her seferinde onu görmeye devam ettim. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, içim patlamak üzere. Hunter.

Dün gece ve önceki gece Hunter hakkında hayaller kurdum.

Dün benimle pek konuşmadı. Okuldan önce ve sonra antrenmanı vardı ve öğle yemeğinde ortalıkta yoktu. Yaptığımız şeyden dolayı kendini garip hissettiğinden ve benimle yüzleşmek istemediğinden endişelendim, ama sonra beşinci dersten önce benimle uğraşan bir çocuğu dolaplara itti ve sonra elimi tutup beni sınıfa kadar götürdü. Normalde bu tür "zor durumdaki bir kızı kurtarma" olaylarından hoşlanmam; ama Tanrım, çok etkileyiciydi.

Şimdi vücudunun nasıl göründüğünü biliyorum. Bütün vücudunu.

Mastürbasyon yaptığım her seferinde, yüzü olmayan fantezilerle oldu. Belki bir arabadayızdır ya da gece yarısı odama gizlice girmiştir, ama kim

olduğunu asla bilemedim. Saçını veya kıyafetlerini gördüm, ama yüzünü asla.

Şimdi ise Hunter üzerimde. Ağzı boynumda. Vücudu çarşafların altında. Karşılaştığımızda yüzümden her şeyi anlayabileceğinden endişeleniyordum, ama onu hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Her zaman sert davrandığını söyledi; bunu fazla abartmamak gerektiğini belirtti.

Ama dün gece bana karşı sert davrandığı ilk gece değildi.

Bunu daha önce de fark etmiştim.

"Hayır, hayır, hayır!" diye ciyakladım ve PS5 kumandasını tıpkı araba kullanır gibi onun alanına doğru yönlendirdim.

Hunter, kollarımın ve bedenimin onu sarmasına rağmen, gülerek ve arabasını pistte tutmaya ve gözlerini televizyon ekranında tutmaya çalışarak geri çekiliyor, ben de yanında zıplayıp duruyorum.

"Bu sefer kazanmana izin vermeyeceğim!" diye bağıyor.

"Kazanmama izin ver?" diye homurdanıyorum, yan yana yarışırken ekrana kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Kazanmama izin ver?"

Caruther'ların bodrum katında hoparlörlerden YONAKA çalışıyor ve anne babamız, Madoc ve Fallon'ın bugün Kade ve Hunter'ın on beşinci doğum günü için düzenlediği barbeküden sonra margarita içerek dışarıda keyif yapıyorlar. Yazları çok seviyorum. Babam bunu asla yüzüne söylemez ama amcam Madoc'un ızgara yaptığı her şeyi çok seviyor.

Hunter bana doğru hamle yaparken dirseğiyle vuruyor, ben de ona karşılık veriyorum. Bir tepenin üzerinden yavaşça geçiyor ve ikimiz de sanki oyunumuza yardımcı oluyormuş gibi tüm vücudumuzu hareket ettirerek yukarı aşağı sallanıyoruz.

O virajı dönerken ben de onu takip ettim, kumandamı geniş bir daire çizerek çevirdim, ayağa kalktım ve Hunter'ın üzerine düştüm.

O bağıyor, ben gülüyorum, ikimiz de kendimi kontrol altında tutmaya çalışırken ben yarı yarıya onun bedeninin üzerinde yatıyorum. Şortum ve tişörtüm yukarı doğru kayıyor ve çıplak ayağımı yerdeki halıya saplıyorum, beni itmeye çalışırken direniyorum.

Arabasının yanından geçerken nefesim kesildi, kazanmaya çalışarak üzerine doğru hamle yapıp onu itip kakarken genişçe gülümsedim.

Ama mideme bir şey baskı yapıyor.

Hunter'ın arabası yavaşlıyor, benimki neredeyse pistten çıkıyor ve ben ona bakıyorum.

Çenesi kenetlenmiş bir şekilde ekrana bakıyor.

Biraz kıpırdandım, bir homurtu çıktı ağzımdan ve karnıma doğru kalınlaşan sert çıkıntının ne olduğunu fark edince ağzım açık kaldı. Aman Tanrım.

Aşağı bakmaya başladım ama beni itti. "Kazanma serin bitti!"

Nefes almayı hatırlamam biraz zaman aldı ama sonunda kahkaha attım ve oyuna geri döndüm. "Hiçbir şey bitmedi," dedim.

Dirseğimle ona vurdum, o da bana vurdu ve son tümseği hızla aştım, kumandamı havaya kaldırdım, zaferimi ilan etmek üzereydim.

Birlikte yere düşüyoruz, kıkırdıyoruz, ama bir anda biri beni yakalıyor.

Bir anda, Hunter'ın karşısında, kanepenin diğer tarafında, Kade'in kucağındayım. Kade ellerini kumandanın üzerindeki ellerimin üzerine koyuyor ve beni sıkıca kolları arasına alıyor.

Çıplak göğsünün sıcaklığı sırtıma geliyor.

"Hadi," diyor bana, oyunu yeniden başlatırken. "Yapalım şunu, kraliçem."

Orada oturuyorum, parmaklarının çalışmasına izin veriyorum, oda birdenbire sessizleşiyor. Hunter ekrana bakıyor, bizimle yarışıyor ama artık farklı bir şekilde. Omuzları gergin ve eklemleri bembeyaz.

"Göl nerede?" Kumandayı sertçe çevirip Kade'nin yanından hızla geçti. "Ya da Nehir, Okyanus ya da bunun adı her neyse?"

"Onu eve gönderdim," diye yanıtladı Kade, hâlâ beni kucağında tutarken. "Dylan'la takılmayı tercih ederim."

Kollarımın tüyleri diken diken oldu. Kade bazen böyle oluyor. Genellikle Hunter gibi sevecen veya oyunsever değil, ama bu yönünü gösterdiğinde sanki kıskanıyormuş gibi oluyor.

Kıskanıyor mu?

Birkaç saniye sonra Hunter kumandasını bana doğru fırlattı. Kumanda kanepeye düştü. "Al, ikiniz de oynayabilirsiniz," dedi bana, ikimize de bakmadan.

Sonra bodrumdan ayrılıyor.

Şimdi düşününce, bunun gibi birçok olay yaşandı. Yıllarca Kade'in sadece benden uzaklaşmak istediği izlenimini edindim. Sonraları bunu erkek çocukların kız çocuklarına karşı olan davranışlarına ve çocukça

şeylere bağladım ve bundan incinmemeye çalıştım, ama büyüdüğümüzde işler değişti. Bana daha çok ilgi göstermeye başladı. Etrafında olmamı istedi. Beni aralarına aldı. Hatta filmde ya da arabada yanına oturmam konusunda ısrar etti.

Ve işte o sıralarda onun ve Hunter'ın ilişkisi o kadar kötüleşti ki, aynı odada olduklarında herkes havanın ne kadar boğucu olduğunu hissedebiliyordu. Tüm enerji değişti ve ben sadece onlarla birlikte olmak istedim. Neyin yanlış olduğunu anlamadım ve hala da anlamıyorum.

Bazen Hunter'a karşı bir şeyler hissederdim—mesela özlem—ama o bunu asla dile getirmezdi ve ben de bunu düşünmekten çok utanırdım. Kade bana dokunur, beni kucaklar ve bana çok ilgi gösterirdi, ama bazen de beni tamamen görmezden gelirdi.

İkisini de özledim.

Üzerimdeki örtüyü atıp koridora çıktım, sağa sola bakındım ve tavan arasının kapısına doğru yürümeden önce sadece bir an tereddüt ettim. Kapıyı açınca, yukarıdaki pencerelerden gelen gri sabah ışığıyla aydınlanan merdivenlere doğru gözlerimi kaldırdım.

Şimdi sallanan sandalyenin sesini duymuyorum.

Yukarı çıkmayı düşünüyorum ama neredeyse anında, üşümemi üzerimden atarak kapıyı tekrar sertçe kapatıyorum.

Hayaletler beni yalnız bırakıyor. Ben de onları yalnız bırakacağım.

Bir yığın kıyafet alıp aşağıya, çamaşır makinesine taşıyorum. Hepsini içine boşalttıktan sonra, üst rafta biraz deterjan tozu bulup makinenin içine serpiyorum ve programı başlatıyorum.

Çamaşır makinesi çalışmaya başlarken uyluklarıma sürtünerek titreşiyor ve Weston'ın teşhirciliğe olan takıntısını hatırlıyorum. Uzanıp boş kurutma makinesini çalıştırıyorum ve önüne geçip kalçalarımı yavaşça makineye yaslıyorum.

Titremeler tüm vücudumu sarsıyor, eski kurutma makinesi muhtemelen olması gerekenden daha fazla sallanıyor. Ama bacaklarımdan bir karıncalanma hissediyorum ve bu tamamen hoş olmayan bir şey değil. Bacaklarımdan birini dışarı doğru çevirip biraz daha bastırıyorum ve gözlerimi kapatıp uyku şortumun içinden titremesine izin veriyorum. Klitorisim zonklıyor ve aniden gülümsüyorum.

Yukarıda telefonum çalıyor ve irkiliyorum, gözlerimi açıyorum. Kahretsin.

Kurutma makinesini kapatıp yukarı koştum. Odama koşup telefonumu aldım ve arayanın babam olduğunu gördüm.

"Baba?" diye cevap veriyorum.

"Bu sabah internette senin yarı çıplak bir fotoğrafınla uyanmamın nedenini söyleyebilir misin?" diye çıkıştı.

Farkında olmadan yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Fotoğraf... Calvin, önceki gece duştan çıkarken Hunter ve benim bir fotoğrafımızı çekti.

Babam bunu ancak şimdi görüyor. Sanırım amcalarım ve Hawke bunu ondan bu kadar uzun süre saklamak için çok uğraştılar.

Derin bir nefes verip yatağın dibinde bıraktığım havluyu kaptım. "Çünkü birileri evimde duştan çıkarken izinsiz fotoğrafımı çekti?" diye açıkladım, ses tonumdaki alaycılığı gizlemeye çalışmadan. "Baba, nerede olduğumu biliyorsun. Bu insanlar benimle uğraşacaklar."

"Benim bahsettiğim şey bu değil!"

Kulağıma batan iğne gibi hırıltısı. İrkilerek geri çekiliyorum.

"Sakinleşmelisin." Annemin sesini arkadan duyuyorum.

Ama babam onun söylediklerini hiç duymuyor gibi. "Sen havluyundaydın, Hunter da havluyundaydı!"

"Şu an, bebeğim," diye uyarıyor annem.

"Sen yerinde dur," sesi telefondan biraz uzaklaşıyor, sanki hoparlörü kapatıyormuş gibi. "Ben de senden memnun değilim. Bu kızın kaldığı insanlar kim ki, bu duruma kendi çatıları altında göz yumuyorlar?"

"Onların bunu her zaman yaptığımız gibi arabada yapmalarını mı bekliyorsunuz?"

Gülmemi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

James, sanırım annesine, "Kulaklarımı kapattığımda bile seni duyabiliyorum," diyor yüksek sesle.

Duşa doğru yöneliyorum. "Kimse bir şey yapmıyor," diye onu temin ediyorum.

Ama babam sadece "Kahretsın!" diye söyleniyor ve bir kapının sertçe kapanma sesini duyuyorum.

Muhtemelen yalnız kalmak için odasına çekildi.

Doğum günümü kutlamadı. Okula gizlice girdiğim diğer fotoğraflarla kesinlikle ilgilenmiyor.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye soruyorum.

“Yeni bir hobi bulmanı istiyorum.” Cevabı hemen geliyor. “Hırslı ve heyecanlı olmana sevindim, ama dünyayı henüz tanımıyorsun. İnan bana, ben tanıyorum ve zihnini açarsan, aynı derecede seveceğin bir düzine başka şey daha var.”

Gözlerimi kaçırıyorum, dişlerimi sıkıyorum. O bunu bir türlü anlamıyor. Ben motosikletlere aşığım. Ben yarışlara aşığım.

"Ve düzgün davranmanızı istiyorum," diye devam ediyor. "Kanıtlamanız gereken bir şey yok. Neden öyleymiş gibi davrandığınızı anlamıyorum."

Başımı sallıyorum. Bunu bana mı söylüyor? Tam şu anda mı? Hem de bir yandan bana gerçekten istediğim şeye asla sahip olamayacağım hissini vermeye çalışıyor? Her şeyi kanıtlamam gerekiyor.

"Benden ne istediğimi sormayacak mısın?" diye ısrar ediyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Çünkü elbette o mükemmel. Diğer herkes yanlış.

“Sana her zaman yalan söylemek zorunda olmadığımı hissetmek istiyorum,” diyorum ona, ama boğazıma bir hıçkırık takılıyor ve neredeyse fısıltıya dönüşüyor. “Kötü biri değilim, biliyor musun?”

Gözlerim yaşlarla doldu.

Ben oldukça iyiyim ve bunu unutmamalı. Ben de onun bana bunu unutturmasına izin vermeyeceğim.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de ona sadece, "Okula gitmem gerekiyor" diyorum.

Telefonu kapatıyorum ama zaten konuşmanın devam etmesini istemediğinden şüpheliyim. Özür dilemeyecek ya da yanlış yaptığını kabul etmeyecek ve teslim olmaya da hazır değil. Bir süre düşünmesine izin verelim.

Duşa giriyorum, bir yandan da mesajları, TikTok'u, Instagram'ı ve Snapchat'i tarıyorum; her yerde Hunter'la birlikte çekilmiş fotoğraflarımı görüyorum. Korsanlar saçmalıyor, isyancılar da hiç yardımcı olmuyor.

Telefonumu kapatıyorum. "Harika."

Dün gece duş almış olmama rağmen soyunuyorum.

Banyo buharla dolarken aynanın karşısında duruyorum ve kendime aynada bakıyorum.

Beni her zaman yanlış anlayan biri olacak. Yaptığım her şey birileri için sorun teşkil edecek.

Yapabileceğim tek şey, yapmam gerekeni yapmak. Aynaya bakarak, "Birinin düşmanı olacaksın," diyorum. "Öyleyse onların lanet olası düşmanı ol."

Duğu kapatıyorum, giyiniyorum ve Hawke'un bana verdiği tüm parayı alıyorum.

Okulun otoparkında hızlı adımlarla yürüyorum, etraftaki az sayıdaki arabaya gelişigüzel bakıyorum. Bilerek yaklaşık kırk beş dakika erken geldim, ama normalde bu saatte burada birkaç kişi daha olurdu. Atletizm ve bando takımının sabah provası var, ama etrafta kimse yok. Hiçbir ses yok. Mekan neredeyse bomboş.

Merdivenlerden koşarak çıktım ve okula daldım. Pazartesi günü keşif yaparken izlediğim aynı rotayı takip ederek koridordan hızla geçtim, merdivenlere ulaştım ve alt kata indim. Oto tamirhanesine koştum ve bir levye arayarak etrafıma baktım. Rafta bir tane görünce kaptım ve çıktım, solumdaki kapıdan içeri baktığımda boş kafesi gördüm. Adamlar bu sabah antrenman yapmıyorlar. Hmm.

Soğuk sabah havasında aceleyle basamakları tekrar çıktım, bu koşuşturma beni sıcak tutuyordu.

Kadınlar soyunma odasına sessizce giriyorum, bir sıra dolabın arasından geçerken okul çantam bacağıma çarpıyor. Seksen bir numaralı dolabın önünde durup Mace'in dolabının çelik yüzeyine elimi koyuyorum—bizimki gibi siyah. Şifreli bir asma kilitle kilitlenmiş.

Sol tarafımda koridorun sonunda bir duş var, ama etrafa bakıyorum, başka kimseyi görmüyor veya duymuyorum.

Vakit kaybetmiyorum. Levyenin düz ucunu kilidin halkasından geçirip, tüm ağırlığı ve gücümü kullanarak çekip zorluyorum, ta ki dolap kapağı açılana kadar. Ama kilidi kırdığım için değil. Bütün mandal kırılmıştı. Eyvah.

Yere düşüyor ve ben de levyeyi bırakıp içeride asılı duran ceketimi alıyorum.

Elimde tuttuğum şeyi sallıyorum ve tamamen hasarsız olduğunu görüyorum. Dün onu dolabına koyarken çok iyi bir gösteri yapmıştı.

Elbiseyi giyerken, kapının iç tarafına yapıştırılmış resimleri fark ettim. Birinde, askeri üniforma giymiş iki adamın arasında duruyordu. Diğerinde ise bir kolunda bebek, diğer elinde sigara olan bir kadın vardı. Etrafında

çim sandalyelerinde oturan insanların ortasında, bir verandada duruyordu. Kadın, Mace'den çok daha yaşlı görünmüyordu.

Kapıyı elimden geldiğince kapatıyorum ve gerisini bırakıyorum. Yaptıklarımı saklamanın hiçbir yolu yok. Denemeye de kalkışmayacağım.

Tam çıkmak üzereyken Codi'nin duştan çıktığını ve vücuduna havlu sardığını fark ettim. Beni görmeden hızla başka bir koridora geçtim.

Soyunma odasından çıkarken, içimde bir şüphe yükseliyordu. Okuldan önce spor yapabiliirdi ama içimden bir ses, duş alabileceği tek yerin burası olduğunu söylüyordu.

Onun konuştuğunu hiç duymadım ama herkes ona çok önem veriyor gibi görünüyor.

Koridorlar, solumdaki kırık pencereye branda örten bir hademe dışında hâlâ boş. Arkamı dönüp ilk dersime doğru ilerlemeye başladım, ancak Bay Bastien'in zımbalanmış kağıtlardan oluşan bir desteyi tuttuğunu ve beyaz tahtaya yazarken bir yandan da ondan okuduğunu gördüm.

Biraz dışarı çıkmayı düşünüyordum ama kapı eşiğinde durdum ve boş sınıfı fark ettim.

“Saatlerin geri alınmasına daha birkaç hafta olduğunu sanıyordum.” diye şaka yapıyorum. “Erken mi davrandım?”

Başını çeviriyor. "Bugün okuldan kaçma günü."

Sanki ben onun neyden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyor.

"Okuldan kaçma günü mü?"

Arkasını dönüp kağıtlarını masasına fırlattı. "Bu bir Rekabet Haftası olayı. Okulun çoğu dersi asıyor," dedi bana. Sonra kendi kendine gülümsedi. "Sana kimse söylemedi, değil mi?"

Kaşımı kaldırıp içeri girdim ve masama oturdum. "Ama öğretmenler hâlâ geliyorlar, değil mi?"

“Öğrenciler gelirse diye.” Eğilip fareyi kullanırken dizüstü bilgisayarına bakıyor. “Sonuçta teknik olarak hâlâ okul günü ve ebeveynleri çalışırken biz onların bakımını üstleniyoruz.”

Kot pantolonunu ve bej-mavi kareli düğmeli gömleğini inceliyorum. Kolları sıyrılmış. Ön kolları bronzlaşmış ve kalın, sanki eskiden hep masa başı bir işi yokmuş gibi.

"Burada lise okudunuz mu?" diye soruyorum.

Pazartesi günü yaptığım yorumlardan dolayı gücenmişti. İlk başta öğrencilerini savunduğunu sandım, ama sanırım pek çok kişi Weston'a

taşınmak istemiyor. Çoğu kişi olduğu yerde kalmaya mecbur.

Başını salladı. "Yaklaşık yirmi beş yıl önce."

Fırtınadan önce. Sel. O.

Şehrin en parlak döneminde o da buradaydı.

Çantamı alıp yere koydum. "O zamanlar da rekabet aynı mıydı?"

Alaycı bir şekilde, "Hayır. Herkesin cep telefonu yoktu. Her yerde kamera yoktu. Her evde haberleri yangın gibi yayacak internet yoktu ve bir sürü insanı bir araya getirecek sosyal medya da yoktu." dedi. Bana baktı ve hatırlarken yüzündeki mutluluğu görebiliyordum. "Hiçbir şey için hapse girmedin ve tek sonuç birinin ölmesi oldu. Çok daha kötüydü."

Kulağa heyecan verici geliyor.

"Birisi kameraya yakalasa hapse girmenize neden olacak bir şey yaptınız mı?" diye soruyorum.

Bana bir bakış attı ve "Evet. Ya sen?" dediğini duyunca şok oldum.

Gülümsememi bastırarak başka yöne baktım. "Haklısın."

Babam ve amcalarım olmasaydı, tutuklanabileceğim birçok şey yaptım.

Ona doğru bakarak, "Babamı tanıyordunuz," dedim.

"Onu tanıyordum," diyor. "Loop pisti yeni kurulduğu zamanlarda birkaç kez yarışırken görmüştüm."

Masasının önünden dolaşıp kenarına oturuyor.

"Onun hakkında ne düşündün?" diye soruyorum.

"İlk izlenimim, biraz şımarık bir herif olduğu yönündeydi." Kahverengi saçlarını başının üzerinden geriye doğru tararken gülümsüyor. "Şöyle düşündüm: İşte bu çocuk istediği gibi gelip gidiyor, kimseye hesap vermiyor. Kimse peşinde değil, kimse bir şey talep etmiyor. Neden bu kadar sinirli? Neden hep huysuz?"

"Aşağı yukarı öyle."

Bay Bastien gözlerime baktı, gülümsemesi yumuşadı. "Ve şimdi düşünüyorum da, işte bu çocuk, kimseye hesap vermiyordu," diye devam etmeden önce bir an duraksadı. "Arkasında kimse yoktu, nerede olduğu ya da ne yaptığı umurunda değildi."

Sessizliğe bürünüyorum. Babamın geçmişini biliyorum, ama sanırım büyükannemi şimdiki haliyle tanıyorum ve ondan farklı bir şey hayal etmek zor. Çoğu zaman yalnızdı, değil mi?

"Anne baban hayatta mıydı?" diye sordum Bastien'e.

"Hayır." Başını salladı. "Yine de istediğim gibi gelip gidemiyordum. Kardeşlerim var."

“Şu anda kaldığım evde oturan insanları tanıyor muydunuz?”

Gözlerimi yakalıyor. "Neler duydu?"

"Hiçbir şey." Omuz silktim. "Sadece yirmi iki yıl önce Weston'a ticaret yapan tek Korsan kızın orada kaldığını biliyorum. Bir daha asla eve dönmedi. Su seviyesi düşük olduğunda nehrin dibinde hala görebileceğiniz arabada boğuldu. Ama o yıl, ondan önceki veya sonraki yıllarda herhangi bir öğrenci ölüm kaydımız yok."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama eminim ki sınıf buluşmalarının hiçbirine gelmeyecek, değil mi?"

Öyle mi? Bunu hiç düşünmemiştim. Hawke'a sormam gerekecek.

Bastien ise bu hikayeye inanmış gibi görünüyor.

"Onunla aynı okulda okuyan kimseyi tanımıyorum," diye itiraf ediyorum, "ve o zamanki olayları internetten takip etmek zor."

Hafifçe gülerek, "Winslet MacCreary," dedi. "Okulda ondan birkaç yıl öndeydim. Bizim anlatımımıza göre, köprüden geçen arabaya bindirilmeden önce ölmüştü."

Bu bir lütuf olurdu. Aksi takdirde ne kadar korkunç bir ölüm olurdu.

"Cesedi sel sularına kapılıp gitti," diye açıklıyor. "Anne babası muhtemelen bir süre umutlarını korudular, bu yüzden okul yılı bitmeden önce bir anma töreni yapılmadı veya yıllıkta ya da okul gazetesinde ondan bahsedilmedi."

"Sizin anlatımınıza göre burada ona ne oldu?"

Derin bir nefes alıyor ve bir an için başını öne eğiyor.

"İkiz kardeşler." Gözlerime tekrar bakıyor. "Biri ona delilik derecesinde aşıkta ve kız onu reddedince, cebinde taşlarla köprüde durdu ve bileklerindeki kelepçelerin anahtarını yuttu."

Vay.

Bastien, "Atlamadan hemen önceydi," diye ekliyor.

Tüylerim diken diken oldu. Bu korkunç bir ölüm şekli.

"Fırtınalı bir geceyi bekledi," diye devam ediyor. "Suyun yükseldiği, akıntının güçlü olduğu ve görüş mesafesinin sıfır olduğu bir zamanı. Cesedinin nehrin aşağısında yaklaşık on mil ötede kıyıya vurması sekiz gün sürdü."

"Yani, bulundu mu?"

"Mezarı kasaba mezarlığında." Başını salladı. "Conor Doran."

Conor. O zaman onun evinde kalıyorum.

Bastien hikâyeyi şöyle anlatıyor: "İntikam alma amacıyla ikiz kardeşi, esir takası için onun ev sahibi olmasını sağladı. Ondan sonra ne olduğunu kimse bilemez. Kimileri ona zarar verdiğini söylüyor. Kimileri de kardeşine vermediği her şeyi aldığını söylüyor. Kimileri de başından beri ona aşık olduğunu ve ikiz kardeşi ona hâlâ nefret beslerken, ikiz kardeşinin hissettiklerini anladığını ve o da intihar ettiğini söylüyor."

Deacon. Şelalelerdeki hikaye, bir adam ve en iyi arkadaşının öldüğü yönündeydi, ancak Hawke birkaç hafta önce onların ikiz olduklarını fark etti. Hawke'a mezardan bahsetmem gerekiyor. Eğer Conor gerçekten öldüyse, o evde onunla birlikte yaşayanın Deacon olduğunu biliyoruz. Ve başka kimse değil.

Bay Bastien sözlerine şöyle devam ediyor: "Belki de cesedini arabaya koyup köprü'nün kenarından aşağı itti, hak ettiği buydu; ruhu sonsuza dek ikiz kardeşiyle birlikte huzur bulsun diye."

"Ama cesedini asla bulamadılar..." diyorum, sadece onların bu konudaki görüşlerinin bizimkiyle örtüşüp örtüşmediğini görmek için.

Başını salladı. "Birkaçımız onun hayatta kaldığını ve onlardan kaçtığını düşünmeyi seviyor. Ve onlar da sürekli onu arıyorlar."

Hafifçe gülümsüyor, ben de neredeyse gülümsüyorum. Öyle düşünmek isterdim. Bu biraz tesadüfî ve gerçek hayat hikayeleri pek gizem veya umut bırakmıyor.

Ama ortada ceset olmadığı sürece mümkün.

Oda sessizleşiyor ve biz hala yalnızız. Kimse derse gelmedi.

İçimden bir ah çektim. "Ben buradan kaçacağım."

Masadan kalkıp etraftan dolaşarak gülümsedi. "Kendine dikkat et."

Çantamı alıp kapıya doğru yürüyorum, ama söylediği bir şey beynimin bir köşesini kurcalamaya devam ediyor.

Durup ona doğru döndüm. " 'Onlar' dediniz."

Bana bakıyor.

"'Birkaçımız onun onlardan kurtulduğunu düşünmeyi seviyor' demiştin," diye anlattım ona.

Eğer Conor gerçekten öldüyse ve geriye sadece Deacon kaldıysa, başka kim olabilir ki...

"İsyancılar," diye yanıtlıyor sonunda.

Ah, tamam.

"Yarın görüşürüz," diyorum.

Koridordan aşağı doğru yürüyüp n kapıdan tekrar dışarı çıkarken, zihnim bu hikâyenin tüm parçalarını gözden geçiriyordu.

Farrow Kelly yakamı tek eliyle tutup beni okulun duvarına doğru ittiğinde dikkatimi vermiyordum.

"Bu sabah bizi bırakıp gittin," diye azarladı beni, gözlerimi dikerek. "Bizsiz hiçbir yere gitmemeni söylemiştim."

Dinlemiyorum. Bunu herkes biliyor.

Üstelik, ekibi, ya da en azından bazıları, dün gece beni öldürmeye çalıştı. Belki de sadece beni korkutmak istediler, ama her iki durumda da, gvenliğimin onun için o kadar önemli olduğuna inanmıyorum.

Hawke'ın bana verdiği tomar parayı çıkarıp ikimiz arasında havaya kaldırdım. Sırıttı ve parayı elimden kaptı. "Nehrin dibinde duran bisikletin ödemesi bu mu?" diye sordu paraları karıştırırken.

"alınanı mı kastediyorsun?"

demediği bir bisiklet için ona borçlu değilim.

"Bana biraz parti malzemesi alman gerekiyor," dedim ona.

Mavi gözlerini kısıarak, "Uyuşturucu gibi mi?" diye sordu.

Salak.

"Kızlar," dedim ona sırtarak. "Bir sürü kız."

CHAPTER TWELVE

Avcı

"Omuzlar dik!" diye bağıyor Antrenör Dewitt.

Geriye doğru sendeledim ve durdum, sağ ayağımla yere sağlamca bastım, kolumu geriye doğru savurdum ve futbol topunu sahanın ilerisine fırlattım.

"Tekrar!"

T.C. topu oyuna sokuyor. Ben de yakalıyorum.

"Bağcıkları bağla!" diye bağıyor Dewitt.

Geriye doğru hızla koşarken topu hızla çeviriyorum, serçe ve yüzük parmaklarım bağcıkların üzerinde, topu kale çizgisine doğru fırlatıyorum.

Ama bundan çok önce çimden kayıyor, dönüşü onu çok hızlı bir dalışa sürüklüyor.

"Dinlemiyorsun." Antrenör bana doğru hızla yaklaştı, potadan bir top alıp bana doğru geldi. "Dirseğinizi öne doğru..." Topu tutarak gösterdi. "Bileğinizi döndürün, sonra dirseğinizi uzatın. Bunu böyle yapmaya devam ederseniz omzunuzu sakatlayacaksınız ve çok acı çekeceksiniz."

"Ben savunmacıyım," dedim ona. "Ben hep savunmacıydım. Beni neden oyun kurucu olarak getiriyorsunuz?"

Farrow oyun kurucu. Bu maçta neden onun yerine ben oynuyorum?

Dewitt topu düşürüyor, ara sıra yağın yağmur damlaları açık mavi tişörtüne deşiyor. "O ses tonu neydi?"

Gözlerini kısıyor ve ben de kendimi toparlamak için ağzımı kapatıyorum.

Bugün izin günü ama aslında sadece beni istediği halde bizi mini bir antrenmana çağırdı. Daha önce hücumda oynamıştım ama takıma katıldığımdan beri burada defans oyuncusuyum. Bu da demek oluyor ki, Shelburne Falls'ın oyun kurucusu olan kardeşimi yere indirme fırsatım

oluyor çünkü egosu genellikle başkasının topu taşımasına izin vermek yerine cepten koşarak mesafe kat etmeyi gerektiriyor.

Başımı hızla çevirdim, boynumun çıtırdadığını duydum. Kade'in diğer geceki alaycı sözleri hâlâ aklımdaydı. Bunu Dylan'a yansıtmamaya çalıştım, bu yüzden dün ondan çoğunlukla uzak durdum. O gece nerede uyuduğu beni ilgilendirmiyor.

Sadece oyuna odaklanmam gerekiyor ve işler iyi gitmiyor. Onu çok fazla düşünüyorum, onu da sürekli düşünüyorum. Vücudu, gülüşü, onu kucaklamanın nasıl bir his olduğunu... Acaba o biliyor mu?

Antrenör aramızdaki mesafeyi kapatarak bana sert bir şekilde baktı. "Babanın burada kim olduğu umurumuzda değil."

Biliyorum. Kade'in Falls'taki koçumuzla konuştuğu gibi onunla konuşamayacağımı biliyorum ve daha önce hiçbir koça karşı böyle ters davranmadım.

Ama... "Eğer hücumda olursam," diye açıklıyorum, "kardeşimle aynı anda sahada olamayacağım. Bu takıma katılmamın tek sebebi bu."

Tek sebep bu değildi elbette, ama pazarlık konusu olamazdı.

"Savunmada oynadığımı biliyor," diye belirtiyorum. "Eğer aniden pozisyon değiştirirsem, onunla yüzleşmekten korktuğumu düşünecek."

"Ve bence senin kendi sorunlarını sahaya taşıman bizim şansımızı olumsuz etkiliyor," diye yanıtıyor Dewitt.

Bakışlarımı yana çevirdim ve bankların yanında şakalaşan adamları gördüm. Calvin üstsüz bir şekilde duruyordu, saçlarından ter damlıyordu ve muhtemelen bir hikaye anlatıyordu. Diğerleri de etrafta dolanıyor, dinliyor ve gülüyordu.

Dewitt, T.C.'yi takıma geri gönderiyor ve beni tekrar karşısına alarak yalnız bırakıyor. "Sence aramızdan herhangi biri senin ve Kade Caruthers'ın hesaplaşmasıyla ilgileniyor mu?" diye soruyor. "Ben yaşlıyım evlat. Binlerce insanın gelip geçtiğini gördüm." Omzunun üzerinden bakarak devam ediyor: "Constin beş yıl içinde yirmi ila ömür boyu hapis cezası alacak. Buna bir milyon dolar bahse girerim."

Grupta Constin'i buluyorum, kolları ve göğsünün yarısı zaten dövmelele kaplı. Babası hapisanede ölmüş ve geçimini sağlamak için Green Street'te çalışıyor.

Koç sözlerine şöyle devam ediyor: "Luca'nın yedi yılda üç çocuğu olacak. Calvin üç yıl içinde ölecek. Muhtemelen aşırı dozdan. Ve birkaç

tanesi de vurulacak." Tekrar bana bakıyor. "Muhtemelen Farrow tarafından, çünkü biliyorsun ki iyi bir yere gitmiyor."

Ciğerlerimden hava çıkmaya çalışıyor ama soğukkanlılığımı koruyorum. Adamlara tekrar bakıyorum, Farrow'un nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bir süre önce uzaklaşmıştı.

Dewitt haklı. Farrow, tıpkı Constin gibi Green Street için çalışıyor, ancak Farrow daha büyük işler için yetiştiriliyor. Constin ona bağlı çalışıyor. Birçok kişi de öyle. Büyükbabam bunu biliyor mu acaba?

"Bu, gerçekten özgür olabilecekleri son yıl," diyor koç bana. "Bu maç hayatlarının en önemli anı olabilir."

Ama benimki öyle değil. Her şeyin önümde olduğunu ve mezun olduktan sonra burayı geride bırakacağımı biliyor.

Takım arkadaşlarımın yüzlerine bakıyorum, gülümsüyorlar ve şakalaşıyorlar. On yıl sonra, çoğunun kimsenin istemeyeceği bir hayatı olacak.

"Hadi bakalım!" diye bağılıyor antrenör onlara. "Buradan defolun!"

"Evet!" diye bağıyorlar.

Onların peşinden gitmeye başladım ama Dewitt iki parmağını göğsüme bastırarak beni durdurdu.

"Koş," diye emretti bana. "Üç mil. Sonra gidebilirsin."

Beni geriye doğru dürttü ve herkesin eşyalarını toplayıp tatil günlerinin tadını çıkarmak için dışarı çıktığını gördüm.

İçimdeki ahı tutarak, çünkü bunu hak ettiğimi biliyorum, dönüp futbol sahasını çevreleyen piste doğru koşmaya başladım. Kırık, solmuş toprağa adım atarak on iki turdan ilkinde başladım, hızlı olmaya çalışıyordum ama sonunda rahat bir tempoya yerleştim, sessizliğin ve hafif yağmurun tadını çıkardım.

Dewitt haklı. Ben tünel görüşüne sahibim. Kazanmak istiyorum ama onları kullanıyorum ve eskiden bundan daha iyiydim. Her şeyi kendimle ilgili yapmak beni Kade'den daha iyi yapmıyor ve ben burada olmaktan memnunum. Bu insanları seviyorum.

Ben iyi bir çocuktum. Sırf merakımdan dolayı bilim deneyleri yapmayı ve araştırma yapmayı severdim.

Okudum, topladım, araştırdım ve yeni şeyler denedim, ve şimdi...

Şimdi ben o oldum.

Eskiden böyle değildi. Kendine güvenen, kibirli ve ukala biriydi. Her zaman benden daha cesurdu, ama benden hoşlanıyordu.

Eğer o beni değiştirirse, maçı kazanmanın ne faydası var?

Kaç tur attığımı bilmiyorum ama Dylan ve Farrow'un bisikletiyle ayrıldığını görünce hızımı artırdım. Üzerinde birkaç gün önce Mace'in çaldığı aynı ceket vardı ve Farrow ile birlikte aceleyle uzaklaştılar. Bugün onun doğum günü. Bir şey söylemeliyim.

İşimi sağlama almak için birkaç tur daha attım ve spor salonundaki dolabımdan eşyalarımı aldım, kıyafet değiştirmeye zahmet etmedim.

Otoparka doğru ilerlerken Constın'i birkaç kişiyle birlikte görüyorum.

"Bisikletini ver, arabamı al," dedim anahtarlarımı uzatarak.

Sigarasından bir nefes çekerken elime bakıyor. Özellikle de geçen sabah Dylan'ın evinde olduğu için onu azarladığımdan beri, kendisine bir şey söylenmesine tahammül eden biri değil.

Ama arabamın onun motosikletinden çok daha değerli olduğunu bildiği için anahtarlarını çıkarıp bana fırlattı. Ona kendi anahtarlarımı verip kaskını aldıktan sonra motosikletine bindim.

Eve doğru yola koyuldum.

Duş alacağım, kıyafetlerimi değiştireceğim... Belki de ailemi görmek için Şelaleler bölgesine giderim. Korsanların bugün okulu var, bu yüzden Kade şehirde olmayacak.

Ama büyükbabamın taş evinin önüne vardığımda ilk kontrol ettiğim şey Farrow'un bisikleti oluyor. Dylan'ın evine koşuyorum, kapının açık olduğunu ve ondan hiçbir iz olmadığını görüyorum.

Onu nereye götürdüğünü anlamam yaklaşık iki saniye sürdü.

Tekrar motosiklete atlayıp, tepeden aşağı, rıhtıma doğru süzülerek ilerledim ve River Road'a döndüm. Motosiklet ehliyetim veya fazla deneyimim olmadığı için yavaşça ilerledim; engebeli yollarda ilerlerken ve çukurlardan kaçınırken motosiklet hafifçe sallanıyordu.

Dylan'ın beni artık görememesine sevindim, ama memnuniyetle belirtmeliyim ki Kade de bisiklet konusunda pek iyi değil. Onun da bir bisikleti var ama kamyonetini tercih ediyor. Ekibine daha uygun.

Tepenin hemen öncesindeki tabelanın yanında durdum ve telefonumu çıkarmadan önce güneşliği kaldırdım. Telefonu kaldırıp, ağaçların arasından kıvrılarak yükselen patikaya yakınlaştırdım ve Dylan ile Farrow'un bir görünüp bir kaybolduğunu fark ettim.

Başka bir bisiklete binmiş. Kahretsin. Onu Green Street'e bisiklet almaya mı götürdü? Onu öldüreceğim.

Yine orada, objektifimde, ama sonra caddeyle birlikte kıvrılırken onu gözden kaybediyorum. Boğazın etrafından kayıp giderken nefesimi tutuyorum, gözden kayboluyor.

Ve sonra... işte orada, ve dönüşünü tamamlayıp hızla uzaklaşırken derin bir nefes alıyorum.

Onları Phelan's Throat'ta birkaç kez at sürerken izledim; ikisi de bir süreliğine ortadan kayboldu, bu sırada Farrow muhtemelen ona yol gösteriyordu ve her seferinde daha akıcı ve hızlı hale geldi.

Sonra, onun bisikletini ağaçların arasına, yoldan çıkarıp sürdüğünü ve kadının da onu takip ettiğini izliyorum.

Kameramla yakınlaştırma yapıp bir anlığına da olsa onları görmeye çalıştım ama geri dönmediler. Binmiyorlardı. Ne yapıyorlar acaba?

"Hey, Hunter."

Şaşkınlıkla kollarımı indirdim. Arkamı döndüğümde, Coral'ın arabasının dur işaretine doğru yavaşça yaklaştığını, eski Corvair'in kızlarla dolu olduğunu gördüm. Arlet yolcu tarafındaki camdan dışarı sarkıyordu. "Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu.

Hiçbir fikrim yok.

Yine de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Telefonumu cebime koyuyorum. "Hizmetinizdeyim," diyorum.

Genişçe gülümsedi ve arabadan atladı. "Burası sadece kızlar içinmiş ama bana da bir araç lazım."

O da arkamdan bindi ve ben de kaskımı çıkarıp ona verdim.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Phelan Boğazı," diye yanıtlıyor, kaskını takarken. "Önce Farrow'u ve o Korsanı halledelim." Sonra da arabadaki kızlara dönüyor. "Şelalelerde görüşürüz!"

Şelaleler mi?

Arabayla uzaklaştılar ve ben hareket etmeden önce Arlet kollarını bana doladı. Hızımı düşük tutarak gidonları sıkıca kavradım ve daha önce hiç kimseyle birlikte motosiklet sürmediğimi ona belli etmemeye çalıştım.

Ama bir dakika sonra daha hızlı pedal çevirmeye başladım. Ben eğildiğimde o da eğildi, ağırlık dağılımına karşı koymadı. Fena değil. Birisiyle nasıl bisiklet süreceğini biliyor.

Tepeye doğru tırmanıyoruz, zirveye yarı yolda geliyoruz ve sağ tarafta, ağaçların arasında Dylan ve Farrow'u görüyorum. Dylan, Farrow'un

bisikletinin arkasında oturmuş, kalçalarından tutuyor ve içimde bir şeyler kıvrılıyor.

Duruyoruz ve Farrow bana bakıyor. Dylan gidonunu tutuyor, beni görünce yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor.

"Hunter," diyor Farrow.

Dylan'ın bisikletinden iniyor ve ben gidonları sıktığımı fark etmeden önce ellerim ağırmaya başlıyor. "Ona başka bir bisiklet mi verdin?"

Açıklama yapmıyormuş gibi kaşını kaldırıyor.

Dylan'a baktım. "Kaskın nerede?"

Elini diğer tarafına uzatarak yerden alıyor.

Daha da geniş bir şekilde gülümsüyor, ama ben karşılık vermiyorum. Bakışları arkamdaki kıza kayıyor ve ifadesi değişiyor.

"Arkadaşın bana seks dersi verecekti," diye birden ağzından kaçırdı.

Ne?

Farrow, Dylan'a, "Başka kimse sana böyle bir şey vermiyor," diyor.

Ama bunu söylerken bana bakıyor.

"Boğazı kontrol etmek ritimle ilgili," diyor. "Makineyle birlikte hareket etmek, onu kontrol etmek ve ne zaman durmamanız gerektiğini bilmek." Kolsuz beyaz tişörtünün üzerine kapüşonunu tekrar giyiyor. "Arlet'e bakın." Çenesini bize doğru çeviriyor. "Onun bedeninin onun üzerinde nasıl durduğuna bakın."

Hareketsiz kalıyorum. Gözleri bizi süzüyor ve Arlet'in kollarının beni daha sıkı sardığını hissediyorum, sırtımdaki ağırlığını ise aşırı derecede fark ediyorum.

"Başını yastığa koyup uyuyabileceği bir pozisyonda," diye işaret ediyor. "Tamamen onun gözetiminde. Bacakları onu sarıyor, tutmuyor, ve arada bir fark var, Dylan."

Arlet'in, bugün henüz altmışlı yıllarda olmamıza rağmen, şort giymiş çıplak bacakları benimkine değişiyor ve Dylan'ın gözlerinin bedenlerimizi nasıl süzdüğünü izliyorum.

Farrow'un bakışları biraz yukarı kalkıyor. "Göğüsleri sırtına, vajinası ise vücuduna bastırılmış."

Gözlerimi uzun uzun kırpyorum. Arlet sessizce gülüyor.

Ve şimdi hissettiğim tek şey bu—bacaklarının arasında ne kadar sıcak olduğum—ve bundan hoşlanmıyorum. Sanki bağlanmışım gibi. Ya da sıkıştırılmışım gibi.

"O hareket ediyor, o hareket ediyor, o yaslanıyor, o yaslanıyor," diye devam ediyor. "O bisiklete biniyor, o da ona biniyor."

Bakışlarım Dylan'ın dar siyah kot pantolon içindeki uyluklarına kayıyor. Zihnimde diğer gecenin görüntüleri ve pantolonun altında nasıl görüldüğü canlanıyor.

Karşısına dikildi ve sert bir bakışla onu yere sabitleyerek gidonunu kavradı. "Bu bisiklet senin kahrolası sevgilin. Bacaklarını etrafına sar ve bırak gitsin."

Dylan, hiç etkilenmeden ona bakıyor.

"Her şey hazır mı?" Farrow, Arlet'e baktı.

"Biz vardığımızda onlar orada olacaklar," diyor onlara.

Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum ama sanırım Coral'ın gittiği yere gidiyoruz.

Dylan kaskını takarken arkamdaki kıza baktı. "Benimle binsen daha güvende olursun," dedi Arlet'e, çenesinin altındaki kayışı bağlarken. "Bu senin ikinci bisiklet sürüşün mü, Hunter?"

"Dylan'la birlikte binmek ister misin?" diye sordum Arlet'e omzumun üzerinden.

Beni daha sıkı kucaklıyor. "Hayır, burada iyiyim."

Farrow'a, "Peki nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Ama cevabı Dylan veriyor. "Helm's Field."

Yeni bisikletine binip hızla uzaklaştı, biz üçümüz de peşinden gittik.

Şelalelere geri dönelim.

Şimdi ne yapıyor? Ve Arlet "sadece kızlar" derken ne demek istedi?

Memleketime doğru ilerlerken, High Street'teki dükkanların yeni yeni uyandığını görüyorum. İnsanlar işe geliyor, ofislerin kapılarını açıyor ve satıcılar kaldırımındaki teşhirlerini dükkanlarından çıkarıyorlar. Frosted'ın önünden geçiyoruz ve teyzemin fırını ile yanındaki bar ve restoran Rivertown arasındaki geniş, çıplak tuğla duvarı inceliyorum. Geçen gece duvarların arasında saklanıyordu.

Ve bunun hakkında bilgi sahibi olan tek kişinin o olduğundan şüpheliyim. Hawke, Kade, Dylan ve Quinn'in benim bilmediğim bir şeyin içinde olması garip geliyor.

Ama sanırım bu adil. Ben gittim. Benim tercihimdi.

Saat henüz sabah dokuzu geçiyor ama herkes çoktan okulda olmuş olmalı. Şehir içinden kısa bir yolculuktan sonra, otoparka varmadan hemen önce, futbol stadyumu olan Helm's Field'ın arkasından Farrow ve Dylan'ı takip ediyorum. Sağımızdaki ağaçlık alanın yanından ilerleyerek sahanın diğer tarafına geçip park ediyoruz; okulun iki katlı binası, sahanın ve onu çevreleyen pistin hemen üzerinde yükseliyor.

Coral'ın arabası zaten oradaydı, yanında küçük bir açık kasa römork taşıyan başka bir araba daha vardı. Üstlerinde havai fişek kutuları duruyordu.

Coral, Dylan'a, "Günün sonunu beklemeliyiz," diyor. "O zaman peşimizden koşabilirler."

"Bu onlar için eğlenceli olmamalı." Dylan her bir silindiri açarak fitilleri ortaya çıkarıyor. "Bırakın günün geri kalanında sınıfta kısıp ateşte pişsinler. Bu bize hazırlanmak için zaman kazandıracak."

"Biz mi?" diye tekrarladı Mace, onu yakalayıp Dylan'ın giydiği cekete uzun uzun bakarak. "Şimdi kendini kim sanıyorsun?"

"Ben kimim?" diye soruyor Dylan ona. "Ben bir kıyım. Erkek saçmalıklarından bıktım. Bu rekabet sadece takımlar arasında değil, değil mi?"

Gülümsememi zorla bastırıyorum. Tüm korsanların ve isyancıların eğlenmesine izin verilmeli.

"Bugün birlikte oynuyoruz," diyor Dylan ona. "On gün sonra, öbür tarafa döndüğümde, beni tekrar öldürmeye çalışabilirsin."

Mace gözlerini kısıp boğazını temizledi. "Geçen gece sizi öldürmeye çalışmıyorduk. Bunun sorumlusu çoğunlukla Korsanlar'dı. Farrow, sizi yoldan çıkarmadan önce onlardan birini yoldan çıkarmaya çalışırken kendi kamyonunu çizdi."

Gözlerini kısarak sordu: "Öyle mi?"

Kadın etkilenmiş görünüyor. Ama adam ona tüm bu hasarların faturasını göndermeye kalktığında hiç de etkilenmeyecek.

Arlet havai fişeklere yardım etmek için aşağı iniyor, ama ben motoru çalıştırıp yavaşça uzaklaşmaya başlıyorum. Bunun için burada olmama gerek yok.

"Bekle," diyor Dylan bana. "Sana ihtiyacım var."

Ne için?

Ama Mace'e dönüyor. "Bana on dakika ver. Eğer o zamana kadar bayılmamışsam, yakabilirsin."

Dylan hızla yanıma geldi ve kolumu çekti.

Ama ben karşı çıkıyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

"Acele edin," diyor. "Bir sonraki zil çalmadan önce gitmeliyiz."

Beni çekiyor ve ben de pes edip bisikleti kapatıyorum, ayaklığı indiriyorum ve bacağımı üzerinden atarak onu takip ediyorum.

O çiti aşıyor, ben de tırmanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladım, onunla birlikte tarlanın karşısına yürürken.

"Rahat görünmeniz yeterli."

Etrafıma bakındım, kızlar beden eğitimi sınıfının pistte koştuğunu gördüm ve omzumu çevirip isyancıların ağaçların altında saklandığından emin oldum.

Dylan kapıyı açıyor ve ben de onu takip ederek eski okulumun içine giriyorum.

Koku burnuma anında çarpıyor. Taze boya, parfüm ve ceketlerden, çantalardan ve araba iç döşemelerinden gelen deri kokusu. Büyüdüğüm ortamın kokusu.

Weston Lisesi nemli tahta ve okul hamburgeri gibi kokuyor.

Temiz zeminde ayakkabılarımızın gıcirtısı eşliğinde yürüyoruz ve Dylan elleri cebinde okulun ön tarafına doğru ilerliyor. Herkes derste, ama arada sırada birkaç kişiyle karşılaşıyoruz. Ona bakıyorlar, gözlerime bakıyorlar ve sonra yollarına devam ediyorlar. Dolaplar yeni. Siyah duvarlara karşı turuncu.

Ben isyancıların renklerini tercih ederim.

Dylan vitrinlerin önünde, ön ofisin hemen yanında durdu ve cam kapıyı açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar alçak sesle sordum.

"Bana yardım et."

Kadın, eski sarı dolaplarımızdan birine benzeyen bir şeyi kasadan çıkarmaya başlıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Neden biz—"

"Avcı!" Durdu ve bana dik dik baktı.

Gözlerindeki aciliyet beni susturuyor.

"Bu, Piper Burke'ün eski dolabı," diye fısıldıyor.

Gözlerimi aşağı indirip paslanmış kenarları, dökülmüş boyayı ve ön taraftaki plakaya kazınmış 1622 sayısını inceliyorum.

Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Neden burada?"

"Yenilerini aldıklarında sergilemek için birkaçını saklıyorlardı," diye itiraf ediyor hemen. "Kade bunun da onlardan biri olduğundan emin oldu." Dudaklarını büzerek duraksıyor. "Thomasin bu yıl liseye başladı."

Piper'ın çocuğu. Babası Nate Dietrich. İkisi de bizim yaşıımızdayken Dylan'ın anne babasına çok zor zamanlar yaşattılar.

Ve evet, Kade bunu önemsiyor. İntikam almak için herhangi bir neden arıyor, bu nedenin kendisiyle hiçbir ilgisi olmasa bile. Bu intikam, on dört yaşındaki çocukları aracılığıyla veya bu lanet olası davayla her karşılaştığında geçmişin yüzüne vurulması gereken Dylan aracılığıyla bile olsa.

Erkek kardeşim...

"Çekil," dedim ona, araya girerek.

Dolabı kavrayıp kollarımın arasına alıyorum.

Arkamda duruyor. "Yardım edebilirim."

"Yolumdan çekil, bebeğim."

Yanımda duran gözlerinin üzerimde olduğunu hissedince donakaldım. Bunu kastetmemiştim.

Dolabı omzuma atıyorum ve o da arkamdan cam dolabı kapatıyor. Okulun içinden geçiyoruz, geçtiğimiz iki kişinin bakışlarını umursamıyoruz ve arka kapıdan çıkıyoruz, Dylan kapıyı benim için açık tutuyor. Futbol sahasını geçerken konuşmalar duyuyoruz, sonunda beden eğitimi sınıfının dikkatini çekiyoruz ama durmuyoruz.

Farrow çitin diğer tarafında duruyor ve ben dolabı kaldırıyorum. O ucundan tutuyor ve ben yavaşça kollarının arasına indiriyorum. Dylan ve ben çitten atlıyoruz.

Farrow ile birlikte dolabı taşıırken, Coral'a çenemi hafifçe vurarak "Bagaj." dedim.

Hızla anahtarlarını çıkarıp Corvair'inin bagajını açtı ve Farrow ile ben dolabı içeri koyup kapağı kapattık. Dylan'ın onunla ne yapmak istediğinden emin değilim ama birkaç fikrim var.

Dylan ellerini ağzının etrafına kapatarak Mace'e "Hadi bakalım!" diye seslendi.

Mace bir çakmak çıkarıp her şeyi ateşe veriyor.

Dylan'ı geri çekiyorum.

“Codi,” diye çıkıştım. “Coral. Hepiniz geri dönün.”

Birinden sıçrayan bir kıvılcım, fitilleri bitmeden diğerlerinin de patlamasına neden olabilir.

Bir roket tiz bir çılgınlıkla gökyüzüne doğru fırlıyor ve pistte koşan sınıf bağırışlar ve nefes nefese kalmalarla karşılık veriyor. Tek tek, havai fişeklerin römorktan havaya fırladığını izliyoruz. Mavi gökyüzünü mavi ve beyaz kıvılcımlarla aydınlatırken patlıyor, cızırdıyor ve çıtırdıyorlar. Asi renkler.

Okulun kapısından birkaç yetişkin dışarı fırladı, bizi sahanın karşısında görünce öğrenciler pencerelerden sarkıp işaret ediyorlardı. Kimisi gülüyor, kimisi fotoğraf ve video çekiyor, kimisi de "Kahrolsun isyancılar!" diye bağırıyordu.

Bazıları da orta parmaklarını gösteriyor.

“Selam Korsanlar!” diye bağırdı Mace, üzerinde “WHS’nin Malı” yazan bir megafonla. “Okulda iyi bir gün geçirin! Bu gece görüşürüz. Eğer bizi bulabilirseniz!”

Coral, büyük bir Smirnoff şişesinden bir yudum alıp herkese uzatırken, Dylan da bir paket M&M açıp Codi’nin avucuna biraz döküyor.

Farrow, gösteriyi izlerken kıkırdıyor. Hepsi öyle yapıyor zaten.

Constin’in bisikletine doğru ilerleyip oradan ayrılıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor Dylan ve ben de göz ucuyla onun yaklaştığını görüyorum.

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Yapacak işlerim var."

Kolumu tutarak beni kendine doğru çevirdi.

Mavi gözleri ışıldıyor. "Bunu tek başıma taşıyamazdım. Ve eğlenceli değil miydi? Benimle birlikte bir şey çalmak?"

"Bana ihtiyacın vardı çünkü Kade'ye benziyorum," dedim ona. "İnsanlarla karşılaşma ihtimaline karşı, değil mi?"

Onunla okulda birlikte dolaşmasına kimse şaşırmazdı.

Gülümsemesi soluyor ve ben bisiklete binip motoru çalıştırıyorum. Arlet, Coral ile birlikte yolculuk yapabilir.

“Hunter...” diyor.

Ama ben motoru çalıştırıp kaskımı takarken onu duymuyormuş gibi davranıyorum.

Sonunda arkasını dönüp isyancılara yeniden katıldı ve Aro Marquez'in çite doğru yaklaştığını gördüm. Üzerinde Shelburne Falls marka şort ve

tişört vardı, beden eğitimi dersindeki diğer öğrenciler ise binaya doğru geri dönüyorlardı.

“Yani, Dylan’ın odasından o kelepçeleri sen aldıysan, anahtar da sende olmalı, değil mi?” diye soruyor bana. “Bunu çok daha önce anlamalıydım.” Gülümsüyor. “İntikam Gecesi’nde maskeli olan sendin.”

Ayaklığı iterek indiriyorum.

"Neden böyle yaptınız?" diye soruyor, çite tutunarak. "Onları birlikte mi hapsedtiniz?"

"Sadece bir şakaydı."

Düşüncelere dalmış bir şekilde Dylan'a doğru bakıyor. "Sanırım Dylan bundan keyif aldı. Sonuçta kelepçeleri sakladı."

Bence ikisi de bundan keyif aldı. Kade'nin önceki gece söylediği sözler aklımdan çıkmıyor. Bu arada, kelepçeler için teşekkürler...

Aro, "Kendini sabote etme konusunda biraz bilgim var," diyor. "Zaten bunun olacağından eminsin, bu yüzden acının bir an önce bitmesini istiyorsun. Böylece kaybetmek zorunda kalmazsın."

Kayışı sıkıyorum, çenemi kasıyorum.

“O zaman başarısız olmak zorunda değilsin,” diye devam ediyor, gözleri bana dikilmiş bir şekilde. “İstedğini elde edememekle mücadele etmek zorunda değilsin ve sonunda hissettiğin öfke için bir nedenin oluyor. Her şeyin baştan beri tam istediğin gibi gerçekleştiği yalanına inanmak daha kolay.”

Dylan ve Kade’i bir araya getirmeye çalışmıyordum. Kendi kendimi sabote etmiyordum.

"Sadece bir şakaydı," diye tekrarlıyorum ve sonra takılıyorum, "belki de bir sonraki sefer onları sana ve Hawke'a fırlatırım."

"Bundan daha iyisini yapmalısın." diye gülüyor. "Dokuz yaşımdan beri kilit açmayı biliyorum."

İlginç. Eminim burada anlatılacak bir hikaye var, ama şimdilik beklemek gerekecek.

Yürümeye başlıyorum ama sonra duruyorum, aklıma bir şey geliyor.

"Yani, Dylan’ı kelepçelerden kurtardınız mı?"

Demek ki bütün gece mahsur kalmamıştı, değil mi?

“Biraz dikkatim dağılmıştı ama evet...” Aro başını salladı. “Bir saat içinde serbest kaldı.”

Sağ.

“Ve o gece yine Kade’nin yanında kaldı.” diye belirtiyorum.
“Gördüğünüz gibi, bu kendi kendini sabote etme değildi. Olması gerektiği gibiydi. O her zaman olmak istediği yerde olacaktı.”

Motora biraz gaz veriyorum.

Aro bana, "Dylan o gece senin odanda uyudu," diyor.

Duraklıyorum. Başımı çeviriyorum. "Ne?"

Aro ellerini çitten çekip geri çekildi. "Parti ya da aile toplantısı uzadığında hep senin yatağında uyuyor. En azından onu tanıdığım süre boyunca böyle oldu," diye ekledi. "Senin bir şey almak için gizlice içeri girebileceğini ve seni görebileceğini düşünüyor."

O, sınıfının peşinden binaya doğru gidiyor ve ben de orada, altımda bisikletin gürültüsüyle oturuyorum.

Bana yalan söyledi.

Tam olarak öyle değil. Ona o gece kendi yatağında uyuyup uyumadığını sormasını söyledi ve haklıydı. Uyumamıştı.

Hâlâ benimle oynuyor ve hâlâ çok iyi oynuyor.

Ama daha da önemlisi... Bakışlarımı kaldırıp, Dylan'ın hemen yanında duran ve fark etmeyen Codi'nin kapüşonlu kazağının cebine gizlice birkaç katlanmış banknotu yerleştirmesini izliyorum. O benim odamda uyuyor. Onun odasında değil.

CHAPTER THIRTEEN

Dylan

Virajı hızla dönüp son sola döndükten sonra bitiş çizgisini geçtim. Direksiyonu sıkıca kavradım, önce dördüncüye, sonra beşinciye geçtim ve bir sonraki virajda arka tarafım savrulurken arabanın altımda titrediğini hissettim.

Bir yıldan fazla süredir Loop'ta araba yarışı yapmadım. Sanırım babamın bana bir konuda yardım ettiği son zamandı. Araba yarışlarına katılsam çok sevinirdi. Özellikle ismim geleneksel olarak erkek ismi olduğu için biraz daha güvenli ve kimse beni içeride göremiyor. Birçok kişi, arabadan inip kaskımı çıkarana kadar erkek olduğumu varsayıyor. Belki de bu şekilde gizlendiğimde pistte daha az dikkat çeker ve daha az saldırganlıkla karşılaşırım. Ve ayrıca, motosiklet sürmeyi de hâlâ bir hobi olarak yapabiliyorum.

Bir de Hunter ve yine o saçma sapan işlere bulaşmış hali var.

Bu gece sesi tamamen kapatacağım. Herkesin sesini kapatıp doğum günümün tadını çıkaracağım.

Pist hâlâ boş; Korsanlar okuldan yeni çıkmışlar ve ben son virajı hızla dönerken, her gün burada çalışan ve akşam yarışlarına hazırlanan kuledeki adamlara el sallıyorum. Kimse gelmeden buradan ayrılmalıyım.

Babamın sahip olduğu birçok Mustang'den birini dükkanının arka otoparkına bırakıp Farrow'un bana verdiği yeni bisiklete biniyorum. Bisiklet yeni değil, ama benim için yeni ve şunu anlamam gerekiyor: Eğer bunu da nehre atarsam, o da beni onunla birlikte oraya atacak.

Eve doğru koşarken, babamın arabasını kaldırımın önünde gördüm ve kısa bir sağa dönüşle iki ev ilerideki Monika Swenson'ın garajına girdim. Annemin çalıştığı hastanede hemşire. Umarım bir süre daha orada kalır.

Arabadan inip evime doğru koşmaya başladım, gözlerimi dört açarak anne babamı görmeye çalıştım. Sadece bir dakika odama girmem gerekiyor.

Benim ve Hawke'ın evlerinin arasındaki ağaca atlayıp, yatak odama ulaşana kadar tırmanıyorum. Diz hizasındaki çitin üzerinden eğilip Fransız kapılarımı açıyorum ve odama giriyorum.

Dizüstü bilgisayar. Belki biraz makyaj malzemesi. Eşyaları alırken kafamda listeyi gözden geçiriyorum.

Çekmecemde tereddüt ederek, bir çift daha sevimli iç çamaşırı çıkarıyorum. Ne olur ne olmaz diye. Duşta soyunurken birinin beni izlediği bir durumla tekrar karşılaşacak mıyım bilmiyorum ama buna hazır olmanın bir sakıncası yok.

Eşyaları yatağın üzerine fırlatıp sırt çantamı kaptım ve her şeyi içine tıktırdım; Juliet'in bana aldığı vücut spreyini ve küpeleri de yanıma aldım.

Duraklıyorum, hatırlıyorum. Jiletler. Yedek kartuşlara ihtiyacım var. En az bir tane. Kapıma doğru sessizce yürüyorum ve koridora göz atıyorum, küçük kardeşimin merdivenlerden yukarı çıktığını görüyorum. Bir elinde Polar marka gazlı içecek, diğer elinde bir paket Fritos var. Ağzıyla cipsleri kapıp, yüzünü içine tıkıyor.

Tepeye ulaştığında onu yakalayıp döndürüyorum ve bağırmaya başlıyor, ama ben de elimi ağzına kapatıyorum.

"İşaret nerede?" diye hırladım kulağına.

"Anne anne anne."

Elimi çekiyorum.

Ağzı patates kızartması dolu halde, "Mutfakta," diye fısıldadı.

"Silahlı mı?" diye soruyorum.

"Her zaman."

Aşağıdan babamızın sesini duyuyoruz. Bir dolap kapanıyor, ardından mutfaktan garaja açılan kapı kapanıyor.

"Enerji tüketimimi aştım," diyorum James'e.

"Enerji dönüşümüyle güç şarjı mı?" diye öneriyor.

"Hayır. Takım elbisem kuru temizlemede."

"Ne yapacağız şimdi?" diye feryat ediyor.

"Radyoaktif örümcekler mi?"

"Çok tehlikeli," diye yakınıyor. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyorsun."

"Çekiç?"

"Bu benim," diye homurdanıyor küçük kardeşim Thor.

Tam o sırada babam aşağıdaki antreden geçerek oturma odasına doğru ilerledi.

“Ah, beni takip ediyor.” Geriye doğru çekiliyorum, küçük kardeşimi de yanımda koridorun daha derinlerine sürüklüyorum. “Bu sefer beni yakalayabilir.”

"Bruce'a ihtiyacımız var," diye ısrar ediyor.

“Banner mı, Wayne mi?”

Sonra ikimiz birden aynı anda "Banner" diyoruz.

Onu serbest bırakıyorum ve o da gülümseyerek dönüyor.

Annemizin saç rengine tıpatıp benzeyen sarı saçlarını okşadım. "Aramayı yap," dedim ona.

Bana selam veriyor. "Doğum günün kutlu olsun," diyor ve muhtemelen bir video oyunu oynamak için yatak odasına dalıyor.

Bu ailedeki tek teselli, babamın artık benimle olduğu kadar kardeşimle de pek ortak noktasının olmaması. Ama bizi seviyor, bunu biliyoruz.

Dikkatlice yürüyerek banyodan yeni bir tıraş bıçağı kartuşu aldım ve odama geri döndüm. Tam vibratörümü alıp buradan çıkacakken, yatağımın ucunda muhteşem bir sarışın oturuyordu. Kapımı kapatıp olabildiğince sessizce çılgılık attım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, koşarak Quinn'e sarıldım.

"Hey." Beni sıkıca kucaklıyor ve bir o yana bir bu yana sallıyor.

Babamın küçük kız kardeşi Notre Dame'da ikinci yılına yeni başladı. Onu tatillere kadar göremeyeceğimi düşünmüştüm.

"Evde ne işin var?" diye soruyorum, sessiz olması için parmağımı dudaklarıma bastırarak.

“Sonbahar tatili,” diyor. “Uzun bir hafta sonum var. Okuldan eve dönerken seni karşılamaya geliyordum ama senin yatak odana gizlice girdiğini gördüm, ben de aynısını yaptım.”

"Evet, kardeşinle karşılaşmak istemedim."

“Yani babanızdan mı bahsediyorsunuz?”

“Ne olursa olsun.” Gözlerimi devirdim. “Rekabet Haftası için Weston tutsağımı, bu yüzden son birkaç gündür oradaydım, ama bugün Okuldan Kaçma Günü, bu yüzden birkaç şey almak için gizlice eve gittim.”

Kahverengi gözleri irileşti. "Sen mi rehinedin? Rehin alınan ilk kız—"

"Senin dışında tek kız o, kim olduğunu biliyorsun," diye düzeltiyorum onu.

Saçlarına bakıyorum, birkaç santim uzamış ve ortadan ayrılmış. Geçen yaza göre çok farklı. Cildi ışıltıyor, yanağındaki minik ben, kızarmış yanaklarıyla tezat oluşturarak çok güzel duruyor.

"Görünüşe göre bir yara almamışsınız," dedi sonunda, beni baştan aşağı süzerek.

Başımı salladım ve eşyalarımın geri kalanını sırt çantama koydum. "İnanabiliyor musun, orası oldukça huzurlu bir yer."

"Şimdi geri mi dönüyorsunuz?"

Kaşlarımı oynatarak başımı salladım. "Ve sen de benimle geliyorsun. Bugün benim günüm."

"Hım," diyor. "Biliyorum."

Yatağın üzerinde duran ve benim fark etmediğim bir kutuyu çekip aldı.

Bana bir doğum günü hediyesi uzattı ve kutunun kapağını açıp içinden gümüş tokaları ve fermuarları olan kırmızı bir deri ceket çıkardım. Ceketı havaya kaldırıp küçük şeye baktım. "Vay canına."

"Bu bir motosiklet ceketı."

Gülerek kutuyu yere düşürdüm ve ceketı omuzlarından tuttum. Derısı gerçekten çok ince, fermuarını bile çekip çekemeyeceğımden emin değılım.

"Bunun beni herhangi bir şeyden koruyacağından emin değılım," diye takılıyorum. "Sanki bana uymayacak."

"Uyacak." Ellerını belıne koydu. "Giymek zorunda değılısın. Sadece şansımı denemek istedım."

"Teşekkür ederım."

Ona sarılıp katlıyorum ve sırt çantamın içıne koyuyorum.

"Buradan gitmeliyiz," diyorum ona.

Hareket etmeye başladım ama beni geri çekti ve masama oturmaya zorladı. O arkamda dururken, önümüzdeki aynadan ona baktım.

"Ben buradayken sana tek kelime etmez," diyor, saçımı çekiştirerek.

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı, çünkü babamla tanışan herkes bilir ki, babam ağzına dikkat eden tek kişi annemdir, hatta annemin yanında bile zar zor dikkat eder.

"Tamam, ben buradayken daha az konuşacak," diye şaka yapıyor.

Evet, evet.

"Şu saç işını halledelim."

Masamdaki saç fırçasını alıp çalışmaya başlıyor.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

“Göreceksin.”

Coral ellerini ceplerine sokarak 01 Knock Hill'in merdivenlerinden aşağı doğru önden iniyor. Quinn onu takip ediyor ve ben de kapımı kapatıyorum.

Bir araba kapısı gürültüyle kapandı ve yukarı baktığımda Aro'nun bize doğru geldiğini gördüm.

"Geldin mi?" diye neşeli bir sesle merdivenlerden aşağı inerken sordum.

"Nasıl yapmayabilirdim ki?" diyor bana.

"Sanırım Hawke bilmiyor, yoksa şu anda bağlı olurdunuz."

"Ona söyleyeceğim." Telefonunu çıkarıp yanıma geldi ve ikimizin özçekimini çekmek için kamerasını kaldırdı. "Gülümse." Ve fotoğrafı çekti.

Gülüyorum, Hawke'un burada olduğunu bir Instagram gönderisinde öğrenmek istemeyeceğini biliyorum.

Klavyeyle yazmaya başlıyor. "Konum: Roller Dome," diyor.

"Roller Dome mu?" diye karşılık verdim Coral'a bakarak.

Omuz silkti. Bugün şelalelere yaptığımız geziden sonra Farrow bana bir parti vereceklerini söyledi. Mace arkadaşlarımı da getirebileceğimi söyleyene kadar şüpheliydim. Ama aklımda paten kaymak yoktu. Aslında oranın kapandığını sanıyordum.

Telefonumu kot şortumun arka cebine koyuyorum, soğuğa karşı flanel gömleğimin düğmelerini iliklemek istiyorum ama dışarıda uzun süre kalmayacağız.

"Hawke sana çok kızacak," diyorum Aro'ya.

"Onu o şekilde seviyorum."

Burnumdan ses çıkarıyorum.

Aro sonunda yanımda duran kadını fark etti. "Sen kimsin?"

Kaşlarını çatıyor, sesi suçlayıcı bir tonda ve Quinn'i korkutacağı için eğlenmemi bastırmak zorundayım. Onunla ilk karşılaşan neredeyse herkesi korkutuyor.

"Şey, merhaba," diye kekeledi Quinn. "Ben Quinn." Aro'ya elini uzattı. "Caruthers."

Aro onun elini tutar. "Aro. Tanıştığımıza memnun oldum."

Arabaların yanına doğru ilerliyoruz. Quinn ona, "Senin hakkında çok şey duydum," diyor.

"Evet. Bu arada dükkanınızı çok beğendim."

Quinn kafasını yana eğip şaşkınlıkla bakıyor, ama Aro yürümeye devam ediyor. Ben de başımı sallıyorum. Fırın sadece Quinn'in okulda olmadığı

yaz aylarında açık olduğundan, Aro'yu müşteri olarak görmeyi ne zaman özlediğini merak ediyordur muhtemelen. Sanırım ona Hawke ve Aro'nun - ve birkaçımızın daha- duvarlarının içine gömülü gizli kulüpte takılırken acıktığımızda onun fırınına kullandığımızı söylemenin zamanı geldi.

Bir motosiklet yanaşır ve Farrow kaskının vizörünü kaldırıp çenesini hafifçe yukarı kaldırarak selam verir. "Aro."

"Defol git," diye karşılık verdi ve arabasına doğru yöneldi.

Sağ tarafıma doğru derin bir kahkaha yankılandı. "Sarışın olanı alın," diye seslendi kim duyuyorsa. "Dylan bende."

Quinn gözlerime baktı ve ben de ona Aro ile birlikte gitmesini işaret ettim. "Orada görüşürüz."

Başını sallayarak Mustang'in etrafından dolaşp yolcu tarafına geçti ve birkaç saniye içinde Aro hızla uzaklaştı.

Farrow'un arkasından biniyorum.

"Yani kız istiyordun, değil mi?" diye soruyor omzunun üzerinden.

"Ne demek istiyorsun?"

Daha önce kızların havai fişeklerle ve dolabı çalmakla yaptıkları şakanın bedelini ödediğimi sanıyordum.

Ama o bana sadece "Göreceksin" diyor ve vizörünü tekrar indiriyor.

Şehrin kenarına, değirmen bölgesine doğru kısa mesafeyi hızla kat ediyoruz; depoların ve yıkık dökük ofis binalarının arasından, rüzgarda sallanan sokak lambalarının altından geçiyoruz. Onu sıkıca tutuyorum, soğuktan biraz titriyorum.

Otoyoldan çıkıp, ağaçlarla çevrili ve yabani otlarla kaplı kısa, bozuk bir yoldan ilerliyoruz. Havayı, Falls'taki kabak tarlasına gittiğimizde duyduğum aynı koku dolduruyor. Saman ve mısır sapı kokusu, ama havadaki soğuklukla biraz hafifleyen tatlı bir şey de var.

Ağaçlar bitiyor, etrafımızı onlarca araba sarıyor ve ileride mavi ve mor renklere boyanmış eski bir briket bina görüyorum. Renkler solmuş, bazı yerleri tozlu ve blokları kırılmış, altındaki gri betonu ortaya çıkarıyor. Ama neon tabela parlak bir şekilde parlıyor, ışıktandırılmamış tek harfler Roller kelimesindeki çift LL'ler, bu yüzden Ro er Dome olarak okunuyor, ki bu da kafamda Roar Dome olarak yankılanıyor, ki bunun da kendine özgü bir şiirselliği var.

İçeriden duvarlara vuran müzik sesleri gürlüyor.

Farrow elimi tutarak beni içeriye götürdü, bilet gişesini atlayıp ağır çelik kapılardan birini açtı. Beni içeriye çekti ve bir anda gözlerimin

önünde binlerce hareketli parça belirdi.

Pistin ortasında bir disko topu dönüyor. Mavi, pembe ve yeşil spot ışıkları, paten ve tekerlekli patenlerle oval pistte kayan veya tuvalete ya da büfeye giderken masaların arasından geçen insanların etrafında yukarı, aşağı ve sağa sola doğru hareket ediyor. Elli çift tekerlek yere değiyor ve ucuz pizza dilimlerinin kokusu havayı dolduruyor.

Aro ve Quinn'in çoktan patenlerini aldıklarını fark ettim ve gözlerimi pistin virajında kayan bir kadına diktim. Tişörtünü başından çıkarıp duvarın üzerinden fırlattı ve sütyeniyle paten kaymaya başladı.

Hareketsizce içeri giriyorum. Odayı arıyorum, hiç çocuk göremiyorum. Küçük çocuklar gibi. Hepsi ergen. Genç yetişkinler. Bazıları biraz daha büyük görünüyor, özellikle kadınlar. Kısa etekler. Açık şortlar. İç çamaşırı tarzı üstler.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde Farrow'a bakıyorum. "Bu insanları nereden buldunuz?"

"Striptiz kulübü."

Aman Tanrım. O paranın tamamının havai fişeklere gitmediğini biliyordum. Kız istediğimi söylediğimde, o da hemen kabul etti, değil mi?

"Çok fazla giyinmişim gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ah, şimdi üzerlerinde hiçbir şey kalmayacak."

Yüzüm düştü. "Farrow."

O sadece gülüyor ve beni peşinden sürüklüyor. Kollarımın altından kaldırıp yüksek tezgâhın üzerine bırakıyor ve o spor ayakkabılarımı çıkarırken ben de ona aşağıdan bakıyorum.

Solmuş mavi bir polo tişört giymiş yaşlı bir adam yaklaşıyor, arkasında paten rafları yükseliyor, ancak Farrow "Sekiz numara" diye emretmeden önce konuşma fırsatı bulamıyor.

Adam bir kez başını salladı ve benim bedenime uygun bir şey aramaya koyuldu.

Ellerimin üzerine biraz yaslanıp, ayaklarımın dibinde tek dizinin üzerine çökmüş Farrow Kelly'ye baktım. Şaka yapabilirdim.

Ama yapmayacağım. Bugün bana sürekli olarak nazik davranan tek Asi o, Hunter da dahil.

Farrow spor ayakkabılarımı içeri çevirip tezgâhın üzerinde beliren patenleri alırken ben de hareketsizce oturuyorum, gözlerimi yere indirip onu aramamaya çalışıyorum.

Hunter burada mı?

Onu hissedebiliyorum.

Ama sanki hepsi beni izliyor gibi hissediyorum ve belki de duyularım aşırı derecede hassas.

Dizimi büküp ayağımı Farrow'un uyluğunda duran patene sokuyorum ve o da hemen bağcıklarımı bağlamaya başlıyor.

Kendimi tutamadım, başımı kaldırıp odayı taradım. Aro ve Quinn buz pistine çıktılar. Mace, Coral, Arlet ve birkaç kişi daha bir masada yakın bir şekilde konuşuyorlardı, Mace'in gözleri bana doğru kaydı.

Hayır, avcı değil.

Kameramı çıkarıp Farrow'un patenlerimi giydiği anın fotoğrafını çekiyorum. Ardından yazımı yazıyorum.

Benim için bir korsan hayatı.

Ama sonra alt yazıyı siliyorum ve sadece "Terk Günü Doğum Günü" diyorum.

Konumu paylaşmıyorum. Korsanların bunu anlaması zor olmayacak.

Farrow diğer patenimi giydiriyor. "Korsanlar gelecek mi?"

Omuz silktim. "Umurumda değil."

"Bunu yapmaları aptallık olurdu."

Evet, ama Pirates bu hafta yeterince hata yaptı. Belki de yarın akşam St. Matthew's ile oynayacakları maçtan sonrasına kadar bekliyorlardı. Bilmiyorum ama...

"Sanırım bir şekilde iletişime geçecekler," diye uyarıyorum onu.

Ayakkabı bağcıklarımı bağlamayı bitiriyor ve patenime hafifçe vuruyor. "Güzel."

Ona aşağıdan bakıyorum, o da bana yukarıdan bakıyor ve onda ne olduğunu bilmiyorum ama her zaman tanıdık geliyor. Kötü bir şöhreti var ve benimle uzun vadeli bir oyun mu oynuyor bilmiyorum ama şimdiye kadar bu şöhretine uygun davranmadı. Bundan mutluyum.

"Bu rekabete neden bu kadar önem veriyorsun?" diye sordum ona, tezgâhın üzerinde durarak. "Bütün bunlardan ne elde ediyorsun?"

"Pratik."

"Ne için?"

Sessizliğe bürünüyor ama gözlerimi ondan ayırmıyor.

Sırıttım. "Hadi bakalım, büyüünce ne olmak istiyorsun?"

"Son çare."

Dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme beliriyor ve ben de sessizce gülüyorum.

Bunu beğendim. Son çare korkutucudur. Kimsenin gitmek istemediği bir yoldur, ama her şey başarısız olduğunda güvenilebileceğiniz bir yoldur.

Hunter bu soruya hep tuhaf cevaplar verirdi.

"Senin ve Hunter'ın neden iyi anlaştığını anlıyorum," diye düşündüm ama sonra ekledim: "Ama Kade'ye zarar veremezsin, tamam mı?"

Bu rekabet eğlenceli, ama neredeyse her zaman kötüye gidiyor. Ve eğer efsane doğruysa, en az bir kişi bu yüzden öldü. Farrow'un boynundaki dövme bakıyorum ve bunu hak etmeden yaptırmazdı.

"Onu öldürmeyeceğim," diye karşılık verdi kayıtsız bir tonda. "Belki biraz ağlatırım ama... ona asla zarar vermem."

Bunu duyduğuma sevindim, ama bunu biraz garip bir şekilde ifade etmiş.

İçini çekip ayağa kalktı. "Quinn çok seksi." Omzunun üzerinden buz pistine baktı. "Sence benim üzerime oturur mu?"

Kahkaha attım. Aptal.

Tezgahtan atlayıp yuvarlanarak uzaklaşıyorum, sendeliyorum ve dengemi korumak için kollarımı yana açıyorum.

Buz pistinin girişinin yanındaki duvara tutunarak öne eğildim, sıkıca tutundum.

"Haydi!" diye sesleniyor Quinn, Aro da yanında.

Onların arkasından bağıyorum: "Aslında on yaşımdan beri paten kaymadım!"

"Tekerlekli sandalyede çok iyisin," diye temin ediyor Quinn.

İkisi de etrafımda dönerek trafiğe karşı bana doğru geldiler. Quinn elimi tutarak beni çekti ve ben de buz pistine çıkarken ikisinin de kollarından tuttum.

Ayak parmağımla iterek dengemi sağlıyorum ve daha bir tur bile tamamlamadan kendimi bırakıyorum.

Aro, "Bütün bunların parasını kim ödedi?" diye soruyor.

"Sanırım Hawke öyle düşündü."

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Eyvah."

Biliyorum. Çok kızacak ve bunu hak edeceğim. Neyse ki, ona borcunu ödeyebilirim ama elbette "mesele prensip meselesi" laflarını duyacağım.

Ama buna degecek. Şimdiden çok eğleniyorum.

Aro bana, "Farrow ona bakıyor," diyor.

Farrow'a şöyle bir baktım, tezgahın arkasında durmuş bizi, özellikle de Quinn'i izlediğini gördüm.

Sonra buz pistinin diğer tarafındaki duvara yaslanmış, sırtı bize dönük, bira içen başka birini fark ettim. Onun da gözleri Quinn'e çevrilmişti.

"Noah Van der Berg de onu izliyor," diyorum.

Noah'ya el salladım, buraya nasıl geldiğini merak ediyordum. Bana doğru çenesini kaldırdı ve sonra tekrar arkasını döndü. Bakışlarını takip ettim ve aniden gözleriyle Farrow'un gözleri arasında bir ip gibi uzanan uzun, cesur bir bakış gördüm.

"Tek yatakta bu kadar çok sarışın kadın olması ne demek," diye takılıyor Aro.

Ve ben de başımı geriye atıp kahkaha atıyorum. Farrow, Quinn ve Noah... evet, bir sürü sarışın.

"Kimden bahsediyorsunuz siz?" diye homurdandı Quinn.

"Çok uzun zamandır yoktun," diye mırıldanıyorum. "Ortama yeni isimler geldi."

"Ve ben hâlâ eskisi kadar ilgisizim."

Önlerinde daireler çizerek geriye doğru nasıl kayacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Sallanıyorum ama dengemi korumayı başarıyorum.

"Onun kalbi başkasına ait," diye Aro'ya bildirdim.

"Şşş," diye homurdandı Quinn hafifçe.

Ama ben duymadım. "Ondan bir haber aldın mı?" diye sordum Quinn'e.

"Kimden?" diye soruyor Aro.

Quinn'e bir bakış atarak, "Lucas Morrow," dedim. "Bir başka sarışın."

Quinn yirmi yaşında. Lucas'ın ise otuz yaşını çoktan geçmiş olması gerek. Ama Quinn, Lucas gençken ve kendisi de çocukken onu tanıyordu ve her yere peşinden gidiyordu.

Quinn bana sadece kaşını kaldırarak baktı. "Artık on yaşında değilim. Hoşlandığım kişileri geride bıraktım."

"Okulda biriyle çıktın mı hiç?"

"Sen öyle mi yaptın?" diye soruyor, gülümseyerek bana meydan okuyor.

Hunter'ın benimle birlikte duş alması aklıma geliyor ve vücudunun görüntüleri zihnimi doldururken kızardığımı biliyorum.

Quinn yüzümü görünce nefesi kesildi. "Anlat bakalım."

"Anlatacak bir şey yok."

Ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok zaten. O da onun ailesinden ve Aro ile Hawke'ın nerelerde birlikte olduklarını duymak istemediğim gibi,

onun da ayrıntıları duymak isteyeceğinden şüpheliyim.

Tanrım, Hunter'a dokunmayı çok istiyordum. O gece onun kendine dokunmasını izleyebilir miyim diye sormayı neredeyse düşünmüştüm. O kelimeleri neredeyse söylediğime inanamıyorum. Ağzımdan neredeyse fırlayacaklardı ve birlikte çıplak kaldıktan sonra bunun çok ileri gitmek olduğunu neden düşündüğünü bilmiyorum, ama sormadan önce kendimi durdurdum.

"Anlatılacak bir şey olacak mı?" diye soruyor.

Pistte gittikçe hızlandıkça kelebekler etrafımızı sarıyor.

"İyi biri mi?" diye soruyor bana, gizemli adamım hakkında.

Düşünüyorum da, eskiden iyi biriydi. Hunter'ın yanında kendimi hep iyi ve güvende hissedirdim.

Şimdi...

"Beni sürekli sinirlendiriyor," diye yanıtlıyorum. "Ama aynı zamanda sürekli heyecanlandırıyor."

"Mantıklı geliyor," diye ekliyor Aro.

Quinn koluma dokunuyor ama biz yavaşlamıyoruz. "Dikkatli olacaksın, değil mi?"

Gülmek istiyorum, çünkü biri bana büyüyünce ne olmak istediğimi sorarsa, cevabım her şeyden önce 'umursamaz' olur.

"Kendim olacağım." Gözlerine bakıyorum. "Ve bunun yüzünden hiçbir şeyin kolay olmayacağına da hazırlıklıyım."

Yapabileceğim tek şey bu.

"Hadi gidelim," diyerek daha hızlı bir şekilde uzaklaştım.

Etrafımızı insanlar sarıyor, dansçılar coşuyor ve hava tenimi saran bir sıcaklıkla doluyor. Esmer bir kadın deri ceketinin fermuarını açıp altındaki siyah dantelli sütyeni gösteriyor ve iki kadın, biri bikinili, geriye doğru kayarak etrafımızda dönüyor.

Olivia Newton-John sahneye çıktığına göre, sanırım 70'ler gecesi ve fark ettim ki şarkıların hepsi eski.

Aro bana bir bakış attı ve ben omuz silktim. "Hadi, öyle devam edelim."

Gülüşüyoruz ve hepimizin şarkının sözlerini bilmesine biraz şaşıyorum. Nakarat başlıyor, başlarımızı sallıyoruz, yuvarlanarak dans ediyoruz ve tişörtüm kollarımın üzerinden kayıyor. Ama yere düşürmüyorum. Saçlarım arkamda uçuşuyor, ter boynumu kaplıyor ve hepimiz başlarımızı geriye doğru eğerek şarkının sözlerini hep bir ağızdan söylüyoruz.

Ama gözlerimi açtığımda, görüş alanımın arka planında siyah bir tişört görüyorum. Yanından geçerken neredeyse donup kalıyorum, sonra o kayboluyor ve onu göremiyorum.

Kalbimdeki acıyı yutarak devam ediyorum, ama şu an sadece onu hissediyorum. Başımı ileri geri sallayarak Quinn ve Aro ile birlikte şarkı söylüyorum, saçlarım atletimin altından açıkta kalan sırt bölgemi gıdıklıyor ve gözlerinin her hareketimde olduğunu hissediyorum.

Başımı geriye doğru eğip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve tekrar düzelttiğimde göz göze geldik.

Hunter, çelik kapıların hemen iç tarafında, elleri cebinde, çerçeveye hafifçe yaslanmış duruyor ve onu görür görmez nefesim kesiliyor.

Bence eğer bana geceyi birlikte geçirmeyi teklif etseydi, hemen giderdim.

Saçları başının iki yanına dağınık bir şekilde yayılmış, Kade gibi asla şekillendirilmemiş; çünkü annesi gibi o da ilgiden hoşlanmıyor. Eğer Madoc'a bu kadar benzemeseydi, babasının genlerinden bir şeyler almış olup olmadığını merak ederdim.

Midem alt üst oldu, sinirlerim gerildi. Artık çok tahmin edilemez biri ve beni terk edeceğinden korkuyorum. Neden korkuyorum? Bırak gitsin.

Aro ve Quinn'in kollarından çekip tekrar gülümsüyorum, ama tam o sırada her şey karanlığa bürünüyor.

Havada çığlıklar yankılanıyor ve çarpışmayı önlemek için patenlerimle duruyorum. Büyük hata. Biri arkamdan çarpıyor ve daha ne olduğunu anlamadan hepimiz yerdeyiz. İnlemeler ve çığlıklar yükseliyor, diğerleri bağırıyor ve ben de gülmeden edemiyorum. El fenerini açmak için cebimden telefonumu çıkarmaya çalışıyorum ama parmaklar kollarımı kavrayıp beni yerden kaldırıyor.

"Ah," diyorum. Sanki birden fazla kişi beni tutuyor gibi hissediyorum.

"Buradalar!" diye homurdandı bir ses. "Saklanmalıyız!"

Bu Quinn'in ya da Aro'nun sesi değil.

Elimden tuttular ve ben patenlerimle sendeledim, etrafıma bakındım. Hiçbir şey göremiyordum.

"Ne?" diye kekeledim, telefonumu cebime geri koyarken olup biteni anlamakta zorlanıyordum. "Kim?"

"Korsanlar!"

Beni aceleyle dışarı çıkardılar ve ben de arkamdan seslendim: "Aro! Quinn!"

Arabaya doğru itildim, bileklerim arkadan büküldü ve gözlerimden saçlarımı üfleyerek uzaklaştırmaya çalışırken çırpınıyorum.

"Arkadaşlar, bu da neyin nesi?" diye bağırdım.

Saniyeler içinde bileklerim arkadan bağlandı, ağzım bantla kapatıldı ve gözlerime bir göz bağı takıldı.

Bu bir oyun mu? Olmalı.

Beni bir arabaya tıktırıyorlar, bacaklarım kenara itiliyor, biri yanıma oturup ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlamaya başlıyor. Arkamdaki bağcıklara karşı direniyorum ama onlara bir öfke nöbeti geçirme zevkini yaşatmak istemiyorum. Muhtemelen bunu filme alıyorlardır.

Üstelik hâlâ patenlerimi giyiyorum. Kaçmaya kalkarsam fazla ilerleyemem.

Araba hareket ediyor, kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle müzik çalıyor ve ben de kendimi oturma pozisyonuna getiriyorum. Beni kim kaçırdı? İsyancılar mı? Korsanlar mı?

Bir dakika, sonra iki dakika araba sürüyoruz; açık pencereden içeri esen rüzgar saçlarımı savuruyor.

Ama şarkı kesildiğinde bir şey duyuyorum.

Vuruş.

Dinliyorum.

Yanımda oturan kişi. Mesajlaşıyor.

Sonra öndeki telefonda bir uyarı sesi duyuluyor. Kısa bir duraklama. Ve sonra yanımda oturan kişinin telefonu tekrar çalıyor.

Birbirlerine mesaj atıyorlar.

Ve sesleri, konuşmaları ayırt edemeyeceğim kadar yüksek sesle müzik çalıyorlar?

Şimdi korku beni sarmış durumda. Neden konumumu veya beni kaçıranları tespit etmemi engelleyecek her şeyi gizliyorlar?

Nefes almakta zorlanıyorum.

Aklıma Winslet geliyor ve yine sessizce kelepçelerime karşı mücadele ediyorum. Bundan kurtulabilecek miyim?

Hava daha nemli, daha yoğun hale geliyor ve bir dakika içinde açık pencereden koluma yağmur damlaları düştüğünü hissediyorum. Dudaklarımı aralayıp bandı çıkarmaya çalışıyorum ama çok acıyor ve vazgeçiyorum.

Araba savrulup sonra keskin bir sola dönüş yaparken havada toz kokusu belirliyor. Elimle arka cebimdeki telefonuma dokunuyorum. Çıkarmalı

mıyım?

Hayır. Ne yaptığımı göremeyeceğim ve ekrandan gelen ışığı görme riskleri de olacak. Benim yanımda olmasının umurunda olmayabilir, ama onu almaları riskini göze alamam.

Ama aklıma bir düşünce geliyor. Ya beni doğrudan nehre atıyorlarsa? Hemen yardım çağırmalıyım, değil mi? Vakit kaybetmeye gerek yok.

Karar vermeden araba aniden durdu ve herkes araçtan indi. Beni dışarı çektiler, patenlerimle altımda yuvarlanan ayaklarımla tekrar ayağa kalkabilmek için beni tutan kişiye tutunmak zorunda kaldım.

"Bana yardım edin," diye fısıldadılar birine.

Başka bir çift kol beni yakaladı, ama beni ileri doğru hareket ettirmeye zorladıklarında karşı koymaya başladım. Daha fazla el beni kavradı ve kısa süre sonra tamamen ayaklarımın üzerinde duramaz hale geldim, çalılıkların içine taşındım. Dökülmüş yapraklar ve uzun otlar arasında ayak seslerini duydum.

Karga sesleri duyuyorum ve birdenbire metal ve pas kokusu alıyorum. Tıpkı bir hurda deposu gibi.

Hayır, hayır. Bir araba. Tıpkı onun gibi.

Bantın arkasından homurdanarak çırpınıyorum, "Ah!"

Ağır menteşelerin gıcirtısını duyuyorum ve sırt üstü yere itiliyorum, yırtık deriye çarpıyorum. Koltuktaki yırtıklar sırtımın derisini sıkıştırıyor ve tekme atıyorum, ayağım sert bir şeye çarpıyor.

"Kahretsin!" diye homurdanıyorlar ama kim olduklarını anlayamıyorum. Bir kadın olduğunu düşünüyorum ama sesi çok kısık olduğu için tanıyamıyorum.

"Onu içeri kilitleyin," diyor bir başkası.

Kıpırdanıyorum. Hayır!

Kapıyı sertçe kapatıyorlar ve ben de patenlerimle tekrar tekrar tekmeliyorum, sonra durup yüzümü koltuğa sürtmeye çalışıyorum. Şu göz bağına çıkarmam lazım.

"Ve anahtarı atın gitsin," dediğini duydum.

Kahkahalarım dindi ve ben doğrulup başımı koltuğun arkasına yasladım. Ama tüm bu süre boyunca, onu bekliyordum. Nefes nefese kalmıştım, geleceğinden emindim. Acil frenin bırakılması ve arabanın itilmesi. Nehre doğru hızla düşerken hissettiğim o serbest düşüş hissi.

Göz bağı kayıyor ve başımı sallayarak onu çıkarıyorum. Gözlerimi kırpiyorum, başımı ileri geri çevirerek etrafıma bakıyorum.

Gözlerimdeki bulanıklığı gidermek birkaç saniye sürüyor ama ağaçları görüyorum. Bir orman.

Nefesimi veriyorum. Nehirde değilim.

Ve gittiler. Başımı hızla çevirip etrafta insan olup olmadığını kontrol ettim.

Burada kimse yok, en azından şu ana kadar görebildiğim kadarıyla, ve arabada da tek başıyım.

Bu da eski bir araba, ormanın ortasında, bir sürü eski arabanın arasında sıkışmış halde duruyor. Bu da neyin nesi? İki tarafında ağaçlar var, ama sağımda geldiğimiz yolu görebiliyorum.

Bütün bu araçlar neden burada terk edilmiş durumda?

Camlarımdan biri çatlak, hafif bir yağmur içeri giriyor ve ön koltuğun üzerinden dört kapılı Pontiac Grand Prix'ye bakıyorum. Koyu kırmızı iç mekan tamamen deri ve CD çaları, eski model düğmeleri ve vites kolunu görüyorum. Zeminler iğrenç bir halıyla kaplı ve tavanın kaplaması soyuluyor. Bu şey 90'lardan kalma. Etrafıma bakıyorum, bu yüzyıldan tek bir araba bile göremiyorum. Ay bulutların arasından görünüyor ve önümde elli, arkamda da elli araba daha uzanmış durumda.

Ben nerede olduğumu bilmiyorum.

Her iki taraftan da sis çökerken, ileride bir hareketlilik görüyorum. En azından öyle sanıyorum. Hızla geriye doğru inip saklanıyorum.

"Dylan!" diye şarkı söylüyor bir adam. "Burada mısınız?"

Dirk mi? Kade'in arkadaşı.

Yavaşça doğrulup koltuğun üzerinden baktım ve sisin içinde hareket eden üç figür gördüm. El fenerleri taşıyorlardı, arabaların içine bakıyor ve çatılara vuruyorlardı.

"Çıkın dışarı, çıkın dışarı!" diye bağırıyor. "Sizi çok özledik."

Tekrar yere eğildim. Sesi hiç de davetkar değildi.

Burada olduğumu biliyorlar ama nerede olduğumu bilmiyorlar. Bu da demek oluyor ki beni buraya getirenler Asilerdi. Beni Korsanlara bıraktılar.

Farrow bu işin içinde miydi?

Buradan çıkmam lazım ama patenle fazla uzağa gidemem.

Telefonumu arka cebimden çıkarıyorum, omuzlarımı olabildiğince büküyorum ve ekranı görebilmek için arkama olabildiğince bakıyorum. Güç düğmesine basıp Telefon simgesine dokunuyorum, Hunter'ı aramak üzereyim.

Ama umursar mıydı ki? Eğer o da işin içinde değilse, bana saldırırdı ama ben kendimi tutuyorum.

Hawke çok uzakta ve ailemi aramak istemiyorum.

Kade, beni Weston'dan kurtarmak için canını bile verirdi.

Onu aradım, ama telefon daha bir kez bile çalmadan dışarıdan bir çan sesi duyuldu.

Hala gidiyorum.

Telefonumun diğer ucu çalışıyor, hemen ardından dışarıdan da benzer bir ses geliyor. Nefesim kesiliyor.

O burada. Oradaki telefon ona ait.

"Kahretsin." Telefonu kapatıyorum.

Kahretsin.

Bana zarar vereceğini sanmıyorum, ama yardım etmek için burada değil.

"Onların sadakatine güvenmenin akıllıca olduğunu mu sandın?" diye biri bağılıyor ve ses Stoli'ye benziyor. "Bu hayalet kasabanın özelliği bu işte, Dylan. Onlar para almaktan başka hiçbir şeye sadık değiller."

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve eğer bu kadar korkmasaydım, akmalarına izin verirdim. Kızlarla bugün eğlendiğimizi sanıyordum ama kimse beni gerçekten sevmiyor, değil mi? Yarın Weston Lisesi'ne geldiğim gibi yalnız gireceğim ve Falls'ta kimse beni özlemiyor. Belki Aro hariç.

Dirk, "Sizi geri istemiyoruz," diye sesleniyor. "Ama bize borcunuz var."

Titriyorum, gömleğim hâlâ kollarımın üzerinden sarkıyor, bileklerimdeki bağların etrafında toplanmış durumda.

Soldaki kapı tık diye kapanıyor ve ben de başımı kaldırıp bakıyorum.

Kapı yavaşça açılıyor ve bir silüet belirliyor; adam çömelmiş bir halde beyzbol şapkasını ters çeviriyor ve içeri tırmanmaya başlıyor.

Karanlıkta, gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırpiyorum. "Kade?"

Daha iyi görebilmek için sırt üstü döndüğümde durdu.

"Sen misin?" diye soruyorum.

Yavaşça kapıyı arkasından kapatarak yanıma doğru emekledi.

Üzerime eğildi ve elini ağzıma kapattı.

CHAPTER FOURTEEN

Avcı

“Evet,” diye yanıtlıyorum. “Benim.”

Ne yaptığımı bilmiyorum ama kelimeler kendiliğinden ağzımdan çıkıyor.

Aklına gelen ilk kişi o. Kapıyı açtığımda gördüğü ilk kişi Kade.

Doğrusunu söylemek gerekirse, artık aynı yapıdayız ve ben nadiren şapka takıyorum. O ise sık sık takıyor.

Ama o vücut spreyi kullanıyor ve biz kendimizi farklı taşıyoruz. Gerçekten benim olduğumu bilmiyor mu?

Onun bedenine iyice sokuluyorum, altında hissettiğim o güzel duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Sessiz ol, Dyl," diye ekliyorum, işi sağlama almak için. Çocukken Kade ona böyle seslendiğinde nefret ederdi ve belki de onun beni Kade sanmaya devam etmesini istiyorum.

Belki de benim öyle olmadığımı öğrenince hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyorum, ya da belki de etrafta kimse yokken onunla nasıl davrandığını görmek istiyorum.

Ayakkabı bağcıklarını çözmek için vücudunda aşağı doğru ilerledim. "Nasılsın?" diye sordum, Kade'nin boğuk ama rahat ses tonunu taklit etmeye çalışarak.

Kolları sırtı ve koltuk arasına sıkışmış halde kıpırdandı. "Ah, biliyor musun... hiçbir şey asla benim hatam değil."

Gülümsüyorum. "Anne babamızın gözünde dikkati benden uzaklaştırmak için her şey iyidir, değil mi?"

Gülerek, "Aralarındaki o rahat dostluk, sanki göğsümde bir kamyon yükü gibiydi," dedi.

“Şşş,” diye uyarıyorum, bağcıklarını düzgünce yeniden bağlarken. Gerekirse patenle koşamayacak ama bu hurdalıkta ayaklarına zarar

verebilecek çok şey var. Patenler hiç yoktan iyidir.

Pencerelerden dışarı bakıyorum. Bir kişi öne doğru ilerliyor ve el feneriyle arabaların içine ışık tutuyor.

Bıçağımı çıkarıp onu hafifçe çevirerek bileklerindeki plastik kelepçeyi kestim.

Derin bir nefes verip bileklerini ovuşturdu. "Neden bu kadar geç kaldın?"

Bıçağımı kılıfına koyuyorum. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi neydi acaba...

Sanki her zaman gelip onu kurtaracağına güvenilebilirmiş gibi.

Bıçağı cebime geri soktum. "Beni mi bekliyordun?"

"Doğru kelime bu mu bilmiyorum," diye takılıyor, "ama senden her zaman bir şeyler bekliyorum."

Tekrar üzerine eğiliyorum ve hiç direnmiyor. Hiçbir şekilde.

Nefes alışverişi düzensizleşiyor ve titriyor.

"Üşüyor musun?" diye soruyorum.

Ama beklemiyorum. Biraz yukarı doğru iterek şapkamı başıma tutuyorum ve tişörtümü çıkarıyorum. Onu tişörtümle örtüyorum ve askılı tişörtünün altından meme uçlarının belirginleştiğini fark ediyorum.

"Teşekkürler," diyor.

Yanıma iyice sokuldu, parmaklarını karnıma değdirerek beni ısıttı.

Kadın resmen üşüyor. Elleri buz gibi olmuş.

Orada oyalanıyor, yavaşça ellerinin sırtını ve ardından avuç içlerini tenime değdiriyor.

Gece havasında ıslık sesleri yankılanıyor. "Koşabilirsiniz!" diye bağırıyor Stoli.

Ardından Dirk, "Biz her zaman buna hazırız!" diye ekledi.

Başımı sallıyorum. Kade olmadan hiçbir yere gitmiyorlar. Bunu o mu onayladı? Bu da neyin nesi?

Ama o hâlâ onun altından yapılmış olduğunu düşünüyor.

"Hunter'ın umurunda bile değil, değil mi?" Dudaklarımız birbirine çok yakınken ona bakıyorum. "Nerede bu herif?"

Ama bana baktığını sanmıyorum. Göz kapakları açık ama kapalı değil. Göz kırptığını görebiliyorum. Karnımın üzerindeki ellerine bakıyor. "Her zaman sandığımdan daha yakınsın," diye mırıldanıyor.

Parmakları hafifliyor, artık kendini ısıtmaktan çok bana dokunuyor ve bacaklarını altımdan çekerek bedenimin yerleşmesine izin veriyor.

Kasıklarım onun kasıklarına bastırdıkça karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum. "Beni özledin mi?" diye fısıldıyorum.

Başını salladı. "Ama ben eve gitmiyorum."

"Dikkatli olmazsanız, sizi geri istemeyeceklerdir."

"Mısın?"

Penisim seğiriyor.

Ta ki onun kardeşimle konuştuğunu sandığını hatırlayana kadar.

"Seni korumak benim görevim," diyorum ona. "Ve cezalandırmak da benim."

Burnu burnuma değdi ve yemin ederim ki tişörtümü üzerinden çıkarırken kalçalarını benimkine sürttüğünü hissettim.

"Şu anda senin korumana ihtiyacım var," diyor, sesi son derece masum geliyor.

"Dylan..."

Her yerim ağrıyor, kolumu başının tepesine dolarken, vücudunun her santimini hissetmek için can atıyorum.

Kalçalarımından tutuyor ve bunun ondan mı yoksa benden mi kaynaklandığını bilmiyorum ama birbirimize çok sıkı bir şekilde bastırıyoruz. Bunu hissedecek.

"Sadece oyun," diye fısıldıyor sesi çok kısık. "Beni bulduklarında, ne yapıyorsan seni durduramayacaklar. Gidecekler. Sadece oyun oynuyorsun."

Karnımı okşuyor ve ben de inleyerek onun ağzını alıyorum.

Dudaklarımdan, çeneme doğru yayılan bir elektrik akımı gibi bir his geçiyor ve kendimi durduramıyorum. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Yumuşak dudakları, tadı, dişlerimin arasında hissettiğim o duygu... Bir an için, sadece kabulleniyorum. Onun benim kim olduğumu düşündüğü umurumda değil.

Dylan'ın ağzına doğru dalıyorum, dili tekrar tekrar benimkine değiyor ve inlemesinin vücudunda yankılandığını hissediyorum.

Tanrım, bunu istiyorum. Sadece o ve ben, odalarda yalnız. Onu kollarımda, bana gülümserken istiyorum. Kendimi en canlı hissettiğim yer orası.

Onun inlemeleri kulağıma çarpıyor, ama bunlar bana ait değil. Bunlar benim yüzümden olmuyor.

Kendimi zorla uzaklaştırıyorum. "Yapamayız."

Parmaklarını karnımda yukarı doğru gezdirirken, dudaklarıyla çeneme hafifçe dokundu. "Kade, isyancılara beni kaçırıp bağlamaları için para

ödemeden önce bunu düşünmeliydin," dedi. "Babam bundan hoşlanmayacak."

Hemen doğruldum, elimi boğazına doladım ve alnımı onun alnına yasladım. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Nefesi kesildi, iki eliyle bileğimi kavradı ama yüzünde beliren gülümsemeyi gördüm. Bana karşı koymadı.

"Yaklaşıyoruz!" diye bağırıyorlar dışarıdan. "Öyle değil mi?"

Ama aşağıya baktığımda, küçük tişörtünün içinde çıplak karnını görüyorum. Elimle göğsünden aşağı doğru inip parmağımı tişörtünün altına sokuyorum, direnip direnmeyeceğini görmek için duraklıyorum. Direnmeyince parmağımı ileri geri hareket ettirerek tişörtü yavaş yavaş göğüslerinin üzerinden yukarı çekiyorum.

Onun hatlarını incelerken penisim kot pantolonuma sürtünüyor. Daha fazla ışığa ihtiyacım var. Kahretsin, ona dokunmam gerekiyor.

"Bakın benim ailemde neler var," diye alay ediyorum. "Çok kolay olurdu. Anne babamız, ne zaman istersek yalnız kalmamız konusunda hiç tereddüt etmezlerdi."

Beni ensemden çekerek yere indirmeye çalışıyor. "Geliyorlar. Seslerini duyuyorum."

Onun üzerine eğilmek istiyorum. Teninin tenime değmesini istiyorum. "Yapamam."

"Bu sadece bir oyun."

"Yapamam."

Artık çok ileri gittim. Yaptıklarımın dolaylı benden nefret edecek ve Kade bunu bana asla unutturmayacak.

"Bu sadece bir oyun," diye tekrar yalvarıyor.

Kendimi bacaklarının arasında hissediyorum ve o da bir dizini kaldırıyor, pateni koltuğa çarpıyor. İçine girmemi engelleyen tek şeyin kıyafetlerimiz olduğunu bilerek inliyorum.

"Dylan..." diye yalvardım. "Lütfen."

Kalçalarını kısıyor, göğüsleri ay ışığında parıldıyor ve kahretsin...

Çömeliyorum, ağzımı açıyorum ama...

Duraksıyorum, parmağım tam memesinin ucunda, ince bir çizgiyle duruyorum.

Elimi kaldırıp sonunda onu avuçlamak üzereydim ki, yapmadan önce geri çekildim. Alnım ter içinde kaldı ve o da ellerini tekrar indirip karnımı

okşadı. Yapamam. Yapamayız. İstiyorum ama o onu istiyor. Bunu yapamam.

Nefes alışverişi yavaşlıyor ve vücudu sakinleşiyor.

"Biliyor musun, çok komik..." Tırnaklarını karnımda yukarı aşağı gezdiriyor. "Kade çok gıdıklanıyor," diyor.

Gözlerimi açtığımda, kapalı olduklarını yeni fark ettim.

"Bir insanla birlikte büyüüp de bunu bilmemek mümkün değil," diyor bana. "Ona böyle dokunamazdım, onun için işkence olurdu."

Parmak uçları tenime dokunuyor ve ben hareketsiz kalıyorum, arabanın içinde bir ürperti yayılıyor.

"Hunter hiç gıdıklanmıyor," diye belirtiyor. "En azından burada." Başparmaklarıyla karın kaslarımı okşuyor.

Homurdanıp doğruldum ama o beni yakaladı ve kollarını belime doladı. "Neden böyle yaptın?" diye sordu, sesi titreyerek yüzüme bakarak.

Biliyor muydu? Baştan beri biliyor muydu? Bana o bölgeye dokunmaya başladığı anı düşünüyorum. O zaman anlamış olmalı.

"Neden?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Evet, öyle."

Kollarını benden ayırmaya çalışıyorum. "Bırak beni."

"Bana bakın."

Sesindeki hüznün... Kalbimi durduruyor.

Aşağıya baktığımda sadece gözlerini görebiliyorum. "Seni oradan öpemezdin," diyorum, göğüslerini örtmek için tişörtünü aşağı çekerek. "Kade'ye izin verdiğin zaman öperdim."

"Senin o olmadığını bilseydim, sana izin verirdim."

Akciğerlerim boş.

Üzerimdeki etkisi azalıyor ama artık kaçmaya çalışmıyorum.

"Parmakların daha ince," diye fısıldadı, sesinde bir gülümseme vardı. "Şapkanın altından görünen saçların kulaklarının üzerine sarkıyor. Ve Kade'nin de, anneninkiyle aynı olan, gövdesinin sol tarafında üçgen şeklinde bir dövmesi var."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Geçen yılki doğum gününüzde onu almaya götürmüştü."

Ve ben orada değildim. Annem ve babam beni görmeye gelmek istediler ama benim futbol antrenmanlarım vardı. Hediyeleri bıraktılar ve ben de

akşam yemeği ve pasta için bir sonraki sefere erteledim. Onu da sonunda iptal ettim.

Orada olmalıydım. Annemin de bu deneyimi iki oğluyla birlikte yaşaması gerekirdi. O dövmeği yaptırmayı çok isterdim.

Dylan başını salladı. "Beni bir an için kandırdın, ama sadece karanlık olduğu için."

İstemsizce biraz gülüyorum. Onun beni tanımayacağını neden düşündüğümü bilmiyorum. Kade ile tıpatıp aynıyız ama herkes bizi ayırt edebiliyor. Ergenliğe girmeden ve çok farklı kişilikler ve tarzlar geliştirmeden önce bile, bizi seven insanların beden dilimizden ve ifadelerimizden bizi anlaması zor değildi. Dylan beni hayatı boyunca tanıyor.

Ve Hunter'ın onu öpmesine izin verdi.

Yüzünü okşadım, alnımı onun alınına yasladım. "Ben—"

Ama sonra... arkamdaki kapı aniden açıldı ve arabadan dışarı çekildim. Stoli kapıyı sertçe kapattı ve sonra elleriyle göğsüme bastırarak beni geriye doğru itti.

Yukarı baktığımda Kade'nin önüme geçtiğini gördüm.

Donakaldım, aynı anda hem korku hem de özlem beni sardı. Aylardır gözlerinin içine bakmamıştım.

"Sonunda seni görmek ne güzel," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Ayağa kalktım, o ise beni tekrar geri itti.

"Kade!" diye çıkıştı Dylan, hâlâ arkamdaki arabada. Kapıyı açmaya çalıştığını duyuyorum ama ağırlığım engel oluyor.

Kade kollarımı kaldırıp çeneme hafifçe vurarak beni inceledi. "Kesik yok, morluk yok. Sana gayet iyi davranıyorlar. İş birliği yapıyor olmalısın."

Oldukça iyi. 'Oldukça iyi' değil, diye düzeltirdim onu. Bu seferlik görmezden geleceğim.

"Burayı seviyorum," diye sırtımı dikleştirip gözlerinin içine baktım. "Kimse arabamı umursamıyor. Ya da babamı. Yer değiştirmek ister misin?"

"Burada Starbucks var mı?"

Kıkırdıyorum. Kade rahatlığı için asla özür dilemedi. Onun bu özelliğini gerçekten çok seviyordum. Eğer biri ona şık kıyafetleri, şirket kahvesi veya fitness takip cihazı yüzünden laf etseydi, o sadece 'Bunun yerine kim olmalıyım? Sen mi? Bunun kazancı ne kadar?' derdi.

O her zaman biliyordu ki, senden sonra gelen hiç kimse senden daha iyisini yapamaz.

Sanırım sonunda anladım.

"Bir düşün," diyorum ona. "Bir günlüğüne benim yerime geçebilirsin. Zaten seni ziyaret etmem gerekiyor. A.J.'yi özledim."

Ve ailem, herkes.

Ama o sadece sırtıyor. "İşte Hunter bu." Hemen arkasında duran Stoli ve Dirk'e bakıyor. "Benim tepemde nefes alamıyor, bu yüzden kendi kendine boğuluyor."

Sırttılar ve arkamda arabanın hafifçe sallandığını hissettim. Dylan ön koltuğa tırmanıyordu.

"Haklısın." Arabadan beni indirdikleri sırada kaybettiğim beyzbol şapkamı yerden aldım. "Şelalelerden ayrılmak pek yardımcı olmadı. Hala seni çok düşünüyorum ve neden bu kadar uzun süre bana bu kadar berbat davrandığını merak ediyorum." Kaşları daha da çatıldı ve şapkayı başıma, siperliği arkaya gelecek şekilde yerleştirdim. "Ama az önce fark ettiğim şey şu ki, sen de beni düşünüyorsun, değil mi?"

Çenesi kasılıyor.

"Benim hakkımda konuşuyor mu?" diye sordum arkadaşlarına, gözlerini aralarında gezdirerek. "Bahse girerim ki çok şikayet ediyordur."

Kardeşimin gözleri karardı ve ilk defa sessiz kaldı. "Bir de başka ne öğrendim biliyor musun?" dedim, Dylan'ın eski arabanın camını indirdiğini duyarak. "O gece kendi yatağında uyumamış. Bu konuda haklıydın." Araya girdim. "Ama senin yatağında hiç uyumadı."

"Hunter..." diyor Dylan.

"Benim yatağında uyuyor," diye devam ettim, sesimi fısıltıdan bile daha alçaltarak. "Ama bunu zaten biliyordun."

"Neler oluyor?" Dylan arabadan indi ve ikimize birden baktı.

"Onu istiyor musun?" diye sordum ona.

"Dur artık," diyor bana.

Ama ben öyle düşünmüyorum. "Sen hep öyleymiş gibi davrandın."

Onunla yalnız kaldığım her seferinde araya girdi. Onun önünde beni aşağıladı. Benimle alay etti.

"Ve sen hep bana değersizmişim gibi davrandın," dedim. "Bu yüzden gittim. Ne için? Ne istiyorsun sen?"

Dylan patenleriyle yanımızda biraz daha dik duruyor. "Ne yapıyorsunuz siz? Bu ne?"

Ona baktım, gözleri yaşlarla doluydu ve acı içindeydi.

"Görmediğin çok şey vardı," diye mırıldanıyorum.

Bu onun suçu değil. Hunter olarak onu çok istiyorum. Her zaman da istedim.

Hem ailesi hem de arkadaşı olarak, ona ikimizden de uzak durmasını ve yeni insanlarla tanışmasını söyledim.

"Bu Hunter, Dylan," diye araya giriyor Kade. "Hâlâ benden daha fazlası olmaya alışıyor. Onunla asla gerçekten yalnız değilsin. Ben her zaman odadayım."

Gözleri yaşlarla doldu ve ben de gözlerimi sildim; şu anda ona savurabileceğim bir sürü hakaret olduğunu biliyordum, ama söylediklerinin hiçbirisi de yalan değildi. Sadece yanlış insanlara kızarak bir yılı boşa harcadım. Üstelik bunların hiçbirisi onun suçu değil. Benim suçum, çünkü daha güçlü olamadım.

Dylan beni arabadan uzaklaştırıp arka kapıyı açtı ve tişörtünü almak için içeri girdi. Ama tekrar dışarı çıkmadan önce, Farrow ve diğerleri diğer taraftaydı. Arka kapıyı açıp eğildi.

"Buraya gel," diyor ona.

Ama o beklemiyor. Onu yakalayıp kollarına alıyor. Gözlerinden çoktan yaşlar süzölmeye başlamış bile.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Kade.

Farrow ona sadece bir bakış attı. "Bu gece olmaz."

Dylan'ı kucağına alıp götürüyor. "Hadi seni iyice sarhoş edelim, ha? Bunu hak ettin."

Constin, Calvin ve diğerleri onları takip ediyor ve bir saniye içinde gözden kayboluyorlar. Biri hariç. Orada duruyor, Kade'ye meydan okurcasına bakıyor. Neredeyse bir uyarı gibi. Bir an sürüyor ama onu internette gördüğüm şeylerden tanıyorum. Jared'ın yeni öğrencisi Noah Van der Berg.

Kade'nin gözleri benimle onun arasında gidip geliyor ve Noah'ın daha fazla şey görmesini veya duymasını istemediğine karar vermiş olmalı ki, arkadaşlarıyla birlikte hızla uzaklaşıyor.

Arabanın içine uzanıp tişörtümü alırken, ciğerlerimi havayla dolduramadığım için yavaşça dönüyorum.

"Bak, seni tanımıyorum ama kardeşleri tanırım," diyor Nuh arabanın tavanından bana.

Bakışlarından kaçınarak tişörtümü giyiyorum.

"Ve Kade gibi sık sık gösterişin arkasına saklanan biri daha var," diyor bana. "Saklanmak burada kilit kelime."

Arabanın kapısını sertçe kapatıp gözlerine baktım. "Ne olmuş yani?"

"Ondan gördüklerin ve duydukların..." Gözlerimi kilitliyor. "Sana garanti ederim ki, kızla hiçbir ilgisi olmayan bir sorunu gizlemeye çalışıyor."

Peki, bu ne anlama geliyor?

Dylan'ı bana zarar vermek için mi kullandı? Neden?

Ona asla zarar vermedim. Çok şanslı bir hayatı var. İki harika ebeveyni, bir sürü arkadaşı var. Kade'nin ne gibi sorunları olabilir ki?

Noah gidiyor ve ben sisin içinde kaybolmuş arabaların ortasında öylece kalıyorum.

Yirmi iki yıl önce fırtına sırasında baraj çöktüğünde bu araçların hepsi yoldaydı. Tahliyeler nedeniyle trafik çok yoğundu ve insanlar kelimenin tam anlamıyla araçlarından inip koşmak zorunda kaldılar. Sular çekilince arabaları yoldan kaldırdılar ve daha sonra hurdaya çıkarmayı planladılar, ancak bunu hiç yapmadılar. Bu yüzden birçok insan geri dönmedi. Kasaba unuttu.

Bu evlerin hepsinde bir zamanlar aileler yaşamıştı, ancak bu arabaların sahiplerinin çoğu taşındı ve hayatları, en son bu arabalara bindikleri zamankinden tamamen farklı.

Her şey çok hızlı değişebilir. Bir saniye önce hayatınız varken, bir sonraki saniye sahip olduğunuz her şey yok olabilir.

Geçtiğimiz yıl boyunca, Kade ile bu durumun üstesinden geleceğimiz varsayımıyla hareket ettim. Sahada onun kadar güçlü olduğumu gösterdikten sonra bana saygı duyacağına inanıyordum.

Ya bu hiç gerçekleşmezse?

Peki ya bu süreçte hayatım boyunca sahip olduğum en iyi arkadaşım Dylan'ı incitirsem?

Arabayla olabildiğince hızlı bir şekilde eve doğru giderken, Knock Hill'in arabalarla dolu olduğunu gördüm.

İnsanlar sokakta toplanıyor ve büyükbabamın evindeki tüm ışıklar yanıyor.

Arabayı park edip merdivenlerden yukarı çıktım, onu içeride görme düşüncesi kalbimi gümbür gümbür attırıyordu. Bu gece onu sarhoş edeceğini söylemişti.

Ön kapıyı açıp eve girdiğimde, Farrow'un oturma odasının her yerine yerleştirdiği hoparlörlerden yankılanan müzik kulaklarımı doldurdu. Giriş

holüne adımımı attığımda, solumdaki yemek masasında oturan Calvin, Mace, Arlet, Luca ve Coral'a baktım.

Hiçbiri içki içmiyor. Ya da gülümsemiyor.

Ama sağımda heyecanlı bir sohbet ve kahkaha sesi duyuluyor ve yüksek sırtlı sandalyede oturan Farrow'a, etrafta dolaşan diğer birkaç öğrenciye ve çocuklara göz atıyorum.

"Merhaba, Hunter," diye neşeli bir sesle seslendi bir kız.

Onu görmezden gelip bakışlarımı Farrow'a diktim.

"Ben bu işin içinde değildim," diyor.

"Biliyorum."

Şu anda masada oturanlar Mace ve diğerleri. Farrow onları bir süreliğine oyun dışı bıraktı.

"Nerede o?" diye sordum ona.

"Duş almaya gittim." Başını yandaki evin yönüne doğru salladı. "Ona bir biberon verdim."

Odamıza çıktım, kapıyı kapattım ve yaklaşık üç saniye orada durdum, sonra da çekmecemden onun vibratörünü kaptım.

Bugün hâlâ onun doğum günü.

Şarj kablosunu çıkarıp bir el havlusuna sarıyorum ve kimse beni durduramadan aşağıya, ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Kaldırımda parti yapan isyancıların arasından sıyrılıp evine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yukarı çıktıktan sonra beyaz kapıya yaklaşıp çalıyorum.

Ani bir sarsıntıyla başlıyor, ama tam olarak değil. Dylan, hâlâ giyinik ve dudakları öpüşmemizden kızarmış halde, ince bir boşluktan bana bakıyor.

"Banyo oynucağın bende," diyorum ona.

CHAPTER FIFTEEN

Dylan

Hunter'ın elindeki havlunun altından görünen pembe oyuncaya bakıyorum. Benim odama mı girdi?

Utançtan yanaklarım kızarıırken, bakışlarımı ona diktim.

"İçeri girmeme izin verin," diyor.

Başımı salladım. "Kade'ye benziyorsun. Eminim o da kızlardan kıbarca rica etmiyordur."

Bundan bıktım. Onlardan resmen bıktım. İkisi de beni çekiştirip duruyor, sanki yıllardır oynamadıkları ve diğerinin istemeden istemediği bir oyuncakmışım gibi. Benim bir önemi yok. Önemli olan kim kazanır, değil mi?

Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama o daha kapatmadan ayağını içeri sokuyor.

"Dylan," diyor sesi titreyerek. "İçeri al beni."

Sesi daha yumuşak, gözleri acı dolu.

Ama o beklemiyor. Kapıyı zorla açıyor ve ben de geriye doğru, solumdaki lavabo ve sağındaki duşun yanından geçerek duvara çarpıyorum.

Gözlerini benden ayırmadan vibratörü tezgâhın üzerine koydu, el havlusundan çıkardı ve suyu açtı; musluktan hızla buhar yükseldi.

Bakışlarım bir onunla bir vibratör arasında gidip geliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir doğum günü hediyesi borçluyum."

Vibratörü kaynar suyun altına tutuyor, belki ısıtıyor ama kesinlikle dezenfekte ediyor. Acaba...?

Ağzım açık kaldı. "Peki bana ne veriyorsun?"

Suyu kapatıyor ve havluyla şaftı kuruluyor. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Gerçekten güzel bir anı."

Flanel gömleğimin yakası boynumu tahriş ediyor. Eve dönerken düğmelerini ilikledim, bisikletin arkasında hava daha öncekinden çok daha soğuktu. Kalbim hızla çarpıyor. Farrow'un bana verdiği tekila şişesine göz attım. Biraz içmeliydim biliyordum.

Hunter alnını benimkine değdirdi ve parmağını yakamın içine soktu. "Çıkar şunu," diye fısıldadı.

"Kendin gibi konuştuğunda."

Hunter eskiden nazik ve kibar biriydi.

Sunmak.

Ona bakıyorum, gözleri yere doğru bakıyor, yakamı çekiştiriyor, sonunda çekiyor, gittikçe daha da sertleştiriyor, ta ki...

En üstteki düğme fırlayıp duş perdesine çarparak yere düştü.

O diğer kolumu koparmadan önce, içimden homurdanarak iki elimle kolunu kavradım. Ancak tek bir hızlı hareketle tasmayı bıraktı, bir eliyle başımı tuttu ve diğer kolunu belime doladı. Yüzünü boynuma gömdü.

Ve o orada öylece kalıyor.

Donakaldım, göğüslerimiz aynı anda çarpıyordu, nefes nefese kalmıştık, sıcak nefesinin tenime değmesiyle göz kapaklarım ağırlaşıyordu. "Dylan..." diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp kollarının arasına sığınıyorum. Savunmasızım. Hunter da eskiden savunmasızdı. Şimdi de onun gibi hissediyorum.

Ağzını boynuma bastırarak tişörtümü çekiştiriyor ve ben de düşünmeden diğer taraftan tutarak ona yardım ediyorum, böylece düğmeler teker teker kolayca kopuyor.

Dudaklarını benimkilerin üzerine yaklaştırdı, ikimiz de yerimizde duramıyorduk, dudaklarımız birbirimizin yanaklarına ve çenelerine değiyordu, öpüşmek üzereydik ama öpüşmedik.

"Hâlâ birlikte oynayabileceğimizi düşünüyor musun?" diye nefes nefese sordu.

Vücudumu onun vücuduna bastırıyorum ama ellerimi arkamdaki duvara dayayarak fısıldıyorum: "Senin en sevdiğin oyuncağın olmak istiyorum."

Tişörtümü yere bırakıp şortumun düğmelerini açıyorum ve elimi tamamen içeri sokuyorum. Duvara yaslanarak parmaklarımı hareket ettiriyorum, klitorisimi ovarken sıcaklığı ve ıslaklığı hissediyorum.

Elime bakıyor. "Daha yavaş."

Küçük daireler çizerek, dönüp duruyorum ve ıslaklığım arttıkça alttaki sert çıkıntıyı hissediyorum.

"Lütfen, daha yavaş," diye fısıldadı, vücudum derimin altında yanıyor, kıyafetlerim her yerimi tahriş ediyordu.

Şortumu iç çamaşırla birlikte aşağı doğru kaydırıyor ve ben de kendimi örtmek üzereyken duraksıyorum.

Midem alt üst oluyor ve neye hazır olduğumu bilmiyorum ama Hunter'ın istersem duracağını biliyorum. İstedğim zaman durabilirim.

Gözlerime bakarak tişörtümü başımın üzerinden kaldırıyor ve ben de bir anlığına elimi çekiyorum. Klitorisimi ileri geri sallamaya devam ederken, kolunu başımın yanındaki duvara dayıyor. Diğer elimi de pazusuna geçirip sıkıca tutunuyorum, bu sırada midemde karıncalanmalar hissediyorum ve meme uçlarım sertleşiyor.

Boynunda ince bir ter tabakası parlıyor ve bundan hoşlandığını bildiğim için hafifçe gülümsüyorum.

Arkasına uzanıp vibratörümü alıyor ve bir düğmeye basıyor. Vibratör çalışmaya başlıyor ve bu farkındalıkla tüylerim diken diken oluyor. Şarj etmişti.

Elimi vücudumdan çekiyor ve titreşimli oyuncağı avucuma yerleştiriyor. Onu tutarken kolumda hafif bir karıncalanma hissediyorum.

"Yap şunu," diyor bana usulca. "Oyna."

Aşağıya bakarak vibratörü bacaklarımın arasına yönlendiriyorum, klitorisime bastırıyorum ve tüm vücudumda tek, sert bir sarsıntı hissediyorum.

Nefesim kesildi, sonra gülümsedim. O da gülümsemeye başladı. Tekrar kendime dokundum, klitorisimi masaj yaptım. İnledim ve gözlerimi kapattım.

Kalçalarımı hareket ettirmeye başlarken yüzümü tutarak "Dylan," diye fısıldadı.

"Ah," diye inledim. Ağzımı açıp onunkini kışkırttım. Dilini hissetmek istiyordum.

Onun bedenini hissetmek istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum. İstiyorum...

Şortumu ve iç çamaşırlarımı tamamen aşağı indirip lavaboya doğru ilerledim. Vibratörü havlunun üzerine, kenarının hemen üstüne yerleştirdim ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Arkamda. Buraya gel."

Kaşları çatık, çaresiz ve nedenini sormuyor. Yaklaşıyor, kalçalarımın tutuyor ve ben de sağ bacağımı kaldırıp dizimi tezgâhın üzerine

koyuyorum. Ellerime yaslanarak, önümüzdeki aynadan ona bakarken klitorisimi oyuncağın üzerinde ovuyorum. Bir elini boğazımın ön kısmına doluyor, ağzını boynuma gömüyor ve yansımamızda vücudumun hareketini izliyor. Kalçalarımı ileri geri sallarken, orgazmın çoktan oluşmaya başladığını hissediyorum. Bir elimle aynaya vuruyorum, daha hızlı ve daha sert bir şekilde kendimi vibratörün üzerinde sürüyorum.

"Dylan, Tanrım," diye hırladı saçlarımın arkasını kavrayarak. "Tanrım, sakın durma."

Başımı geriye, omzuna yasladım. "Ben de seni izlemek istiyorum."

"Geleceğim," diye uyarıyor. "Sakıncası olur mu?"

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. İşte bu Hunter.

Başımı sallıyorum.

"Sana mı?" diye soruyor.

Tüylerim diken diken oldu. Başımı daha sertçe salladım. Kesinlikle evet. Bunu sevmesini istiyorum. Onu hissetmek istiyorum.

Gömleğini çıkarıyor, kot pantolonunu yırtıyor ve avucunu yalarken aynada gözlerime bakıyor. Heyecanla nefesimi tutuyorum. Kolunu belime doluyor ve penisini ovarken ağzını ve burnunu saçlarıma bastırıyor. Yansımada kolunun yukarı aşağı hareket ettiğini görüyorum, ama aynı zamanda hissediyorum da.

O arkamdan pompalarken inliyorum ve vibratörün üzerinde dönüp duruyorum, ona bakması için hoş bir şey sunuyorum.

Ve farkına bile varmadan, sanki onunla sevişiyormuşum gibi oluyor. Kalçam onun kalçalarına ve tenine değiyor ve o çok sertleşmiş. Tanrım, daha derine girmesini istiyorum. İçime girmesini istiyorum.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık yükseliyor, bacaklarımın arasında şimşek çakıyor ve sanki tırmanıyorum ve neredeyse zirveye ulaşmışım gibi hissediyorum. Başımı çeviriyorum, ter sırtımdaki gözenekleri serinletiyor. "Hunter, hazırım," diye inliyorum.

Beni tekrar tekrar kendine doğru çekiyor ve sonra vibratörün üzerine daha sertçe bastırıyor. "Siktir git, Dylan."

Kalçalarımı hareket ettiriyorum, orgazmım doruk noktasına ulaşıyor ve sonra patlayarak tüm vücuduma yayılıyor. Bir zevk dalgası üzerime çöküyor ve göz kapaklarım titriyor. "Ahh," diye haykırıyorum. "Ah, ah, ah..."

"Kahretsin," diye homurdanıyor, daha da sertçe kasılarak. Saçlarımdaki yumruğu sıkılaşıyor ve göğsümü kavırıyor, sıcak bir şey iki üç kez üzerime

dökölüyor. "Ah, kahretsin."

Orgazmım tüm vücudumu sararken titredim ve bir anda o da yavaşladı, eli nihayet durdu ve saçlarımdaki tutuşu gevşedi.

Dudaklarını saçlarıma yaklaştırıp fısıldadı, "Doğum günün kutlu olsun."

Onun menisinin sol tarafımdan aşağı süzüldüğünü hissederken gülümsememi zor tutuyorum. Keşke görebilseydim.

Elimi geriye uzatıp ona dokunuyorum ve elimi geri çekerek parmağımın parıldamasını izliyorum. Bir an tereddüt ediyorum ve sonra onu ağzıma alıyorum.

"Dylan," diye inledi.

Ama ben dudaklarımı parmağımın etrafına sarıp onu tamamen emiyorum. Sıcak. Biraz tuzlu. Ama kesinlikle kötü değil. Benim tadımı beğenir mi acaba?

Titreşimli aleti kapatıyorum ve bacağımı tekrar yere indirirken göz temasından kaçınıyorum. Onun ruh hali değişimlerine alışkın değilim ve az önce yaptığımız şeyden pişman olabilir.

Oda serinliyor, hava temizleniyor ve onun gitmesini bekliyorum. Dışarı çıkmasını. Sinirlenmesini.

Ama öyle yapmıyor. Duşu açıyor ve sonra yanıma gelip vibratörümü yıkıyor. Kurutuyor ve ardından el havlusuyla üzerimdeki kalıntıları siliyor, tezgahıdan bir saç tokası alıp saçımı at kuyruğu yapıyor.

Duşa girerken hafifçe gülümsedim. Perdeyi kapattı, sabunu aldı ve ben de suyun altında durup vücudumu ıslattım.

"Sen..." Yutkunuyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"

"HAYIR."

Ellerini ıslatıp sabunla köpürtüyor. Ben kenara çekilip onun suyun altına girmesine izin veriyorum.

"Peki, çıplak gördüğünü söylediğin diğer kadınlar?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece içeri giriyor ve beni çıplak elleriyle yıkıyor.

İşaret parmağımla gösteriyorum: "İşte bir banyo havlusu."

Ama o bana sadece bir bakış atıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Kollarımı yıkıyor ve bacaklarımı temizlemek için diz çöküyor. Ellerini tekrar sabunlayıp beni döndürüyor, sırtımı göğsüne yaslıyor ve parmaklarını karnımın üzerinde gezdirip göğüslerimi avuçluyor. Ellerini sırtımdan yukarı, kalçalarıma doğru kaydırırken nefesim kesiliyor ve sonra ellerini bacaklarımın arasına kaydırarak beni vücuduna sıkıca sarıyor. İçeri girerek her yerimi temizliyor.

"Vibratörü eve götürmek istiyorum," diyor.

Onun evine mi?

"Neden?" diye patladım.

Beni yıkaması beni yine heyecanlandırıyor. Buna ihtiyacım olacak.

"Çünkü bunu kullandığınız anın bir parçası olmak istiyorum."

Gözlerimi uzun uzun kırpıyorum, göremediği için şükrediyorum. Bu kulağa hoş gelse de kafam karışık. Acaba birlikte biraz keşif yapan arkadaşlar mıyız, yoksa o beni mi istiyor? Ya bu daha çok benim içinse ve onun için aynı şey değilse?

"Sabah uyandığımda onu kullanmak istedim" derken sesim istediğimden daha kısık çıkıyor.

"Bunu zaten biliyor muydunuz?"

Gülmek istiyor gibi görünüyor.

"O zaman en rahat oluyorum," diye açıklıyorum. "Sabahları seks hakkında daha çok düşünüyorum."

Ama bir anda ellerini benden çekti ve duşun altında yıkandı.

Dışarı çıkıyor, beni arkasında bırakıyor ve ben orada, hâlâ sabunlu ve aynı derecede şaşkın bir halde öylece kalıyorum. "Hunter..."

"Yastığının altında olacak," diyor. "Evin kapısı açık olacak."

Bir havlu alıp kurulanıyor ve tekrar kıyafetlerini giyiyor.

Gidiyor mu? Ciddi misin? "Hunter, lütfen."

Aslında bu gece vibratör istiyorum.

"Nerede olacağını biliyorsun." diye sırtıttı. "Biraz uyu. Yarın okul var."

CHAPTER SIXTEEN

Avcı

Ertesi sabah, pijamalarımın banyodan çıkıyordum, ıslak saçlarımı havluyla kuruluyordum. Yalnızdım.

Dün gece kesinlikle geleceğini düşünmüştüm.

Çok heyecanlandığı için uyuyamayan kadının, yarım saat sonra gizlice yatak odama gireceğini düşünmüştüm.

Ama hayır. O bütün bunlardan sonra hemen yatağa gitti ve daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Benim aksime. Özellikle de sadece uyuyup, yastığının altındaki vibratörüne ulaşmak için vücudumun üzerinden tırmanırken uyanmak istediğim için, uykuya dalmam sonsuza kadar sürdü.

Kızgın olduğumu söylemiyorum. Sadece... hayal kırıklığına uğradım. Sanırım vibratör parmaklarından daha iyi değildi çünkü yirmi dakika önce yalnız uyandım.

Ya da belki de olanlardan sonra kendini garip hissediyordur. Onunla kurabiye pişirdim. Onunla yüzme derslerine gittim. Panayırda onunla dev simitler paylaştım. Belki de ona yaklaşmamalıydım. Bu muhtemelen çok ileri gitmekti.

Ama tam bir çılgınlıktı. Tanrım, ne kadar da ateşliydi. Ve hâlâ oyun oynama şeklimizi seviyorum. Nasıl değişirse değişsin.

"İyi misin?" diye soruyor biri.

Başımı hızla kaldırdım, kalbim bir an durdu. Büyükbabamın taş evinin ikinci katındaki sahanlıkta tam karşımda duran Hawke'a baktım.

"Abi, bu da ne?" diye patladım kolumu indirerek. "Beni korkuttun."

Kaşlarının çatık olduğunu ve Dylan'a duyduğum özlem yüzünden banyodan çıkarken muhtemelen acı çekiyormuş gibi göründüğümü fark ediyorum.

Yüz ifademi düşürüyorum, sanki ne düşündüğümü anlayabiliyormuş gibi boğucu bir sıcaklık beni sarıyor. Dylan onun öz kuzeni ve Hawke da

Jax gibi. Bir şeyler biliyorlar ve nasıl bildiklerini bilmiyorsunuz.

O neden burada?

"Nasıl girdiniz?" diye sordum, aşağıda isyancıları arıyordum ama Farrow'u ya da başka birini göremedim.

"Gizli giriş," diyor bana. "Yan komşumuz Dylan'ın evinde de aynısı var."

Gizli giriş mi? Merdivenlerden aşağı iniyorum, onu da peşimden gelmeye zorluyorum. "Bunu nereden biliyorsun? Ben bile bilmiyorum."

Cevap vermedi ve ben de havlumu masaya atarak yemek odasına girdim.

Etrafıma bakındım. "Nerede?" diye sordum.

Bana sadece yarım bir gülümseme verdi. "Dylan'a sor," dedi. "Eğer bilmeni istiyorsa, sana söyleyebilir."

"Şimdi gerçekten bilmek istiyorum," diye hırslı bir şekilde karşılık verdim. "Gece yarısı evime bir grup korsanın baskın yapmasına ihtiyacım yok."

"Size söylersem, onu mühürlersiniz ve Dylan'ın güvenliği için içeri girmesi gerekebilir."

Ha?

"Ya da onun güvenliği için oradan uzaklaşın," diye ekliyor.

Kaşımı kaldırıyorum.

Ama haklı. Bunu mühürleyeceğim. Kardeşimin veya ekibinin öğrenip araya girmesini istemiyorum. Hawke, Rekabet Haftası bittiğinde bana söyleyecek.

"Ne haber?" diye soruyorum pencereye doğru yürüyüp perdeyi kenara çekerken. Umarım arabasını saklaması gerektiğini biliyordur.

Ama ben sadece Constın'ın Dylan'ın evinin önünde bisikletine yaslanmış olduğunu görüyorum.

Hawke, süslü porselenler için tasarlanmış eski vitrin dolabına tıktırılmış kitapları karıştırırken, "Anladığım kadarıyla geçen akşam Frosted'daydınız?" diye sordu.

"Dylan'ın duvardan geçip kaybolduğu anı mı kastediyorsun?"

"Aynanın arkasından," diye düzeltiyor. "Lütfen bunu kendine sakla, tamam mı?"

"Bunu isyancılarla paylaşacağımı mı sandın?"

Quinn'in işini veya ailemin güvenliğini asla riske atmazdım. Ve Dylan'la konuşmadan önce, ne kadar güvendiğim olursa olsun, kimseye kesinlikle

söylemezdim.

Perdeyi aralayıp ona doğru döndüm. "Yani bunu sadece ailemiz biliyor, öyle mi?"

"Bazı korsanlar bunu yapar."

"Ama ben değil mi?"

"Adamım, sana söyledik," diye karşılık veriyor, "ama bu, bir yıldır neredeyse hiç görmediğin birine telefonda anlatacağın türden bir şey değil."

Ya da rakip okulun futbol takımında oynayan birine. "Pekala," diye itiraf ediyorum, "Ve belki de sonunda Farrow'a söylerim."

"Hayır, kahretsin, lütfen bunu yapmayın."

Yüzünün tiksintiyle buruşmasından, Farrow Kelly hakkında pek iyi düşünmediğini anlayabiliyorum. Sessizce gülüyorum, çünkü Farrow'un asla uzakta olmayacağını düşünüyorum ve Hawke'un onunla henüz farkında olduğundan daha fazla mücadele etmesi gerekecek. Hawke'un boynundaki Green Street dövmesine bakıyorum; bunun sadece Aro'yu daha fazla üzüntü duymadan alabilmesi için yaptırdığını öğrendim. "Bu konuyu başka bir zaman tekrar ele alacağız," diyorum.

Rafımdan bir kitap alıp, "Yaşam İçin Algoritmalar" adlı kitabı kaldırıyor. "Bunu ödünç alabilir miyim?"

"Elbette."

Her neyse, o onun babasının.

"Peki, o nedir?" diye soruyorum. "Aynanın arkasında."

"Odalar." Kitabı karıştırıyor. "Açıklamaya çalışmaktansa görmek daha iyi. Ama yan komşunun evinin hikayesiyle bağlantılı."

Bu hikâyenin ne kadarının doğru olduğunu merak ediyorum. Herkes Dylan'ın orada kalması konusunda çok büyük bir olay çıkardı, hatta ilk gecesinde evi gözetlemek için neredeyse hiç uyuyamadım, ama neredeyse bir hafta geçti ve hala hayalet yok.

Her hikaye bir yerden başlar ve Rivertown ile Quinn'in dükkanı arasında gizli odalar olduğu fikri oldukça ilgi çekici.

"O zaman maçtan sonra bana bilgi ver," dedim ona.

Şu an konsantre olmam gerekiyor.

"İyi görünüyorsun," diyor yanına yaklaşarak. "Seni özledim."

"Evet, ben de seni özledim. Aro'yu seviyorum."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor, masmavi gözleri daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle doluyor.

Aşık olmuş.

“Ya sen?” Çenesini bana doğru kaldırıyor. “Havlularınızla Dylan'la çekilmiş o fotoğrafta neler oluyordu Allah aşkına?”

Ona bu konuda konuşmayacağımı söylemek üzereydim ki, üst kattan bir şey düştü. İkimiz de yukarı baktık.

Bu benim odam.

Yüzünde anlamlı bir ifade belirdi. "Belki de anne babanın, senin de Kade kadar yetişkin gözetimine ihtiyacın olduğunu bilmesi gerekiyor?"

Havlumu alıp buruşturuyorum. "Bana şantaj yapma." Havluyu bir basketbol topu gibi göğsüne fırlatıyorum. "Büyükbabam sana bir çift çimento galoş giydirecek."

Merdivenlere doğru yürüyorum.

Arkamdan bağırarak, "Lütfen, Ciaran neredeyse benim dedem gibi. Babamı çok seviyor. Senin babandan daha çok seviyor!" dedi.

Merdivenleri çıkarken neredeyse gülecektim. Bu muhtemelen doğru. Annemin babası, babamla sürekli bir tartışma içinde. Ama sanırım Ciaran, annemin daha iyi bir koca bulamayacağını biliyor. Kimse bulamazdı.

Odamın kapısını açtığımda Dylan'ı yatağında, emeklemenin ortasında donakalmış halde buldum. Üzerinde tişört ve pijama şortu vardı ve yastığının altına uzanıyordu.

Kapıyı kapatıp hızla yanına koştum ve o uzanamadan vibratörünü kaptım. "Hayır, asla." Onu elinden uzak tuttum. "Şimdi okula gitmemiz gerekiyor. Daha önce burada olmalıydın."

Yatağından kalktı, bana masum köpek yavrusu bakışlarıyla baktı. "Lütfen, sadece otuz saniyeye ihtiyacım var."

Kolunu uzatıp onu almaya çalışıyor ama ben onu başımın üstünde tutuyorum, o da kolumu pençeleriyle yakalamaya çalışıyor. Gülmemeye çalışıyorum ama yüzümdeki hafif sırıtışı engelleyemiyorum. Buraya nasıl girdi? O da gizli girişi mi kullandı acaba, çünkü evlerimizin arasındaki ağaç, Şelaleler'deki evinin yanındaki ağaca benzemiyor. Oraya tırmanmaya çalışırken kendini öldürecek.

Boynumdan yakaladı, üzerime atlayıp vibratörü elimden kaptı ve ben de pes etmek üzereydim çünkü artık az uyumuş olmamın, onun bütün gece burada olmasını dilemiş olmamın bir önemi yoktu. Yaptıklarımızdan kesinlikle hoşlanmıştı ve daha fazlasını istiyordu.

Elimi itti ve vibratör yatağa fırladı. O da ben de çırpındık ama uzun kollarım oyuncağa ilk ulaştı. Onu aldım, o direndi ve ben yatağa yığılıp onu pantolonumun içine soktum. O dizlerinin üzerinde otururken ben

gölümsedim ve kolumu başımın altına kaydurdım. "Hayır," dedim ona. "Onu alamazsın."

Ama gözlerinde bir ateş parlıyor ve o hareket etmeden bir saniye önce düşüncelerini okuyunca neredeyse nefesim kesiliyor.

Bacaklarından birini vücudumun üzerinden atıp yukarı tırmandı ve kalçalarını pantolonumun içindeki iki penisimin üzerinde yuvarladı.

"Ah, kahretsin." Nefesimi tutarak, o tişörtünü çıkarırken iki elimle belini kavradım.

"Açın şunu," diye nefes nefese kaldı.

"Dylan..." diye inledim, elimi içeri uzatıp düğmeyi aradım. Bastım, cihazdan kasıklarına doğru titremeler yayıldı. Kalbim neredeyse durdu. Aman Tanrım.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken, pantolonumdaki penisi kuru kuru okşuyordu; sıcak nefesi inlemeler ve hıçkırıklarla doluydu, ben de ellerimi şortunun arkasına doğru gezdiriyordum.

Tenini hissetmek için can atarak pantolonumu biraz aşağı çekiyorum, ama o ima ettiğimi anlıyor ve üzerimden yuvarlanarak, kalan kıyafetlerini de çıkarıyor ve sonra tekrar üstüme çıkıyor. Her şey iki saniye içinde oluyor.

Doğrulup ileri geri sallanıyor, göğüsleri dayanılmaz derecede büyük. Ben de doğrulup birini ağzıma alıp emmeye başlıyorum, o da başını geriye atıp çığlık atıyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kahretsin.

Neredeyse elimi ağzına kapatacaktım çünkü ben de boşalmak üzereydim ve başka hiçbir şey düşünemiyordum. Kalçalarını tekrar tekrar kendime doğru çektim. "Beni çıldırtıyorsun, Dylan." Dilimi uzun boynunda yukarı doğru kaydurdım, tırnaklarının omuzlarıma saplandığını hissettim. "Hadi, beni becer."

"Hunter," diye inledi ve beni kendine doğru çekti. Kollarını boynuma dolayarak beni kucakladı ve daha hızlı bir şekilde benimle sevişti. "Hunter, ben—"

Ama kapıya üç kez vuruldu. "Hey, kahveyi nerede saklıyorsunuz?"

Bana bakarak irkildi ve ben cevap vermeye çalıştım ama boğazım kurudu. "Kahretsin," diye fısıldadım.

"Bu Hawke mı?" diye nefes nefese sordu.

Ama sonra yüzü acıdan buruştu ve inledi. Elimle ağzını kapattım.

Hawke, "Hunter," diye havlıyor.

"Giyiniyorum!" diye homurdanarak yatağa geri döndüm, böylece o daha sert sürtünebilsin. "Buzdolabının üstünde."

Kalçalarını hızla hareket ettirirken göğsü göğsüme degecek şekilde üzerime çöktü.

İki elimle kalçalarını kavradım. "Neredeyse geldin mi?"

"Evet."

Yatak başlığı duvara çarptı ve tüm evin duyabileceğini bilerek ağzım açık kaldı. Ama sonra dudakları dudaklarımla buluştu ve ne söyleyeceğimi unuttum.

"Bunu duyacak," diye fısıldıyor.

"Şu an bunu umursamıyorum." Yüzünü tutuyorum, öpüyor, ısırıyor ve hafifçe ısırıyorum. "Hadi. Üzerime bin. Hadi."

Alnımda terler beliriyor, karnımın alt kısmında bir yanma hissediyorum ve o ittiğinde irkiliyorum. Burnumu ve ağzımı kulağının arkasına gömüp, gözlerimi sıkıca kapatarak kokusunu içime çekiyorum.

Ah, kahretsin. "Ugh," diye inledim, içimdeki kaslar kasılıp, güçlenip, yükselip, sonra... zevk vücudumu sardı, bir sıcaklık dalgasıyla patladı ve yüzü gözümün önünde bulanıklaştı.

İnlemeleri daha da şiddetleniyor ve hızlanıyor, kollarımda titreyip sarsılmadan önce vücudundaki her kasın gerildiğini hissediyorum.

Sonra da rahatlıyor.

Göğsü içeri doğru çöküyor ve ben de bir elimle göğsünü, diğer elimle kalçasını nazikçe kavriyorum. Tanrım, keşke onun içinde olsaydım.

Nefes alışverişi sakinleşiyor, bedeni benimkine karışıyor ve ben vibratörü çıkarıp kapatıyorum. Üzerimde kıpırdanıyor ve pantolonumdaki pisliği hissedince irkiliyorum.

"Sence duydu mu?" diye soruyor.

Başını göğsüme bastırıyorum. "Ona sadece bana söylenenleri yaptığımı, sana baktığımı söyleyeceğim," diyorum.

Bana alaycı bir gülümseme fırlattı ve üzerini örterek şortunu giyerken kalktı. Tişörtünü alıp ona uzattım. Hızlıca giyip doğruldu, bir koluna yaslanarak bana baktı.

Söylemek istediği şeyi söylemesini bekliyorum, ama o bunun yerine etrafına bakınıyor, odamı inceliyor.

Evdeki yatak odama benzemiyor. Ya da büyükbabamın evindeki odama. Buraya tek bir amaçla geldim ve kalmak için yatırım yapmadım. Duvarlarda harita yok, komodinlerde teraryum yok. Yerde kitap yığınları

yok, ya da yedi yaşındayken babam ve Kade ile yaptığım Zeppelin modeli yok. Sadece bir masa, komodin, yatak, sandalye ve dolap. Sade. Temiz.

Yatağından kalkıp ayağa kalktı. "Bahçenize kuş yemlikleri koyup hangi yemi tercih ettiklerini incelediğinizi hatırlıyor musunuz?"

Evet. Ama sesli cevap vermiyorum, sadece cebimden çıkardığım ve futbol sakatlıkları için kullandığım tıbbi bantla birlikte komodinin üzerine koyduğum fişleri incelerken onu izliyorum.

"Sonra da oraya küçük, artmış et parçaları attın ve kurtları çekti, değil mi?" diye devam ediyor. Bana bakarak gülümsüyor. "Baban çok kızmıştı ama senin yaratıcı merakını kırmak istemediği için mi böyle davrandı acaba?"

Doğrulup bacaklarımı yatağın üzerinden sarkıttım. Tekrar düş almam gerek.

"Ya da o zaman fırtınayı izlemek için dışarı koştuğun zamanı?" diye soruyor. "Ya da benim için hazırladığın CD'leri ve karışık kasetleri?"

Boynumun arkasını ovuşturduktan sonra, küstürmek için sertçe yana yatırdım. "Sen..." Boğazımı temizledim. "Az önce yaptığımız şey yüzünden suçluluk duyuyor musun?" diye sordum ona.

"HAYIR."

"Öyleyse neden..."

Suskun kalıyorum, neden geçmişi gündeme getirdiğini sormak istemiyorum, çünkü o da bana neden hiç geçmişi gündeme getirmediğini soracak. O zamanları düşünmekten hoşlanmıyorum. Hep kötü hissettim. Ya Kade'ye katlanıyordum ya da onu takip ediyordum ve kendim olmak bana asla istediğimi getirmiyordu. Çok güzel bir sabah geçirmiştik. Neden benden şimdiye kadar olanları hatırlamamı istiyor ki?

Belki de sadece arkadaşını geri istiyordur? Belki de bir dakika önce üzerimde çıplak olmasının tek sebebi, eskiden nasıl olduğumuzu özlemesi ve gerçekten istediği tek şeyin bu olmasıdır.

Ondan sadece arkadaşlık istediğim bir zamanı hatırladığımı sanmıyorum. Her zaman daha fazlasını istedim.

Ayağa kalkıp banyoya götürmek için temiz kıyafetler çıkarıyorum.

"Constin arabasını evinizin önüne park etmişti," dedim ona. "Ne istediğine dair bir fikrin var mı?"

"Kapıyı çaldı ve beni mezuniyet balosuna davet etti."

Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. "Sen ne dedin?"

"Belki dedim."

"Ne dedin?"

Kaşlarımı çatıyorum ama bunu kasten yapmıyorum. Dudaklarını yalıyor, gözleri kocaman açılmış ve çok tatlı bir ifadeyle isteksizce omuz silkiyor. "Şey, başka kimse bana sormadı ki..."

Dudaklarına doğru eğilip onu sertçe öpüyorum. Başkaları önemli değil. Ben her zaman onun sevgilisiyim.

Geri çekilmeden önce alt dudağını hafifçe ısırdım. "Hawke'tan kurtulacağım," dedim, artık bu iş halledildiğine göre. "Sen giyin, ben seni okula götüreceğim."

Gülümseyerek başını salladı ve pencere yerine kapımdan çıktı. Bu gizli girişi görmek için neredeyse peşinden gidecektim ama hareket ettiğim anda ıslak pantolonumu hissederek tekrar irkildim.

Önce duş alın.

Okul günü beklediğimden daha çabuk geçiyor. O derse hazırlanmak için evden çıktığı andan ben duşa girdiğim andan itibaren, aklımdan bir müzik listesi ve onun için neler koyacağım düşüncesi geçmiyor. Dylan her şeyi seviyor. Canı isterse polka bile çalsa dans eder.

Sonra da onun için yaktığım tüm CD'leri veya hazırladığım karışık kasetleri düşünüyorum, çünkü babasının çok sevdiği arabalarda hâlâ kaset çalarlar ve CD değiştiriciler vardı.

Onun için o listeleri yapmayı seviyordum, ama bunu onun için önemli olmak istediğim için yapıyordum. Ona Kade'nin asla vermeyeceği bir şey vermek, sanki bu onun beni sevmesini sağlayacakmış gibi.

Yanlış nedenlerle bir şeyler yapmaya geri dönmek istemiyorum.

Yani ben hiçbir şey yapmıyorum.

Gün içinde ona bir çalma listesi hazırlamıyorum çünkü bu teslim olmak gibi olurdu.

Tıpkı kardeşime onu ne kadar özlediğimi söylemediğim gibi.

Öğle yemeklerinde onun yanında ağzımı kapalı tutuyorum ve buradaki zamanının yarısının dolmasına üzölmeye başladım. Eve gittiğinde ondan ayrı kalmak istemiyorum.

İkisine de bunların hepsini anlatmalıyım, çünkü kendim olmak bana istediğimi hiç getirmediyse de, son bir yıldır olmaya çalıştığım kişi

olmaktan da mutlu değilim.

Akşam sekize doğru, Şelalelere doğru ilerliyorum; Dylan, Farrow ve diğer herkesle birlikte Helm's Field'da çoktan orada olmuş durumda. Arabalarının park ettiği yere, havai fişekleri patlatmaya geldiğimiz yerin aynısına, çitin diğer tarafına yanaŐıyorum.

Korsanlar ve Őövalyeler'in, ikisinden de nefret ettiğimiz takımların, kıyasıya mücadelelerini izlemek için ziyaretçi tribününde oturabilirdik, ama bu bilet almak anlamına gelirdi ve burada kimse Shelburne Falls'a para vermeyecek. En azından önümüzdeki hafta oynama sırası bize gelene kadar. Buraya geri döneceğiz. Ne yazık ki, sahamızda yeterli oturma yeri, yiyecek-içecek satış noktası ve saha görevlisi gibi tüm olanaklar eksik.

Farrow, Constin ve Calvin, Farrow'un arabasının kaputuna yaslanmış sigara içiyor ve muhtemelen kahve olmayan bir Şeyle dolu bir termosu birbirlerine uzatıyorlar; diğerleri ise etrafta aylak aylak dolaşıyor, çeşitli araçlar ve motosikletler bölgeyi kirletiyor.

Arabanın önünden dolaşarak sahayı görmezden geliyorum; gözümün ucuyla formalarıyla koşan oyuncularını görüyor, müdahaleleri, düdükleri ve tezahüratları duyuyorum. Ma yakında bitecek ama skor tabelasına bakmıyorum.

Bunun yerine Dylan'ını izliyorum.

Kalın izgili, yuvarlak yakalı bir kazak giymiş, yırtık dar kot pantolonunun içine yarı sokulmuş halde yanıma doğru yürüyor. Tokasına kadar çentikli kahverengi deri bir kemer beline sıkıca sarılmış ve aklımdan geçen tek Şey, bu sabah ellerimin dolaştığı her yerin görüntüleri.

Arabamın kaputuna oturdum, sırtımı ön cama yasladım ve o arabamın yanına durduğunda gözlerine baktım. "Anne babamız muhtemelen buradadır," dedim ona.

Hatta Jared, Tate, Jax ve Juliet bile her zaman bizi desteklemeye gelirdi. Babam muhtemelen Kade'in kouyla birlikte sahanın kenarında duruyor. Bakalım gelecek cuma hangi tarafta yer alacak.

"İstersen gidip selam verebilirsin," dedim Dylan'a hafifçe gülümseyerek. "İstersen."

Esir takası o kadar da ciddi bir Şey değil. Eminim ailesi onu görmek ister.

Ama bir an sessiz kalıyor. "Sorun değil," diyor. "Mekan aslında güzel."

"Baban için mi, yoksa kendin için mi?"

Bana bir bakış attı. "Sen ne biliyorsun ki?"

Tekrar sahaya döndüm, sonunda skorboarda göz attım. "Babamın haftalık sohbetlerimizde bana anlattığı şeyler bunlar." Sonra onun için özetledim: "Jared senin yarışmana izin vermiyor ve bazen duygularını ifade etmekte zorlanıyor." O homurdandı ve ben devam ettim. "Ve sen de mezun olana kadar zamanını geçiriyorsun, böylece artık ne yapacağına karışamayacak."

Başını salladı ama yüzünde eğlence ifadesi vardı. "Aşağı yukarı öyle."

Anlıyorum, o sakın ortamın tadını çıkarıyorlar. En azından konuşmamak kavga çıkmaması anlamına geliyor.

Ama gerçek şu ki, oldukça iyi bir hayat yaşadık. Sevgi dolu, iki ebeveynli ailelerde büyüdük ve hiçbirimiz uyuşturucu kullanmıyoruz. Arada sırada aşılması gereken engeller oluyor ama kendimi asla yalnız hissetmedim ve sanırım Dylan da hiç öyle hissetmedi.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Babamın motosiklet yarışlarına katılmamı istememesi."

Derin bir nefes aldım ve gözlerine baktım. "Sanırım baban seni seviyor ve senin için endişeleniyor." Kalbimin hızlandığını hissederek gözlerimi dudaklarına indirdim. "Ve... sen de onun kadar inatçısın ve sonunda senin yanında yerini aldığında çok mutlu olacaksın."

Başını başka yöne çevirdi, çenesi hafifçe titriyordu.

"O da zamanla akli başına gelecek, Dylan."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Evet."

Yüzündeki ifade gevşiyor ve sürücü tarafındaki kapımı açıyor, menteşeye basıp arkamdaki kaputa çıkıyor. Camı aşağı kaydırıyor ve ben biraz doğruluyorum, o da beni bacaklarının arasına alıp kollarını karnımın etrafına sararken içeri girmesine izin veriyorum.

Bana sarılıyor. "Teşekkür ederim."

Ona yaslanıyorum ve maçı sessizce izliyoruz.

Sanırım ona tavsiye verecek ya da her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek hakkım yoktu, çünkü ben buna hiç güvenmiyordum. Sadece gittim.

Bunu yapmamalıydım. O evde bulunma hakkım Kade kadar benim de var.

"Onun kazanmasını mı yoksa kaybetmesini mi istiyorsun?" diye soruyor bana usulca.

Kade'nin pozisyon alıp başını bana doğru çevirmesini izlerken yutkunuyorum, burada olduğumu biliyorum.

Kazanmak istiyorum.

Bu da kaybetmesi gerektiği anlamına geliyor.

Ben bunu istemiyorum. Onun mutsuz olmasını istemiyorum.

"Her zaman onun kazanmasını isterim," diyorum ona.

Dördüncü çeyrek ilerlerken, Pirates'ın 49-38 önde olduğunu ve maçın bitimine bir dakika kaldığını izliyoruz. Knights'ın topu var ve ilk denemede on yarda mesafedeler; bir touchdown yapsalar bile, süre bitmeden tekrar sahaya çıksalar bile, iki touchdown yapmaları pek olası değil. Kade'nin pasını izliyorum, bir Knight oyuncusu onu yere indiriyor, ama skoru izlemiyorum veya spikerleri dinlemiyorum.

Korsanların kazandığını ancak Dylan'ın yumruklarını havaya kaldırıp tezahürat yapmasından anladım.

"Vay vay vay!"

Farrow ve diğer isyancılar bize doğru kaşlarını çattılar, ama ben sadece kıkırdadım ve kollarını tekrar aşağı indirdim. "Sanırım bu yeterli."

"Eğer Rebels takımı da sahada olsaydı, onları da desteklerdim."

Evet, bu hafta bizim için maç yok. Gelecek Cumaya kadar maçımız yok.

Stadyumun yarısı tezahürat yapıyor, oyuncular sahada birbirlerini tebrik ediyor ve insanlar tribünlerden ayrılıp arabalarına doğru yöneliyorlar.

Kardeşim dışarıda anne babamızla konuşacak, duş alacak ve arkadaşlarıyla dışarı çıkacak. Rivertown ve High Street hareketlilikle dolup taşacak. Hepsi onu arayacak.

"Farrow'la birlikte arabayla gelebilir misin?" diye sordum. "Yapmam gereken bir şey var."

Bir an gözlerime bakıyor ve şüphelendiğini anlıyorum. Ama sonra sadece "Tamam" diyor.

Ben arabanın kaputundan iniyorum, o da kayarak iniyor, Farrow'a doğru adımlıyor ve ancak mecbur kaldığında elimi bırakıyor.

Hepsi gidiyor ama ben bir süre daha orada bekliyorum, trafiğin azalmasını. Belki Kade geri döner. Duş aldıktan sonra, yalnız başına. Arkadaşları olmadan.

Hayır, öyle değil.

Herkes ayrılıyor, stadyum neredeyse boşalıyor ve uzun araba arka lambaları dizisi yavaşça yolda kayboluyor.

Gece tekrar sessizleşince arabama binip eve doğru yola koyuluyorum. Ana caddeyi ve kaldırımlardaki partiyi geçip, karanlık otoyoldan kuzeybatı ucundaki malikanelere doğru ilerliyorum.

Garaj kapılarından biri açık -babamın kullandığı kapı- ve içinde dedemin Audi'sini, şoförünün de telefonla bir şeyler yazdığını görüyorum.

Arabayı park edip ön kapıya doğru yürüyorum ve kapı kolunu çeviriyorum. Kapı açılıyor ve içeri adımımı attığım anda yemek kokusu burnuma geliyor.

Duvarları portreler ve resimler süslüyor, hepsi de buraya son geldiğim zamandan hatırladığım aynı resimler. Giriş holündeki masanın üzerinde, beş yaşındayken yağmurda oynadıktan sonra çamur içinde kalmış Kade ile benim siyah beyaz fotoğrafım duruyor. Kolu benim etrafımda, ikimiz de ilk dişlerimizi kaybetmiş olmanın verdiği o aptalca sırıtışlarla poz veriyoruz.

Merdivenlerin yanından geçerken mutfaktan konuşmalar ve kahkahalar duyuyorum; dedem, annem, babam ve A.J. görüş alanıma giriyorlar.

Kapı aralığındaki kemere doğru eğildim. "Merhaba."

Herkes başını kaldırdı, A.J. nefes nefese kaldı. "Hunter!"

Bana doğru hızla koştu ve karnıma çarpmadan önce onu yakalamaya zar zor vakit buldum. Annem ve babam gülümsedi, babam ceketini çıkardı.

Küçük kız kardeşimin at kuyruğunu çekiştiriyorum, muhtemelen maçtan yeni geldiği için eski Korsanlar formamı giymiş. "Hey, Kaptan," diyorum aileyi işaret ederek. "Gördüğüm kadarıyla herkes hayatta. Aferin."

O, her şeyin sorumlusu. Bunu doğduğundan beri hepimiz biliyoruz.

Elimi tuttu ve beni mutfak tezgahına doğru çekti. "Üniversiteyle ilgili çok fazla mektubun var."

"Herkes beni istiyor, değil mi?"

Alttaki dolaptan çıkardığı zarf yığınınına bakıyorum.

"Ya da okul harcınız," diyor bana.

Herkes gülüyor, babam da homurdanıyor.

Dedem bana sadece çenesini hafifçe kaldırarak selam veriyor. Beni oldukça düzenli görüyor.

Annem beni sıkıca kucaklıyor. "Lütfen kalacağını söyle."

Geri çekilip ona baktım. "Birkaç saat."

Gözlerini yere indiriyor, tereddüt ettikten sonra arkasını dönüyor ve bir kaseyi lezzetli bir şeylerle doldurmaya koyuluyor.

Üzerine eğildim, dana güveci gördüm. "Ooo, çok güzel kokuyor." Kaseye uzandım. "Ver bana."

Ama dudaklarının titrediğini görüyorum.

"Lütfen yapma," diye fısıldadım, gözlerinin içine ve tutmaya çalıştığı gözyaşlarına bakarak. "Yakında eve geleceğim. Başladığım işi bitirmeme izin ver, tamam mı? Söz veriyorum."

"Bizim yanınızda olduğumuzu unutmayın, tamam mı?"

Çenesi kasılıyor ve kendini kontrol etmeye çalıştığını anlayabiliyorum. Annem hiç ağlayan biri olmadı. Çoğu zaman ağlamak için bir sebebi de yoktu.

"Yapmayacağım," diyorum ona.

Gülümsedim ve o bana kaseyi uzatırken bir kaşık aldım, sonra da büyükbabamın yanına oturmak için mutfak adasına yöneldim.

"Yeterince yiyor musun?" diye soruyor babam. "Fast food yemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, yemek pişiriyoruz."

"Biz mi?" diye sordu annem.

A.J.'nin postalarını ayıklamasını ve panosuna ilıstirdiğı elektronik tabloda kutucukları ışaretlemesini şöyle bir gözden geçiriyorum.

"Şey, Farrow," diye sonunda ağzımdan kaçırdım. "Farrow Kelly. O da son sınıf öğrencisi, ama benden bir yaş büyük. Büyükbabam onu eve gözetmen olarak yerleştirdi, eminim."

Ciaran'a şöyle bir göz attım ama o sadece yemeye devam etti.

"Onunla tanıştım mı?" diye soruyor annem.

Kaşığı güveçle dolduruyorum. "Yapmalısın," diyorum, dedemin anlayabileceğı çift anlamlı bir ifade ortaya koyarak.

Boğazını temizleyip kasesini anneme uzattı. "Biraz daha alabilir miyim lütfen?"

Bana kaşlarını çatarak baktı ve ben de bir lokma daha aldım.

"Yani... senatör?" Babama baktım. "Bu beni saçımı kestirmeye zorlayacak, değil mi?"

Shelburne Falls belediye başkanı olmanın yeterli olacağını düşünmüştüm, ancak internette gelecek yılki seçimlerde aday olacağından bahseden bir makale gördüm. Doğrusu, bunu benimle de konuştu. Sadece ciddi olmamasını umdum.

Annem araya girerek, "Eğer ben pantolon takımı giymek zorundaysam, en azından sen biraz kestireceksin," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye takıldı babam. "Siyasetle uğraşmamın tek sebebi senin pantolonlu halini görmek." Dedemin omzuna kolunu attı.

“Kızının çok güzel bir...”

"Sus be salak," diye homurdandı Ciaran.

Lokmamı yarıda kesip kahkahalara boğuldum, herkesle birlikte titriyordum.

A.J. kıkırdarak küfürü tekrarladı: "Ağzı bozuk herif."

“Selamlar.” Anne dedeye ters ters baktı. “Çok teşekkürler.”

Ocağı kapatıyor ve ardından dilimlenmiş Fransız ekmeğiyle dolu bir kesme tahtasını bana doğru itiyor. Ailecek sık sık böyle yedik. Yemek odası sağında, kapıdan girildiğinde bulunuyor, ancak orayı sadece özel günlerde ve bayramlarda kullanırdık. Diğer zamanlarda, solumdaki küçük masada veya burada, mutfak adasında yedik; bazı günler ise ocağın yanında ayakta durarak yemeği ağızımıza tıkarcasına yedik.

Çok beğendim.

Çok meşguldük, ebeveynlerimizden biri sürekli bizi müzik dersine veya spor antrenmanına götürmek için acele ediyordu ve bunun üstüne bir de tam zamanlı işleri vardı. Her şeyin kontrol altında olduğu görüntüsünü koruma baskısı yoktu ve bu da yaşımız ilerledikçe daha fazla özgürlüğe sahip olduğumuz anlamına geliyordu, çünkü belli bir noktadan sonra en çok istediğimiz şey mahremiyetti. Her akşam yemekte onlara günümüzden bahsetmek istemiyordum, yalan söyleyip "iyiyim" demek zorunda kalmak istemiyordum, çünkü gerçeği de söylemek istemiyordum. Zoraki konuşmalar ve sorular istemiyordum çünkü onların sağlıklı bir aile için önemli olduğunu düşündükleri şey, her şeye dahil olmaktı. Arkadaşlarım ebeveynlerine yalan söylerken, benim için en kolay olan şey ebeveynlerime yalan söylemektir.

Kâseyi temizleyip bulaşıklarımı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra yukarı çıktım. Odamın kapısını açıp dolaba yöneldim ve terzinin bize teslim ettiği elbise çantasının içinde hâlâ duran takım elbisemi çıkardım. Kade'nin birkaç tane var. Babam takım elbiseleri çok sever ve her zaman beklenmedik durumlar için giyebileceğimiz bir takım elbisemiz olmasına özen gösterirdi, ama bunu henüz giymedim.

Paketi açıp ceketin ve pantolonun bedenini kontrol ediyorum.

Ve onu tekrar yerine asıyorum.

Bir buçuk yıl önce ölçülerini aldırışmışım. Şimdi bana uymuyor. Zaten Dylan'ın okul balosuna ne giyeceğimi umursayacağını sanmıyorum.

Ama yapacağım.

Başımı çevirip yatağıma baktığımda, lacivert yorganın altta zikzak şeklinde katlanmış olduğunu, bej renkli örtünün ise başucundaki yastıkların üzerine çekilmiş olduğunu görüyorum.

Ben yatağıma öyle toplamam. Ne annem ne de babam, ne de eve getirdikleri temizlikçiler öyle yapmaz. Biliyorum ki, ben gelirim diye çarşaf larımı birkaç haftada bir yık atıyorlar.

Yatağıma doğru gidip yastıklar ımdan birini alıp burnumu kılıfına bast ırdım. Gözlerimi kapatıp, onun şampuanının temiz ve ferah kokusunu içime çektim; yeş il elma ve kehribar gibi kokuyordu. Esir takasından kısa bir süre önce burada uyumuş olmalıydı.

Sanırım Kade'nin gardırobundan bir takım elbise alabilirim. Çok cazip geliyor.

Ama yapmayacağ ım. Yastığı yatağa geri koydum ve dolabımda başka güzel bir şey aramaya gittim. Tam o sırada babam kapıdan geçti ve durdu.

"Hey," diyor. "Gel, GTO'ya bir bak."

Dolap kapımı, ardından da yatak odamın kapısını kapatıp, geçerken koridorun karş ısındaki Kade'nin odasına göz attım. Kapısı açıktı, banyosunun yanındaki duvara üç tane uzun yeş il dolap monte edilmişti. Ben ayr ıld ığımda bunlar orada yoktu.

Babamla birlikte aşağıya indim. "Biliyorsun, o arabayı sürekli modifiye edersen sat ılamaz hale gelecek."

"Asla satmayacağ ım." Garaj kapısının hemen önünde durup deri ayakkabılarını giyiyor. Altında mavi bir Oxford gömleğ i olan kazağ ının kollarını yukarı kıvrıyor. "Çocuklar ımın hiçbirinin zevki veya tarz ı olmadığı için, torunlar ımdan biri alacak."

Elbette. Kimse babama herhangi bir konuda, özellikle de kıyafetler veya arabalar konusunda yan ıld ığını söyleyemez.

Dış arı çıkıp garaja giriyoruz ve annemin Infiniti'sinin yanı sıra bir türlü elden çıkaramadığı eski motosikletinin yan ından geçiyoruz. Garajın geri kalanı her duruma uygun araçlarla dolu. Bir kamyonet, bir SUV, bir Jeep Wrangler, bir McLaren üstü açık araba ve günlük kullanım için bir Tesla; çünkü çevre bilincine sahip bir politikacı olarak görünmek önemli.

Lise yıllarında sahip olduğ u ilk araba olan gümüş renkli GTO'sunun yan ında duruyoruz. Kaputu kaldırıp bir anahtar alıyor ve eğ ilerek motor kapağ ını söküyor. "Torunlardan bahsetmiş ken..." Gözleri bana doğru yüks eliyor.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Dylan ve benim havlularla banyodan çıktığımız fotoğrafı kastediyordu.

"Hiçbir şey olmadı."

"Bir şey oldu."

Arabanın diğer tarafındaki kaputun altına eğildim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

O gece endişe gerektirecek hiçbir şey olmadı. Yani, o zamandan beri çok şey oldu ama o dün geceyi ya da bu sabahı sormuyordu.

Şimdilik onu kendime saklamak istiyorum.

Baba, gözlerini elindeki işe dikmiş bir şekilde cıvataları sıkıyor. "Kade cinsel açıdan çok aktif," diyor sakın bir ses tonuyla. "İkinizin de yaptığı hiçbir şeyden habersiz kalmadım."

O da gençliğinde melek değildi, bu yüzden şişesindeki votkanın sulandırılmış olduğunu veya Kade'nin cebinden çıkarmayı unuttuğu prezervatiflerin kurutucuda arkadaşına ait olduğunu iddia ettiğini duyduğunda kendini kandırmıyor.

"Ama ilişkilerdeki kopukluk seviyesinden endişe duysam da, senin için de aynı derecede endişeleniyorum, çünkü sen çok güçlü bağlar kuruyorsun." Gözlerime bakıyor. "Sevdiğin her şeye her zaman sevgi duydun."

Vücudum kasılıyor.

"Eğer seni incitirse," diyor usulca, "ister kasten yapsın ister yapmasın, sen hiçbir yanlış yapmadın."

Boğazımda şiddetli bir ağrı hissediyorum ve ona bakmamak için her yere bakmaya çalışarak dik duruyorum.

"Onu hak ediyorsun," diyor.

Çenemi sabit tutmak için dişlerimi sıkıyorum, çünkü biliyor ki, içimden ne kadar sert konuşursam konuşayım ya da bana kaç kere gülümsese de, yine de kardeşimin yanında sönük kaldığımı düşünüyorum.

"Onu hak ediyorsun," diye tekrarlıyor.

"Kime layık?" diye soruyor biri.

Amcam Jared'in garaja girdiğini görünce irkildim. Quinn dışarıda durmuş, A.J.'ye sıkıca sarılıyordu. Hafta sonu için geri döndüğünü unutmuşum.

Babam boğazını temizlerken gözlerimdeki yaşları siliyorum. "Ve şey, unutma," diyor bana, "kadınların cinsel ilişkiden önce hazırlanmaları gerekiyor."

Gözlerimi önce Dylan'ın babasına, sonra da kendime çevirdim. Ne?

"Biliyorsun, vücudunu hazırla," diye devam ediyor. "Biraz ön sevişme. Zaten bir şekilde hallediyorsun gibi görünüyor. Aferin."

Gözlerimi tekrar Jared'e çevirdim, kaşlarının arasındaki kırıksıklık daha da derinleşmişti.

"Ayrıca, yatak odasına önceden havlu getirmeyi de unutma," diyor babam, "çünkü aksi takdirde gidip almak zorunda kalırsın ve bu da zahmetli olur. Kadınlar kendi havlularını getiren erkekleri sever."

Jared başını yavaşça bana doğru çevirdi, kaşları daha da çatıldı; çünkü şüphesiz o da kızıyla benim banyodan çıkarken çekilmiş fotoğrafımızı görmüştü.

"Ve bu alışkanlığı çabucak edinin." Babam bir türlü susmuyor. "Çünkü ilk seferden sonra, bunu sürekli yapıyoruz. Tıpkı tavşanlar gibi."

Aman Tanrım.

"Weston'a götürmek için biraz prezervatif ister misiniz?" diye soruyor.

Gözlerimi uzun uzun kırıştırdım, Jared'ın bakışlarını üzerimde hissettim ve oradan hızla uzaklaştım. Kapıya doğru yürürken içeri daldım, yere düşen aletlerin sesini, bir arbedeyi ve babamın kahkahalarını duydum. "Abi, beni çok sinir ediyorsun." Kapıyı sertçe kapattım.

Kahrolası herif. Ciddi anlamda.

Belki de gerçekten Weston'da kalmalıyım. Onun şakaları burada başıma bela açacak.

Mutfağa doğru ilerlerken, annemin mutfak adasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalıştığını görüyorum. Okuma gözlükleri avizenin ışığını yansıtıyor ve notlar alırken saçları başının bir tarafına dökülüyor.

"Yanına biraz yiyecek al?" diye soruyor, zaten burada olduğunu biliyor.

Başını kaldırıp tezgahın üzerinde üst üste duran, kapaklı iki cam Pyrex tabağı işaret etti.

"Bu gerçekten harika." Yavaşça araya giriyorum. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve araştırdığı konuyu not almaya devam etti.

"Ve orada tek başıma olmam konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

"Sanırım kardeşinin buna ihtiyacı var." diye yazmaya devam ediyor. "Bazı yaşam becerilerini geliştirmek için zamana ihtiyacı var, mesela kendi banyosunu temizlemek, kendi çarşaflarını yıkamak, yemek pişirmek gibi..."

Yokluğumu olumlu bir şeye dönüştürmeye çalıştığını biliyorum, ama ondan ayrı kalmanın bana bir şey öğretmesini asla istemezdi.

"Sana karşı daha iyi ne yapabilirdim?" diye soruyor, sonunda tekrar başını kaldırarak.

İstemeyerek omuz silkiyorum, bilmediğimden değil, onun suçu olmadığından.

Anne babalar anne babadır. Herkes gibi insandırırlar. Kendi hayallerini, umutlarını, standartlarını ve beklentilerini yansıtır, çünkü kendi başımıza asla çözemeyeceğimizden endişelenmek içgüdüselidir. Hepimiz bir ölçüde anne babalarımız tarafından şekillendirilmişizdir, ama ne kadar şanslı olduğumu bilmediğim bir zaman hiç olmadı. Hiçbir zaman.

Dirseklerimi mutfak adasına yasladım. "Saçımı kestirmeye ne dersin?"

Gülümsedi ve uzanıp çekmecedeki makas çıkardı.

CHAPTER SEVENTEEN

Dylan

En azından Hunter, Şelaleler'de yanında yedek bir grup bulundurmıdı. Yapacak bir işi olduğunu söylediğinde, Kade'i görmek istediğı için endişelenmiştım. Umarım görür. Neyse ki, nereye gidiyorsa oraya yalnız gitti çünkü isyancılar sadece bir kavgayı teşvik ederdi.

Ama Hunter kendi yoluna gitti, biz de eve dönerken Breaker's'ta cheeseburger yedik. Şimdi sokakta sarhoş oluyorlar ama benim duş almam lazım.

Gece henüz bitmemişse diye düşünüyorum. Zihnim olasılıklarla boğuşırken kendi kendime gülümsüyorum.

Ön kapıyı kapatırken yukarıdan bir telefon sesi duydım.

Ama telefonum yanımda. Pantolonumun cebinden çıkarıyorum. Neden çalıyor diye duyuyorum...?

Sonra Hawke'un bana verdiği telefonu hatırladım. Tamam. Merdivenlerden fırlayıp yatak odasına koştım ve komodinin çekmecesini hızla açarak ikinci telefonu şarj aletinden çıkardım.

Ekranı kaydırıyorum. "Merhaba."

"Merhaba," diye yanıtlıyor Hawke. "Mesajını aldım. Kusura bakma, çok fazla ders çalışmam vardı."

"Neden bu telefonu arıyorsunuz?"

"Çünkü diğer hattınız sesli mesaja gidiyordu. Hattınız bozuldu mu?"

Öyle mi? Güç düğmesine basıyorum ve gerçekten de çalışmadığını görüyorum. Şarj cihazına takıyorum.

"Ee, neler oluyor?" diye sordum, Bastien'in dün bana anlattığı hikayenin özetini ona mesajla gönderdiğimi hatırlayarak.

"İsimleri araştırdım." Arka planda bir hışırtı ve bir sürü konuşma duyuyorum. Muhtemelen yurdundadır. "Conor Doran yirmi iki yıl önce ölü

ilan edildi. Esplanade Caddesi Mezarlığı'na gömüldüğü söyleniyor. Bir bak bakalım, tamam mı?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" Pencereye doğru yürüdüm ve Hunter'ın karanlık yatak odasına baktım. "Onu mezarından mı çıkarayım?"

"Mezar yerini teyit edip fotoğrafını çekmeniz yeterli."

"O mezara herkes gömülebilirdi," diye karşılık veriyorum.

"Çok fazla televizyon izliyorsun."

Neyse, boş ver. O da Murphy Kanunu'nu benim kadar biliyor. Olabilecek her şey olur ve Conor Doran için dikilen bir mezar taşı hiçbir şeyi kanıtlamaz.

"Winslet'ı inceliyorum," diyor, "o yıldan sonra herhangi bir takımın radarında olup olmadığına bakıyorum."

"Ve-"

"Ve ben Deacon'dayım," diye beni temin ediyor. "Deacon Doran. Şimdilik hiçbir şey yok. Sosyal medya yok, kredi geçmişi yok, üniversiteler için transfer evrakları yok... Sadece doğum belgesi."

"Ama ölüm belgesi yok, değil mi?"

Bir an duraksıyor, ama sadece bir an için. "Hayır."

Yani saklanıyor. Muhtemelen yirmi yıl önce bir kızı öldürdüğü için yakalanmamaya çalışıyor.

Ama bu çok kolay. Eğer bu kadar basit olsaydı, neden hiç gizem olurdu ki? Neden farklı versiyonlar var? Tam olarak ne olduğu konusunda neden kafa karışıklığı var?

Buradayken neler yaptığını bir araya getirmeye başlamamız gerekiyor. Derslere katıldı, yeni insanlarla tanıştı, muhtemelen benim gibi birkaç şakaya da katlandı...

Sonra olduğum yerde durup düşünmeye başladım.

Benim gibi...

"Eğer Winslet'in yaşadığı deneyim, benim burada rehin tutulma deneyime bir nebze de olsa benziyorsa, o zaman onu hedef alanlar sadece isyancılar değildi," diye belirtiyorum.

"Anlam?"

Odada bir aşağı bir yukarı yürüdüm. "Bunun isyancılarla ilgili olduğuna dair herhangi bir kanıt var mı?"

"Yani ortaya çıkardığımız ür disturbing mesajlaşmaların dışında mı demek istiyorsunuz?"

Kendime gözlerimi deviriyorum. Bu doğru. Hawke'un Carnival Tower'da bulduğu cep telefonlarına bakılırsa, Doran kardeşlerin hain bir planı vardı.

Ama yine de bu, gerçekten bir şey yaptıklarına dair bir kanıt değil.

“Korsanlar benim burada olmamdan memnun değiller,” diye belirtiyorum. “Ya onlar yaptıysa? Ya Shelburne Falls onu öldürdüyse?”

Sessiz biri ve duyduğum o hafif iç çekişi duyduğumda gözlerinin tavana doğru fırladığını neredeyse hayal edebiliyorum, çünkü bu efsanenin peşine düşmesini çok daha karmaşık hale getirdim.

Sonunda, "Bulduklarımı size bildireceğim," diyor.

"Seni seviyorum," dedim ona, ses tonum özür diler gibiydi.

“Hoşça kal.”

Telefonu kapatıyoruz ve saate bakıyorum. Saat onu biraz geçiyor.

Hunter'ın yatak odası penceresine tekrar baktım, hâlâ hiçbir ışık yanmıyordu.

Vibratörümü almak için gizlice odasına girmiyorum. Onu onunla birlikte kullanmayı tercih ederim.

Ama ben de henüz yorulmadım.

Saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladım, kazağımı çıkarıp siyah bir tişört giydim ve evden çıkarken ceketimi de yanıma aldım.

Verandaya adımımı attığımda, Constin ve Luca'nın Hunter'ın evinin önünde arabalarıyla durduklarını ve bagajdan bir spor çanta çıkardıklarını gördüm. Çantayı, Hunter'ın evinin ön kapısının hemen dışında duran Farrow'a götürdüler. Farrow içeri baktı, başını salladı ve çantayı onlardan aldı. Bana baktılar ve ben de bakışlarımı kaçırdım, aniden görmemem gereken bir şey görmüş gibi hissettim.

Farrow, Green Street için çalışıyor. Bunu sürekli unutuyorum.

Hunter oradayken, evde yasa dışı şeyler bulundurmazdı, değil mi?

Karşı caddede Coral'ın arabasını görüyorum ve berber dükkanında bir grup kıza rastlıyorum. Dükkanın açık olması için geç bir saat ama sanırım o adamın düzenli çalışma saatleri yok. Fletcher'ın tabelası, harfleri hâlâ ışık saçan tabela, sürekli açık.

Karşıya doğru koşarak geçiyorum.

Dükkana girdiğimde, yaşlı adamın kafasının arkasını tıraş ederken Coral'ı sandalyede, bir ayağını tezgâhın üzerine koymuş halde görüyorum. Kulaklarının üstündeki her şey ayrılmış ve biri solda diğeri sağda olmak üzere iki topuz halinde sarılmış; alt yarısı tamamen kel değilken adam

kafasının arkasına bir kelebek çiziyor. Buz ve pembe bir şeyle dolu bir bardaktan içiyor.

Mace vitrinin yanındaki sandalyede oturuyor ve Tommy Dietrich'in eski kola makinesinin yanındaki duvara yaslandığını neredeyse fark etmiyorum.

Bana bakıyor.

Kimse selam vermiyor.

Coral'a yaklaşıyorum. "Ne kadar içki içtin?"

Bana bakıyor, ben de gözlerimi bardağına indiriyorum.

"Neden, sen de ister misin?" diye soruyor sakız çiğnerken.

"Hayır, araba kullanman gerekiyor." Ceketimi giyip düğmelerini ilikledim. "Bagajındaki şeylerden kurtulmak istiyorum."

Dolabı çalmaktan dolayı başımın derde gireceğinden pek endişelenmiyorum. Neden ondan kurtulduğumu herkes anlayacaktır, ama geri konmasını istemiyorum. Kimsenin onu asla bulamayacağından emin olmalıyım.

"Paran var mı?" diye soruyor Coral bana.

Havai fişeklerden ve partiden bahsetmekten kaçınıyorum; masrafları ben, daha doğrusu Hawke, karşılamıştım. Sadece "Hayır" diyorum.

"Öyleyse zamanımın karşılığını nasıl ödemeyi düşünüyorsunuz?"

Başka zamanlarını nasıl değerlendirdiğini sorgulamak için ağzımı açıyorum ama kibar davranmaya karar veriyorum. "Ne istersiniz?"

Arkamdan bir boğaz temizleme sesi geldi ve Mace ile göz göze gelmek için döndüm. Elini uzattı ve kelimenin tam anlamıyla dilimi ısırdım, ne istediği konusunda hiçbir kafa karışıklığı yoktu.

Düğmeleri açıp ceketimi çıkarıyorum. Üç adım atarak ceketini ona uzatıyorum. "Tek bir şartla," diyorum.

Ona uzandı, ben de geri çektim. "Eğer Korsanlar kazanırsa," dedim ona, "geri vereceksin."

Ayağa kalktı ve elimden kaptı. "Bahsi kabul ediyorum."

Tahminimce Bay Fletcher olan adam bir fırça alıp Coral'ın ensesindeki tüyleri silkeliyor. Coral ayağa fırlıyor, eline para sıkıştırıyor ve pantolonundan anahtarlarını çıkarıyor. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor bana.

Ama ben onun elinden anahtarlarını alıyorum. "Ben sürüyorum. İşin bitti."

"Arabamı kimse kullanamaz."

Ama ben zaten berber dükkanından çıkıyorum.

Mace mırıldanarak, "Bırak arabanı o sürsün," dedi.

Kapıyı onlar için açık tutuyorum ve hâlâ duvara yaslanmış olan Tommy ile göz göze geliyorum. "Geliyor musun?" diye soruyorum ona. "Sanırım sen de bu işin içinde olmak isteyeceksin."

Beklemem. Arabaya doğru yürüyüp sürücü koltuğuna oturdum ve motoru çalıştırmadan önce kapıların sertçe kapandığını duydum. Vites takınca arka kapılardan biri tekrar açıldı ve dikiz aynasından Tommy'nin arabaya bindiğini gördüm.

Gaz pedalına basıp sokağa çıkıyorum.

Bunu düşünmeden önce, onu gömmek için en mantıklı yer aklıma geliyor. Köprüye doğru arabayı sürüyorum.

Sanırım hepsinin benimle gelmesine gerek yoktu. Dolabı kaldırmak için sadece bir kişinin yardımına ihtiyacım var. Ama eminim Coral, arabasını onsuz hiçbir yere götürmeme izin vermezdi.

Yine de, burada olduklarına sevindim.

Köprüye çıktım, orta noktaya kadar geçtim ve olabildiğince sola doğru manevra yaparak park ettim. Ben arabanın arkasına doğru yürürken onlar da peşimden indiler ve bagajı açtım. Bagajı açtığımda, sarı dolabın diğer eşyaların arasında durduğunu gördüm. Bir battaniye, bir soğutucu, bir uçurtma ve bir kürek. Başımı salladım. Bunu daha sonra düşüneceğim.

Ben dolabı kaldırmaya başlarken Mace diğer taraftan tuttu.

"Peki, bu şeyin hikayesi nedir?" diye soruyor bana.

Arabanın ön tarafında taşıyoruz. "Sadece bir aile geçmişi saçmalığı, artık unutulması gerekiyor."

Tommy çamurluğa yaslanırken ona şöyle bir baktım. Yüz ifadesi bomboştu ama itiraz etmedi.

Arabayı köprünün kenarından yukarı kaldırıyoruz, Coral diğer tarafıma geliyor, ben de karanlık suya bakıyorum. Rüzgar esiyor, nehirde dalgalanmalar yaratıyor, ama neredeyse aşağıdaki arabanın karanlık silüetini görebildiğimi sanıyorum.

Ama sonra, gitti.

Dolap kapağını sıkıca kavradım, Thomasin'e bakarken tereddüt ettim, itiraz etmesini bekledim. Sonuçta bu, annesinin eski dolabı.

Gözünü bile kırpmıyor.

"Hazır mısın?" diye sordum Mace'e, onu eğerek.

"Boş olduğundan emin misiniz?" diye soruyor.

Ama o çoktan gitti.

Çelik kutu nehre düşerken, yavaşça suyla doluyor ve batıyor; hepimiz başlarımızı kenardan sarkıtarak diğer hayaletlerin arasına katılmasını izliyoruz. İçinde hiçbir şey yok. Taşırken kıpırdadığını duyardık.

Kızlar uzaklaşıyor ve arkamdan sohbet ve kahkaha sesleri duyuyorum, sadece ben ve Tommy kenarda kalıyoruz. O birkaç metre ötede duruyor, bu bana bir déjà vu hissi veriyor çünkü en son birlikte bir köprüde durduğumuzda—iki ay önce yolun aşağısındaki tren köprüsünde—hepimiz köprüden atlıyorduk.

"Kade yıl sonunda gidecek," diyorum, hâlâ suya bakarak. "A.J. ve James ise sen mezun olduktan sonra gelecekler."

Üç yıl boyunca Shelburne Falls Lisesi'nde Trent veya Caruther gibi isimler olmadan tek başına yaşayacak.

"Her şey daha iyi olacak," diyorum ona.

Gerçi, A.J. veya James'in Kade'in yaptığı gibi onunla sorun çıkaracağından şüpheliyim. O, onun için bir yük, hatta bize belli ettiğinden daha fazla, çünkü onun ona karşı davranışlarından hoşlanmadığımızı biliyor. Yine de, koridorda isimlerimizi duymaması güzel olacak, bazen keşke yaşlarımız birbirine daha yakın olsaydı diye düşünsem de. Daha uzun süre aynı okullarda büyümüş olsaydım, onu ondan daha çok koruyabilirdim.

Bulutlarla kaplı gökyüzü alçakta asılı duruyor, havayı yağmur kokusuyla dolduruyor. Saç tutamlarım yüzüme çarpıyor ve başımı geriye doğru eğerek gözlerimi kapatıyorum.

"İçecek?" diye sordu Coral, koluma hafifçe vurarak.

Kesinlikle. Ama henüz değil.

Gözlerimi açarak ona, "Yarın," dedim. "Fırtına geliyor."

Bence bir parti olacak.

Öğretmenin Conor'un fırtınalı bir geceyi beklediği hakkındaki sözlerini hatırlayarak tekrar kenara bakıyorum. Belki de bedeninin akıntıya kapılıp kaybolmasını umuyordu.

"Su yükseliyor." Kendi kendime gülümsüyorum.

Yarın nehirden uzak durmalıyım, yoksa benden tamamen kurtulmaya çalışabilirler.

Tekrar arabaya doğru yöneliyorum.

Coral beni takip ederken konuşmaya başladı: "Şey, yani... özür dileriz, tamam mı?"

Üzgünüm?

“Ne için?” Sürücü tarafındaki kapıyı açarken omzumu çevirip baktım. “Tutuklatmaya mı çalışıyorsunuz? Kaçırmaya mı çalışıyorsunuz? Yoldan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?”

Mace araya girerek, "Tekrar söylüyorum, o biz değildik," dedi. "O, Korsanlar'dı."

"Bir bakıma bizdik," diye ekliyor Coral. "Yani, biz de onu kovalıyorduk."

Mace, arkadaşının hiç yardımcı olmadığı için gözlerini deviriyor. Ben de içimden gülüyorum.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," diye belirtiyor Coral sonunda.

"Farrow sizden özür dilemenizi mi istiyor?"

"Evet," diye hızlıca yanıtladı Mace.

Tekrar gülüyorum.

“Ama...” Coral bardağını bana doğru uzattı. “Paten kaymak ve havai fişekler çok eğlenceliydi.”

"Ve sen her zaman her şeye hazır görünüyorsun," diyor Mace. "Ve eğlencenin bir bedeli olmasından korkmuyorsun. Bunu seviyorum."

Coral ayrıca, "Codi'ye karşı nazik olduğunuz için teşekkürler," diye ekliyor.

Etrafıma bakındım, onun burada olmadığını fark ettim. Arlet de burada değil.

Mace, "Ona para vermenize gerek yok," diye belirtiyor. "Biz onun ihtiyaçlarını karşılıyoruz."

Bunu nasıl bildiklerinden emin değilim. Sadece kapüşonlu kazağının cebine birkaç yirmi dolarlık banknot koydum, ama sanırım onlarınkine göz kulak olmak benim işim değildi. En azından şimdilik değil.

Arabaya biniyoruz ve ben motoru çalıştırıyorum.

"Cumartesi akşamları genellikle ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, yarını düşünerek.

Mace'in gülümsemesini dikiz aynasından yakalıyorum. "Göreceksin."

“Sanırım beni şaşırtamazsınız.” Arabayı döndürüp U dönüşü yaptım. “Farrow bu kasabadan bakir olarak ayrılmayacağımı söyledi ve ben de yarı yoldayım.”

"Ah, bu zorlu bir görev," diye duyurdu Mace.

"Öyle görünüyordu," diye ekliyor Coral.

Tommy pencereden dışarı bakıyor, yüzü çok solgun, beyaz saçları at kuyruğu yapılmış.

Mace sürücü tarafındaki camı indirip başını rüzgara doğru eğdi. "Daha iyisini yapabiliriz."

"Çok daha iyi," diye tekrarlıyor Coral. "Hafta sonunu bakir olarak bitirmeyeceksin."

Midem bulanıyor ama yüz ifademi sakın tutmaya çalışıyorum. "Ya yaparsam?"

"O zaman korsan bayrağını kıçlarımıza dövme yaptırırız," diye mırıldanıyor Mace.

Kahkaha atmaya başladım, Coral ise homurdandı. "Aman Tanrım, bizi buna mecbur bırakmadın herhalde," diye sızlandı.

Başımı sallıyorum ama sonra o dövme yi yaptırmamak için ne kadar ileri gideceklerini merak ediyorum. Kendi yapmadığım içkileri kabul etme alışkanlığım yok ama bu hafta sonu ekstra dikkatli olacağım. Kesinlikle.

Eve dönüş yolunda aklıma başka sorular da geldi; mesela bunu yapıp yapmadığımı nasıl anlayacaklar, sözlü ifade de geçerli sayılır mı? Ve hemen, Hunter'ın kafasının bacaklarımın arasında olduğu görüntüsü zihnimde belirdi ve serin hava almak için camı da indirdim.

Arabayı berber dükkanına geri götürürken, arabadan inip anahtarları Coral'a değil, Mace'e attım.

"Yarın," diye hatırlatıyorlar bana.

"Tekilayı ben getireceğim."

Muhtemelen saatlerce yatakta olmayacaklar ama şu an yorgunum. En azından kendime böyle söylüyorum, çünkü Hunter'ın arabası hala evinin önünde değil.

Ön kapımı kapatıp ışığı açtım ve yatak odama çıktım, telefonumu şarj aletinden çıkarıp Hawke'ın bana verdiği şarj aletine geri taktım. Telefonumu yeniden başlattım ve yatağın üzerine fırlattım çünkü arama veya mesaj beklemek için acelem yoktu.

Sadece eğleniyoruz.

O garip bir durumda ve ben yaptıklarımızı yanlış yorumluyorum. Tıpkı Kade'den aldığımı sandığım sinyalleri yanlış yorumladığım gibi.

Onu düşünmeyi bırakıp uyumalıyım.

Saçımdaki lastik tokasını çıkarıp su almak için kapıya doğru yöneldim, ama bir bildirim sesi duyup yatağıma geri koştum.

Gelen mesajlara bir göz atacağım. Bitirip uyuyacağım.

Bildirim Quinn'in Instagram hesabından geliyor, başka bir şey yok. Cevapsız arama veya mesaj yok, içimde bir hayal kırıklığı ve rahatlama

karışımı var, çünkü sanırım haber olmaması iyi haberdır?

Ama geç olduğunu biliyor. Beni görmek istemez miydi? Ya da en azından iyi geceler dilemek?

Ne paylaştığını görmek için tıkladım ve Fallon saçını keserken Hunter'ın başını öne eğmiş bir fotoğrafı belirdi. Yanında A.J.'nin de poz verip komik bir yüz ifadesi yaptığını görünce gülümsedim.

Eve gitti. Bu iyi. Zaman damgasına baktım, fotoğraf neredeyse iki saat önce paylaşılmıştı.

Bu gerçekten iyi. O hâlâ orada olmalı.

Yine de biraz üzgünüm. Saçları uzun değildi ama çok seviyordum. Her zaman seksi ve dağınıktı, parmaklarımın arasında hissetmeyi çok severdim.

Onu yeniden uzatması gerekecek. Telefonu yatağın üzerine fırlatırken kendi kendime gülüyorum, ama pencereden dışarı bakar bakmaz kalbim duruyor.

Midem kasılıyor ve tenime iğneler batıyor.

Odası karanlık ama onun kıvılcık saçlarını, çıplak sırtını görüyorum...

Bakışlarımı kısarak pencereye yaklaştım, kalçalarının yatağın üzerinde nasıl hareket ettiğini izledim ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştım.

Kesinlikle Farrow olmalı.

Ya da diğer adamlardan biri.

Hunter'ın yatağını kullanıyorlar.

Ama sonra ayağa kalkar, Arlet'in kalçalarını kendine doğru çeker ve ikisini de döndürür; saçları artık daha kısadır ve profili hemen tanınabilir.

Boğazıma bir yumru takıldı ve yutkunamıyorum.

O olamaz. Bunu yapmazdı.

CHAPTER EIGHTEEN

Avcı

Bu öğleden sonraki antrenmandan kalan çamurlu kıyafetlerimi çamaşır makinesine doldurdum, pantolonun ve formanın siyah olmasına şükrettim. Üniformalardaki tek renk, yaka ve kollardaki birkaç lacivert çizgi ve beyaz kenar süslemeleri. Çamur lekelerini gizlemek kolay. Dewitt bizi antrenman programına, yağmur yağsa da yağmasa da dahil etmişti ve dün gece boyunca fırtına vardı. Saha berbat haldeydi ve daha fazla yağmur yolda.

Zaten dün gecedan kalma alkolün etkisinde olan takımın yarısıyla iyi oynayamayacağımız da kesindi.

Çamaşır makinesine bir Tide POD atıp programı çalıştırdım ve giyinmek için odama geri döndüm. Pencereden dışarı baktım, Dylan'ın odasında hiçbir iz yoktu.

Ancak uzaktan gelen bir gök gürültüsü gökyüzünde yankılanıyor, yapraklar rüzgârda çırpınıyor ve elektrik yüklü hava kollarımın tüylerini diken diken ediyor.

Onu bütün gün görmedim.

Dün gece eve geldiğimde uyuyordu; telefonuna cevap vermeyince, güvende olduğundan emin olmak için gizlice içeri girip kontrol ettim ve bugün de kütüphanede olduğunu söylemesi dışında mesajlarıma cevap vermedi.

Dylan kütüphaneye gitmiyor. Kötü bir öğrenci değil ama eğer telefonundan araştırma yapamıyorsa, ödev onun için çok büyük bir yatırım oluyor.

Hiç şüphesiz Phelan Boğazı'nda pratik yapıyordu.

Kirli çarşaflarımı yerden alıp koridora atıyorum, daha sonra indirip yıkayacağım. Dün gece eve geldiğimde odam garip kokuyordu ve Farrow da dahil olmak üzere takım arkadaşlarımdan hiçbiri, ben ailemin yanındayken benim yatağında seks yaptıklarını itiraf etmedi. Sanmıyorum

ki yapsın. Onun kendi odası var ama biri yaptı. Yatağım berbat haldeydi ve Dylan sadece vibratörünü kullanmak için gelmiş olsaydı yatağı öyle bırakmazdı.

Üstelik vücudunun nasıl koktuğunu da biliyorum ve koku bundan kaynaklanmıyordu. Çarşaflarımı hızla çıkardım ve dolabımdaki yedek çarşafı kaptım.

Çekmeceme uzanıp oyuncasını şarj aletinden çıkarıyorum, banyoda kaynar su altında tekrar temizliyorum ve kurulayıp yastığımın altına geri koyuyorum. Kade'in başımın altında bir penisle uyuduğumu öğrenince ne kadar eğleneceğini düşününce neredeyse gülümsüyorum. Benden nefret etmeseydi, çok komik bulurdu.

Dün gece onu görmediğime sevindim. Şansımı denemek için geç saate kadar kaldım ama anne babama veda ederken o hala dışarıdaydı. Gecenin güzel bir şekilde sona ermesine sevindim. Annem ve babam bunu hak ediyordu.

Üzerime kapüşonlu bir sweatshirt geçirip evden çıkıyorum, kapıyı kilitliyorum ve arabama doğru koşuyorum. Farrow muhtemelen çoktan sel uyarısı olduğunda düzenlenen ani bir parti olan Rebel Revel'de. Tabii ki, bu gece evde kalmayacağız, kalmamız gerektiği gibi. Tehlike bazı insanlar için çok heyecan verici. Özellikle Dylan için.

Sokaklarda dolaşıyorum, Breaker's'ın önünden geçip Phelan's Throat'a, oradan da kütüphaneye kadar araba sürüyorum ama Dylan'ı ya da Farrow'un ona verdiği yeni bisikleti hiçbir yerde park edilmiş halde bulamıyorum. Belki de çoktan okula gitmiştir.

Ağaçlardan yapraklar uçuşup havada süzülüyor ve ben de terk edilmiş değirmenler, depolar ve çoktan kapanmış işletmelerin kırık tabelaları arasında, bomboş ana caddede araba sürüyorum. Kırmızı trafik lambası yukarıdaki kabloda yanıp sönüyor, ben de altından geçip Knock Hill'e doğru yoluma devam ediyorum.

Telefonum çalıyor, kapüşonlu ceketimin cebinden çıkarıyorum, umarım Dylan'dır.

Ama ekrana bakıyorum ve Jared'ı görüyorum. Göğsüm biraz burkuluyor. Amcam asla olumlu bir şey için aramaz.

Ben de cevap veriyorum: "Merhaba."

"Dylan telefonuna cevap vermiyor," diyor hemen. "Onu son zamanlarda gördün mü?"

Az kalsın evet diyecektim ama bu doğru değil. Dün gecedan beri onu görmedim.

"Bugün daha önce bir mesaj attı, kütüphanede ödev yaptığını söylüyordu," diye anlattım ona.

"Bir kütüphane mi?" diye tekrarladı. "Dylan?"

Sağ?

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Onunla konuşmamış olması garip gelmiyor. Biliyorum, tartışıyorlar. Ama annesinin onunla konuşmuş olacağını düşünürdüm.

Ama o sadece, "Her şey yolunda. Sadece... onunla konuşmam gerekiyor. Beni aramasını sağlamam lazım?" diye yanıt veriyor.

"Elbette."

"Bir saat içinde ondan haber almazsam, yanına geleceğim."

Eğer yanına gelirse, kadının tamamen bir yetişkin gözetimi altında olmadığını görecek.

Keskin bir sağa dönüş yaparak doğrudan okula yöneldim. "Tamam."

Telefonu kapatmasını bekliyorum ama kapatmıyor.

"Nasıl... Nasıl?" diye kekeledi.

Bunu sormanın onun için zor olduğunu biliyorum. Savunmasız görünmek onun için zor.

Jared, duygularını açıkça belli eden babam gibi değil. Jared sarılırdı, ama evimizdeki gibi değil. Babam asla ilk uzaklaşan olmazdı.

"O iyi," diyorum ona.

En azından dün gece öyleydi.

"Ona beni aramasını söyleyin."

"Pekala," diye yanıtlıyorum. "Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Gökyüzünde şimşekler çakıyor, ardından gök gürlemeleri geliyor ve tenimin altında elektrik akımı gibi bir his dolaşıyor. Belki de hava durumu yüzünden. Belki de gecenin getireceği her neyse, bunun heyecanı yüzünden. Ne olursa olsun umurunda değil, sadece bir süreliğine onu kendime istiyorum. Bir hafta sonra, sahip olduğu azıcık eşyayı toplayıp Şelalelere geri dönecek.

Okul otoparkından hızla geçerken, burada zaten bir sürü araba ve motosikletin birikmiş olduğunu gördüm.

Arabayı kenara çekip park ettim, inip binaya doğru koştum. Tuğla binanın köşesinde ve aydınlatma direklerinde güvenlik kameraları vardı,

direklerin yarısının ampulleri yanmıştı. Ancak kameraların hiçbiri çalışmıyordu. Bu yüzden isyancılar sık sık içeri sızmayı başarıyorlardı. Öğretmenler, soyunma odasının her yerinde bira kutuları bulana kadar burada birinin olduğunu fark etmiyorlardı.

Spor salonuna doğru giderken, saçlarıma uçuşan yaprakları ve diğer şeyleri silkeliyorum, müzik koridordan son ses yankılanıyor. Kapıları hızla açıyorum, flaş ışıkları yukarı aşağı hareket ederek bir alanı aydınlatıyor, sonra tekrar karanlığa boğuyor. İnsanlar dans ederken başka ışık yok ve sağımda duvara yaslanmış öpüşen bir çift bakıyorum. Adamın elinin kadının eteğinin altında, külotunun içinde, onu okşadığını zar zor görebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, kalbim daha hızlı atıyor. Kalabalığı tarıyorum. Dylan nerede?

Arlet uzun, çıplak bacağını uzatarak poz veriyor, saçlarını atkuyruğu yaparken, askısız kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla büyük bir şov sergiliyor. Mace tribünde oturuyor, kolu bir sıra aşağıda, bacaklarının arasında oturan Coral'ın omzunda, ikisi birlikte bir Hydro Flask'ı elden ele geçiriyorlar.

Farrow'u uzakta, bir köşede bir sandalyede oturmuş, kocaman yudumlarla kola içerken ve ardından kutuyu yana doğru uzatıp Calvin'in içine biraz viski koymasına izin verirken buldum.

Büyük bir grup, pistin ortasında dans ediyor; bulutlar, yukarıdaki cam kubbeden içeri sızabilecek ay ışığını tamamen engelliyor.

Farrow'a doğru gidiyorum. "Merhaba."

"Naber?" dedi, elindeki teneke kutuyu bana doğru sallayarak. "İster misin?"

"Sonra görüşürüz." Spor salonunu arıyorum. "Gördün mü—?"

Ama sonra duruyorum, Dylan'ın az önce geçtiğim kapılardan içeri girmesini izliyorum.

Omuzunda bir sırt çantasıyla, dar kot pantolon ve daha da dar, kırmızı deri ceket giymiş halde karanlık spor salonuna giriyor. Mavi ve pembe ışıklar tokalarından ve fermuarlarından yansıyor ve bakışlarım, saçları toplanmış olan boynuna takılıyor.

Sonra, kot pantolonu ve ceketini arasındaki üç santimlik çıplak karnına bakıyorlar ve onun burada ve güvende olduğunu görünce rahatlama hissiyle birlikte vücudum ısınıyor. Gülümsüyor ve ben de onun bakışlarını

tribündeki kızlara çeviriyorum. Onların yanına gidiyor ve Coral'a sırt çantasını veriyor.

Coral içeriye bakıyor, gülümsüyor ve ardından matarasının kapağını açarak, içkiyi poşetin içinde tutmaya çalışarak şişesine daha fazla dolduruyor.

Şimşek gökyüzüne çakıyor, gök gürlüyor ve herkes uluyor; sanki odanın içinde rüzgar esiyormuş gibi bir his veriyor. "Vay canına!" diye uluyorlar.

Dylan'ın gözlerine bakmaya çalışarak hareket ediyorum. Bir tutam saç yüzünü örtüyor, ama buradan bile o muhteşem yüzündeki rahatlığı görebiliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum ama beni duyamayacağını biliyorum.

Birisi eline küçük bir plastik bardak veriyor, içinde altın renginde bir şey var.

Yavaşça yanına gidip önünde durdum, gözleri hâlâ bardağına dikilmişti. Sağımda tribünde oturan kızları umursamadım.

Duyabilmesi için ona doğru eğildim. "Çok güzel görünüyorsun."

Güzel.

Gözlerini kaldırıp bana hafifçe gülümsedi.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Evet."

Bardağı ağzına götürüp başını geriye doğru eğerek alkolü tek nefeste yuttu.

"Baban aramanı istiyor," diyorum ona.

"Yapacağım."

Bardağı Coral'a geri veriyor ve sanırım bir tane daha alacak.

"Bunları aralıklı yazın, tamam mı?"

"Artık daha fazla dayanamıyorum." Başını salladı. "Burada kalmayacağım."

Hareket etmeye başladı ve ben de bir adım attım. "Ne? Nereye gidiyorsun?"

"Her yerde." Bana sırtı baktı. "Bu gece iyi eğlen."

Ne?

O uzaklaşırken Arlet beni yakaladı. "Hadi gel. Dans edelim."

Ama beni yere çekerken onu zar zor duyuyorum. Dylan kapılardan içeri giriyor ve ben tamamen şaşkırım, çünkü bana kızgın olsaydı söylerdi. Eğer

kızgın değilse, sorun ne? Herkes burada. Dylan tek başına takılan biri değil. İnsanlardan hoşlanıyor. Neden gidiyor?

Dans pistine adımımı attığım anda, spor salonunun kapılarından içeriye bir gürültü patlak verdi ve müzik dışında tüm oda sessizliğe büründü.

"Hainlerimizin peşindeyiz!" diye ilan etti Stoli, korsanlarla çevrili halde.

Orada en az on adamla birlikte duruyor, arkalarındaki ışık gözümü kamaştırıyor, herkesi seçemiyorum. Kade burada mı?

Koşarak içeri giriyorlar, müzik daha da yükseliyor gibi görünüyor—ya da belki de çığlıklar—ve tribünlerden aşağıya doğru ayak sesleri duyuyorum.

İnsanlar koşuyor ve bağırıyor, öfkeli ama aynı zamanda heyecanlılar da.

Farrow'un kolundan tutuyorum. "Silah yok!"

"Söz vermiyorum!"

Hızla uzaklaştı ve ben de elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Aman Tanrım."

"Onları dışarı çıkarın!" diye bağırıyor biri DJ'in mikrofonundan.

Dylan çıktıktan hemen sonra geldiler. Acaba o da bu işin içinde miydi?

Telefonlar çıkarılmış, fotoğraf ve video çekiliyor ve ben buna hiç niyetim yok.

Öğrenciler soyunma odalarına kaçarken, flaş ışıkları söndüğünde ve müzik daha da yüksek sesle çalmaya başladığında diğerleri de izdihamda yere düşüyor.

"Polisi arayın!" diye bağırıyor biri.

"Sanki geleceklermiş gibi," diyor bir diğeri.

Coral'ın yanından geçerek çıkışa doğru koştum. "Dylan nereye gitti?"

"Yağmurda bisiklet süreceğinden bahsetti," diye bağırıldı gürültünün arasında.

Kahretsin.

Gök gürültüsünün yankılandığı ve rüzgarın saçlarımı savurduğu bir ortamda, otoparka doğru koştum. "Dylan, neredesin?" diye fısıldadım kendi kendime.

Alabama atlayıp sokaklarda dolaşmaya başladım, gözlerimi dört açmıştım. Yapraklar ve çöpler yollara savruluyor, ağaçlar şiddetten eğiliyor ve yağmur her an başlayacak gibiydi. Bu havada binmemeliydi. İçinde bir yudum bile alkol varken binmemeliydi. Gitmesine izin vermemeliydim.

Knock Hill'in yanından hızla geçiyor, yol bomboş, herkes içeride, sonra da Phelan's Throat'a tırmanıyorum. O daha iyisini biliyor, ama bu aklının sesini dinleyeceği anlamına gelmiyor.

Yokuş yukarı gaza basıyorum, virajı yavaşça sağa dönüyorum ve onu ya da bisikletini göremediğimde rahat bir nefes alıyorum.

Rıhtımların yanından aşığı doğru inerken, fabrika bölgesini taradım ve yolda bir şey fark ettim. Frenlere bastım, lastiklerimin kaldırımında kayma sesini duydum.

Vites kolunu Park konumuna alıp araba kapısını açtım. Bir ayağımı dışarı atıp ayağa kalktım ve yolun ortasında, kavşakta yatan Dylan'a baktım.

Şaka yapıyor olmalısın.

Yaralanmış olabileceğinden endişelenirdim, ancak bisikleti kaldırıma park edilmiş, kolları dümdüz açılmış, bacakları ayak bileklerinden çaprazlanmış ve saçları yanaklarına doğru uçuşurken yüzünde huzurlu bir ifade var.

Etrafıma baktım, kimse yoktu. Araba da yoktu. "Ne yapıyorsun?" diye seslendim ona.

Gözlerini açmıyor ve ben yürüyorum, tam tepesine geldiğimde duruyorum. Vücudum uyuşuyor, gözlerim ceketinin altındaki incecik çıplak beline takılıyor.

"Korsanların sel felaketi partisine baskın yapacaklarını biliyor muydunuz?"

Aslında umurumda bile değil. Şu an inanılmaz derecede çarpıcı. Tehlikeli, aptalca ve canlı.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Korsanlar orada mı?" diye sordu.

Ve onun hiçbir fikri olmadığını biliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyorum.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirliyor. "Bütün sokaklar bomboş," diyor bana. "Bunu hep denemek istemiştim."

Ve bu aralar sürekli yaşadığım hayal kırıklığına, endişeye, sinirliliğe ve kafa karışıklığına rağmen, bu anın bütün gece sürmesini her şeyden çok istiyorum. Tanrım, o muhteşem.

Eğilip onu ayağa kaldırıyorum, çünkü ne kadar mutlu olmasını istesem de sokakta kalamaz.

Üzerindeki kıyafetleri silkeleyerek, "Korunmaya ihtiyacım yok, Hunter." dedi.

Biliyorum. Ama bu, onun yanında olma isteğimi engelleyemez.

Başını aşağıya eğiyor ve yüzündeki ifadeyi hiç beğenmedim.
Bugün onda bir gariplik var. Ne oldu? Neden beni bulmaya gelmedi?
"Artık eve gitme vaktim geldi," diyor sakın bir şekilde.

Ev.

Şelaleler mi?

Bu ne anlama gelir?

Kesin bir ifadeyle söylüyor, sanki aradığı şeyi bulmuş ya da bulamamış olma gerçeğiyle barışmış ve bunun artık bitmesini istiyormuş gibi.

Ne oldu?

"Dylan—"

Ama ona sorma fırsatım olmadı. Kade'in siyah kamyoneti yanımızda aniden durdu ve ben de arkamı döndüğümde Dirk ve Stoli'nin dışarı fırlayıp Dylan'ı yakalayıp arka koltuğa taşıdıklarını gördüm.

Stoli kapıyı çarparak ve pencereden sarkarak kahkahalar atarak, "Onu geri götürüyoruz!" diye bağırdı.

Kamyonda iki kişi daha var ama içlerinden birinin Kade olup olmadığını bilmiyorum.

Hızla uzaklaştılar ve ben onları izledim.

Ama bu uzun sürmeyecek.

Elimdeki tek şey olan cebimden telefonumu çıkarıp, elimi geriye doğru savurarak, sanki bir futbol topu fırlatır gibi sürücünün yan aynasına fırlattım. Cam paramparça oldu, adam aniden fren yaptı ve ben de ayaklarımın üzerinde dimdik durarak, o lanet olası kamyonu doğru koşup arka kapıyı açtım.

"Seni pislik!" diye bağırdı Dirk, arabadan atlayarak.

Ama gözlerim sadece arkada oturan, gözleri fal taşı gibi açılmış Dylan'da. Bacaklarından tutup onu kendime doğru çekiyorum ve kollarımın arasına alıyorum.

Dirk omzumu kavradı, tam o sırada Farrow ve çocuklar arabalarıyla geldiler.

Bütün bunlardan uzaklaşıyorum.

Farrow onlarla alay ederek, "Bunu bu kadar kolaylaştırmanız ne kadar da güzel," diyor ve arkamda bir kavga başlıyor.

Ama ben devam ediyorum. Gördüğüm tek şey o.

Bacaklarını belime dolayarak onu sıkıca tutuyorum.

"Bir yıl boyunca tamamen kendine aitti," dedim ona, fırtına mavisi gözlerine bakarak. "Bir hafta daha benimsin."

Çekmeceden kelepçeleri çıkarıp, çekmeceyi sertçe kapatıp, yatağıma doğru eğildim ve onu yatağa fırlattım. Kafasının bir yere çarpmadan önce arkasından yakaladım ve sonra bileğini kavrayıp kelepçeyi taktım.

Şimdi ne oldu bilmiyorum, bu halinin nereden kaynaklandığını da bilmiyorum ama onu yanımda tutacağım.

"Hunter!" diye bağırarak kelepçeye karşı direndi.

Küçük zinciri yatak başlığındaki bir demire doladım, diğer bileğini de yakalayıp ikinci kelepçeyi taktım.

Bağları çekiştirerek hırladı. "Birkaç gün önce bana gitmemi söylüyordun," diye tükürdü.

Ve dinlemeliydin. Bu gece o köprüden geçmeyeceksin.

Sekiz gece daha değil.

Ellerimi yumruk yapıyorum, vücudumda sıcak kan akıyor, çıplak karnına bakıyorum, ceketini kollarını başının üzerine kaldırınca iyice yukarı kalkıyor.

Nefes nefese kalmış, ama mantıklı düşünmeye çalışırken ifadesi yumuşuyor. "Hunter..."

Kelepçelerin içinde bileklerini çevirdiğimde, teninin kızarmaya başladığını görüyorum.

"Ben burada olmasam da zaten yeterince meşgul olursun diye düşünüyorum," diyor bana. "Neden ikinizin de bir hayatı olmasına izin veriliyor da benim yok? Sen bütün gece yatağında bir kızla yatarken neden ben Constin gibi bir adamla yalnız kalamıyorum?"

Gözlerimi kısıp inceltiyorum. "Ne?"

Bu kadın ne saçmalıyor böyle?

"Dün gece," diyor pencereyi işaret ederek, "Seni burada onunla birlikte gördüm."

Kiminle?

Pencereden dışarı baktım ve ağaç dallarının ötesinde onun penceresini gördüm.

"Sen yaptın, değil mi? Kade değil?"

Kade...

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim, yatağımda birinin sevişmesi yüzünden çarşafları değiştirmek zorunda kaldığımı hatırladım.

Kade.

"Çok farklısın," diyor, gözyaşları sesini kalınlaştırıyor. "Bunu yapmadan önce aşık olmak istiyordun." Kaşlarını çatıyor. "Çok farklısın."

"Sen hâlâ aynısın." Ses tonum ifadesiz. "Hâlâ onu manipüle etmek çok kolay."

Bakışları donuklaştı ve ben geri çekilip penceremin yanındaki minderli koltuğa oturduğumda sessizliğe büründü.

Ona söyleyebilirdin.

Siz de yapabilirsiniz.

Dün gece ona rastlamamamın sebebi buymuş. Ta buralardaydı.

İşin komik yanı, ona gerçekten kızgın değilim. Canım acıyor ama Kade ne yapabiliyorsa onu yapar. Bunda neredeyse bir sanat var.

Ama buna bu kadar kolay inandığına çok sinirlendim. Kıskanıyor mu? Hiç mi kıskanmıyor? Keşke kıskansa.

Üstelik beni tanıyor. Tanıdığını sanıyordum.

"Hunter, canım acıyor."

O, bağlarından kurtulmak için çırpınıyor ve ben de sandalyeye yaslanıp, aklımın devreye girmesini ve bacaklarımı hareket ettirmeye zorlamasını bekliyorum. Ona doğru gidip yardım etmek için. Saniyeler geçiyor.

Kelepçelere karşı koymayı bırakıp bana baktı. "Ona ne yaptın?"

Çenemi o kadar sıkı kilitliyorum ki dişlerim ağrıyor.

"Bunu nasıl başardın?" diye ısrarla soruyor. "Onun hangi davranışını beğeniyorsun?"

"Neden?"

"Böylece diğer erkeklerin nelerden hoşlanacağını öğreneceğim."

Kaşımı kaldırıyorum. 'Oğlanlar' ya da 'adamlar' değil.

"Erkekler" dedi.

Shelburne Falls'tan ayrıldıktan sonra birçok erkekle tanışacak. Bu erkeklerin hepsi adi, olgunlaşmamış ve değersiz.

Ama bazıları güçlü, kendine güvenen, azimli olacak ve ona nasıl sevişileceğini bilecek.

"Belki de Kade'nin nelerden hoşlandığını öğrenmek istiyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Herhangi bir çıplaklık."

Sadece beni sinirlendirmeye çalışıyor. İçimde yeni bir duygu uyandırmakta çok iyi, sanki bir şeyi öldürmek istiyorum.

Kalçalarını kıvrarak, güzel gözleriyle karnını ve kalçasını vurguluyor. "Beni çıplak gördün," diyor çok yumuşak bir sesle. "Beni beğenecek mi?"

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

"Başka nelerden hoşlanıyor?" Dudaklarını ıslatıyor.

Dizlerini büküp ayaklarını yatağa koyduktan sonra bacaklarını hafifçe araladı ve sırtını kamburlaştırdı. Penisimin seğirdiğini hissettim, neredeyse parmaklarımın kalçasına saplandığını hissederek kendimi bacaklarının arasına gömdüm.

"Dylan..." dedim, neredeyse bir uyarı gibi.

"İkiniz de beni sonsuza kadar hapsedemezsiniz," diyor bana. "Üniversitede erkekler benimle birlikte olacak."

Sandalyemden fırladım, masamın üzerindeki her şeyi sanki kontrolüm yokmuş gibi yere savurdum. Aklımı kaçırmışım.

Ona doğru ağır adımlarla ilerledim, eğildim. Çenesini sıktım, baş parmağımla kusursuz dudaklarının üzerinden geçtim. "Henüz oraya ulaşmadın," diye hırladım.

Onu mahvetmek için hâlâ bolca zaman var.

Ve bunu şu anda istiyorum. Tanrım, onu bu yatakta çıplak görmek için can atıyorum.

Ama aynı zamanda duvara yumruk atmak da istiyorum.

Cebimden anahtarı çıkarıp kelepçelerden kurtuldum ve kelepçeleri yatağın üzerine fırlattım. "Kıskanıyor musun?" diye sordum. "Söyle bana kıskandığını."

Üzölmüş. Acaba benim onunla birlikteyken başkalarıyla da birlikte olmamı istemediğı için mi, yoksa bana aşık olduğı için mi?

Yüzüne doğru eğildim. "Adımı söyle."

Onun benim kim olduğumu bilmesini sağlamak istiyorum.

Gözleri benimkileri aradı. "Hunter."

Sadece hafif bir mırıltı, ama dudakları çok yumuşak ve esnek görünüyor. Vücudum kıpırdanıyor, kan midemin alt kısmına doğru akıyor.

"Tekrar söyle."

"Avcı."

Ağzımı açıyorum, onun o küçük fısıltısını yutmak istiyorum. "Kıskanıyor musun?" diye soruyorum. "Kıskandığını söyle."

Onun cevap vermesini bekliyorum. Yanıma gelmesini, bana dokunmasını, neden başka biriyle yattığını sormasını, incindiğini, beni

sevdiğini ve benim ona ait olduğumu söylemesini... Bütün bunları duymak istiyorum.

Hayır, öyle değil.

"Artık gidebilirsin." Yastığımın altından oyuncağını çıkarıyor. "Kendimi gayet iyi tatmin ediyorum."

CHAPTER NINETEEN

Dylan

Hunter kapıyı çarparak odadan çıktı.

Başımın altındaki yastığın altında, vibratörü sıkıca tutuyorum, gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor. Oyuncağı bırakıp yana dönüyorum ve hıçkırıklarımı onun yastıklarından birine gömüyorum.

Onun olmak istiyorum. Sadece oyun oynamıyorduk. Benim için öyle bir şey değildi. Başka kimsenin bana dokunmasını istemiyorum.

Bu akşam Revel'e girdiğim anda gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Çok güzel görünüyorsun.

Tenim yanıyordu. Basit sözlerdi bunlar, çocukken o kocaman gözleri ve nazik sesiyle söyleyeceği türden şeylerdi.

Her kelimesini, her dokunuşunu hissediyorum. Her bakışını, ağzının dokunuşunu hissediyorum.

Onun büyüdüğü küçük kız olmak istemiyorum. Bana dokunmasını, beni sakın bir yere götürmesini, öpmesini ve... istiyorum.

Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor.

Her şeyi yanlış mı anladım? Yine mi?

Banyoda saçlarımı tutuş şekli. Kulağıma üflediği nefes. Gözleri ve sanki sürekli bana bakmamak için kendiyile mücadele ediyormuş gibi hissettirmesi.

Geçen gece lavabonun üzerinde bana yaptığını bana da yapıp yapamayacağını sorma şekli.

Onun hissettiğini düşündüğüm her şeyi hayal ettim. Sesindeki arzuyu, çaresizliği ya da her neyse onu duymak istedim, bu yüzden duydum. Onun benim olduğunu hayal ettim.

Derin bir nefes aldım, dün gece bu çarşaflarda başka biriyle birlikte olduğunu fark ettim ve geri çekilmeye başladım.

Ama güzel kokuyorlar. Yeni yıkanmış gibi. Yaptığı şeyi saklamaya mı çalışıyordu?

Aşağı kattaki bir kapı tekrar tekrar hızla kapanıyor ve bir dakika içinde evin içinde kahkahalar ve müzik sesleri yankılanıyor. Merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri yaklaşıyor ve sonra belki de koridorun karşısındaki başka bir kapı kapanıyor.

Farrow ve arkadaşları geri döndüler. Telefonumu cebimden çıkarıp Kade'i aramaya başladım, iyi olup olmadığını öğrenmek için. Hunter beni kamyonundan çıkardıktan sonra kavgayı kimin kazandığı umurumda değil, ama onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

Ama ben onun yerine Snapchat'e baktım ve on dakika önce paylaştığı, arka planda kamyonunun gösterge paneli olan elinin fotoğrafını gördüm. Parmak boğumları yara bere içindeydi.

Başımı sallıyorum. O iyi. Bütün dünyaya kavga ettiğini duyurması da çok havalı bir şey.

Buradan çıkmam lazım ve Hunter'ın görmesini istemiyorum. Yatağa gidiyorum, yarın antrenman yapacağım.

Ama daha ayağa kalkamadan telefonum çaldı. Ekranda Quinn'in adını gördüm.

Telefonu kulağıma götürmeden önce bir an duraklıyorum ve cevap veriyorum: "Hey," diyorum, sesimin normal çıkmasına çalışarak. "Ne yapıyorsun?"

"O ceket sana çok yakışmıştı," diye mırıldandı.

Nasıl oldu da...

İçimden bir ah çektim, gözyaşlarımı sildim. Biri fotoğrafımı paylaşmış olmalı. Aşağıya baktım, ceket karnımın üzerine çekmeye çalıştım.

"Durum çok kritik."

"Mükemmel, diyebilirim."

İstemsizce biraz gülümsüyorum, sesi acımı hafifletiyor.

Yataktan kalktım, neredeyse vibratörümü alacaktım ama aşağıdaki tüm okulun görmesini riske atmak istemedim. Başka bir zaman geri gelip almam gerekecek. "Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordum ona.

"Annemle ve babamla vakit geçiriyorum." Bir şeyler çiğnediğini duyuyorum. "Bugünü fırında geçirdim. Stok sayımı yaptım, anneme bırakmak için birkaç tatlı hazırladım."

"Yarın geri mi dönüyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Ama tatillerde geri döneceğim."

O buradayken onu neredeyse hiç görmedim.

"Üzgünüm, seni... kaçırdım," dedim ona, o sırada pek de üzgün değildim, çünkü gece harika bir şekilde sona ermişti, ama şimdi çok sinirliyim. O, Aro ve ben buz pistinde eğleniyorduk.

Ama o, "Sorun değil. Güzel bir ziyaretti. Babam dün gece Hunter'ı görünce çok mutlu oldu. Hatta gülümsedi. Hunter'dan bahsediyorum." diyor.

Başka ne yapacağımı bilmediğim için başımı salladım. "O da senin evine mi gitti?" diye sordum. "Annesiyle babasının evinden sonra mı?"

"Hayır, Jared'la takılıyordum. Madoc'un evine gittik ve Jax ile Juliet de gelince bir süre orada kaldık." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Hunter ve A.J. yaklaşık iki saat dışarıda saklambaç oynadılar, sonra hepimiz katıldık, ama Jax Juliet'le öpüşmeye başlayınca ve bizi aramayı unuttunca oyun sönüp gitti."

Yarım saat boyunca hepsinin kayaların arkasına ve ağaçların arasına saklandığını hayal edince gülümsüyorum.

"Hepimiz gece yarısına kadar ayaktaydık," diye devam ediyor. "Eski günler gibiydi, sadece sen ve Kade orada değildiniz."

Gece yarısı?

Gece yarısına kadar şelalede miydi?

"Kade de orada değil miydi?" diye sordum ona.

"Onu hiç görmedim," diyor bana. "Maçtan sonra dışarı çıktı."

Pencereye doğru yürüyorum, camdan süzülen yağmur damlalarını ve gökyüzünde çakan şimşekleri izliyorum. Çatı katına çıkan ip rüzgarda sallanıyor.

"Evet," diye mırıldandım.

Ve bir anda, zaten bildiğim ve inkar etmemem gereken her şey içime işledi.

Daha iyisini biliyordum.

Ve evet, buna çok kolay inandım. Çünkü canımı acıtıyordu. Onun yanımda olmaması düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Yarın görüşürüz," diyorum. "Gitmem gerekiyor, tamam mı?"

"İyi geceler," diye cıvıladı.

Telefonu kapatıp arka cebime koyuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Çok inatçı. Bana onun hakkında en kötü şeyleri düşündürmeye devam edecek, tıpkı on altı yaşındayken Gemma Ledger'ın yatak odasından çıktığı

zamanki gibi.

Tabii ki, daha sonra onun Kade için kızı sakladığını öğrendim, ama neden böyle bir yanlış anlaşılmaya izin verdiğini anlamadım.

Odayı geçip kapıdan başımı uzattım ve Mace'in banyodan çıktığını gördüm. Aşağı inerken bana dilini çıkardı. Benden hoşlandığı için hafifçe gülümsedim. Hoşlanmasaydı beni görmezden gelirdi.

Aşağıdan müzik gürültüsü yükseliyor, odaları ulumalar ve yüksek sesli sohbetler dolduruyor ve ben aşağı iniyorum, Hunter, Constin ve Farrow'u küçük bir masanın etrafında görüyorum. Hunter zarlari atiyor, sonra Farrow zarlari toplayip sırasını bekliyor. Diğerleri ayakta veya oturuyor, soldaki oturma odasını ve sağdaki yemek odasını dolduruyorlar. Hunter'ın araba anahtarları yanındaki masada duruyor, ortada ise bir miktar nakit para yığılmış.

Yanına durdum. "Biraz gezintiye çıkmak istiyorum."

Diğerlerinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama Hunter sadece daha fazla parayı yığına atıp tekrar yuvarlamaya başlıyor. Bisikletim hala fabrika bölgesinde ama onunla bir tur atmak istemiyorum. Onunla birlikte bir süreliğine buradan uzaklaşmak istiyorum.

Bana bakmıyor. "Yağmur yağıyor."

Farrow, Hunter'ın elindeki parayı görünce kıkırdar ve bütün parayı kapar.

"Sıkıldım," dedim Hunter'a.

"Yukarı çıkın," diyor. "Uyuyun."

"Sıkıldım."

Çenesi kasılıyor ve keşke herkes gitse diye düşünüyorum. Onu sadece kendime istiyorum.

Farrow, "Öyleyse saklanın," diye öneriyor.

Bana eğlenmiş bir ifadeyle baktı, sonra ayağa kalkıp, "Bütün kızlar saklansın," diye duyurdu.

Ardından gelen sessizlik ve heyecanlı haykırıışların ardından, sessizlik anları daha da yoğunlaştı.

"Sadece kızlar mı?" diye soruyor bir adam.

Farrow'un gözlerinde bir muziplik parıltısı var, çünkü erkeklerin de arada bir av olmaktan zevk almadığını varsaymak ne kadar eski moda bir düşünce.

"Boş ver," diyor Farrow. "Kim benim tarafımdan bulunmak istiyorsa, o olsun."

Herkes telaşla koşuştururken çığlıklar ve ayak sesleri duyuluyor, ben de eğilip Hunter'ın dikkati dağılmış bir şekilde gözlerime bakmasını bekliyorum, sonra masadan anahtarlarını alıp avucumun içine saklıyorum.

"Eminim beni ilk bulan sen olmayacaksın," diye usulca söylüyorum.

Geri çekilerek merdivenlerden kaçındım ve mutfğa giden koridora girdim. Oynamak istemiyor ama burada oynamak isteyen birçok adam var.

Bundan hoşlanmayacak.

"Bir, iki..." Farrow saymaya başlar. "Üç..."

Hızla arkamı dönüp mutfğa girdim, gözden kayboldum ve ince merdiven boşluğu kapısından içeri adım attım. Codi mutfak masasında oturmuş, çizim yapıyordu. Bana baktı, sonra tekrar aşğıya.

Kendimi sarmal merdivenin içine kapatıp solumdaki duvara bastırıyorum ve panelin sağa doğru kaymasını izliyorum.

Merdivenler, evimdeki taş merdivenlerin aksine ahşap. Koşarak aşğı iniyorum, paneli tekrar kapatıyorum ve bodruma iniyorum. Dün sabah, yatak odasına gizlice girmek için aceleyle buradan geçerken, spiral merdiveni ikinci kata kadar kullandığımda, evin bu bölümünün yenilenmiş olduğunu, benim evimdeki bölümün ise yenilenmediğini fark ettim. Eğer burası Ciaran'ın kullandığı bir evse, yan komşunun evi çürümeye bırakılmışsa bu mantıklı geliyor.

Hızlı adımlarla bodrum kapısından geçip, etrafı duvarla çevrili arka bahçeye çıktım; benim bahçem ise paslı bir tel örgüyle çevriliydi. Yağmur üzerime şiddetle yağıyor, uçuşan saçlarımı hemen yüzüme yapıştırıyordu.

Elimde anahtarları tutarak, solumdaki tahta kapıdan çıktım, evinin pencerelerinin altından ve benim evimin yanındaki ağacın altından sessizce geçtim.

Arabası, beni dışarı sürükleyip omzuna atıp odasına taşıdığı sırada bıraktığı yerde park halinde duruyor.

Keşke beni istediğim gibi bir tura çıkarsaydı. Şimdi, bisikletimi almaya gideceğim için Camaro'sunu şehir merkezinde bırakmak zorundayım.

Anahtarı kilide takıp çevirerek kapıyı açtım, ama bir el uzanıp kapıyı tekrar sertçe kapattı.

İncecik parmaklarına, bronzlaşmış tenlerine ve derinin hemen altındaki damarlara bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Elinden su akıyordu ve verandadan gelen ışıkla pencerede yansımamızı görebiliyordum.

Sırtımı örtüyor, çenesini başımın yanına yaslıyor.

"Bisikletimi almaya gidiyorum," diyorum sakince. "Beni durdurmanız gerekecek."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sanırım yapamazsın."

Ve ben Quinn'in bana verdiği daracık ceketin fermuarını indirirken, altımda hiçbir şey olmadığını, tişört veya sütyen olmadığını gösterirken, onun da pencereden beni izlediğini izliyorum. Gülmüyorum, sırtıtmıyorum da.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

Göğüslerimin kıvrımları dışarı çıkıyor ve o sertçe nefes verip beni ıslak cama doğru bastırıyor. "Dylan," diye hıçkırıyor. "Sokaktayız. Dur."

"Yapamam."

Eli boynumun ön kısmını kavradı ve alnını saçlarıma yaslayarak kulağıma nefes verdi.

"Şu anda Kade mi yoksa Hunter mı olduğumu anlayabilir misin?" diye soruyor karanlık bir sesle. "Çünkü bizi çok sık karıştırıyorsun."

"Senin Hunter olduğunu biliyorum." Vücudumu tekrar onun vücuduna bastırıyorum. "Ona benziyorsun."

"Peki, o ne hissediyor?"

Vücudunun sıcaklığı sırtımı sarıyor, nefesimi tutuyorum, başımı çeviriyorum ve dudaklarının kenarına bir öpücük konduruyorum. "Onun eğlenmesine izin verecekmişim gibi," diyorum. "Bu sefer oyuncak yok."

Burnumla onu dürttüm ve dişlerimle dudağını kavradım, o da inlerken elini boğazımda biraz daha sıktı.

"Arabaya bin," diye fısıldadı kulağıma.

Ve denesem bile hayır diyemezdin. Kapıyı açtı ve ben de içeri girerken ceketimi sıkıca kapattım.

İçeri tırmandı, kapıyı kapattı ve ıslak saçlarını başının arkasına doğru taradı. "Anahtarlar," diye homurdandı.

Ellerimi daha sıkı kavradım ve söylenenleri yapmadığımda gözlerinde beliren rahatsızlığı izledim.

"Siz lanet olası Trent'ler kavga çıkarmayı çok seviyorsunuz, değil mi?" diye tükürdü.

Evet, defol git. Yolcu tarafındaki kapıyı açıp kolu tutuyorum ama bir saniyeden kısa bir süre içinde dizlerinin üzerine çöküyor, kilidi tekrar aşağı indiriyor ve beni bacaklarımdan arkasından çekerek sırt üstü yere seriyor.

Üzerime eğilip bileğimi tutuyor ve ben de elimden anahtarlarını zorla alırken direniyorum.

Hemen doğruldum ama o beni tekrar yere itti, gözleri artık benimkilerde değildi. Ceketim açılmıştı ve sertleşmiş meme uçlarım doğrudan ona doğru bakıyordu; göğüslerime bakıyordu.

"Ve tıpkı bir Caruther gibi, onu nasıl bitireceğini bilmiyorsun," diye alay ediyorum.

Gülümseyerek meydan okumayı kabul etti. Koltuğuna oturdu, arabayı çalıştırdı ve vitesi D konumuna getirdi. Kendimi yukarı doğru ittim ama beni tekrar aşağı itti ve kot pantolonumun belini kavrayarak sırt üstü yatmamı sağladı.

Knock Hill'den hızla uzaklaşıyor ve ben de homurdanarak elini üzerimden atmaya çalışıyorum. Neredeyse tekmelemeye başlayacaktım ama kaza yapmasını istemiyorum.

Biraz çırpınıyorum, gözleri arada bir bana dönüyor, çırpınışlarım sırasında göğüslerimin ileri geri sallanmasını izliyor.

Ormanın içine doğru, yokuş yukarı ilerliyoruz, sonra o kenara çekip ağaçların altına park ediyor. Motoru durduruyor, farlar sönüyor ve yağmur tüm camlardan içeri doluyor.

Onun dizlerinin üzerine doğrulmasını, tişörtünün arkasını başının üzerinden çekmesini ve üzerime eğilmesini izledim. Bir eliyle kemerini çözmeye başladı ve kalbim boğazıma kadar geldi. Hızla doğrulup ellerini kot pantolonundan çektim, ceketimi omuzlarımdan çekip aldığı anda ise nefesim kesildi.

"Arabada mı?" diye nefesimi verdim. "Yani Caruthers bin iplik sayısına sahip saten çarşaflarda yapmıyor mu? Cildiniz deri için fazla değerli değil mi?"

Onu üzerimden itip ters döndüm ve kapıya doğru uzandım, ama o ceketimi tamamen çıkardı ve sırtıma çökerek beni koltuğa yapıştırdı.

"Babam, senin babanın huysuz tavrına hiç itiraz etmedi," diye fısıldıyor kulağıma, bir elini kolçak üzerine koyup diğerini altıma kaydırarak göğsümü kavıyor. "Nedenini biliyor musun? Çünkü son gülenin kendisi olacağını biliyordu. Oğullarından birinin bir gün seninle çok eğleneceğini biliyordu."

Pantolonlarımız aramızda olmasına rağmen, kalçalarıma doğru hamle yapıyor, ama yine de onu hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, vücudumun daha da ıslandığını hissediyorum.

Telefonum arka cebimde titriyor, ardından çalıyor ve uzanıp telefonu almaya çalışıyorum ama o benden önce alıyor.

"Kade," diyor. "Cevaplamamı mı istiyorsun?"

"Ne-"

"Bence, rica etsen gelip seni kurtarır," diyor bana.

Ama bunun yerine Hunter camı indiriyor ve ben de tam zamanında telefonumun camdan dışarı fırladığını görüyorum.

"Ne lan bu?" diye çıkıştım, şimdi iyice direniyordum.

Kahretsin, yağmur yağıyor! Babama yarın arayacağımı mesaj attım. Hawke'ın bana verdiği telefonu kullandığımda neden garip bir numaradan aradığımı soracak.

Kapıyı sıkıca kavradım, o camı tekrar yukarı kaldırıırken kendimi onun altından çekmeye çalıştım. Yağmur kollarımı ıslattı.

Beni bıraktı ve ben de arkamı dönüp kapıya doğru geri çekildim, kaşlarımı çatarak göğüslerimi kollarımla örttüm.

Bir dizi altında, diğer ayağı yerde ve ben uzun ve ince gövdesine bakıyorum, sonunda gözlerim kot pantolonunun sarktığı yere takılıyor.

"Bunu çok uzun zamandır bekliyordum," diyor bana.

Ne için?

Ama o çoktan kapısını açıp arabadan iniyordu. Başka bir şey demeden elini uzatıp ayak bileklerimden yakaladı, beni ön koltuktan çekip kollarına aldı. Yağmur tenime, kirpiklerime düşerken bana baktı ve ben daha ne olduğunu anlamadan ön kapıyı sertçe kapatıp diğerini açtı ve beni arka koltuğa yatırdı.

Kollarımı yanıma indirdim, gözlerinin beni baştan aşağı süzmesine bayılıyordum. "Bazen sana çok kızıyorum."

İçeri girmeye başladı, saçlarından damlayan yağmur göğsüme değiyordu. "Ne kadar kızgınsın?" diye sordu. "Hım?"

Aşağı doğru eğilerek, dişlerinin arasına meme uçlarımdan birini yakaladı ve ısırdı. Nefesim kesildi, sonra da inledim.

"O kadar mı delisin?" diye soruyor bana.

Sonra suyu emerek, benden alabildiği kadarını ağzına alıyor.

Göz kapaklarım titriyor, tenimin altında karıncalanma hissi oluşuyor.

Sırtımı kamburlaştırarak ona daha fazlasını veriyorum. "Daha fazla."

"Bu delilik mi?" diye devam ediyor, yalayıp ve öperek.

Pantolonumun düğmelerini çözüp, kalamdan aşağı doğru çekiyor ve iç amaşını giymediğimi fark ediyor, tıpkı sütyen giymediğim gibi.

Bacaklarımın arasına, bana doğru bakıyor ve ben de onun kemerini çözmeye başlamasını bekliyorum. Sonra o da pantolonunun düğmelerini çözüyor.

Ama bunun yerine bacağıma kavradı, başparmağını vajinamın içine sokarak beni açtı, sonra aşağı inip klitorisimi ağzıyla kapladı. Titredim, dilinin ıslak sıcaklığı içimde bir şok dalgası yarattı. "Lütfen, Hunter, bunu yapma."

Aniden duruyor, dudakları üzerimde kalıyor ve omuzlarını kavradığımda ağır nefeslerini hissedebiliyorum.

"Benim tadım..." Nasıl soracağımı bilmiyorum. "Acaba... tadım güzel mi?"

Başını öne eğdi, ıslak saçları bacaklarımın arasına değdi. "Durmamak istiyorum," diye yalvardı. "Lütfen beni bir daha durdurma."

Başımı salladım ve o da üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını hızla çıkardı, dizlerimi kaldırıp bacaklarımı iyice açtı. Biraz utanarak üzerimi örtmeye başladım ama o çoktan tadına bakmak için geri dönmüştü. İnleyerek başını tuttum ve kalçalarımı ağzına doğru yuvarladım, o da emdi, yaladı ve dilini içime soktu.

Ürperiyorum. "Ah..."

"Kahretsin," diye fısıldadı, dilinin ucunu klitorisimin iki yanından yukarı doğru gezdirip sonra da çok nazikçe emmeye başladı.

Kalçalarımı sallayarak inliyorum. Eli yukarı kalkıp göğsümü tutarken ben de ağzını beceriyorum ve parmaklarımı saçlarının arasına geçirip orgazmın yükselmeye başladığını hissediyorum. Beni tekrar tekrar yalıyor, sonra emiyor ve inlediğini duyuyorum.

Orgazmım giderek şiddetleniyor ama böyle boşalmak istemiyorum.

Vücudunun bir kısmı hala yağmurun altındaydı ve ben sırtını tırmalayarak soğuk tenini hissettim. Oturdum, onu da kalkmaya zorladım ve kemerini çözmeye başladım. Gözlerinin içine bakarak, "Kapıyı kapat," dedim. "İçimde olmanı istiyorum."

Pantolonunun fermuarını açtım ama bileklerimden tuttu. "Emin misin?" diye sordu.

Ve ben gülümsüyorum, çünkü her zaman olduğu gibi beni koruyor.

Dilimi dışarı çıkarıp karnını yaladım, sonra da dişlerimle hafifçe ısırdım. "Sence neden seninle kavga çıkarıyorum ki, Caruthers?"

Beni koltuğa geri itiyor, vücudunu benimkine bastırıyor ve ağzımı kendi dudaklarıyla kapatıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, dudaklarında kendi

tadımı alıyorum. İnliyorum, öpüşler daha sert ve hızlı hale geliyor ve ağzı boynumdan aşağı doğru ilerlerken tenimin altında havai fişekler patlıyor. Devam ediyor, göğüslerimin üzerinden, karnımdan aşağı ve sonra uyluğumun kalçamla birleştiği kıvrımı ısıyor.

"Hunter," diye inledim.

"Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye nefes nefese sordu.

Başımı sallıyorum. On beş yaşımdan beri. Bütün ailemiz birbirimiz hakkında her şeyi biliyor. Annem bunun adet döngümü düzenlemek için olduğunu söyledi ama eminim ki tüm ebeveynler bu bahaneyi uyduruyor.

Bana dik dik bakıyor. "Prezervatif takmasam olur mu?" diye soruyor. "İlk deneyimimi hissetmek istiyorum..." Yutkunuyor. "İlk seferimde bunu hissetmek istiyorum."

Onun ilk deneyimi...

Biz birbirimizin ilkleriyiz.

Gözlerinin içine bakarak fısıldadım: "İçime girebilirsin."

Onun bunu yapmasını istiyorum.

Tekrar yaklaşıyor, beni öpüyor ve ağzımda sadece onun tadı kalıyor. Hunter'ın kokusunu tüm hayatım boyunca biliyorum; teninin, diş macununun ve vücut yıkama jelinin misk kokusu.

Elini uzatıp kendini dışarı çekiyor, etten başı girişimin tepesini taçlandırıyor. Nefesimi tutuyorum.

"Caruthers'ın bir dövüşü bitirmemesi hakkında ne demiştin?" diye alay ediyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Ne?

"Evet, ben de öyle dediğini sanıyordum," diye mırıldandı, dudaklarımın üzerinden gülümseyerek.

"Sus artık," diye nefes nefese kaldım.

İçime doğru itiyor ve ben irkiliyorum. "Hunter," diye inliyorum. "Çok gerginim..."

Ama o çoktan tekrar hamle yapmaya başladı bile.

Ve sonra tekrar.

Nefesimi sık bir şekilde alıyorum, o içime girerken ve kalçaları tekrar tekrar içime doğru hareket ederken kendimi gerilmiş hissediyorum. Vücudunu tutuyorum, onun da nefes nefese kaldığını hissediyorum ve birkaç kez daha yaptıktan sonra artık acımıyor.

Alnımı göğsüne yasladım, bacaklarımı onun etrafına sıkıca sardım, bir dakika boyunca şaşkınlık içinde kaldım.

Yüzümü tuttu ve başımı geriye doğru eğerek gözlerimin içine baktı. "İyi misin?"

Bacaklarımı biraz gevşetip daha da açıyorum. "Durma." Ve dudaklarını öpüyorum, tekrar uzanıp onun bana bakmasına izin veriyorum, ben de onun altında hareket ediyorum.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde, dudakları tekrar benimkine yapıştı, kalçalarımı kavrayıp içime iyice girerken tempomuz hızlandı.

Penisinin çarpmasıyla tüm vücudum titredi ve ağzına doğru inledim. "Böyle devam et," diye yalvardım. "Tam orada. Evet."

Kapıya bir elini dayayarak, pompalamaya devam ederken beni izlemek için doğruldu. "Çok iyi hissettiriyorsun. Benim sikimden bile daha sıkı."

Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum. Bunu duymak hoşuma gidiyor.

İçeri girip çıkarken, kalçalarımı onun ritmine göre sallıyorum, aşağıya bakıp onun içeri girip çıkışını izliyorum. Onu daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime çekiyorum, orgazmım yeniden yükseliyor, beni tahrik ediyor ve artırıyor.

Defalarca inliyorum. "İçime gir," diye yalvarıyorum ağzına doğru.

"Tekrar söyle."

Dudaklarımı onun dudaklarına kenetledim. "İçime gir."

İnliyorum.

"İçime gel," diye fısıldadım.

"Ah, Dylan."

Kendini doğrultuyor ve ben de sırtımı kamburlaştırarak, artık tutamadığı şeyi alıyorum. Sertçe itiyor ve ben de bacaklarımı etrafına sararak, daha da derine inerken onu tutuyorum. Orgazmım serbest kalırken gözlerim biraz geriye doğru dönüyor, beni sarıyor ve onun altında titreyerek boşalıyorum.

Koyu sarı saçları dağınık ve güzeldi, dudaklarımın üzerinde inlerken gözlerinin önüne düşüyordu. "Kahretsin, Dylan."

Önce sertçe bir kez, sonra bir kez daha ve sonra... bir kez daha ileri geri hareket ederek boşaldı. Ciğerleri boşalmış bir halde alnını alnıma dayadı. Onu tuttum, başparmaklarımla yanaklarını okşadım ve yağmur mu yoksa ter mi olduğunu hissetmedim, ama az önce olan her şeyi sevdiğimi biliyordum.

Bir dakika sonra vücudunu kaldırıyor, benden biraz uzaklaşıyor ve işte o zaman durup irkiliyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Gözlerini kırpıştırıp başını salladı. "Havlum yok."

Sonra kendi kendine gülüyor ve ben de bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum.

Geriye doğru yaslanarak aşağı doğru hareket etti ve kollarını başımın etrafında doladı.

Gülümsüyorum ama bunu gizlemeye çalışıyorum.

"Ne?" diye soruyor bu sefer.

Omuz silktim. "Ben de senin ilk sevgilindim."

O beni seçti, tıpkı benim onu seçtiğim gibi; ama bunca yılı düşününce, bunun ne kadarının gerçekten bir seçim olduğunu merak ediyorum. Şimdi, bunun olacağını nasıl öngöremediğime şaşıyorum.

"Eh, gece daha çok genç." Burnumu kendi burnuyla okşadı. "İkinci ve üçüncü sevgilim de olmak ister misin?"

Bacaklarımı tekrar onun etrafına doladım ve gülümsememi boynuna gömdüm.

CHAPTER TWENTY

Avcı

Sessiz evin çatısına yağmur damlaları düşüyor ve ben çok yorgunum ama o kadar rahatım ki uyuyakalmak ve bunların hiçbirini kaçırmak istemiyorum.

O benim kollarımda.

Bacağı vücudumun üzerine uzanmış, başı omzumda ve ben de çarşafı sırtının üzerine çekiyorum.

Bu gece arabada ona defalarca "Seni seviyorum" diyecektim neredeyse. Eve döndükten sonra yatağa girdik ve tekrar seviştik.

Söylemediğime sevindim. En azından henüz söylemedim. Belki de işlerin onun için çok hızlı ilerlediğini fark etmeden önce bunu biraz daha saklamak istiyorum.

"Eve gelecek misin?" diye soruyor, sesi neredeyse fısıltıdan ibaret.

Parmaklarımı kolunda yukarı aşağı gezdiriyorum. "Kalır mısın?"

Karanlıkta gülümsemesini göremiyorum ama küçük kahkahasını duyuyorum. Ailesi gözetimsiz olduğunu öğrendikten sonra onu burada bırakmaz herhalde.

Ben de aileme önümüzdeki hafta sonu evde olacağıma söz verdim. Kazansam da kaybetsem de fark etmez.

Her zaman tutamayacağımı bildiğim bir sözdü bu, ama düşündüğüm sebepten dolayı olmayacak. Aileme geri döneceğimi söylediğimde, bir anlaşma yapmıştım. Eğer izin verirlerse, bunu bitirip eve dönecektim.

Şimdi bu durum yanlış geliyor.

Takımımı seviyorum. Öğretmenlerimi seviyorum. Onları kullanmak istemiyorum. Falls Lisesi de beni geri istemiyor.

Kade'nin olduğu eve geri dönmem lazım. Yoksa sonsuza kadar ondan kaçmak zorunda kalabilirim.

"Sana karşı nasıl davrandı?" diye sordum ona.

Kimden bahsettiğimi biliyor.

Ona karşı nazik davrandı mı? Onu korudu mu? Onu savundu mu?
Ama o sadece, "Şu an onun hakkında konuşmak istemiyorum" diyor.
Biraz yukarı kaydı ve ben de başımı çevirdim, nefesini dudaklarımda hissettim.

"Ne zamandır beni öpmeyi istiyordun?" diye fısıldadı.

Kıkırdadım. "Şey... hatırlayabildiğim kadarıyla, sanırım."

Ona karşı bir çekim hissetmediğim bir zamanı hatırlamıyorum. Çocukken de enerji dolu bir kızdı ve büyüdükçe bu enerjisi hiç azalmadı. İnsanların gülümsemesinin sebebi olmak isterdi, asla ağlamalarının sebebi olmak istemezdi.

"Seninle aynı odada olduğumda her zaman havada bir gerilim olurdu," diye mırıldanıyorum, tüm özlem anıları beni derinden etkiliyor. "Senin de bunu hissetmediğini biliyordum, sadece..."

"Gittin," diye araya giriyor. "Sen gittin."

Onun yüzünden değildi. Belki de ben aradan çekilince aralarında neler olacağını görmek istiyordum. Belki de gururum ve egom onun gölgesinde sürekli küçülüyordu.

Ama kesin olarak bildiğim şey şu ki, bunu düşünmekten bıkmıştım. Nasıl elde edeceğimi bilmediğim şeyleri istemekten ve onun için hiçbir şey ifade etmediğim için herkes için her zaman değersiz olmaktan endişeleniyordum.

Kafamın içindeki o sürekli konuşmadan, o lanet olası konuşmadan bıkmıştım ve gitmem gerekiyordu.

"Kade benim babam gibi," diyor bana.

Aşağıya bakıyorum ve loş ışıktaki kirpiklerinin yelpaze gibi açıldığını görüyorum.

"Bütün babalarımız gibi." Sesi çok yumuşak. "Bulundukları her ortamda baskın oluyorlar ve siz de onlar gibi olmayı dilediğinizde, onların ilgisi bir hediye gibi geliyor." Parmaklarını enseme ve saçlarıma doğru uzatıyor. "Beni çekiştirdi. Sonra itti. Tekrar çekiştirdi. Sonra da beni görmezden geldi. On beş yaşına geldiğimde, bir dakika kendimi önemli hissederken, bir sonraki dakika sadece erkeklerden biri gibi hissediyordum. Çocuktum, Hunter. Birçok yönden hala öyleyim. O kadar çok duygu var ki, bazen ne yapacağımı bilmiyorum."

O kadar çok duygu vardı ki. Aynen öyleydi. Onu her gün görmek istemiyordum sadece.

“Ama sonra büyümeye başladık,” diyor ve sesi heyecandan kalınlaşıyor. “Ve bir yaz saçlarını biraz uzattın, iyice bronzlaştın ve hep tişörtsüz veya ayakkabısız dolaşıyordun.”

Onu dinlerken gülümsüyorum ve bana bakmaya başladığı sırada ne yapıyor olabileceğimi düşünüyorum.

"Sanki plajdan şort ya da kot pantolonla yeni gelmiş gibiydin," diye devam ediyor. "Sonra sessizleşmeye ve içe kapanmaya başladın ve geceleri gizlice yatağıma girmeyi bıraktığında biraz üzıldüm."

Kolumu onun etrafına daha sıkı sardım, diğer elimle de karnımın üzerindeki uyluğunu buldum. Nazikçe kavradım.

"Belirli bir yaşa geldiğimizde, davet beklemem gerektiğini hissettim," diye itiraf ediyorum.

“Ya ben utangaçsam?” Başını kaldırıp dirseğini altına dayadı. “Ya ben de senin kadar utangaçsam ve kendi güvensizliklerimiz yüzünden beceriksizleşip bunu bir daha asla yapmazsak?”

Bir daha asla...

Göğüsleri bana bastırıyor, bacaklarının arasındaki sıcaklık uyluğuma değiyor ama tüm vücuduma yayılıyor.

"Ya ben birinin peşinden koşmak istemezsem," diye soruyor, "ve sen her zaman yaptığın gibi istediklerini içinde saklarsan, ve biz birbirimizden çok uzak üniversitelere gidersek ve ben başka biriyle tanışırsam?"

Parmaklarımı onun tenine bastırıyorum.

“Ve gelecek yıl bu zamanlarda beni öpüyor olacak mı?” diye devam ediyor. “Ve bana sarılıyor olacak mı?”

Görüntüler beynimi istila etti, vücudumdaki her kas çelik gibi sertleşti.

"Ya ona aşık olursam?" diye soruyor bana.

Derin bir nefes verip onu sırt üstü çevirdim ve onunla birlikte yuvarlanarak bacaklarının arasına yerleştim. Gözlerinin içine bakarak penisimi içeri doğru yönlendirdim ve derine doğru ittim.

İçeri tekrar girdiğimde başını geriye doğru eğerek inliyor.

Ve yine.

"Sana bunu yapan benim," diye fısıldıyorum.

Onun aşık olma fikri...

Onun başka birini istemesiyle ilgili...

"Sen hiçbir zaman başkasının değil, sadece benim oldun," diyorum ona.

Beni yere devirip üzerime oturdu ve ben de kalçalarını kavrayarak, güzel vücudunun benimkine sürtünmesini izledim.

Ben de hiçbir zaman başkasının olmadım.

"Pankek alabilir miyiz?" diye yalvarıyor, önümden merdivenlerden sekerek inerken. "O kadar açım ki ayakkabılarımı bile yiyebilirim."

Giriş holüne doğru yavaşça yürüyoruz ve ben onun kalçalarını kendime doğru çekip saçlarını okşuyorum. "Evet, yemek," diyorum ona. "Bol bol yemek."

Sabah saat sekizi geçmişti ve pazar olsun ya da olmasın, ben asla geç saate kadar uyumazdım. Ama onu hareket ettiremedim. Kollarımda uyuyakaldı ve uyanana kadar öyle kaldık. Ben de ara sıra uyuyakaldım ama çoğunlukla sadece onu tuttum.

Dikiş dikmeyi, on bir yaşındayken aldığım klarnet derslerini ve gereksiz postaların istatistiklerini düşündüm. Sanki hâlâ varlarmış gibi. İnsanlar gerçekten bunları açıyorlar mı? Buna bir son vermeleri gerekiyor.

Onun çıplak bedeni benimkine kıvrılmışken tekrar ereksiyon olmamak için sıkıcı her şeyi düşündüm. Çıkardığı sevimli ve yumuşak küçük sesleri görmezden gelmek imkansızdı.

Tek istediğim onu düşünmekti. Bunu asla prezervatifsiz yapmamalıydık. Şimdi prezervatifsizken neler hissettiğini biliyorum ve aramızda prezervatif olmaması aynı hissi vermeyecek.

"Kahvaltının parasını ödemeniz gerekecek," diyor elimi tutarak. "Sanırım banka kartım arka koltuğunuzun altında bir yerde."

Gülerek yüzünü öptüm, onu bulacağımı söylemek üzereydim ki, bir şey dikkatimi çekti ve öpüşmeyi yarıda kestim. Arkasına, oturma odasına baktığımda, herkesin posterler ve boyalarla yere serilmiş olduğunu gördüm.

Farrow gözlerini kaçırıp gülümsemesini gizlemek için burnunun altını kaşırken, diğer herkes sessizce bize bakıyor.

Geri çekildim ve Dylan, bakışlarımı takip ederek bana döndü. Odayı tarayarak, fotoğraf çeken telefon olmadığından emin oldum.

"Bunlar da ne?" diye soruyor Dylan, yerde duran kocaman beyaz kasap kağıdına yaklaşarak. Üzerinde mavi harflerle yazılmış yazılar var ama kızlar üzerine yayılmış oldukları için ne yazdığını okuyamıyorum. T.C., Anders ve Luca mavi ve beyaz balonları şişiriyorlar.

Farrow, "Geçit töreni," diye duyuruyor. "Falls'ta, hatırlıyor musunuz?"

"Doğru." Dylan başını salladı.

İkimiz de unuttuk.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Ama Farrow bize, "Gidip yemek yiyin," diyor. Sonra da bana, "Saat on birde High Street'te buluşalım," diyor.

Yıkamada olan formamı bana fırlattı.

Dylan'ı kapıya doğru yönlendirirken, Coral'ın büyük harflerin içindeki çizgileri boyarken söylediği sözleri duyuyorum: "Görünüşe göre dövme yaptırmamıza gerek yok."

Bütün kızlar gülüyor, Dylan ise sert bir şekilde, "Susun!" diye bağırıyor.

Daha da yüksek sesle gülüyorlar ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok, ama açıkçası umurumda da değil.

Dylan'ı kapıdan dışarı ittim ve merdivenlerden aşağı koşarken anahtarlarımı çıkardım.

Geçit törenini hatırlamalıydım. Maça kadar bir hafta daha antrenmanımız var ve benim odaklanmam gerekiyor. Farrow benimle ilgilenmemi istedi ama dikkatim dağılmamalı.

Koltuklarımıza yerleşiyoruz ve ben motoru çalıştırıyorum. Yarın tekrar yola koyulacağım. Sabah egzersizi, okul sonrası antrenman. Doğru beslenme ve bol uyku. Ondan uzak durmalıyım.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, saçlarının üzerinde duran beyzbol şapkamı görünce ensemde terler belirmeye başlıyor, saçları benim yüzümden dağınık. Kahretsin, tek istediğim göle gidip günün geri kalanını sadece ona bakarak ve onunla konuşarak geçirmek.

Boğazımı temizledim. "Evet, emniyet kemerini takmamışsın."

Uzandım ve kemeri kucağından ve göğsünden geçirerek onu bağladım.

Yanağımdan öpüyor ve o ürperti boynuma kadar yayılıyor.

Yüzüm kızardı ve kızardığımı görmeden önce arkamı döndüm.

Onu, gölün yakınındaki otoyol kenarında bulunan eski bir tramvay lokantasına yemeğe götürüyorum ve ona soracak bir sürü sorum olmasına rağmen, pek konuşmuyoruz. Her zamanki gibi, pankeklerinden iki lokma alıyor, geri kalanını bana itiyor çünkü her zamanki gibi iki tane sahanda yumurta, pastırma, tost ve patates kızartması yemeden önce sadece bir tadına bakmak istiyordu.

Gelecek yıl hangi okullara başvuracağını öğrenmek istiyorum. Bu kış benimle birlikte snowboard yapmak için sezonluk bilet almak isteyip

istemediğini, kış veya bahar tatili için herhangi bir gezi planı olup olmadığını bilmek istiyorum.

Bunun yerine, ondan biraz daha yaklaşmasını rica ediyorum ve o da geliyor, ellerini masanın altına kaydırıp omuzlarını bana doğru yaslıyor, ben de tek bir saç telini gözünden uzaklaştırıyorum. Mavi beyaz flanel gömleği boynuna kadar iliklenmiş, dün gece orada onu emdiğimden kalan morluk belli oluyor.

"Gelecek hafta eve geldiğimde akşam yemeğine gelir misin?" diye soruyor. "Sadece sen?"

Kalbim acı verici bir şekilde kabarıyor, çünkü onun gitmesini istemiyorum, ama evet, akşam yemeği için evine geleceğim. Jared tek bir bakışla ne olup bittiğini anlayacak ve daha ilk lokmamı almadan beni öldürecek olsa bile.

"Duruma bağlı," diye takıldım. "Bu cuma sahanın hangi tarafında oturuyorsun?"

Gülümsemeye başlıyor, ağzını yemekle dolduruyor, böylece cevap vermek zorunda kalmıyor.

Her iki durumda da kızmam. Ama eğer Korsanların tarafında yer alırsa, bunun bedelini ödetmekten zevk alacağım.

Yemeğimizi bitirip Şelaleler bölgesine doğru yola koyulduk. Geçit töreni güzergahındaki bazı sokaklar trafiğe kapatılmıştı ve aileler çoktan kaldırımlarda şezlonglarına oturmuşlardı. Çocuklar minik formalarıyla, ebeveynler ise okul sweatshirtleriyle koşuşturuyor, gururlarını gösteriyorlardı. Weston bile buradaydı; öğretmenler, veliler ve Bay Fletcher, takımı desteklemek için gelmişlerdi.

Quinn'in dükkanının arkasında bir park yeri buldum ve Dylan ile birlikte sokağa çıktık, aynı anda birbirimize uzandığımızda göğsüm sıkıştı. O elimi tuttu, ben de onun elini tuttum.

High Street'e dik olan First Avenue'ye doğru yürürken, uzun geçit töreni araçları, arabalar, bando takımları ve amigo kızlardan oluşan sırayı baştan aşağı süzüyorum. Korsanlar önde, Dylan ve ben ise arkaya doğru yürüyoruz ve Farrow ile ekibini buluyoruz.

Üzerinde kağıt hamurundan yapılmış kurtlar, mavi şeritler ve her yere takılmış balonlarla süslenmiş bir platformun üzerinde duruyor.

"Geçen yıl olduğu gibi üzerine milkshake fırlatacaklarından korkmuyor musun?" diye seslendi Dylan ona.

Kaşlarını kaldırıp kenara doğru yürüyor ve bir soğutucunun kapağını kaldırıyor.

İçeride, içi kırmızı bir sıvıyla dolu bir düzine su tabancası duruyordu.

"Boya mı?" diye soruyorum.

"Acı sos."

Dylan alaycı bir şekilde bana baktı. Ama Farrow bunun yasa dışı olup olmadığına hiç aldırmış etmeyecek.

Sweatshirtümü çıkarıyorum, koyu gri Under Armour tişörtümü üzerimde bırakıyorum ve üzerine formamı giyiyorum. İç tişörtümün kollarını yukarı doğru kıvrıyorum.

Dylan parmak uçlarına yükselip yanağımdan tekrar öptü. "İyi eğlen."

Farrows uzaklaşmadan önce, "Hayır, hayır," diyor. "Rehineler geçit töreninde."

Yüzü düştü ve bana baktı. Ben de sadece başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Omuz silkerek, "Ben korkak değilim," dedi.

O, platforma atlayarak çıkar, Farrow ise ekibin çevrelediği tahtına oturur ve Dylan'a ayaklarının dibine oturmasını söyler. Gözlerini devirir ve kalçasını onun bacaklarının arasındaki basamağa yerleştirir.

"Hunter," diye sesleniyor biri.

Arkamı döndüğümde, bana doğru yaklaşan bir adam gördüm. Üzerinde Clarke Üniversitesi'nin sarı tişörtü ve altında boğazlı bir kazak vardı. Grileşmiş sakalı siyah teninin üzerinde düzgünce duruyordu ve tokalaşmak için elini uzattı.

"Hunter Caruthers mı?" diye tekrar soruyor.

Elini sıkıp tokalaştım. "Evet."

"Güzel." Güldü ve elimi bıraktı. "İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz."

Evet, duydum.

"Erken kabul mektupları Kasım ayının başında gönderilecek," diye bilgilendiriyor beni, "ama sizi burada dururken gördüm ve bir saniye bile kaybetmemenin en iyisi olacağını düşündüm."

Kaşlarımı çatıyorum, tam olarak ne olduğunu anlamadığımı düşünüyorum.

"Sizi Chicago Üniversitesi'ne kaptırmaktan çok üzülürüz." Gülümsemesi daha da genişledi ve elimi tekrar sıkı. "Tebrikler," dedi.

"Umarım gelecek sonbaharda bize katılmayı tercih edersiniz."

Tekrar tişörtüne baktım. "Anlamadım?"

"Clarke," diyor, sanki ne demek istediğini biliyormuşum gibi. "Mülakatınızda çok etkilendik ve itiraf etmeliyim ki, kabul denemeleriniz inanılmazdı. Hem sizinki hem de Kade'ninki. Okuduğumuz en iyi denemelerden ikisi."

Mülakatım mı? Kabul denemem mi? Clarke, Shelburne Falls'ın eteklerinde bulunan bir üniversite. Hawke o okula gidiyor ve harika bir üniversite, ama ben oraya başvurmadım. En büyük tercihim, bir saat uzaklıktaki Chicago Üniversitesi.

Benimle röportaj mı yaptılar?

Ama neredeyse anında gerçekle yüzleşiliyor.

Kade...

Altımdaki kaldırım eğiliyor. Hayır.

"Belki de önümüzdeki sonbaharda okul dergisinde yayınlamayla konuşmalıyız," diyor. "İkinizin de orada bulunması bir onur olur."

Elimi tekrar sıktı ve sanırım "Teşekkür ederim" dedim.

Ama sanki başka biri söylüyormuş gibi, çünkü ben düşünemiyorum. Adam gidiyor. Adını bile öğrenemedim. Belli ki daha önce tanıştığımızı sanıyor.

Telefonumu çıkarıp Chicago Üniversitesi başvuru hesabıma giriş yaptım ve başvurumun işleme alınması için gereken öğelerin listesini gördüm: Genel Bilgiler, Transkriptler, Deneme Yazısı, Tavsiye Mektupları...

Ve sonra kırmızı büyük harflerle "Başvuru Geri Çekildi" yazısını görüyorum.

Gözlerim yanarken elimi indirdim. Telefon açıp başvurumu geri çekti.

Onu geberteceğim.

"Herkes güneydin!" diye anons etti babam hoparlörden. "Bu güzel Pazar gününde, muhtemelen bu yılın son sıcak günlerinde burada olduğunuz için teşekkür ederim..."

Elimle saçlarımı karıştırırken alnımdaki teri hissettim. Dünyanın en iyi araştırma üniversitelerinden biri olduğunu öğrendiğimden beri gitmeyi çok istediğim tek okula yaptığım başvurumu geri çekti.

Mezun olduktan sonra bile onunla burada kalacağımı mı sanıyor? Bunun hiç bitmeyeceğini mi düşünüyor?

"Ve bu Cuma günü iki yenilgisiz takım karşı karşıya gelecek!" diye sesleniyor baba, alkış tufanı eşliğinde. "Lütfen muhteşem Korsanlar

takımımızı ve amigo kızlarımızı yöneten Shelburne Falls Bando Takımı'nı alkışlarla karşılayın!"

Bando korsan marşını çalmaya başlar ve kortej hareketlenerek High Street'e döner. Sopalar ve bayraklar havaya yükselir, bando kızları takıma önderlik eder.

Yere dik dik bakıyorum. Buna bir son vereceğim.

Yanımda bir ses, "İşte o öfke," dedi. "Bu sabah aşağı indiğinde sanki aşıkmiş gibi görünmen beni endişelendirdi."

Farrow, platformdan inip bana doğru döndüğünde dişlerimi sıktım.

"Onunla birlikte olduktan sonra, şimdi onunla yüzleşme zamanı."

"Dylan'ı bu işe karıştırma," diyorum.

Weston'ın bando takımı ve amigo kızları sahaya çıkıyor, davullar tempoyu belirlerken, gözümün ucuyla gördüğüm ponponlar da sallanıyor.

"Deneyeceğim," diyor sadece.

O, tekrar şamandıraya atladı ve ben yürümeye başladım, önümdeki Korsanlara odaklandığım için etraftaki diğer insanları neredeyse hiç görmedim.

"Ve lütfen her zaman en iyimizi talep eden bir takımı alkışlayın!" diye bağıyor babam, "Weston Lisesi Asi Takımı!"

Kalabalık yuhalamalarla doldu, ancak Weston'dan gelen tezahüratlar ve alkışlar daha yüksek sesliydi; gürültücüler ve sloganlar, o kendini beğenmişlerin sesini bastırıyordu.

İsyancı gruplar senkronize bir şekilde şarkı söylüyor ve etrafımdakileri güldürüyorlar.

Ama ben öyle düşünmüyorum. Dylan'a dönüp bakıyorum. Bana gülümsüyor.

Ve ben arkamı dönüyorum.

Yürüyoruz ve ben hızımı artırarak takımımı geride bırakıyorum. Yürüyüş devam ediyor, kaldırımdaki kalabalık pankartlar sallıyor ve fotoğraf çekiyor, ben de tezahürat yapan kızların arasından, antrenörü ve yönetimi taşıyan arabanın etrafından geçerek ilerliyorum.

"Hunter," diye sesleniyor Dewitt, benim gittiğimi görünce.

Yürümeye devam ediyorum. Korsanların oluşturduğu geçit töreni aracının etrafından geçiyorum. Korsan futbol takımının arasından geçiyorum. Kardeşimin yürüdüğü grubun önüne kadar geliyorum.

Yanına geçip onunla aynı tempoda yürüyorum.

"Gölde bizi iskeleden atlamaya ikna ettiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyorum, müziğin gürültüsünden duyabilmesi için sesimi yükselterek. "Bunu daha önce on iki kere yapmıştın ve çok korkmuştum."

O ileriye doğru bakıyor ve diğer tarafında Stoli'nin bizi gözlemlediğini görüyorum.

"Beş dakika boyunca suda yürüdün," dedim ona, "ben suya dalana kadar beni cesaretlendirdin, değil mi?"

O gün çok güzeldi ve yaşımız ilerledikçe o gençlik günlerime dair anılarım azaldı. Ama bunu hep hatırladım. O her zaman benim yanımdaydı, başarılı olmamı istiyordu.

"Beş yıl sonra..." Başımı çevirip onunla birlikte ileriye bakıyorum. "On iki yaşındaydık, aynı yerde yüzüyorduk ve sen bütün arkadaşlarımızı gölden aceleyle çıkarıp beni tek başıma bıraktın." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Arkadaşların," diye düzeltiyorum kendimi. "Hepiniz günün geri kalanında benden saklandınız ve ben de babamın arabasının arkasında tek başıma kitap okumaya gittim."

Dışlanmış, istenmeyen biri gibi hissetmek canımı acıttı.

Daha da acı veren şey, bunu planlamış olmalarıydı. Onlara bunu yapmalarını söylemişti.

"Eskiden 'Onu seviyorum ama ondan pek hoşlanmıyorum' diye düşünürdüm," diyorum. "Şimdi ise senden nefret ediyorum."

Gözlerimin yaşlarla dolması ya da solumda bir kürsüde durup bizi izleyen babamı görmem umurumda değil.

"Bir daha beni taklit etmeye kalkarsan," diye homurdandım kendi kendime, "seni fena halde döverim."

"Şimdi yap."

Ve gerçekten de öyle yapıyorum.

Kendimi tutamadım. Gömleğine yapışıp yumruğumu çenesine indirdim ve yere düştüğünü görmeden üzerine atladım.

"Hayır, asla!" diye bağılıyor biri.

"Kavga!"

Kalabalıkta çığlıklar ve bağırışlar yükseliyor, takımdan küfürler geliyor. Kardeşimin üzerine çıkıp tekrar vuruyorum, kendini korumaya çalışırken yumruklarım elinin arkasına isabet ediyor.

Ama uzun süre yerde kalmadı. Arkadaşları kollarımı yakalamaya çalıştı ama Kade kollarından birini belime doladı ve beni kaldırdı. Yumruğunu

geriye doğru savurarak yüzüme bir yumruk attı ve ben de ona doğru atılarak omzumu karnına sapladım.

Sert zemine doğru savruluyoruz, ellerim sert zemine sürtünüyor.

"Çocuklar, yeter artık!" diye bağırdı bir kadın.

Hoparlörden birisi, "Dağılın, dağılın!" diye bağırıyor.

Ve sonra Dylan orada, kollarım bana sarılı. "Dur." Aramıza giriyor. "Lütfen dur."

Ben ayağa kalktım, Kade de aynısını yaptı ve etrafımızda daha fazla kavga başladı; Asiler ve Korsanlar eğlenceye katılmak için hiçbir bahaneye ihtiyaç duymuyorlardı.

"Bunu durdurmalı!" dedim ona. "Kızgın değil misin? Yatağında başka bir kızla birlikte olduğumu düşünmeni sağladı? Ona söyleyecek bir şeyin yok mu?"

O bunu hak ediyor ve kadının da nedenini anlaması gerekiyor.

Ama o sadece bana bakıyor, buğulu gözleri şapkamın altında saklı. Yine de titreyen dudaklarını görüyorum.

"Dylan kimseye kızgın olmak istemez," diyor Kade. "Onu gerçekten hiç görmediniz, değil mi? Her zaman arkamda durdu."

"Ve ben onu senin asla sahip olamayacağın bir şekilde elde ettim," diye karşılık verdim.

Etrafımızda adeta bir sessizlik çökmüş gibi görünüyor, insanlar hâlâ hareket ediyor ve kavga ediyor, geçit töreni katledilmiş durumda.

Ama bunların hiçbirini duymuyorum ve sözler ağzımdan çıktı, geri de alamıyorum.

Hissettiğim tek şey Dylan'ın gözleri.

Gözlerimi kırıyorum. Hayır. Az önce bunu söylemedim. O bir rakip değil. Onu yatağa atmakla Kade'i hiçbir konuda yenmedim.

Ama kulağa öyle geldi.

Ona baktığımda yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm. Geriye doğru çekilmeye başladı ve onu kollarıma almak için yakaladım, ama beni itip kaçtı.

Çok hızlı bir şekilde koşarak uzaklaştı, kalabalığın içinde kayboldu.

CHAPTER TWENTY-ONE

Dylan

Gitmek istediğim tek yere gittim. Loop'a değil. Bir arkadaşımın yanına, Aro'nun yanına ya da Quinn'in yanına da gitmedim.

Ev.

Evimle Hawke'ın evi arasındaki ağaca tırmandım, aslında saklanmaya çalışmıyordum ama sağladığı örtüye minnettardım.

Ve manzara için.

Bisiklet sürmeyi öğrendiğim sokak. Yaz gecelerinde çimen, mangal ve böcek kovucu kokularıyla dolu, harika kokan bir mahallede, sonbahar yapraklarıyla kaplıyken muhteşem görünen bir sokak.

Başımı kaldırmakta bile zorlanıyorum. Gömleğimin düğmesiyle oynarken gözyaşlarım ellerime damlıyor.

Belki de onu seviyordum diye düşündüm.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Onunla olan bağımı olduğundan daha büyük bir şey olarak yanlış değerlendirdim ve belki de buraya gelmek için gerekliydi. Bunu atlatmak için kaşıntıyı gidermemiz gerekiyordu, yoksa her zaman merak ederdik.

Ama acı veriyor.

Konuştuğum diğer kızlar da neredeyse hep aynı şeyi söylüyorlar. İlk deneyimleri berbatmış. İyi hatırlamıyorlarmış ve sonrasında hissettikleri şey... soğukmuş. Sanki karşıdaki kişi için hiçbir anlam ifade etmiyorlarmış gibi.

Dün gece öyle hissetmedim. Gergindim ama emindim. Sanki o sadece beni görmüş gibiydi.

Şimdi ise her şeyin bir yalan olduğu, tamamen bir yarış olduğu hissi uyandı. Tıpkı paylaşımları gereken ama aslında sadece Kade'in olan kamyonet gibi.

Puan Avcısı. Skor berabere. Gözyaşları durmadan akıyor.

Yol boyunca bir motosiklet vızıldayarak geliyor, motosiklet daha görünmeden motor sesi duyuluyor. Gözümün ucuyla hızla içeri girdiğini, sağa kayarak garaj yolumuza girdiğini görüyorum ve yukarı bakmadan bunun Noah olduğunu anlıyorum.

Orada oturuyorum, beni görmemesini umuyorum. Ağacın yaprakları seyrek. Yılın bu zamanında o kadar da görünmez değilim.

Ama bir anda kaskını çıkardı ve evin içinde başını uzatıp etrafa bakındı. Ben de el sallamadan tekrar aşağı baktım.

Bir eli cebinde, diğer eli ise pamuk şekerine benzeyen şeffaf bir plastik poşeti tutarak yanıma doğru yürüyor. Ağacın altında durup yukarı bakıyor, ama ben bir şey söylemeyince birden yanıma atlıyor.

Dalları tırmanarak, odama doğru uzanan ve bana bakan kalın dala oturdu.

Sesim boğuk çıkıyor. "Konuşmak istemiyorum."

"Sorun değil," diyor bana. "Ben zaten konuşkan olan taraf olmaya alışkınım."

Aslında 'Yalnız kalmak istiyorum' demek istedim ama Noah'ya kaba davranmam.

Sanırsınız ki evden ayrılıp kendi alanına sahip olmak ister, ama hayır, bir aileyle yaşamayı çok seviyor. Onu medenileştirme çabalarımızda sürekli azarlansak bile. Babam, Noah arka bahçede çöp yaktığı için polisler geldiğinde neredeyse çıldıracaktı.

İşte o zaman, tıpkı televizyondaki aileler gibi, çöplerimizi toplanması için kaldırıma bıraktığımızı öğrendi.

Annem garaja girdiğinde Noah'ın, o sabah ava çıkan yeni arkadaşlarından birinden satın aldığı, kafası kesilmiş bir geyiğin kanını akıttığını görünce çığlık attı. Bize yahni falan yapacaktı.

Kusmak üzereyken koşarak uzaklaştı. James hemen suya atlayıp Noah'ya yardım etti.

Burayı çok seviyor. Hâlâ yetiştirilmeye ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Çantasını açtı, bir parça pamuk şeker kopardı ve çantayı bana uzattı.

Ben de alıyorum. Mavi en sevdiğim renk.

Ağızma atıyorum, şeker küçük taneciklere ayrılırken karnaval ve festivallerin tadı dilimde eriyor. Sıcak güneş bir an yanağıma vuruyor ve neredeyse gülümsüyorum. "Bu çok güzel."

Başını salladı, birkaç lokma daha aldı ve sokağa baktı. Bunu geçit töreninde kapmış olmalı. Kavgayı görmüş müydü acaba?

"Binlerce ağaçla çevrili bir ortamda büyüdüm," diyor. "Onlara nadiren tırmandım."

Çantayı tekrar bana uzatıyor ve ben de biraz daha alıyorum.

"İnsanlar Chapel Peak'e dağlar, kışın kayak, yazın yürüyüş ve arazi araçlarıyla gezinti, yani muhteşem manzaralar için geliyorlar..."

Gözlerimi kırıyorum, son bir gözyaşı da yanağımdan süzülüyor. "Güzelmış," diye mırıldanıyorum.

"Bundan nefret ettim."

Gözlerimi yukarı kaldırdım ve o kıkırdadı.

"İnsanları seviyorum." Omuz silkerek, çiğneyip yutkunuyor. "Komşular, gürültü, kültür istedim..."

Kültür mü? Kaşlarımı çatıyorum, o da görüyor, geriye doğru çekiliyor ve gücenmiş bir ifadeyle bakıyor. "Siktir git, ben tiyatro oyunlarını ve benzeri şeyleri severim."

Sonunda biraz da olsa gülümsedim.

Tekrar sokağa bakarak konuşmaya devam ediyor: "Orada çok izoleydik ve o görkemli dağların duvar gibi hissettirmedeği bir zamanı hatırlamıyorum."

Böyle şeyleri her gün görmenin sıkıcı olabileceğini hayal edemiyorum, ama eminim ki öyledir. Her şeye alışıyoruz.

Ve bu inziva zor olurdu. Ben Nuh gibiyim. Hareketi severim.

"Birini gördüğümüzde de," diyor, "aynı eski saçmalıklarla karşılaşılırdık. Yatağınıza sürekli aynı kızları alıp çıkarıyorsunuz, sadece anı yaşamaya kararlısınız çünkü sizi sabahları uyandıran tek şey saat beşte açacağınız bira ve o gece kiminle birlikte olacağınız düşüncesi."

Onun sokağa doğru bakışlarını izlerken kalbim birden çok hızlı atmaya başladı. Onu daha önce hiç böyle konuşurken duymamıştım.

Şaşırdığımı mı yoksa bu evde birinin bana çocuk değilmişim gibi davranmasına mı minnettar olduğumu bilmiyorum.

"Ama yapmaya devam ettim." Sesi gergin geliyordu. "Günlerce, yıllarca, çünkü ayrılırsam istediğimi bulup bulamayacağımı bilmiyordum." Duraksıyor, nefes nefese. "Eğer o önce ayrılmasaydı, sanırım asla ayrılmazdım."

"DSÖ?"

Sonunda bana baktı. "Aslında üvey kuzenim." Daha fazla pamuk şeker çıkardı. "Senin, Hunter'ın ve Kade'in de olduğu gibi."

Bana daha fazlasını teklif etti ama elimdekini yemeyi unuttum. Onu ağzıma tıktırdım.

"Mutsuzluğa kapıldım," diye yutkunuyor, "çünkü ayrılıp başarısız olma riskini göze almaktan çok korkuyordum. Kaleb dört yaşından beri tek kelime etmemişti. Babam ise neden yaşadığını artık bilmiyordu. Korku bizi çürütüyordu."

Ağabeyi Kaleb'den bahsetti.

"Ve bir gün," diyor, gülümsemek için duraksayarak, "evimize geliyor ve biz yeniden hayatımız için mücadele etmeye başlıyoruz, çünkü artık kaybetmek istemediğimiz bir şeye sahibiz."

"Artık orada değil mi?"

"HAYIR."

O, önce onun ayrıldığını söyledi.

"İstedğini buldu ama ihtiyacı olanı değil." İkimiz de daha fazla pamuk şeker almak için uzanıyoruz. "Yani... bu on sekiz yaşındaki kız, umutsuzca aşık, kendi kalbini kırıyor ve uzaklaşıyor, çünkü huzurunu bozacak herhangi birine bir saniye bile daha harcamak istemiyor."

Göğsüm ağrıyor ve şişiyor, gözlerim yine sulanıyor ve nedenini bilmiyorum. Büyükbabam, hayatına davet ettiği insanların kalması gerektiğini, çünkü hayatı daha iyi hale getirdiklerini söylerdi. Eğer hayatı daha da kötüleştirirlerse o zaman...

Bazen çok güzel hissettirdiği için bazen zor oluyor.

Noah'ın gözleri yumuşadı. "Ve düşündüm ki, eğer o yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. Ve o bir daha geri dönmeyince, kardeşim daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı ve onu bulmak için Chapel Peak'ten ayrıldı."

Onun peşinden gitmek için.

Bu yüzden...

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Kardeşinle aynı kızı mı paylaştın?"

Bir an bana baktı, sonra elini sallayarak beni geçiştirdi. "Hım, sadece kardeşim değil, büyüdüğünde sana daha fazlasını anlatacağım."

Ha?

Gözlerimi kırıpıştırıp başımı salladım. Boşver.

"Demek istediğim şu," diye devam ediyor, "siz çok ileridesiniz."

Gözlerime bakıyorum. Ben miyim?

"Kim olduğunuzu ve ne için yaratıldığınızı çok iyi biliyorsunuz."

"Kendine benzemeyen biri" demek istiyor.

"Bunu unutmayın ve devam edin."

Gülümsemeye çalışıyorum ama çenem çok titriyor.

"Başka seçeneğim yok," diyor.

Evet, kim olduğumu biliyorum. Olduğum kişi olmaktan hoşlanıyorum.

Ve tam olarak ne istediğimi biliyorum.

Babam JT Racing kamyonlarından biriyle geldi, arkasında bir römorka bağlı iki bisiklet ve bazı ekipmanlar vardı. Noah boş pamuk şeker poşetini buruşturdu ve herkesin yanına inmeden önce bana son bir kez baktı.

James arka koltuktan, amcam Jax diğer taraftan, annem de ön koltuktan indi.

Babam bagaj kapağına doğru ilerliyor, kapağı kaldırıp bir soğutucu çıkarıyor. Hepsi geçit törenindeydi ama o işi eve getirmez. Bir etkinliğe gidiyor olmalılar.

Gözlerimi siliyorum ve aşağı iniyorum, yürürken ellerimi ceplerime saklamamaya çalışıyorum ama yine de saklıyorum.

Babam işini bırakıp bana baktı.

"Merhaba," diyorum.

Gözlerinde bir gülümsemeye birkaç saniye bana baktı. "Hey, evlat," diye neredeyse fısıldadı.

Jax arkamdan geçip gitti. "Başını belaya sokmamaya mı çalışıyorsun?"

"Asla," diye kendi kendime takıldım.

Gözlerimi kırpiyorum, hala gözyaşlarımı hissediyorum. Gözlerimin kızarmış olduğunu biliyorum.

Bisikletlerin bulunduğu römorka doğru çenemi kaldırarak, "Bugünkü programda neler var?" diye soruyorum.

"Hava gösterisi," diyor bana. "Sergiler için bir hangar olacak, mühendisler..."

"Robotik," diye araya giriyor James.

Küçük kardeşimin bir kutu elektronik eşyayla yanımdan geçip babamıza verdiğini izliyorum.

James, "Mesaj attık ve aradık," diye ekliyor. "Gelmek isteyip istemediğinizi sormak için, ama birileri telefonlarına cevap vermeyi sevmiyor."

"Şşş," diyor babası ona.

Telefonumun Weston'daki ıslak bir orman zemininde durduğunu onlara söylemiyorum.

Bu da demek oluyor ki Hunter denese bile bana ulaşamaz. Şu an için bu benim için sorun değil.

Yutkundum ve babama biraz daha yaklaştım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Hafifçe gülümsüyor, omuzları gözle görülür şekilde gevşiyor. "Evet."

Yüzüne bakamadığım için dayanamadım, ama yine de içeri girdim, kollarımı babamın beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. O da hemen bana sarıldı.

Kavga ettiğimiz için üzgün olduğumu mu varsayıyor, yoksa geçit törenindeki kavgayı görüp bir şeylerin ters gittiğini mi anlıyor bilmiyorum, ama sadece "Konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Henüz değil."

Ve neyse ki, bu konuda ısrar etmiyor.

Annem yanıma geldi, ön koltuktan bir bebek taşıma çantası aldı ve bana çilekli milkshake uzattı.

Bunu kabullenip gülüyorum.

"Demek bu yüzden fazladan bir tane istedin," diyor babam ona.

"Burada olacağımı nereden bildin?" diye sordum ona.

"Baban ve Jax birkaç kamera yerleştirdiler." Ön kapıdaki ve evin köşesindeki kameraları işaret ediyor. "Hepimizin telefonlarında uygulamalar var. Geçen gece evde birinin olduğundan emindi."

Avcı.

Pipeti emiyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Eğer onlara gizlice içeri girdiğini söyleseydim, nedenini de açıklamak zorunda kalırdım.

Jax ve James daha fazla ekipman taşıyarak hepsini kamyonun kasasına kaydırıyorlar.

"Hızlı bir duş için vaktim var mı?" diye soruyorum.

Baba başını salladı. "Ben soğutucuyu hazırlayacağım."

"Atıştırmalıkları getirdim!" diye bağırdı James.

Ama annem onu durdurdu. "Sen sadece cips paketliyorsun." Kolunu omzuna dolayarak onu evin içine götürdü. "Bana atıştırmalıklar konusunda yardım edebilirsin, ne dersin?"

Onu takip ederken sadece tiksiniş sesini duyuyorum.

"Anne, sen bile paketlediğin bademleri ve havuç çubuklarını yemek istemiyorsun," diyorum ona.

Omuzunun üzerinden itiraz ederek, "Ama yine de iyi bir anne gibi görünmek için o şeyleri eklemem gerekiyor," diyor.

Babam ve Jax arkamızdan kıkırdıyorlar.

Babam ertesi sabah Weston Lisesi otoparkına geldi ve dün gece kendi yatağımda uyuduktan sonra beni bıraktı. İsyancılardan bir gün uzakta kalmanın esir takasının ihlali anlamına gelip gelmediğinden emin değilim, ama isterlerse beni tekrar Falls'a geri gönderebilirler. Haftayı tamamlamaya çalışacağım.

Babam Mustang Dark Horse'unu kaldırıma yanaştırdı, bir eli direksiyonda, diğer eli eğilip pencereden dışarı baktı. Öğrenciler binaya doğru akın akın giriyor, bazıları geçerken yavaşlayıp arabasına bakıyordu.

"Burada kalmak istediğinizden emin misiniz?" diye soruyor bana.

Kapıyı açıyorum. "Sadece birkaç gece daha kaldı," diyorum dışarı çıkarken. "Cuma görüşürüz."

"Biletlerimizi aldık," diye sesleniyor.

Derin bir nefes alıyorum. Oyun. Hangi tarafta olduğumdan henüz emin değildim. Sanırım şimdi biliyorum.

Arabaya doğru eğildim, babama gülümsedim. Dün yarıştan ya da henüz çözmemiz gereken başka bir şeyden bahsetmedik, zaten bahsetmek de istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

Noah çok yardımcı oldu.

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Vites geçince ben de kapıyı sertçe kapatıp, arkamı dönerek merdivenlerden yukarı çıktım.

Öğrenciler yanımdan geçerken bana başlarıyla selam veriyor veya gülümsüyorlar ve ben de okula giriyorum, Coral'ı görüyorum. Şu an benim ceketimi giymiş.

"Hey." Yanıma geldi, Mace ve Codi de onu takip etti. "Nereye gittin? Hunter nerede?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O da dün kayboldu, tıpkı senin gibi." Arkadaşlarına baktı. "O zamandan beri kimse onu görmedi."

Onun da telefonu yok. Cumartesi gecesi Pirates beni almaya çalışırken yerde gördüm. Sanırım Kade'in kamyonuna fırlattığı şey buydu.

"Ailemle vakit geçirdim," dedim onlara. "Onu görmedim."

Anne ve babası geçit trenindeydi. Kavgadan haberdar olmuş olmalılar. Endişelenecek bir şey olsaydı, şimdiye kadar öğrenmiş olurduk.

"İyi misin?" diye soruyor Coral.

"Evet."

Ne kadarını gördüklerini veya duyduklarını bilmiyorum ama her iki durumda da bu konuda konuşmayacağım. Coral'a şöyle bir baktım. "O ceketini geri alacağımı biliyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor, ben de gülüyorum.

"Böyle daha iyi görünüyor."

Ama ses Mace'in sesi değildi. Gözlerimi omzumu çevirip Codi'ye baktım. "Bak sen, kelimeleri kullanıyorsun."

Gülümseyerek arkadaşlarına baktı.

Benimle konuştu.

Arkamı döndüm, hepimiz sınıfa doğru ilerliyorduk. Ceketini geri alamam da, onu bir kez olsun o ceketle görebildiğim sürece sorun değil.

İçeri girer girmez Bay Bastien, "Lütfen denemelerinizi yazın," diye seslendi.

antamın içine uzanıp birbirine zımbalanmış iki parça tertemiz kağıt çıkardım. Ödevlerimi genellikle zamanında bitiremem ama dün gece hava gösterisinden eve döndükten sonra birden bire enerji patlaması yaşadım. Tırnaklarımda oje ve ödevimi bitirmiş bir şekilde, sanki hiçbir şey kaçırmamış gibi okula geri dönmek istiyordum.

"Biliyorsunuz," diyorum ödevimi yığının üzerine bırakırken, "diğital çağda çoğu ğretmen bizden ödevleri evrimii olarak göndermemizi istiyor. Böylece ağaçları kurtarıyoruz."

Elindeki kağıtları alıp karıştırmaya başladı. "Motosikletinizin benim arabamdan ne kadar daha fazla hidrokarbon, karbonmonoksit ve azot saldığı hakkında bir fikriniz var mı?"

Arkamı dönüyorum. "Ne olursa olsun."

Koltuğuma doğru yürürken arkamdan homurdandığını duydum.

Sandalyemde kayarak çantamı yere düşürdüm.

"Kade Caruthers'ın paylaşımını gördün mü?" diye fısıldadı Mace yanımda.

Derste tartıştığımız metni çıkartıyorum. "Hayır."

"Bu hafta havuz partisi veriyor," diyor bana. "Hem takımlar hem de eşleri davetli."

"Kavgaya izin yok." Coral omzumun üzerinden eğildi. "Söz verdi."

Pekala, Hunter'ı oraya getirmek için Kade'nin yemi olmayacağım. Partinin asıl amacı bu zaten.

Ama zilin çalmasıyla birlikte pencereden dışarı bakıyorum ve futbol takımının dışarı koştuğunu görüyorum, Hunter'ı hala göremediğimde sinirlerim birden sarsılıyor. Farrow orada. Adamları da. Sahaya doğru giderken otoparkta gülüyorlar ve şakalaşıyorlar, ben de endişelenmeye başlıyorum. Sanki onu bir daha asla göremeyecekmişim gibi.

Bastien masasının önünden dolaşıp kenarına oturdu. "Şey..." Zoraki bir gülümsemeyle ekledi: "Geçit töreni eğlenceliydi."

Bir kahkaha tufanı koptu, orada olmayan herkes en azından bu noktada kavgayı duymuştu.

"Hadi ama, çocuklar en azından bunu hatırlayacaklar," diye seslendi arkadaki bir adam.

Öğretmen onaylayarak başını salladı. "Öyle yapacaklar."

Koyu mavi kazağının fermuarını açıyor ve bronzlaşmış boynunun altındaki kalın bir damar ortaya çıkıyor. Kelly yeşili tişörtü de görünüyor ve arkamda Coral'ın neredeyse inlercesine nefes aldığını duyuyorum. Babamın annemin bu adamla veli-öğretmen toplantısına yalnız gitmesine asla izin vermeyeceğini bildiğim için gülmekten titriyorum.

Tabii ki, babama takıntılı ama babam yine de kıskanıyor.

Bastien bize, "Eminim Falls Lisesi mezunları da bunu hatırlayacaklardır," diye bilgi veriyor. "Bunu hatırlayacaklar ve bizim gibi haydutların asla kazanmaması gerektiği yönündeki sürekli değerlendirmelerini pekiştirecekler."

Arkamdan biri homurdanıyor, diğerleri ise sinirli sesler çıkarıyor.

"Böylece daha fazla çek yazacaklar, ekipmana, ek antrenmanlara, fizik tedaviye, deplasman maçlarına, otellere ve tuvaletli otobüslere daha fazla para aktaracaklar." diye devam ediyor. Duraksıyor, yaşlılarla dolu odasına bakıyor. "Dün onların antrenörünü çok mutlu ettiniz."

Keşke onun haklı olmadığını söyleyebilseydim, ama kasabamızda Weston hakkında anlatılanlar tam olarak bu. Elbette daha iyisini biliyoruz, ama her birinin baş belası, kaba ve kişisel mülkiyete saygısız olduğu gibi şeyler hakkında kötü konuşmak bizi daha da heyecanlandırıyor ve rekabetten aldığımız zevki artırıyor.

Tıpkı bizim hiçbir şey için çalışmadığımızı, hiç kayıp yaşamadığımızı ve kafamızda hiç derin bir düşünceye sahip olmadığımızı varsaymaları gibi.

"Peki ne için?" diye soruyor Bastien. "Neden yapıyoruz bunu? Bayraklarımızı giyip kasabalarımızı temsil etmek için sokakta yürüyoruz?"

Ve öğrenciler teker teker cevaplarını veriyorlar.

"Toplumsal gurur mu?"

"Ortak tarihimiz için dayanışma mı?"

Mace, "Sporcularımızın yoğun çalışmalarını desteklemek mi?" diye soruyor.

"Peki ya öğrencilerin gösterdiği emek?" diye soruyor bir başkası. "Başarı listesi için tören düzenlemiyoruz."

"Bilim fuarları için stadyumlar," diye ekliyorum.

İnsanlar gülüyor ve öğretmen de sorduğumuz soruları beğenerek başını sallıyor.

Rekabet eğlencelidir. Kazanma ihtimali insanları bir araya getirir. Bunu anlamak oldukça kolay.

Ama neden sadece futbol?

"Telefonlarınızı çıkarın," diyor.

Tahtaya doğru yürüyor ve kalemını alıyor.

"Bana bir mektup gönder." E-posta adresini yazıyor. "Dylan Trent bugün ağaçları kurtarmamızı istiyor."

"Haha," diye şaka yaptı Coral arkamdan.

Haha.

"Shelburne Falls Korsanları'ndan bir veliye yazın," diye devam ediyor. "Anne ya da baba. Fark etmez." Arkasını dönüp kalemin kapağını kapatıyor. "Bütün bunlar hakkında ne düşündüğünüzü, sizin hakkınızda bilmelerini istediğiniz şeyleri ve onlar için ne umduğunuzu anlatın. Beş yüz kelime."

Hmm, sıkıcı. Anlaşılan bugün ders vermek istemiyor.

"Telefonunuz yoksa, kağıt da olur," diye sesleniyor.

Kağıt ve kalem çıkarıyorum, o da kaşlarını kaldırıyor. Gözlerimi deviriyorum. Ne yapmam gerekiyor? Telefonum yanımda değil.

"Dylan sadece kendi anne babasına mı mektup yazıyor o zaman?" diye soruyor biri ve ardından kıkırdamalar duyuluyor.

Kağıda adımlı yazdım ve zekice bir karşılık düşünmeye çalıştım ama dürüst olmak gerekirse kime yazacağımdan emin değilim.

"Bunları velilere gönderecek miyiz?" diye soruyor Coral.

Bastien cevap vermiyor, sadece bilgisayarında yavaş tempolu bir müzik çalıyor; bu sırada sınıfın çoğu telefonlarında yazmaya başlıyor, Codi ve ben

de dahil olmak üzere birkaçımız kağıda yazıyoruz.

Gelecek hafta bu saatlerde bilgisayar bilimleri dersinde olacağım, bu ders finansal okuryazarlık dersinden hemen önce geliyor. Buradaki ders programımda bu seçeneklerin hiçbiri yoktu.

Dersler evde daha iyi, ama yine de Weston'dan ayrılmak zor olacak. Bastien'i seviyorum. Bizimle yetişkin gibi konuşuyor ve cevaplardan çok sorular soruyor. Her şeyi bildiğini sanan insanlardan hoşlanmıyorum.

Yani, programlama öğrenmenin önemini, kredi notumun neden önemli olduğunu ve borsanın nasıl işlediğini anlıyorum. Her gün yeni işlerin icat edildiğini, vergilerin toplumun işleyişine yardımcı olduğunu ve bizlerin bu devasa makinenin faydalı parçaları olmak üzere yetiştirildiğimizi biliyorum ve açıkçası, bunların hiçbirini çok da umursamıyorum. Ekonomiye yardımcı olmayı seviyorum. Alışveriş yapmayı seviyorum.

Ama bu dersleri sevmiyorum. Eğlenceli değiller ve hiçbir şey keşfettiğimi hissetmiyorum.

Weston'a geldiğimden beri kendimle ilgili yeni bir şey keşfettim. Belki bir gün Shelburne Falls'ta veli olurum ama artık ceketini geri istediğimi söyleyemem. Gerçekten de istemiyorum.

Ödevlerimizi teslim ediyoruz ve ben de gözlerimi ileriye dikerek günümü geçiriyorum.

Onu hissettiğim zaman bile.

İlk derste onu takımla birlikte görmeyince belki de gelmeyecek diye düşündüm. Hunter'ın uzaklaşma alışkanlığı var. Falls Lisesi ve St. Matthew's'tan ayrıldıktan sonra, bir yıldan biraz fazla bir süre içinde üçüncü okuluna gidiyor.

Ama koridorda ilerlerken, onun ve arkadaşlarının dolapların yanında durduğunu ve beni izlediğini biliyordum.

Bakmıyorum.

Derin bir nefes alıp veriyorum, kaygının ağırlığı kayboluyor.

Öğle yemeğinde Codi ile konuşuyorum, diğerleri futbolcuların masasında grupta birlikte oturuyor ve okuldan sonra Bay Bastien'e öğrencilerin bugün e-postayla gönderdiği tüm mektupları yazdırmasına yardım ediyorum.

Yazdıklarımı okumadan, benim yazdığım da dahil olmak üzere hepsini zarflara koymamı istiyor ve ön yüzüne yazanın adını yazıyor. Sonra da zarfları kapatmamı söylüyor.

"Onları postayla mı gönderiyorsun?" diye birden sordum.

Yapamaz. Bunun evime gelmesini istemiyorum.

Başını salladı. "Hayır. Sadece bana güven."

Kaşımı kaldırıp işime devam ediyorum.

Ben ayrıldıktan sonra otopark boştu, ama Knock Hill'e gitmek yerine, bisikletimi terk edilmiş sigorta şirketinin önünde park halinde görünce, değirmen bölgesine doğru yürüdüm.

Ama ense tüylerim diken diken oldu ve başımı kaldırıp etrafa baktım. Yapraklar caddenin karşısına uçuşuyordu, işçiler caddenin aşağısındaki iskelede bir römorkörden iniyorlardı ve bir anne elinde bir poşet market alışverişiyle, yanında da küçük bir çocukla yürüyordu.

Kimse beni izlemiyor, ama sanki izliyormuş gibi hissediyorum.

Phelan Boğazı'ndan yukarı doğru tırmanıyorum, sonraki iki saat boyunca sürekli dönüp duruyorum. Gözetimsiz olmamalıydım, daha koruyucu kıyafetler giymeliydim ve bu kadar hızlı gitmemeliydim, ama kalbim mideme inerken tüm bunları kafamdan atıyorum ve sadece gidiyorum. Gitmek zorundayım.

Çukurların ve "Yol Kapalı" tabelasının etrafından sıyrılıp tepeye doğru hızla tırmanıyorum. Tepeye hızla çıkıp gidonu sağa çevirerek, Farrow'un öğrettiği gibi yamaçtan aşağı kayıyorum. Dizim yere takılıyor ve kot pantolonumun yırtılmasının acısını hissediyorum ama iyiyim. Hızla aşağı inip tekrar yukarı çıkıyorum, virajı dönüp bitiş çizgisine geri dönüyorum.

Güneş batıyor, karanlık çöküyor ve daha önce hissettiğim gözler şimdi ormanda, arkamda, ileride, her yerde. Boğazdan bir kez daha hızla yukarı çıkıyorum, farlar uzaktan görünüyor.

Bir araba.

Arabalar buraya gelmiyor. Yol kapalı zaten. Benim de burada olmamam gerekiyor.

Bana yaklaşıyor ama tehdit edecek kadar yakın değil. Yine de yavaşlıyorum ve boğazın etrafından yavaşça dolaşıyorum, sonra tekrar hızlanıp Knock Hill'e doğru hızla geri dönüyorum. Beni tüm yol boyunca takip ediyor ve evimin önündeki kaldırıma kadar yavaşça yanaşıp kayarak duruyorum.

Izgarasının etrafı paslanmış eski, siyah bir BMW olan araba, caddenin karşı tarafında, Fletcher'ın dükkanının önünde duruyor.

Constin dışarı çıkıyor. Yalnız başına.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ama gözlerim sert.

Yanıma doğru yürüyor, bir an evime bakıyor.

"Farrow bana seni gözlemlememi söyledi," diyor. "Senin güvenliğini için."

"Bunu sana Farrow mu söyledi?"

Bisikletimden inip kaskımı çıkarıyorum.

Farrow, Hunter'dan rica ederdi. Tabii ki bu, Hunter'ın bunu yapacağı anlamına gelmez.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak tam önümde kaldırımda durdu. "Evi kontrol etmem gerek."

"Ne için?"

"İçeride biri var," diyor.

Başımı çevirip merdivenlere baktım. Ne?

"Az önce pencereden bir hareket gördüm."

Saçmalık. "Yeter artık!"

Ondan uzaklaşarak merdivenlerden yukarı koştum. Sadece içeri girmeye çalışıyor. Beni mezuniyet balosuna davet ettiğinde bu yeterince açıktı. Hunter'a düşündüğümü söyledim, Constin'e de aynısını söyledim, ama sadece hayır demenin bir nedenini yeterince hızlı bulamadığım için. Sanki bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

Bana pek fazla çıkma teklifi gelmiyor ve insanları geri çevirmek kendimi kötü hissettiriyor.

Kolumdan tutup beni çekerek yanıma yetişti. "Hâlâ tutsaksın," dedi. "Sormama gerek yok."

"Hayır, diyebilirsin," diye düzeltiyorum onu. "Ve ben de hayır diyebilirim."

Haftanın geri kalanında burası benim evim.

Bana dik dik bakıyor, ifadesi biraz yumuşuyor. "İçeri al beni," diye fısıldıyor.

Eğer içeri girerse ne olmasını istediğini biliyorum. Hunter şu anda bizi izliyor mu? Constin'in arkasına, Hunter ve Farrow'un evine doğru baktım. Evde hiçbir yaşam belirtisi göremedim.

"İçeri girmeme izin verin," diye tekrar ısrar etti.

Parmaklarıyla çeneme dokundu ve ben de aniden onu iterek uzaklaştırdım.

İçeri koştum, kapıyı sertçe çarptım ve Hawke'un bana bıraktığı telefona ulaşmak için odama koştum.

Kapıyı hızla açtım ve Hunter'ı masamın sandalyesinde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış halde gördüm.

Masamın üzerinde, kutusunda duran yeni bir Android telefon var.

Kaşları acıyla çatılmış bir halde bana bakıyor.

İznim olmadan odamda olmamalı.

İçeri girdim, çantamı bıraktım ve komodine doğru yönelerek Hawke'un bana verdiği cep telefonunu çıkardım. "Ödevim var."

Hemen ayağa kalktı. "Dylan, lütfen özür dilememe izin ver."

Telefonu açıyorum, başlamasını bekliyorum. "Teşekkür ederim." Ona bakıp başımı sallıyorum, siyahlar içinde ne kadar güzel görüldüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. Ceketini çok beğendim. "Ama gerek yok," diyorum ona. "Seni neredeyse anında affettim."

Kapıya doğru yürüyorum ve onun için kapıyı açık tutuyorum. O ise öylece duruyor.

"Sen benim bir parçamsın," diyorum, bir daha ona bakmadan. "Kade, Hawke, Quinn gibi... Her zaman senin yanında olacağım, Hunter."

Omurgası dikleşti ve bir santim daha uzadı. "Ben Kade değilim," diye homurdandı. "Ne Hawke, ne de Quinn."

Bana yaklaşıyor ve ben sığ nefesler alıyorum, yaklaştıkça tenim yanıyor.

"Ben..." Yutkundum. "Yapmam gereken işler var, Hunter."

"Sana takıntılıyım," diye hıçkırarak başımı ellerinin arasına aldı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve beni kapımın yanındaki duvara yasladı. "Çocukluğumuzdan beri sana takıntılıyım."

Her yerim acıyor. Gözlerim yanıyor, ağzım açık kalıyor, belimden aşağısı, vücudunun benimkine bastırılmasıyla canlanıyor resmen.

Nefes nefese kaldım ama sonra hızla dişlerimi sıktım. Ağzıma bakarken göğsü sertçe inip kalkıyordu.

"Seni her zaman önemseyeceğim," diyorum. "Sen benim bir parçamsın."

"Bunu söylemeyi bırak."

Alnını alnıma dayadı, dudakları birbirine değiyordu ve ondan nefret ettim. Ondan çok nefret ettim.

"Vur bana," diye fısıldıyor. "Vur bana, ısır beni, bedelini ödet beni, ama sakın bana benimle ilgilendiğini söyleme."

Kalbim yumruk gibi kenetleniyor.

"Bana benden nefret ettiğini göster," diye tısladı. "Bana benden ne kadar nefret ettiğini göster."

Göğsüne bir itme darbesi indirdim, kalçasını geriye doğru ittim, sonra da eğilip gömleğini kaldırarak dişlerimi karnına geçirdim.

"Ah," diye inledi, başımı vücuduna yaslayarak arkamdaki duvara bir elini dayadı.

Etini dişlerimin arasında tutuyorum, kulaklarımda nabzımın hızla attığını duyuyorum. Bir ısırık daha alıyorum, sonra bir tane daha, ağzımda olmasının verdiği his inanılmaz derecede güzel.

Ve sonra... yanına gelip onu dudaklarından sertçe öpüyorum, emzirirken inliyorum, çünkü bunu hak ediyor. Kollarını belime doluyor ve ben de aynı anda ellerimi göğsüne sokup dudaklarını ısıırıyorum.

Hiçbir anlamı yok.

"Bir hataydı," diyorum ona, alt dudağını dişlerimle çekiştirerek.

"Pekala." Tişörtümü başımdan çıkarıp sütyenimi aşağı çekti ve beni tekrar kollarına aldı. "Kahrolası bir hataydı."

Beni kaldırıyor ve ben de bacaklarımı beline doluyorum, o da ağzıyla bir göğsümü kapatıyor.

"Bir kez daha," diye nefes nefese kaldı.

O benim etimi ısıırken ben de omzundan itiyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum."

Başının arkasından kavrayarak ağzını zorla kendi ağzıma yapıştırdım ve doymadan öptüm.

Beni tekrar ayaklarımın üzerine bırakıyor, dudaklarımız birbirine yapışık halde pantolonumu indiriyoruz, ancak tişörtünü çıkardığımızda ayrılıyor.

Beni tekrar kucağına alıp yatağıma taşıdı, yatağına fırlattı ve bacaklarımın arasına girdi.

Ağzı klitorisimi kapladığında nefesimi tutuyorum ve o yalamaya başladığında saçlarını sıkıca kavriyorum.

Hızla yiyor, boğazından bir inilti çıkarken klitorisimi bir pipet gibi emiyor. "Ah," diye inliyorum, altında kıvranarak. Bacaklarım bükülüyor, uyluklarım genişliyor ve parmaklarının belimden kalçalarıma, sonra da uyluklarımın etrafına doğru hareket ettiğini hissediyorum.

"Constin dışarıda," diye alay ediyorum. "Çığlık atmak istiyorum."

Öpüyor ve yalıyor, önce bir parmağını, sonra iki parmağını içime sokuyor. İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı ağzına doğru yuvarlıyorum.

"Öyleyse bağır lan!" diyor nefes nefese.

O, dilini kullanarak klitorisimi yalayıp yutuyor.

"Bağır," diyor bana.

Gitgide daha yüksek sesle inliyorum, dili beni tekrar tekrar tahrik ediyor ve sonunda orgazmın yükseldiğini hissediyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ağzını beceriyorum ve ne kadar yüksek sesle bağırdığıma aldırmış etmeden çığlık atıyorum.

Parmakları içeri dışarı, içeri dışarı, içeri dışarı hareket ediyor ve ben nefes nefese kalırken tüm vücudum kasılıyor.

Orgazm tüm vücudumu sarıyor, ama o durmuyor. Dizlerinin üzerine doğrulup bacaklarımı kavırıyor ve beni ters çeviriyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpiyorum.

"Diz çökün."

Ve kalçalarımın tutarak beni yukarı çekiyor. Yatağımın üzerinde dört ayak üstünde duruyorum, arkamda kot pantolonunun düğmelerini çözdüğünü hissediyorum.

"Hunter," diye nefes nefese kaldım.

Kendini girişimin tam önüne yerleştiriyor ve penisinin başı beni germeye başlayınca titriyorum.

"Bir günden fazla ortadan kaybolmak," diye fısıldıyor.

İçime doğru hamle yaparak kendini tamamen içime gömdü ve ben nefesimi tutarak gözlerimi tekrar kapattım. "Aman Tanrım..."

Çok derin.

Önce dışarı çıktı, sonra içeri girdi ve ben ne olduğunu anlamadan beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladı.

"Anne babanın evine gidiyorum," diye homurdanıyor, kalçalarımı penisinin üzerine doğru çekerek. "Burada bekliyorum..."

Öyle mi?

Başucu tahtasına tutunarak kendimi yukarı doğru ittim ve sırtımı kamburlaştırdım.

Daha sert vuruyor ve ben de tutunmaya çalışırken ellerimle tahta korkuluğu ovuyorum.

"Üstelik okulda yüzüme bakacak kadar bile nezaket göstermiyorsun," diye mırıldanıyor.

Kalçalarımın sertçe giriyor, beni dolduruyor; penisinin beni girmesinin verdiği acı inanılmaz derecede güzel.

Saçlarımı kavrayıp beni geriye doğru çekerek kulağıma fısıldadı: "Bana dokunmak istediğin son sefer bu mu?" diye nefes nefese sordu.

Başımı salladım. "Evet."

Ona gerçeği söyleyemem.

"Plastik sikini yastığının altına koydum," diyor ve dudaklarını ıslattığını duyuyorum. "Sabah iyice becer onu, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım.

"Onu içine yerleştir."

"Yapacağım," diyorum ona.

Saçlarımı bırakıp kalçalarımın sıkıca kavradı, ben de ona tutundum. Yatak başlığı duvara çarptı ve ben de geriye doğru çekilerek, kafa kafaya mücadele ettik.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Kahretsin, bebeğim."

Ve onun bundan hoşlanmasına sevinerek gülümsüyorum. Bir vibratör bana bunu veremez.

CHAPTER TWENTY-TWO

“Bu korsanlar...” Deacon, yukarıda, başımızın üstünde, Korsan ve Asi’nin kavgasını dinlerken şakağını ovuşturarak gülüyor. “Lanet olası tavşanlar,” diyor, parmaklarının arasında yanan bir sigara ile. “Tıpkı onun gibi.”

O.

Oturma odasındaki minderli koltuklardan birinde otururken, başucundaki yatak başlığı duvara çarparken bana bakıyor.

O içeri koştuğunda mutfakta duruyorduk. Merdivenlerden ayak sesleri, boğuk konuşmalar, tartışmalar, bir boğuşma hissi duyduk, bu yüzden yakın durduk, ama sonra inlemeler duyduk.

Ve çığlıklar gibi bir şey, ama bunlar iyi türden çığlıklardı. Erkeklerin duymayı sevdiği türden çığlıklar, çünkü doğru bir şey yapıyorlar, kötü bir şey değil.

Şimdi gitmeliyiz.

Dylan Trent tekrar bağılıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, neredeyse o inlemelerin tadını hatırlıyorum. Neredeyse.

Winslet MacCreary bu evde yaşadığı eğlenceyi hak etmiyordu.

"Tıpkı... onun gibi," diye mırıldandı Deacon, bana gülümseyerek. "O oda o kadar karanlıktı ki, sanırım çoğu zaman hangimizin kim olduğunu bilmiyordu."

Deacon'dan gözlerini kaçırarak, Dylan ve Hunter'ın şu anda bulunduğu aynı odada Winslet'le ilk kez birlikte oldukları anı hatırladı.

Hangisinin hangisi olduğunu biliyordu. Her zaman biliyordu.

Çatı katı merdivenlerinden aşağı iner ve üst kattaki koridora açılan kapıyı iterek açar.

Deacon, banyo ile anne babamızın eski odası arasında, sağdaki duvara yaslanmış oturuyor. Askeri yeşil kargo pantolon giymiş, üzerinde tişört yok ve bir kolunu bükülmüş dizinin üzerine atmış.

Başını duvara yaslayıp bana sırtıyor. Ev karanlık, fırtına elektriği ve dışarıdaki sokak lambalarını söndürmüş. Ay bile bulutların arasından görünmüyor.

Çenemi sertçe kaldırarak ona yürümesini söyledim. Şimdi sıra bende.

Gülümsemesi daha da genişliyor ve merdivenlerden sevinçle iniyor, ama evden çıkmıyor. Bunu duymak istiyor.

Birkaç gün önce esir takası sırasında bize verildiğinden beri onu sadece ara sıra görmüştüm, bu yüzden kapısının önünde duruyorum. Burada olduğumu biliyor, ama önce onun eğlenmesini istedim. Bunu hak ediyor.

Kapıyı açtığımda, çerçevede durdum ve onu yatakta doğrulmuş halde gördüm.

"Rahip?" diye soruyor.

Gece o kadar karanlık ki, yağmur bir ışık zerresi bile bulamıyor. Yağmur onun penceresine çarpıyor ve ben de kardeşimin çalışma masasını ve yatağını seçebiliyorum. Duvardaki resimleri ve güzel perdeleri. Evin düzenlenmesi ve güzelleştirilmesi konusunda her zaman en çok inisiyatifi o alırdı. Odası rahat. Onun odası olmamalı.

İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve yatağın alt kısmında durdum. Çarşafını alıp nazikçe çekiştirdim.

O bunu görmezden geliyor ve ben karanlıkta çıplak göğüslerinin, karnının ve iç çamaşırının çok az bir kısmının hatlarını seçebiliyorum.

Göğüs çukurunu görünce birden farkına vardım. Kardeşimden daha iriyim. "Sen," dedi.

O yataktan kalkıyor ama ben anında oradayım, el fenerini kapıp arkama, o lanet olası duvara fırlatıyorum.

Kollarını kullanarak kendini örtüyor. Deacon'la kendini örtmüyor. İkisi de aynı. Kalpleri çalışmayı bıraktı ya da belki onunki hiç çalışmadı, ama artık suçlarının bedelini ödeyecek yaşa geldiğine göre, kimse onu sorumlu tutmuyor.

Yapacağım. Beni terk ettiğinde yıkılacak.

Çenesini kaldırıp bana baktı. "Herkes senin hakkında her şeyi biliyor," diye alay etti. "Beynin yerinde değil, değil mi? Eskiden hastanedeydin, babam öyle söyledi."

Çenemi o kadar sıkı sıkıyorum ki canım acıyor.

Etrafımdan dolanarak beni dönmeye zorladı.

"Herkes senin hakkında sanki vampirmişsin gibi fısıldıyor," diyor, "Ama bence sen sadece biraz aptalsın. Konuşabiliyor musun, ha?"

Kollarından tutup onu duvara yasladım ve üzerime doğru bastırdım.

Ellerini indirip başparmağıyla göğsüne dokundu. "Bunu mu istiyorsun?" diye mırıldandı. "Benimle mi yapmak istiyorsun? Akıl hastanesinde pek fazla kız arkadaşın olmadı, değil mi?"

Kahrolası sürtük.

Elimi başının soluna uzatıp kitaplığı kavradım ve duvardan çektim. Kardeşimin kitapları etrafa saçıldı, mobilyalar devrildi.

Sağ tarafındaki kapıya yumruk attım ve arkamı dönerek komodini odanın diğer ucuna savurdum.

"İşte evin erkeği şimdi," diye şarkı söylüyor. "Ne büyük bir adamsın sen."

O küçük kafasını ellerimde tutarak ona doğru koşuyorum ve tek yapmam gereken çevirmek.

"Hadi ama," diye kışkırtıyor ama vücudundaki titremeyi hissedebiliyorum. "Bitirin artık. Canımı acıtın! İkinizin de istediğini biliyorum. Canımı acıtın!"

"Bunun canını acıtmasını istemiyorum," diye hırladım yüzüne. "Aslında bunun senin için çok çabuk bitmesini istiyorum."

Ellerinin pazularımı kavradığını, parmaklarını daha da derine kivrıncaya kadar fark etmiyorum.

Birbirimize sarılıyoruz ve onun yalvarmasını, ağlamasını, açıklama yapmasını bekliyorum.

Ona yaptıklarından dolayı özür dilemek için, çünkü Falls halkı her zaman bizi değersiz ve önemsiz biri olarak görüyor.

Ama onu kucakladığımda ve o da beni kucakladığında, bunu bedeninde hissedebiliyorum. Kalp atışını. Acıyı. Ve tıpkı hepimiz gibi, sırlarla dolu bir kafayı.

Ama gururu, egosu ve o kahrolası ağzı...

Abim onu neden seviyordu?

"Bir insan bu kadar çirkin birini nasıl sevebilir ki?" diye sordum ona.

Hareketsiz kalıyor ve konuştuğunda sesindeki hüznü duyuyorum. "Onlar öyle düşünmüyorlar."

Ağlamıyor ve neredeyse alnımı onun alnına yaslayacaktım.

Hayır, istemezler. Kimse sorunlu insanları istemez.

Elimle külotunun kenarını kavradım, o da geri çekilmedi. Göğüsleri göğsüme değdi ve diğer elimi saçlarına doladım, onu yukarıda, çatı katında, yatağımda bağlı olarak istedim.

Ama alnından öpüp onu bırakıyorum. "Uyu bakalım."

Odayı terk edip kapıyı arkamdan çarparak çıktım ve evi yağmur altında bıraktım.

"Geçen gece burada sarışın kızını gördün mü?" diye soruyor Deacon.
"Ona Quinn diyorlardı?"

Üst kattaki yatak başlığı sessizleşti, ama henüz hiçbir kapı açılmıyor.

"Uzaktan bakınca onun olduğunu sandım," diyor Deacon.

Ama bu bir şaka, çünkü bunun Winslet olmadığını biliyor.

Sigarasını alıp bir nefes çekiyorum. "Carnival Tower'a bağlı o pastanenin sahibi o."

Dumanı üfleyip mutfağa gidiyorum ve musluğun altında söndürüyorum. İzmariti çöp kutusuna atıyorum ve poşetin içinde kahve telvesi görüyorum. Ona aldığım yiyecekleri kullanıyor.

"Mayıs ayında tekrar eve dönecek," diyor, Frosted'ın sadece yaz aylarında açık olduğunu bilerek.

Göz temasından kaçınarak merdiven boşluğunun kapısını açtım ve paneli iterek bodrum merdivenlerini ortaya çıkardım.

"Buna dahil olmak istiyorum," diye yalvarıyor, sanki sırtında bir maymun taşıyormuş gibi. "Oynamak istiyorum."

"O çok genç."

"Winslet kadar genç değildi," diye belirtiyor, "ve sen onu okuldan önce ve sonra yatağına sokuyordun."

"Yeter artık," diye çıkıştım.

Yukarı kattan bir kapının kapandığını duyuyoruz, ikimiz de tavana bakakalmışken koridordan ayak sesleri geliyor ve başka bir kapı kapanıyor.

"Yeterli değil." Sesini alçaltarak, "Daha fazlasını istiyorum. Ve daha da fazlasını. Ve daha da fazlasını." dedi.

Yakasından tutuyorum.

"Hikayemiz henüz bitmedi," diye yalvarıyor beni geri iterek.

Elimle ağzını kapatıp kollarımı etrafına sardım ve onu susturmak için duvara yasladım.

Kahretsin.

Dylan'ı ve çocuğu dinlemeye çalışıyorum ama merdivenlerden aşağı inen hiçbir ses duymuyorum.

Deacon'a bakıyorum.

Onu kontrol altında tutmayı başardım ama bu lanet olası çocuklar tüm kutularımızı açıyorlar. Hawke kuleyi bulduğunda biraz eğleneliydi. Weston'ın takas yoluyla bir kız bulmasını görmek bile nostaljikti, özellikle de buradaki çocuklar efsaneyi devam ettirirken. Sanki Winslet sonsuza dek yaşayacakmış gibi.

Ancak...

Deacon gizlice gözlem yapmak istiyor. İşini bir üst seviyeye taşımak ve görölmek istiyor.

Elimi tuttuğum yerde mırıldanıyor, başını duvara yaslayarak sallıyor. Onu bırakıp uzaklaştırıyorum, böylece duruyor.

Orada duruyor, gözleri benimkilerle kilitlenmiş durumda ve takım elbisesinin ceketini iliklerken orta parmağının bir asma kilidin tokasından geçtiğini fark ediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve dudaklarında kıvrılan sinsi gülümsemeyi izliyorum.

“Knock Hill’de bir tıkırtı, bir tıkırtı var,” diye fısıltıyla şarkı söylüyor, “ve tavan arasında bir sallanma, bir sallanma...”

Bodrum merdivenlerinden aşağı inerken, sözleri yukarı doğru yükseliyor ve bana bunun tamamen benim hatam olduğunu, bir kere harekete geçtikten sonra Deacon'ın asla durmayacağını hatırlatıyordu.

"Rüzgarla birlikte bir ürperti geliyor, o kızın hayaleti... öldürdüğün kızın hayaleti."

Gözlerimi kapatıyorum ve her zaman onun yüzünü görüyorum.

CHAPTER TWENTY-THREE

Avcı

Beni dışarı attı. Hem de ona iki kez orgazm yaşattıktan sonra.

Bu hafta benden çok arkadaşlarımla vakit geçirdi. Mace veya Farrow ile antrenman yapmıyorsa, okuldan sonra Codi ve Coral'a resim odasında okul gösterisi posterleri yapmalarına yardım ediyor. Pazartesi günü odasında tartıştığımızdan beri onunla neredeyse hiç konuşmadım.

Aynanın karşısında duruyorum, iki elimle barı kavrayıp dirseklerimi büküyorum. Barı tekrar tekrar göğsüme kadar kaldırıyorum.

Onsuz bir gece daha geçiremem.

Farrow yanıma, banka oturdu ve bir egzersiz topuyla karın egzersizlerine başladı. "Bu gece geliyorsun."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum.

Bana ne yaptığımı veya nereye gittiğimi söylemesine izin vereceğim çok az insan var, ama Kade'nin partisinden saklanmayacağım.

"Onu da getiriyor musun?" diye soruyor.

"Bu tamamen ona kalmış."

"Bu bir Caruthers cevabı." Doğruluyor, yana doğru dönüyor ve tekrar yaslanıyor. "Bana bir Pierce cevabı ver."

"Siktir git."

Sırıttı. "İşte bu daha iyi."

Bu da bir cevap değil. Benim bir cevabım yok. Dylan bu akşamki havuz partisinden haberdar. Oyuncular ve eşleri. Onu köşeye sıkıştırmaya çalıştım ama Kade ile benim aramdaki bir başka kavgaya maruz kalmayı hak etmiyor ve eminim o da bunu istemiyor.

Farrow, nefesi kesilmeden konuşmaya devam ederken bana, "Biliyorsun, büyükbabandan çok şey öğrendim," diyor. "Ve en önemli şeylerden biri de, önemli olan hiçbir şeyin başkasına bırakılmaması gerektiğidir."

“Ne yapmalıyım?” Omuzlarımı silkerek yeni bir sete başlıyorum. “Onu isteği dışında mı getireyim?”

"Evet."

"Gururu teslim olmasına izin vermeyecek," diyorum ona. "Onu bu şekilde kazanamam."

“İşte sana aşık olan biri hakkında anlaman gereken şey bu, Hunter.” Topu yere bırakıp doğruldu. “Seni istiyor. Seni çok istiyor, ama kızgın ve muhtemelen bunu hak ediyorsun, bu yüzden ona hiçbir güçten vazgeçmediğini hissettirmek için onunla savaşman gerekecek.” Havlusunu alıp alnındaki teri sildi. “Ve söz veriyorum, bunu istiyor. Kavgadan korkma, dostum. Bırak kızgın olsun. Partide kızgın olabilir. Umurumda değil.”

Bir halter alıyor, ağırlıkları takıyor ve tekrar banka uzanarak kafa ezme hareketleri yapıyor.

Sana aşık olan biri...

Haklı mı? Pazartesi öğleden sonra odasında geçenler hiç de hoş değildi. Neredeyse nefret dolu bir seks gibiydi. İkimiz de kızgın, bıkkın, hayal kırıklığına uğramış ve çılgına dönmüştük, üstelik biraz da şiddet uyguluyordu. Isırma olayı, aman Tanrım.

Ama o da doymak bilmedi.

Farrow'a şöyle bir baktım. "Gerçekten bilge olup olmadığını ya da sadece o kadar kendinden emin bir şekilde konuşup bana inandırıp inandırmadığını asla bilemiyorum."

Homurdanarak çitayı tekrar tekrar yükseltiyor. "Bu gece yalnız yatağa girersen, sanırım anlayacağız."

Hafif bir kıkırdama duyuldu. "Peki, yanınızda kimleri getireceksiniz?"

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sesini yükseltti, böylece tüm kafes duyabilsin. “Korsanlar hep birlikte gidecekler. Soru şu: Ben hangisini götüreceğim?”

Adamlar kahkaha atıp bağırırken, Calvin yumruğunu tel örgüye vuruyordu.

Ailemi arayıp başlarına ne geleceğinden haberdar olmalarını sağlamak istiyorum ama Kade'in partiyi çarşamba gecesi vermesinin sebebinin, o gün şehir dışında olacak olmaları ihtimalinden de şüpheleniyorum. Sonuçta davetiyeyi gizli hesabından yayınladı, böylece onlar görmeyecekler.

Bunu sabote etmek çok kaba bir davranış olurdu ve onun benim gelmekten korktuğumu düşünmesini istemiyorum.

Soyunma odasında duş alıyorum, öğleden sonraki ekstra antrenman maçtan önceki son antrenmanımız. Koç cuma gününe kadar dinlenmemizi istiyor. Resim odasının önünden geçerken boş olduğunu görüyorum ve otoparka çıktığımda Dylan'ın bisikleti ve Coral'ın arabası da yok olmuş. Posterleri bitirmiş olmalılar.

Arabayla eve doğru giderken, Farrow'un tavsiyeleri kafamda dönüp duruyordu.

Onu seviyorum. O sosyal biri, ben değilim. O kalabalığı ve gürültüyü seviyor, ben sevmiyorum. O okuldan nefret ediyor, ben ise sonsuza kadar devam edebilirim. O sadece heyecanı hissetmek için hayatını riske atardı, ben ise seçimlerimi çok fazla düşünüyorum. Kade'ye çok benziyor, ama kalbime sanki ondan koparılmış gibi oturuyor. Kalbim her zaman onundu.

Arabayı evin önündeki kaldırıma yanaştırdım. Bisikleti yan tarafta park halindeydi ve ben de kararsız bir şekilde arabadan indim.

Onunla dört gecem daha var. Bir daha kavga etmeyeceğim.

Fletcher, dükkanının duvarı görevi gören garaj kapısının camlarını silerken ben de yanına doğru yürüdüm. İçeri girince elimi saçlarımın arasından geçirdim ve ona başımla selam verdim.

"Pazartesi günü seni özledim," diyor, bezini ve temizleyicisini yere bırakırken.

"Kız arkadaş sorunu."

Gülümsüyor. "Bu, güzel bir bela."

Öyle diyorsan.

Eliyle işaret ederek, "Saçını kestirmişsin, anlaşılın." dedi.

"Kusura bakma." Berber koltuğuna oturuyorum. "Anneler işte, anlarsın? Ama tıraş olmaya ihtiyacım var."

Henüz tam anlamıyla sakal uzatmaya yaklaşmış bile değilim ama bu gecedan önce biraz rötuş yapmam iyi olur.

Sandalye geriye doğru yatıyor, ben de onunla birlikte yatıyorum ve o yüzüme sıcak bir havlu sararken gözlerimi kapatıyorum.

Buraya son gelişim olabilir. Üstelik, aileme söz verdiğim gibi eve dönmeden önce sadece dört gecem daha kaldı.

Yine de her hafta geri dönebilirim, değil mi? Babam da benimle bunu yapmayı çok isterdi. Haftalık buluşma zamanımız olabilir.

Sıcaklık yanaklarıma işliyor, sanki kollarımdaki tüyleri derimin altından bir şey çekiyormuş gibi bir his veriyor ama en güzel şekilde. Samson'ın

aletlerini Barbicide'den çıkarıp kuruladığını duyuyorum, sonra içeri girip sıcak havluyu yüzüme daha da derinlemesine bastırıyor.

Kade buraya gelmek ister mi? Onu tıraş olurken sakın otururken hayal edemiyorum. Benden bile daha yavaş hareket ediyor gibi görünüyor.

Bir dakika içinde havlu çekiliyor, ılık tıraş kremi cildime sürülüyor ve ben başımı geriye doğru eğdiğim sırada Samson usturayı boynumda gezdiriyor.

Duvardaki resimlere bakıyorum.

"Dedem eskiden buraya çok sık gelirdi, değil mi?" diye soruyorum.

"Öyleydi." Samson jiletini boğazımda gezdirdi. "Hâlâ ara sıra uğruyor."

"Eğer burayı bu kadar çok seviyorsa, neden bu şehrin bu hale gelmesine izin versin ki?"

Samson işine odaklandı, jiletini omzuna asılı bezle sildi ve sonra tekrar yüzüme yaklaştırdı. "O Tanrı değil, Hunter."

Bunu biliyorum, ama ailemin ve Dylan'ın ailesinin aynı süre içinde Shelburne Falls için neler yaptığına bakın. Babam büyürken Falls zengin bir bölge olarak kabul edilmiyordu. Evimiz, inşa edildiğinde bu büyüklükteki ilk evlerden biriydi ve şimdi bu türden bir mahalle var. Jax'in pisti ve yaz kampını işletmesi, Jared ve JT Racing ve babamın yeni işletmeler getirmesiyle kasaba bir cazibe merkezi haline geldi. Büyükbabam da aynı derecede zeki ve aynı derecede yatırım yapmış biri. Sonuçta burada bir evi vardı.

Özellikle de şu koşullar altında, neden bu işin Green Street'in eline geçmesine izin verdiğini bilmem gerekiyor...

Tıraş bıçağı yanağımda yukarı doğru kayarken derin bir nefes verdim. "Farrow'un büyükbabamın oğlu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Samson hiç tereddüt etmeden jiletini silip tekrar tenimde gezdirdi. "Biliyorsun, o evde yalnız değil, değil mi?"

Parmaklarımı kolçaklara doladım, büyükbabam ve Farrow hakkındaki tüm düşüncelerim silindi.

O evden girip çıkan, tanımadığım tek bir kişi bile görmedim.

Ancak...

Ayrıca, hiçbir zaman gerçekten terk edilmiş gibi de hissettirmedi. Hâlâ birinin mülkiyetinde.

Fletcher işini bitiriyor ve ben de ona ödeme yapıp karşıdaki Dylan'ın evine gidiyorum.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, bir an tereddüt ettim.

Caruthers ailesinden biri bu işe şimdi son verirdi. Ne kadar tekmelese, bağırsa da onu omuzlarına atarlardı.

Pierce'lar istediklerini eninde sonunda elde edeceklerini bilirler, bu yüzden ön sevişmenin tadını çıkarırlar.

Kapıyı çaldım ve birkaç saniye içinde Dylan cevap verdi.

"Bu gece yardımına ihtiyacım var," dedim ona.

Partiye doğru yola koyulduk, sadece biraz geç kaldık. Ekip zamanında gelmek ve bu gece yapacak daha iyi bir şeyimiz yokmuş gibi görünmek istemiyordu, ama kardeşim aptal değil. Eğer bir saat daha geç gelseydik, onların bölgesinde olmaktan ne kadar korktuğumuzu anlatan bir paylaşım yapardı.

Bunun yerine, hepimiz saat sekiz buçukta anne babamın garaj yoluna giriyoruz; Constin, Farrow, Dylan ve Mace bisikletleriyle, geri kalanımız ise arabalar ve kamyonlarla; Farrow'un dediğine göre de saat onda yola çıkıyoruz.

Dylan bisikletinden inip kaskını çıkarıyor, kırmızı deri ceket onu hiçbir şeyden koruyamıyor. Altındaki bikinisinin hatlarını görüyorum, çıplak beli adeta bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyor.

Sırt çantasını çıkarıp, yolda Frosted'tan almış olması gereken bir kutu brownie çıkarıyor. Quinn'in ikramlıklar bıraktığını söyledi.

Hepimiz eve doğru yürüdük ve ben kapıyı açıp herkesi içeriye davet ettim.

"Hoş geldiniz," diye sesleniyor Kade.

Yüzme şortuyla, tişörtü ve ayakkabısı olmadan, elinde bir içkiyle, sanki ben de ilk defa buradaymışım gibi lobide dolanıyor. Stoli ve Dirk ona eşlik ediyor ve mutfakta insanların seslerini duyuyorum. Diğerleri arka verandadaki çift kanatlı kapılardan havuzun etrafında dolaşıyor, sudan buhar yükseliyor.

Kade önümde durdu. "Anahtarlar kasede," dedi, yanındaki arkadaşının tuttuğu cam kaseyi işaret ederek. "Sen çıktıktan sonra ayık olup olmadığını kontrol etmekten Stoli sorumlu olacak."

Kasenin içinde zaten bir düzineden fazla anahtar takımı var.

Farrow, yanındakilere bakarak, "Stoli adında bir adam, araba kullanacak kadar ayık olup olmadığımızı kontrol edecek. Herkes duydu mu?" diye duyurdu.

Gülmeler ve alaycı gülüşler yükseliyor, çünkü Stoliclnaya lakabını her zaman ilk ayık olmayan kişi olduğu için almıştı. Gerçek adı Josh.

Mace öne doğru adım atarak açık sırt çantasını uzattı. "Bizimkini ben tutacağım."

Kade ile göz göze geldiğimizde, anahtarlarımızı teker teker çantasına atıyoruz ve gözünün altındaki soluk morluğu ve çenesindeki çiziyi görüyorum. Gerginlikle dolu bakışları, o kavgayı bitirmek istesem itiraz etmeyeceğini söylüyor. Bu gece birinin kibriti yakması yeterli.

Aşağıya doğru baktığımda, annemizin dövmesine benzeyen, gövdesindeki üçgen dövmeyi gördüm.

Kade herkese, "Havuz evinde bir banyo var," diyor, "biri mutfağın yanında, diğeri de bodrumda. Yukarı çıkmayın ve evimde seks yaparsanız, hiçbir iz bırakmayın. Prezervatiflerinizi bile."

Coral ona saplarından tutarak karton bir taşıma çantası uzatıyor.

Adam onu alıyor. "Bu ne?"

İçeriye göz atıyor ve Farrow'un muhtemelen Green Street'in özel stoğundan çaldığı üç şişe El Tesoro'yu görüyor.

Kade gülümseyerek onu Dirk'e uzattı. "Bunu kullanabiliriz," dedi Farrow'a. "İlaç olacağını yarı yarıya tahmin ediyordum."

"Maçtan önce olmaz," diye karşılık verdi arkadaşım. "Sizi adil bir şekilde yenmek istiyoruz."

Kade gülüyor ve ardından dikkatini grubumuza çeviriyor. "Hanımlar, bu eyalette yasal rıza yaşı on yedi. Aranızda bundan daha genç olan var mı?"

"Kade, sus artık." Dylan öne doğru hamle yaparak, brownie kabını göğsüne doğru itti. "Bilerek aptallık yapıyorsun."

Ve kadın onun yanından geçerek partiye doğru ilerliyor.

Hepimiz onu takip ederken Kade arkasını dönüyor. "Ah, beni özlemişsin," diye mırıldanıyor. "Biliyorsun ki özlemişsin."

Mutfaktan geçerek ilerledik, annem, babam ve kız kardeşim ortalıkta yoktu; havuz kenarına adım attığımızda herkes kapüşonlu sweatshirtlerini, ceketlerini ve tişörtlerini hızla çıkardı.

"Sesini aç!" diye bağıyor Kade.

Korsanların hepsi -oyuncular ve eşleri- bize dönüp baktılar ve Luna Aura'nın "HONEY" şarkısı, yaklaşık 400 metre ötedeki komşuların bile

duyabileceği kadar yüksek sesle hoparlörlerden yankılanmaya başlayınca ulumaya başladılar.

Dylan, Mace, Coral ve birkaç kişiyi daha Aro'ya götürüyor ve kızlar mayolarını giyip havuza giriyorlar. Dylan açık mavi bir bikini giymiş, bağcıkları incecik sırtından geçiyor ve nedenini bilmiyorum ama havuz evine göz atıyorum. İçeride bir kanepeler var. Kapısı da kilitleniyor. Gülümsememi gizlemek için bardağımdan bir yudum alıyorum.

O, beline kadar ısıtılmış suda duruyor ve Mace'in söylediği bir şeye gülüyor, ama sonra yukarı bakıyorum ve havuzun diğer tarafında Kade'in durduğunu, bakışlarının da ona dikili olduğunu görüyorum. Sonra bakışlar bana yöneliyor.

Gözleri parıldayarak bir adım attı ve havuza daldı. Dylan ve kızların yanına yürüyerek, bir içeceği kızın beline takıp eline tutuşturdu; elimdeki plastik bardak çatladı. Kırmadan önce sıkmayı bıraktım. Her şey planın bir parçasıydı... diye kendi kendime söyledim.

Dylan kendi işini yaparken ben de meşgul görünmeye çalışarak Constin'e dönüyorum ve onu gözetlemiyormuş gibi yapmaya gayret ediyorum.

Ava adında bir kız Constin'e bakıyor ve onu burada okula gittiğim zamanlardan hatırlıyorum. Güvertede bir grup insanla birlikte çizgili bir bikini giymiş, ona bakarken örgülerinden biriyle oynuyor.

Bardağı ağzıma götürüyorum. "İlgileniyor."

"Değilim."

Ona ve ardından hızla Dylan'a baktım; Kade'in onların arasına karışıp onu havuz duvarına doğru geri ittiğini gördüm. Ona dokunmadı ve konuşurken dudakları sakince kıpırdadı.

"Dylan'ı alamazsın," dedim Constin'e.

Gözlerimi kaçırmaya devam ederek partidekilere şöyle bir göz gezdirdi. "Dylan Trent'te neyi sevdiğimi bir gün anlarsan, sonunda beni de anlayacaksın."

"Bana söylemeyecek misin?"

Bardağını dudaklarına götürürken tereddüt etti. "Hayır."

Ava'ya ve sonra Dylan'a bakıyorum, aralarındaki farkın ne olduğunu merak ediyorum. İkisi de güzel ve Ava'yı çok iyi tanı mıyordum ama her zaman nazik biriydi. Belki mayosunda ve saçına bağladığı bandanada biraz daha pembe tonları vardı... Kesinlikle daha fazla makyaj yapmıştı.

Ama eğer henüz onunla konuşmadıysa, birinde görüp diğerinde göremediği şeyin ne olduğunu anlayamıyorum.

"Dylan'ı alamazsın," diyorum tekrar.

Bir yudum daha alıyor, gözlerini şezlongdan şezlonga ve yüz yüze gezdiriyor. Bir adam arkadaşının havuza atlayışını filme alıyor, diğer ikisi ise birayı içiyor. Bir grup genç kadın kendilerini dans ederken filme alıyor ve Crocs giyen bir adam, babamın annemle birlikte Kade ve ben doğmadan hemen önce diktiği ağaca işiyor. Yiyecek, içki ve müzik her yeri kaplıyor, herkes gece olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyor ve geldiğimizde o kasede bulunan anahtarların hiçbirisi kullanılmış, çalınmış veya sürücülerin kendi ceplerinden ödedikleri arabalara ait değildi. Hepsi de ilgili anne ve babalar tarafından sağlanmıştı.

"Biliyorsun, seni anladığımı sanıyordum," diyor Constin bana. "Zengin bir çocuğun eğlence olsun diye ya da herkesin sahip olamadığı konforlardan vazgeçmenin seni asıl kıldığını sanan yanlış bir düşünceyle sefil bir hayat sürdüğünü."

Dylan'ın Kade ile konuşurken çenesini kaldırdığını görmek için ona şöyle bir baktım.

"Ama tabii ki hepsi saçmalıkmış," diye devam ediyor Constin, "çünkü istediğin zaman malikaneye geri dönebileceğini biliyorsan asla gerçekten acı çekmiyorsun." Hala bana bakmıyor, sadece partiyi inceliyor. "Ama şimdi, sanırım seni yanlış anladım. Bütün bunları görüyorum, büyüdüğün evi, o lanet olası tembelliği ve insanların kendi egolarına boğulmasını, ve bence bizi aramaya gelmene şaşmamalı."

Biraz sevinçli, biraz da üzgün bir şekilde devam ediyorum. O da benim gördüğümü görüyor. Hiçbir şeye değer vermeyen insanların can sıkıntısını... ama bu, haklı olduğum anlamına da gelmiyor. Sadece bunu göremediğim ve burada ihtiyacım olanı bulamadığım anlamına geliyor.

Uzaklaşıp beni yalnız bıraktı ve sonunda büyükbabamın Weston'ı kendi haline bırakmasının nedenini anladım. Zor zamanlar insanları güçlü kılar.

Bunu sürekli söylüyor.

Elbette, Weston da bizim kadar iyi bir partiyi sever. İçmeyi, kavga etmeyi ve kendilerini iyi hissettiren insanlarla yatmayı severler, ancak fark şu ki Weston kimseye kolay kolay güvenmez. Eğer onun arkadaşısınız, bunu hak etmişsinizdir.

Okulumu orada bırakmak istemiyorum.

"Bu herif ne halt ediyor?" diye hırıldadı Farrow aniden yanımda.

Bakışlarını takip ettim ve Dylan havuzdan çıkarken Kade'nin onun arkasından geldiğini gördüm. Elini tuttu ve ikisi birlikte evin içine girdiler.

Başımı geriye doğru eğip gözlerimi kapatıyorum.

"Avcı," diyor.

İçeceğimi ona uzattım ve uzaklaştım. "Peşimden gelme."

"Ne?"

Ama ben gittim.

Dylan ve Kade'i eve kadar takip ediyorum ve onun Dylan'ı bodruma indirdiğini görmüyorum ama oraya gittiklerini biliyorum. Eğlence odasından, bardan ve video oyunu oynayan insanların yanından geçip koridordan aşağıya, en sondaki içki deposuna kadar gidiyorlar.

"Yapamam," dediğini duyuyorum Dylan'ın.

Duraklıyorum, aralık kapının yanından dinliyorum.

"Otur," diyor ona.

"HAYIR."

"Onunla mı yatıyorsun?"

Derin bir nefes alıp kapıyı iterek açtım. Kade başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı.

Solumdaki duvara yaslanmış içki kasaları ve iki bira fıçısı duruyor, sağımda ise babamın ev yapımı viskisinin birkaç fıçısı üst üste yığılmış.

İçeri giriyorum ve şarap raflarına sırtını dönmüş duran Dylan'ın gözlerine bakıyorum. "Teşekkürler," diyorum ona.

Başını çevirip yanımdan geçmeye başladı ama onu yakaladım. "Dur."

"Artık ilgilenmiyorum."

"Sana burada ihtiyacım var," diyorum ona.

Başını çeviriyor ama orada kalıyor.

Kade içini çekti, kollarını göğsünde kavuşturdu, Dylan'ın onu yalnız yakalamak istediğini fark etti. Benim için.

Kapıyı kapatıyorum, parti çok uzakta, bağırış çağırış olsa bile kimse duymayacak. "Annemle babam nerede?" diye soruyorum ona.

"Springfield'deyim. Yarın dönüyorum."

A.J. ya Jared ve Tate ile ya da Jax ve Juliet ile birlikteydi, ya da onlarla birlikte gitti. Kade'in onu ve kendisini okula zamanında götüreceğine güvenmezlerdi.

Boğazımı temizledim. "Bir cumartesi sabahı, on dört yaşındayken..."

Gitmeye başlıyor. "Ev sahibi rolünü üstlenmem gerekiyor, Hunter."

Önüne geçip onu durdurdum. "Sana Dylan'ı yeni Hızlı ve Öfkeli filmine götürmek istediğimi söylemişim," diye devam ettim. "Ona soracaktım, sonra da babamdan bizi götürmesini isteyecektim. Hatırlıyor musun?"

"İsa," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Yine etrafımda dolanmaya başladı, ama ben onu göğsünden itip hızla üzerine doğru ilerledim, o da geriye doğru sendeledi.

Gözlerinde ateş parlıyor ama dimdik duruyor.

Ancak o karşı çıkmıyor. Dylan hareketsiz duruyor.

"O günü hatırlıyor musun?" diye çıkıştım.

Sırıttı. "Onunla gittiğimi hatırlıyorum."

Gülümseyerek başımı salladım, ama bu buruk bir gülümseme idi. Evet, ben de. Daha erken bir gösterim bulmuş, babama gelmek istemediğimi söylemiş ve ben ne olduğunu anlamadan evden çıkmışlardı bile.

Yutkundum, omuzlarımı dikleştirdim. "On beş yaşındayken, genç takımdayken, yılın son maçıydı ve büyükannelerimizle büyükbabalarımız tribündeydi, Dylan da oradaydı ve sen benim önden blok yapmam gereken oyunu çağırmıştın ama topu bana attın." Dün gibi hatırlıyorum. "Kaçırdım. Büyükannelerimizin, büyükbabalarımızın, Dylan'ın ve tüm stadyumun önünde. Hatırlıyor musun?"

"Sanırım futbolda çok hata yaptığınızı hatırlıyorum."

Evet. Oyun planını değiştirdi. Topu almamam gerekiyordu.

"Ve on altı yaşındayken,"

"Kahretsin," diye homurdanıyor.

"Bir gece ben uyurken odama bir kız getirdin," diye anlatıyorum ona. "Uyandım, kız kıyafetlerini çıkarıyordu ve sen de arkasında duruyordun... Ne dedin?" Beynimde tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. "Kalçasına bir tokat attın ve 'Havalı konuşmuyor ama ağzını kapatmasını söyle, aradaki farkı bile anlamayacaksın tatlım. Penislerimiz de aynı.' dedin."

Gülmeye başlıyor.

Dudaklarımın kenarını sertçe ısırdım. Sonunda, "Sarhoş olabilirsin," dedim, "ama bunu hiç hatırlıyor musun?"

Gülümseyerek, "Dürüst olmak gerekirse, öyle değilim ama bana benziyor," dedi.

Başımı sallıyorum. Bunu A.J.'ye yapar mıydı? Hayır, çünkü küçük kız kardeşimizi çok önemsiyor. Hawke'ı bir maçta kasten küçük düşürür müydü? Hayır. Hawke'ı çok seviyor.

Bildiğim kadarıyla, arkadaşlarından birinin hoşlandığı bir kıza hiç yaklaşmadı. Bana çöpe atılmış gibi davranıyor.

"Neden benden hoşlanmıyorsun?"

"Hadi ama, Hunter, yeter artık! Şakaydı!" diye bağıyor. "Çok hassassın."

"O şeylerin ve yaptığın diğer yüzlerce şeyin beni nasıl hissettireceğini biliyordun!" Sesimi alçaltmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Kendimi berbat hissetmemi istedin! Neden?"

"Çünkü seni ondan uzak tutmak istedim!"

Orada öylece duruyorum, ona bakıyorum, gözleri beni delip geçiyor.

Dylan hiç kıpırdamıyor ama gözümün ucuyla göğsünün ağır ağır inip kalktığını görüyorum.

Dik durdum. "Yani, kıskandın mı?"

"Şunu açıkça söyleyelim Hunter." Bana alaycı bir şekilde baktı. "Seni asla kıskanmayacağım."

"Peki, bütün bu saçmalıkların sebebi ne?" diye soruyorum. "Neden bana doğruyu söylemiyorsunuz?"

"Onu bırakır mıydın?" Başını yana eğerek bana meydan okudu. "Ha?"

Ondan vazgeçeyim mi? Ve onların birlikte olmalarına izin vereyim mi?

Dylan'a baktım ve gözlerinde düşmek üzere olan gözyaşlarını fark ettim. Hayır. Çok acıttı. Yapamam...

Birkaç saniye boyunca kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum.

"Eğer..." Gözlerimi kırıştırdım başımı öne eğdim. "Eğer onu mutlu ettiysen..." diye fısıldadım. "Eğer o mutluyorsa, o zaman evet."

Eğer o beni istemeseydi, onu mutsuz eden biri olmak asla istemezdim.

Gözlerimi açmak için kaşlarımı çatıyorum. "Kahretsin."

Dönüp durdum ama bir elin beni yakaladığını hissettim. "Hayır, hayır..." dedi Dylan, beni kollarına çekerek. "Gidip gidemezsin. Buraya gel."

Parmak uçlarına yükseldi, elleriyle yüzümü tutarak beni öptü.

Sadece bir saniye sürüyor, onu kollarıma alıp öpüyorum.

Kade yanımdan geçip gitti ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Beni istiyor.

Ben.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum." Alnını benimkine dayadı. "Ve yalan söylüyor."

"Ne hakkında?"

“Bir şey hakkında.”

Gözlerindeki yaşları sildi ve bir adım geri çekildi. "Aranıza girdiğimi bilmiyordum..."

Onu geri tutuyorum. "Aramıza giremezsin. Sorun o, sen değil."

"Ve biz onu seviyoruz," diyor ve bu neredeyse bir yalvarış gibi geliyor. "Artık ikinizin arasına girmeyeceğim."

Boynuma kollarını doluyor, beni bırakmadan önce can havliyle sıkıca tutuyor.

"Yapamam," diyor.

O odadan çıkıyor ve ben de elimi kapının arkasına sertçe vuruyorum.

Kahrolası o.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Dylan

Benim Avcım.

O her zaman benim avcım olmuştu, değil mi?

Ama onun yerinde olamam ve Kade'nin öfkesinin ağırlığıyla bu eve girip mangal partilerinde, doğum günlerinde ve Noel'de mutlu olabileceğimizi sanamam. Olamayız.

Fransız tarzı kapılardan birini hızla açıp havuz kenarına fırladım.

"Sen tam bir yalancısın," diye Kade'in arkasına doğru söylüyorum ve beni kimin duyduğu umurumda değil.

Bir içki dolduruyor. "Diğer şeylerin yanı sıra..."

"Beni istemiyorsunuz," diye homurdandım. "O bir yıl boyunca burada değildi. Ben vardım. Sadece ikimiz. Neden herkesi bu cehennem azabına sürüklüyorsunuz?"

Bir kızdan diğerine geçiyor ve beni asla dışarıya davet etmedi, hatta yalnız kalmak bile istemedi.

Arkasını dönüp bana baktı, dudaklarında tembel bir gülümseme vardı.

Kendimi tutamadım. Elindeki içeceği sertçe yere fırlattım ve içecek soluma doğru uçtu.

"Ahhh..." diye mırıldanıyor biri, daha fazla insan dikkatimizi çekip bizi izlemeye başlayınca.

Kade kaşını kaldırarak bana yaklaştı. "Eğer bir hamle yapsaydım, ne olurdu?"

Bana anlamlı bir bakış attı ve ben de çenemi sıktım.

"Devam etmeme izin verir miydiniz?" diye ısrar ediyor. "İzin verirdiniz, değil mi?"

Gözlerimi kısıp yumruklarımı sıktım.

"Evet, bence öyle düşünürdün. Belki Hunter da bunu bilmeli," diye alay ediyor. "Dylan, o sadece bir teselli ödülü."

Elimle hızla yüzüne bir tokat attım. Avucumda alevler yayılırken kafası yana savruldu ama pişman olmadım. Hunter hakkında konuşma şekli...

Aradaki mesafeyi kapatıp alçak sesle konuşuyorum. “Çevremde benim sevdiğim şeyleri yapmaktan hoşlanan hiçbir kız yoktu,” diyorum ona, sesim titreyerek. “ATV veya motosiklet sürmek. Hiçbiri araba meraklısı değildi. Benim sen ve Hunter vardı.” Yüzü hala yana dönük ve gözleri yere bakıyor, ona bakıyorum. “Sana hayranlık duyuyordum. Özellikle daha gençken, çünkü bütün odaları kaplıyordun ve insanların ne düşündüğünü gerçekten umursamıyordun.” Gözlerimden yaşlar süzülüyor. “Seni izlerdim ve öğrendim ki senin numaran kendin olmak değil, kendin olmaktan zevk almaktı. Eğer bunu bulabilirsem... endişelenecek bir şey kalmazdı. En azından kontrol edebileceğim bir şey kalmazdı.”

Kade eskiden çok etkileyiciydi. Onu istemiyordum. Ona hayranlık duyuyordum.

"Çocukken beni her zaman savundun," diye fısıldadım hıçkırıklarımı tutarak. "Güçlüydün ve her zaman kazandın."

Her zaman. Bence bir gün kalabalıkları etkileme, anlaşma yapma veya nüfuzunu yayma konusunda babasınıninkine rakip olacak bir güce sahip olacak.

Omuz silktim. "Sen kazandın."

Kaşları çatılıyor ve çenesinin kasıldığını görüyorum.

"Birkaç gün içinde eve döneceğim," diyorum ona, "ve gelecek yaz ya üniversiteye ya da eğitime gideceğim ve Hunter yalnız kalacak. Ben de yalnız kalacağım ama buna değdi." Üzüntümü bastırmaya çalışarak duraksıyorum. "Onun olması iyi oldu."

Masadan kıyafetlerimi ve sırt çantamı alıp evden çıkıyorum, evin içinden geçerek ön kapıdan dışarı yürüyorum.

Üzerime kıyafetlerimi giydikten sonra bisiklete binip Aro veya başka biri beni yakalamaya çalışmadan önce hızla araba yolundan uzaklaşıyorum.

Otoyola girdiğimde, Hunter'ın ön kapıdan çıkıp beni izlediğini dikiz aynasında gördüm.

Kaskın arkasında ağlıyorum, gözyaşlarım görüşümü o kadar bulanıklaştırıyor ki kenara çekmek zorunda kalıyorum. Kaskı çıkarıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Sonra hıçkırıklarımın arasından gülümsüyorum.

O an ne kadar içgüdüsel davranmıştı. Benim mutluluğum için kendisine en çok acı verecek şeyi yapmaya razı olduğunu itiraf ettiği o tek an...

O kadar çabuk anladım ki... Yakaladığım kişi oydu. Kade değil.
Hunter'ı asla bırakmak istemedim.

Saatler sonra, gökyüzünde gök gürültüsü yankılandı ve gözlerimi açtım, uyuyup uyumadığımı ya da ne zaman uyuduğumu bilmiyordum. Başım sağ gözümün arkasında zonkluyor, alnımdan yukarı, kafa derimden aşağı, boynumun sağ tarafına doğru iniyordu. Şişmiş gözlerimle pencereye vuran yağmur damllarına bakarken, ceketim ve ayakkabılarım da dahil olmak üzere hala tamamen giyinik halde doğruldum. Damllar küçük ama sürekliydi.

Yukarıdaki sallanan sandalye rüzgarla yavaşça sallanıyor ve baktığımda kapımın hala kapalı olduğunu görüyorum.

Ayağı kalkarken yüzümü buruşturup pencereye doğru yürüdüm. Hunter'ın yatak odası karanlıktı ve arabasını sokakta göremiyordum. Gerçi bu noktadan sokağın büyük bir kısmını da göremiyordum.

Masaya doğru yürürken, Hunter'ın bana aldığı yeni telefonumu alıp tuşa bastım; saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. Şarj aletine takmayı unutmuşum.

Komodinin yanına doğru yürümeye başladım ama masamın üzerinde bir şey görünce durdum.

Masa lambasını yakıp, küçük katlanmış kağıt parçalarını inceliyorum; bazıları, daha küçükken telefon almadan önce sınıfta birbirimize verdiğimiz türden, karmaşık üçgenler ve kareler şeklinde.

Bu sabah burada değillerdi. Bu gece eve geldiğimde burada mıydılar? Baş ağrıma karşı gözlerimi sıkıa kapattım. Hatırlamıyorum. Hala biraz ağlıyordum, Hunter, Aro ve Coral'ın aramalarından kaçınıyordum. Yatağı uzandım, uzun süre uyanık kaldım, Kade'in bu yüzden bizden nefret etmesine rağmen Hunter'la nasıl birlikte olabileceğim ve mutlu olabileceğimle ilgili sonsuz senaryoları kafamda tekrar tekrar canlandırdım.

Etrafıma baktım, oda boştu ve hiçbir şey değışmemiştı.

İçeride biri vardı, umarım ben yokken olmuştur, uyurken değil.

Notlardan birini açıyorum ve mavi mürekkeple yazılmış olduğunu görüyorum.

Kütüphane. Okuldan sonra. 2. kat. -D

Deacon mı? Kardeşlerin isimleri Conor ve Deacon'du. O olabilir.
Masaya bırakıp başka bir tane açıyorum.

Eteğini yukarı kaldır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Vay canına.
Sonra da "Daha fazlası" diye yazıyor.

Yazı stili aynı, Hawke'un, Hunter'ın ve Kade'inki gibi. Büyük harflerle, biraz düzensiz, sanki aceleyle yazılmış gibi. Onları sınıfta, kızın ona sataştığı anı hayal ediyorum.

Başka bir not alıp açıyorum.

Şu an onu yaladığımı hisset. Biliyorum, beni hissedebiliyorsun.

Yalamak mı? Aklımda Hunter'ın arabasının arka koltuğunda oturduğu bir görüntü belirdi. Yutkundum ve notun geri kalanını inceledim.

"Seni çok istiyorum," diye tekrar yazıyorlar.

Aynı yazı. Aynı mavi mürekkep. Mesajlar imzalanmamış, ama aynı kişi gibi görünüyor. D.

"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?" diye yanıtlıyor biri altta siyah el yazısıyla.

"Bu gece olmaz," diye yanıtlıyor D.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Winslet MacCreary ve Deacon Doran olmalı. Okuldaydılar ve o bunları ona yazıyordu. Ondan mı korkuyordu? Bu onlar için bir oyun muydu?

Bir tane daha açıyorum.

*Biliyor musun, o gece sana yaklaştığında mastürbasyon yapıyorum?
Ben yatağa girdikten sonra, tıpkı bir solucan gibi tavan arasından inip seni yiyor. Sanki sabah saat birde yatak başlığının duvarın diğer tarafına çarpma sesini duymayacakmışım gibi.*

Yatak başlığımın arkasındaki duvara göz attım, Deacon'ı diğer taraftaki odada hayal ettim. Tüylerim diken diken oldu, ta boynuma kadar. O diğer taraftayken o burada kiminleydi?

"Dinlemeyi ve okşamayı çok seviyorum," diye yazıyor. Dün gece seni ellerinin ve dizlerinin üstüne yatırmıştı. Her şeyin ses çıkarmasından anlıyorum. Yatağın yayları, başlık ve sen. İçine boşalıyor mu? Bu gece, o işini bitirdikten hemen sonra ben de gelip seni becereceğim. -D

Bay Bastien, Conor'ın öldüğünü söyledi. Belki de ölmemişti. Belki de onunla birlikte içeride olan oydu? Belki de Hawke'ın düşündüğü gibiydi. Conor, insanlara köprüden atladığını düşündürmüştü. Belki de hiçbir ceset bulunamadı ve Bastien'in bana anlattığı hikaye, insanlar için gerçek haline gelen bir anlatıdan ibaretti.

Bahse girerim, seni şimdi öne eğip kalçalarını ayırırsam, meni dışarı akacak.

"Beni rahat bırakın!" diye yazıyor Winslet koyu el yazısıyla.

"Ben yapmadığımda çok hoşuna gidiyor," diye yanıtlıyor.

Nefesimi daha da derinden alıyorum, biraz da yüzümü buruşturuyorum. Artık oyuna katılmıyor. Kızgın. Ya da korkmuş. Aceleyle bir tane daha alıp açıyorum.

Özür dilerim. Dün gece kendimi kaptırdım. Hoşuna gittiğini sandım. Gerçekten de hoşuna gitti. Sadece aklımı kaybettim. Bir dahaki sefere daha nazik olacağım. Hoşuna gideceğine söz veriyorum.

Bu, Deacon'ın yazısı.

Sonuncusunu açtığımda, çizgili okul kağıdının yarısını kaplayan mavi kalemle yapılmış bir çizimle karşılaştım. Bir kadının üst yarısı, göğüsleri açık, meme uçları için mavi kalemle üst üste çizilmiş yüzlerce minik daire, boynunda bir ip. Başı geriye atılmış, omurgası kavisli, ağzı açık ve eğer ip olmasaydı, belki de... coşkulu görünüyordu.

Ancak iple bağlandığında, bu bir işkenceye benziyor.

"Beğendin," yazıyor alt yazıda.

Çatı katından tekrar aşağı inen diğerinden bahsetmiyorlar. Acaba o da mı notlarını yazdı? Geriye kalanların hepsini açtıktan sonra masaya tekrar bakıyorum.

Son notayı yumruklarımın sıkıca kavradığını ellerim ağrıyana kadar fark etmiyorum. Rahatlıyorum ve notayı diğerlerinin yanına masaya koyuyorum.

İki kardeş de etrafında dönüyor, biri sessiz, diğeri çok tehditkar. Bunlar buraya nasıl geldi? Üstteki sandalye daha hızlı sallanıyor ve içimdeki her şey bir yay gibi geriliyor. Telefonumu kapıp odadan fırlıyorum.

Ancak lobiye iner inmez Calvin ve Coral'ın uyku tulumlarını serdiklerini, Coral'ın kanepede, Calvin'in ise yerde olduğunu gördüm.

Duraklıyorum, kapıya, mutfığa ve ardından merdivenlere şöyle bir göz atıyorum.

Başka kimseyi görmüyorum.

"Ne... ne yapıyorsunuz siz?" diye sordum nefes nefese.

İkisinin de elinde birer çanta var ve Calvin bir elinde bira, diğeri elinde de altılı bira halkasına asılı dört birayla sandalyeye oturuyor.

"Rahatla," diyor esneyerek. "Rehineleri geri verene kadar her gece sırayla nöbet tutacağız. Farrow senin yalnız kalmanı istemiyor."

Zamanlama çok garip. Acaba o da benim gibi eve birinin gireceğini mi düşünüyor?

"Benim güvenliğim için mi?" diye soruyorum.

"Senin arkadaşılığından hoşlanacağını düşünüyor," diye yanıtlıyor Coral, yastığını kabartırken.

Calvin birayı ağzına götürüyor. "Ve belki de bir miktar daha, olur da başka ziyaretçi istemezsen diye."

Hunter mı yoksa Kade mi?

Belki de Farrow bunu takım için yapıyor. Hunter'ı kızgın ve azgın tutarak, onu öldürmesi için serbest bırakmaya hazır hale getiriyor.

Neyse ki biraz olsun rahatladım. Bir haftadan fazla süredir iyiyim. Birinin gizlice içeri girmesinden bu kadar korkmalı mıyım bilmiyorum.

Ve notlar tamamen bir şaka da olabilir. "Notları masama siz mi bıraktınız?"

Calvin şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne?"

Coral bana bakıyor.

Başımı salladım. "Boş ver." Koltuğun ucuna oturdum ve içimden bir iç çektim. "Peki Farrow nerede?"

Coral, "İhtiyaçları karşılamak" diyor.

Calvin, hâlâ mayo şortu, spor ayakkabısı ve kapüşonlu sweatshirt'üyle gülüyor.

Coral yerde bir pizza kutusu açıyor ve havaya buhar yükseldiğini görüyorum. "İster misin?" diye soruyor bana.

Bir dilim peynir alıp uzunlamasına katlıyorum ama ısırmadan önce duruyorum.

İkisine de şöyle bir baktım, aklıma bir fikir geldi. "Hiç yoruldunuz mu?"

Calvin bira kutularını kaldırıyor. "Dört bira içmiş olacağım."

Uzandım ve çantayı elinden kaptım. "Bunu bana ver."

"Hey."

"Maçtan sonra içki içebilirsiniz."

Paketi Coral'a atıyorum, o da içindekileri sırt çantasına koyuyor.

"Üstelik yardımına da ihtiyacım var." Ayağa fırladım, odadan çıkarken pizzadan bir ısırık aldım. "Hadi gidelim!"

"Nerede?" diye seslendi arkamdan.

Ama ben sadece kapıya doğru yürüyorum, onların beni takip etmesini bekliyorum.

On dakika sonra, Coral'ın arabasından iniyorduk; o da bagaja koşup birkaç el feneri aldı. Yağmurun aydınlattığı Esplanade Caddesi Mezarlığı'na, uzun otların arasından görünen mezar taşlarına baktım.

Konuşmamıza devam ederken Calvin'e döndüm. "Conor Doran'ın mezarının nerede olduğunu nasıl bilmiyorsun?"

Bu yerel bir halk efsanesi. Kasabanın gençlerinin buraya hac ziyareti yapma veya adak adama gibi bir geleneği yok mu?

Ama o sadece elini sallıyor. "Şu berbat yere bakın."

Telefonumdaki ışığı açıyorum, Coral ve Calvin de el fenerlerini alıyorlar.

"Yani, burada nasıl bir şey bulmayı bekliyorsunuz ki?" diye devam ediyor Calvin.

Eski mezarlığın etrafındaki kısa taş duvardaki dar geçitten ilerliyoruz; bitki örtüsüyle kaplı arazi, altında gömülü olanların herhangi bir izini neredeyse tamamen yutmuş durumda.

Işığı etrafa doğru tuttum, uzun otların arasından ara sıra görünen işaretler dikkatimi çekti. "Evet, durum gerçekten berbat."

Çalıların arasında yavaşça ilerleyerek bir sıra buldum ve ışığımı isimlere doğru tuttum.

Serin yağmur yüzümü ıslatıyor ve solumdaki sık ve karanlık ormanlık alana bakıyorum.

"Dağılın," diyorum onlara. "Ben bu bölümü alacağım." Coral'ı işaret ediyorum. "Sen de alt tarafı temizle." Sonra Calvin'e başımı sallıyorum, yukarıdaki tepeyi işaret ederek. "Sen de oraya git."

"Bunun karşılığında ne alacağız?" diye homurdandı Coral.

Dik durdum ve başımı geriye doğru bıraktım. "Arkadaşlarıma para ödemek zorunda kalacağıma inanamıyorum."

"Ah, alışırsın," diye belirtiyor Calvin. "Geçen hafta Farrow'a zaten yapacağı yolculuk için benzin parası ödemek zorunda kaldım."

Dolandırıcılar. Kaşımı kaldırıp Coral'a baktım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gelecek yaz yarış pistine sezonluk giriş hakkı istiyorum."

"Rekabet etmek için mi?"

"İzlemek için, aptal," diye karşılık veriyor.

Calvin'e sert bir bakış fırlattım.

"Frosted'dan 100 dolarlık hediye çeki," diyor.

Arkamı dönüyorum. "Pekala."

Calvin yukarıdaki mezar taşlarıyla, Coral ise aşağıdakilerle ilgilenerek etrafa dağıldık. Uzun anıtlar, karı kocalar için benzer taşlardan oluşan gruplar var ve arada bir de yere dikilmiş bir taş basıyorum.

Bu mezarlık daha büyük olmalıymış gibi geliyor. Sahil kasabalarından sonra, nehir kenarındaki kasabalar en yerleşim yerleri arasında yer alıyor. Weston'ın yüz yıldan fazla bir geçmişi olmalı. Belki başka bir mezarlık daha vardır?

Ancak Bastien, bunun Esplanade Caddesi olduğunu söyledi.

Gözlerimi kısarak beyaz mermer bir levhaya bakıyorum. "İsimleri net görebiliyor musunuz?"

"Bu işaretlerin bazıları eski," diye sesleniyor Coral.

Doğrulup ayağa kalktım, "Evet, onunki öyle olmayacak."

Conor daha yirmi iki yıl önce öldü. Yasak döneminden kalma gibi görünenleri görmezden gelebilirim.

"Hiçbir şeyim yok!" diye bağırdı Calvin.

Eğer hiçbir şey bulamazsak, Bastien yanılmış demektir. İkizler Conor ve Deacon muhtemelen hayattadır.

"Buraya çok insan gömülüyor mu?" diye soruyorum.

“Hayır.” Coral başka bir sıraya geçiyor ve ışığını yakıp söndürüyor. “Artık nüfusumuz eskisi gibi değil ve biri öldüğünde de genellikle krematoryuma gönderiliyor.”

Şelaleler bölgesinde de durum aynı. Anıt mezarlar da daha popüler. Hangisi daha ucuzsa.

"Dylan mı?" diye soruyor Coral.

Başımı çevirdiğimde, son sıranın ortasındaki taş bloğa dik dik baktığımı gördüm.

Koşarak yanlarına gittim, Calvin'in de arkamdan geldiğini duydum.

Hemen yanına koştum ve ışığını tuttuğu yere baktım; iki destek direği arasında bir şişe içki bulunan mermer bir bank gördüm.

Onu eline alıyor. "Bunu görmeseydim kaçıırırdım."

Elindeki ışığı alıp taş levhanın ön yüzündeki siyah harflerle yazılmış ismi okudum. Conor Doran

Doğum tarihi isimden önce, ölüm tarihi ise sonra yazılmıştır. Yirmi iki yıl önce.

Coral'dan şişeyi alıp üzerine ışık tutuyorum. "Chimney Wind" yazısını okuyup solmuş ve ıslak etiketteki kiri siliyorum.

Calvin bardağı alıp havaya fırlattı ve yakaladı, içindeki sıvı kahverengi camın üzerinde çalkalandı. "Bir süredir burada duruyor."

"O kadar uzun sürmez," diye araya giriyor Coral.

Ona şöyle bir baktım. "Ne?"

Telefonunda ekranı kaydırırken su damlacıkları ekranına düşüyor. "Marka on yıldır geliştiriliyor, ancak ilk şişelemeyi iki yıl öncesine kadar yapmamışlar gibi görünüyor," diyor ve bana web sitesini gösteriyor. "New Orleans'ta üretiliyor."

Sadece iki yıl.

Işığım gümüş rengi bir şeyin parıltısını yakaladı ve eğilip, şişenin durduğu yerin yanındaki tezgahın altından minik bir iskelet anahtar aldım. Üzerinde işaret veya numara aramak için anahtarı kaldırdım, ama hiçbir şey yoktu. Eski bir asma kilidin anahtarına benziyordu.

Yanımda bir şey kırıldı ve baktığımda Calvin'in şişenin kapağını çevirerek açtığını gördüm.

Coral ona doğru ışık tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Şişeyi kaldırıp gülümsedi. "İsraf etmeyin."

Şişeyi geriye doğru eğerek bir yudum aldı ve ben başımı salladım.

Ama hemen şişeyi elinden çekip öksürdü.

"Ne?" diye soruyorum.

"Viski değil." Boğazını temizleyerek gülüyor. "Konyak. Ve inanılmaz derecede lezzetli."

O biraz daha içtikten sonra ben kameramı çıkarıp Hawke'un istediği fotoğrafları çekiyorum.

Telefonumu cebime koyup Coral ve Calvin'i arabaya doğru götürdüm. Calvin şişeyi bana uzattı.

"Hayır," diyorum ona.

Onu Coral'a teklif eder, ama Coral neredeyse ondan kaçır. "Hayır, bu uğursuzluk getirir," diye azarlar. "Ölülerden hırsızlık yapılmaz. Mumya filmini hiç izlemedin mi?"

Gülüyorum ama evet, haklı. O kadar cesur değilim.

"O biz değildik!" diye bağııyor, Calvin'i işaret ederek büyük bir gösteri yapıyor. "Eğer biri dinliyorsa, o oydu!"

Arabaya vardığımızda kadın ona hırlayarak, "Onu yerine koy," dedi.

"Hayır, asla." Kapıyı açıyor. "Ücretsiz."

İçeri giriyoruz, el fenerlerimizi kapatıyoruz ve anahtarın hâlâ elimde olduğunu fark etmeden önce çoktan uzaklaşmış oluyoruz.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Avcı

Eğer beni sevseydi, umudunu korurdu. Denerdi. Evet, Kade'in kızgınlığı yüzünden tatiller ve partiler berbat geçecek -ve onun incinmesini istemiyorum- ama bu olaylar şimdi de daha az garip olmayacak. Onu her gördüğümde onu isteyeceğim ve o da bunu bilecek.

Gözlerimi kapatıp, göğüs presi hareketine geçerken boynumu döndürüyorum. Derin bir nefes verip, onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Antrenör bize spor salonundan uzak durup dinlenmemizi söyledi, ama birkaç saat sonra maça gidiyoruz ve Farrow'la evde olmak istemiyorum. En iyisi meşgul kalmak.

Oto tamirhanesinin kapısından otoparktan hızla çıkan arabaların sesini duyuyorum, bugün dersler karmakarışık çünkü kimsenin akli oyunda değildi. Amigo takımı ve bando, spor salonunda birkaç velinin hazırladığı sandviçleri yiyor, benim takımım ise Fletcher's'ta karbonhidrat ağırlıklı bir kahvaltı yapıyor; eşi de ona akşam yemeği için kahvaltı hazırlamasına yardım etmiş. Yumurta, pirinç, yulaf ezmesi, hindi pastırması ve patates.

Onlarla birlikte olmalıyım. En azından dikkatimi dağıtırdı. Dylan, Çarşamba gecesi havuz partisinden beri benimle konuşmadı ve ben de onu zorlamadım.

İki gün.

Bana karşılık olarak "Seni seviyorum" demedi.

Bunu bir daha söylemeyeceğim ve pazartesi günü okuldan sonra her sevişmek istediğimde onun alanına zorla girmeyeceğim. Bu yeterli değil.

Bankta oturup ağırlık kaldırmaya başlıyorum, keşke yarın olsa diye düşünüyorum. Uyandığımda çoktan kazandığımızı bileceğim ve yıl sonunda yeni bir hayata başlamak için Chicago'ya başvurum üzerinde tekrar çalışmaya başlayacağım. Benim için başka kızlar da var.

"Kade maç öncesinde kendini yormayacak."

Arkamdan Dylan'ın sesini duyunca duraksadım. "Oto tamirhanesinden içeri girdi."

Kollarımı yukarı aşağı hareket ettirmeye, her kasımı sıkmaya devam ediyorum. "Sadece ısınma hareketleri," diyorum ona.

Ayak seslerini yastıklı zeminde duyuyorum, sonra yanıma gelip bana doğru dönüyor. Gözlerimi önüme dikiyorum ama bugün okula giydiği kıyafetleri hala üzerinde olduğunu anlayabiliyorum. Yüksek belli kot pantolon, vintage kahverengi ve pembe Sukajan ceket, altında da kısa bir bluz. Henüz eve gitmemiş. Sanırım maç için Korsan kıyafetlerini giyecek.

Bana dik dik bakıyor. "Kazanırsan ne olur?"

Homurdanarak barı yukarı doğru itiyorum. "Kendimizi iyi hissedeceğiz."

"Olacaksın?"

Gözlerine bakmıyorum. Evet, iyi hissettirecek. Onu susturmak gerçekten harika hissettirecek.

Ellerini ceplerine soktu. "Kaybedersen ne olur?"

Ellerimi indirdim, demir çubuğun yerine oturma sesini duydum. Ayağa kalkarken gözlerimi ona diktim. "Çık dışarı."

Havlumu alıp kürek çekme makinesine doğru ilerliyorum.

"Eğer kazanırsa..." diyor arkamdan. "Hiç düşündün mü? Maçtan sonra? Ya kazanırsa?"

Havlumu yere sertçe fırlattım ve ona dik dik baktım.

"Sahada, yüzünüzden terler akarken, nefes nefese kalmış bir halde, onun takım arkadaşlarıyla kutlama yapmasını izlerken ne yapacaksınız?"

Çenemi o kadar sıkı sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor.

"O bu hazzın tadını yıllarca çıkaracak," diye devam ediyor.

Hayır. Yarın uyandığımda kaybettiğimi bilmeyi reddediyorum.

"Belki o kazanır," diye devam ediyor, "ve ben eve giderim, o zaman sen ne yapacaksın? Mutluluğunun bir yerlerde olduğunu düşünerek koşmaya devam edip, hiçbir şey öğrenmediğin için hep ikinci sırada olduğunu mu hissedeceksin? Çünkü bir oyunu kazanmanın onu yeneceğini sandın."

"Durmak."

"Çünkü tüm değerinizi, kaybettiğinde bile asla kaybetmeyen birine bir şey kanıtlamaya bağladınız."

"Dur," diye dişlerimi sıktım.

"Çünkü bunu yanlış nedenlerle yapman, seni bir erkekten daha aşağı görmeme neden olacak."

Kahrolası herif...

Ondan hızla uzaklaştım, bir halter kaptım ve aynalı duvara fırlattım; cam kırıldı ve iki metre uzunluğunda çatlaklar oluştu.

Arkamda sakın bir şekilde beni izleyen kadını görünce titriyorum.

Bir insandan daha az...

Bunu yanlış nedenlerle yapmıyorum. Herkesin bir noktada kendini kanıtlaması gerekiyor. Ben...

Başarılı olmak istememde ve onun bunu görmesinde bir sakınca yok; sonra da sanki her şey hiçbir şey ifade etmemiş gibi, arkama bakmadan sahadan uzaklaşmamı izlemesi de yanlış değil.

Ama o orada dururken tereddüt ediyorum ve ensemin arkasından ince bir ter damlasının süzüldüğünü hissediyorum.

Bu bir anlam ifade ediyor.

Bir yıldır her şey demektir.

Ya kazanırsa?

Pazar günü yine de eve gidecek miyim?

O eve, çıktığım zamankinden daha kötü bir durumda giremem. Her şeyi kazandığını, her şeyde beni yendiğini biliyor.

Orada öylece duruyorum, sık nefesim zor ve hızlı bir şekilde burnumdan girip çıkıyor.

Gözlerim yanarak ona döndüm ve yüzünü tutarak başparmağımla yanağını okşadım. "Weston'da daha iki gecen var. İşimiz henüz bitmedi."

Duş almak için soyunma odasına dalarken, uyarı hâlâ havada asılı kalmıştı.

O kazanacak...

İkinci sıra...

O öyle mi düşünüyor?

Spreyin altında dururken gözlerimi uzun uzun kırpiyorum, bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Kafamı boşaltmalı, anı yaşamalı ve işimi yapmalıyım.

Bu bir oyunla ilgili. Sıra bende.

Birkaç dakika sonra giyinirken aklım tekrar o şüpheye kayıyor ve onu tekrar bastırıyorum.

Bazılarımız arabalarımıza, bazılarımız da otobüse binip Helm's Field'a doğru yola koyulduğumuzda bu duygu hâlâ aklımıza geliyor.

Onları geri püskürteceğiz.

Her zaman.

Kazanacağız.

Ama kendimi ne kadar motive etmeye çalışırsam, o kadar boşluk hissediyorum ve soyunma odalarından birinde giyinirken nefesimi yavaşlatmak için kendimi zorlamam gerekiyor; sahaya koşarken duvarların üzerime doğru yaklaştığını hissediyorum.

Kaybedersek, o zaman ne olacak?

Stadyum dolup insanlar ellerinde içecekler ve patlamış mısırlarla yerlerine doğru yürürken, başımı çevirip boynumu çıtlatıyorum.

Peki sonra ne olacak?

Spiker hoparlörden gür bir sesle, "Bu sezonun son maçı değil," diye duyuruyor, "ama kesinlikle en sevdiğimiz maç! Cuma Gecesi Futboluna hepiniz hoş geldiniz! Bu maçın sponsoru..."

"Anne babanız burada mı?" diye soruyor Farrow yanımda.

Etrafıma bakındım, Korsanlar takımının kenar çizgisine ve karşımdaki elli yarda çizgisine bakan koltuklara göz gezdirdim. Babam en iyi manzarayı görmek isteyecektir.

"Onlar bunu kaçırmazlardı," diyorum ona, ama onları hala bulamamıştım.

"En azından Ciaran senin tarafında," diyor.

Bakışlarını takip ederek arkamızdaki ön sırada oturan ve telefonunda bir şeyler yazan büyükbabama yöneldim.

Dedem torunlarının tarafını tutmazdı.

Oğlunu desteklemek için gelecekti elbette. Bakışlarımı önce Farrow'a, sonra da sahaya çevirdim.

Kaskımı takarken, Kade'i sahanın karşısında, takım arkadaşlarıyla çevrili halde, antrenörün talimatlarını dinlerken buldum.

Tam o sırada, sanki el sallıyormuş gibi kolunu havaya kaldırıp kale çizgisine doğru baktı. Ben de şöyle bir baktım ve sonunda anne babamızı gördüm. Kale direklerinin ve tel örgünün ötesinde, birkaç piknik masasının bulunduğu pavyonun düz çatısında oturuyorlardı. Gülümsedim, anne babamı ve A.J.'yi, ayrıca Jared, Jax ve ailelerini seçebildim. Yanlarında birkaç çocuk daha oturuyordu ve sanırım bunlar Jax ve Juliet'in evlat edindiği Aro'nun erkek ve kız kardeşi olmalıydı.

Hawke ve Aro da oradalar ve herkes kamp sandalyelerinde oturuyor, etrafta birkaç soğutucu var.

Taraf tutmadan izlemenin bir yolunu buldular.

Bazıları korsan renklerinde giyinmişken, Jared gibi bazıları takım gururu gibi şeylere pek önem vermiyor. Babam turuncu ve siyah bir tişört giyiyor ama kurt başlı bir şapka takıyor. Alnından fırlayan uzun buruna bakıp kakhaha atıyorum çünkü iki oğlunu da destekliyor ve gülünç görünmekten hiç çekinmiyor.

Her bir formu uzaktan inceliyorum, aralarında Dylan'ı hiç görmüyorum. Aro ile değil. Ailesiyle de değil.

Arkamı döndüm, onu Mace veya Coral ile birlikte göremedim, diğer tarafta da bulamadım. Burada olabilir. Çok kalabalık.

Spikeri dinlemiyorum ve ancak Farrow'un elini karnıma doğru savurmasıyla para atışının başladığını anlıyorum. "Haydi başlayalım."

Kasklarımızı takıp Constin, Farrow, Calvin ve ben sahanın ortasına doğru ilerledik, Kade ve ekibi de bizi karşılamak için yürüyorlardı.

Hakem, "İyi akşamlar beyler," diyor. "Eğlenceli ve temiz bir maç izleyelim—"

Ama Kade daha sözünü bitirmeden konuşmaya başladı. "Tarafta değiştirdin, ha?" diye sordu bana. "Seni peşimden koşarken görmeyi umuyordum."

Gözlerimi hakeme çevirdim.

"Tura." Bize parayı gösterip sonra da havaya attı. "Yazı." Bizi işaret etti. "Siz ziyaretçilersiniz. Lütfen havaya tahmin edin."

Topu havaya attı ve Farrow'un "Tura" dediğini duydum.

Top aşağıdaki çime düştü, hakem eğilip okudu. "Ve tura geldi."

"Topu biz alacağız," diye duyuruyorum.

Benim adamlarım ayrılmaya başlıyor, Kade'nin adamları da öyle.

Kade bana dik dik bakıyor. "Seni her kovduklarında sana tertemiz, elli dolarlık bir banknot vereceğime söz verdim," diyor. "Bunun çok sık olmamasına dikkat et."

Sırtarak uzaklaştı ve ben de arkamı döndüm, Farrow da yanımdaydı.

"Ne kadar da adi bir herif," diye homurdanıyor.

Ama ben sadece tribünlerde Dylan'ı görmek için yukarıya bakıyorum.

O neden burada değil?

Kaybedeceğimden bu kadar emin mi?

Ha?

Antrenörün talimatlarını dinlerken etrafımda dönüp duruyorum, ama neredeyse hiç dinlemiyorum.

O burada değil.

Düdük çalıyor, sahaya çıkıyoruz ve Kade'i hissediyorum. Solumda, kenardan beni izliyor ve takım arkadaşlarının yüzlerine bakıyorum. Stoli, Dirk ve diğerleri.

Stoli takımına, "Rahat olun çocuklar," diyor. "Hunter berbat oynuyor."

Kollarım kızardı, göğsüm öfkeyle kabardı ve kükreyerek, "İki yüz yetmiş!" dedim. Onun burada olmasına gerek yok. Bunu onsuz da yapabilirim. "İki yüz yetmiş!"

Luca topu havaya atıyor ve ben de yakalıyorum, hücum takımım hızla ilerliyor. Constin koşuyor, Dirk peşinden koşuyor ve Korsanların benim çizgimi geçip bana doğru geldiğini görüyorum.

Başımı önce sola, sonra sağa çevirdim, Constin tek seçenektir. Tereddüt ettim ve sonra...topu fırlattım, on metre sonra yirmi metre uçtuğunu izledim, ta ki birisi bana çarpıp beni yere sürükleyene kadar.

Dizim burkuldu ve bir korsan, sonra iki korsan, üzerime yığılırken acıyla bağırarak için kendimi zor tuttum.

Kalabalık tezahürat yapıyor ama hangi tarafın tezahürat yaptığını ya da Constin'in o lanet olası topu yakalayıp yakalamadığını anlayamıyorum.

"Senin için uzun bir gece olacak, hain," diye bağırdı biri, ayağa kalkarken dizini karnıma bastırarak.

Nefes nefese, yana doğru dönüp bacağımı düzelttim.

Beklemiyorum. Ona bu memnuniyeti vermiyorum. Kendimi yukarı doğru iterek, yirmi yarda çizgisine kadar yürüyorum ve sonra koşuyorum, takımım tamamlanan pası kutlarken ben de tekrar pozisyon alıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Calvin.

Cevap vermiyorum. Antrenöre bakıyorum, işaretlerini izliyorum ve sonra takıma bağıyorum: "Mavi kırk iki! Mavi kırk iki, hazır, vur!"

Top fırlatıldı, ben yakaladım ve herkes birbirine hücum etti, benim adamlarım onların savunmasına karşı geri püskürttü. Topu Calvin'e attım, o da bana geri attı ve Constin'e atmak için geriye doğru eğildim, ama biri bana çarptı ve yere yığıldım. Yerde, Pirates oyuncularını üzerime atlayıp kaburgalarımı topun arasına sıkıştırırken kalabalık çılgına döndü.

Üzerime daha fazla ağırlık bindikçe inliyorum ve neredeyse nefes alamıyorum. Bu da neyin nesi?

Düdük çalıyor ve ağırlık azalıyor. Biri bana yardım etmek için uzanıyor ama ben onu itip uzaklaştırıyorum, hâlâ futbol topunu sıkıca tutuyorum.

Constin ve Stoli birbirlerini itiyorlar, kalabalığın bir kısmı tezahürat yapıyor, bir kısmı da yuhalıyor ve ben de kardeşime bakmaktan

kaçınıyorum.

"Ne berbat bir durum," diye homurdandım.

Anneme ve babama bakamıyorum.

Calvin, hâlâ ilk inişlerde benimle birlikte geri yürüyor. "Sanırım kardeşin bir şey kırılmadıkça mutlu olmayacak," diyor.

Şaka değil. İki hamlede ona yüz dolar kaybettirdim bile.

Saat işlemeye başladı, pozisyonumu aldım ve oyunu başlattım. Top elime geldi ve pas attım, ancak pas tamamlanmadı.

"Vay canına!" diye bağırды Korsanlar, Dirk de göğsüme itti. "Tekrar! Tekrar!"

Constin onu geri itti. "Siktir git," dedi.

Birbirlerinin yüzüne bakıyorlar, Luca bir Korsanı itiyor ve ben araya giriyorum. "Yeter!"

Tekrar başlıyoruz, Constin son bölgeye doğru koşuyor ve ben de ayakkabımın ucunu çime saplayarak topu fırlatıyorum. Topu yakalıyor, son bölgeye doğru koşuyor ve neredeyse gülümsemeye vakit buluyorum ki tekrar çime doğru itiliyorum.

Yan tarafımda şiddetli bir acı hissediyorum ve inliyorum, kaskın içinden kulağıma bir şeyin çarptığını hissediyorum, tam o sırada başka bir beden üzerime devriliyor.

Lanet olsun... Faul nerede bu kahrolasıca?

Korsanlar benden uzaklaşıyor ve adamlarım da orada, beni ters çeviriyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor Calvin.

"Beni ayağa kaldırır mısınız?"

Beni ayağa kaldırdılar ve vücudumdaki acıdan irkildim. Tribünlerde isyancılar parti yapıyordu, adamlar heyecanla sohbet ediyordu ve biz de ekstra sayı için pozisyon aldık. Dylan nerede?

Eğer burada olmasaydı, nerede olurdu?

Ekstra sayı skor tahtasına yazıldı, hücum takımı kenara çekildi ve Kade sahaya çıkarken Farrow savunma takımıyla birlikte sahaya adım attı.

Pozisyon alıyor, beni işaret ediyor ve ben de kaskımı çıkarıyorum ama izleyemiyorum. Yere bakıyorum, her mesafe kazandığında, bitiş çizgisine daha da yaklaştığını biliyorum. Adamlar yere yuvarlanıyor, küfürler ve hakaretler duyuyorum ve hala aileme bakmıyorum.

İzledikleri şeyden nefret ettiklerini anlamak için yüzlerine bakmama gerek yok.

Dylan'ın burada olmadığını anlamak için onlara bakmama gerek yok. Kazanabiliriz de kazanamayabiliriz de, ama yarın yalnız uyanacağım. Bizimle işi bitti. Bu yüzden burada değil. Oyun umurunda değil. Bunu yapmamızı izleyemez.

Kade bir touchdown yapıyor, hücum takımımız sahaya çıkıyor, sonra onlar tekrar çıkıyor ve ikinci yarının sonunda skor 17-7 oluyor, Korsanlar önde.

Bando yürüyüşe devam ederken, insanlar tuvalete veya yemeğe gitmek için yerlerinden kalkar ve takımlar yavaş yavaş soyunma odasına doğru ilerler.

"Hunter, devre arası," diye sesleniyor Dewitt.

Başımı hafifçe çeviriyorum, omzumun üzerinden sesimi duyabilecek kadar. "Burada kalıyorum."

"Şimdi!"

"Burada kalıyorum!"

Onlar gidiyorlar ve ben oturmuyorum. Orada ayakta durup su içiyorum ve sinirleniyorum, ama kafam kova dolusu saçmalıklarla dolup taşıyor ve birdenbire kafam geriye düşüyor, omuzlarım çöküyor.

Futbolu pek sevmem bile. Hiç sevmedim.

Oynadım çünkü babamın çocuklarının spor yapmasını çok sevdiğini biliyordum ve eğer Dylan maçlardaysa, Kade'i izlediği kadar beni de izlemesini istiyordum.

Kimse duymayacak şekilde gülüyorum.

Yanımda bir ses, "Kardeşini seviyor musun?" diye sordu.

Bakınca annemi görüyorum.

Bir süre ona bakıyorum ve ona yalan söylemek istemiyorum ama Tanrım, Kade'in kardeşim olduğu zamandan beri çok uzun zaman geçti. O duyguyu unutmuşum. "İstiyorum," diyorum ona.

Başını salladı. "Bu sadece bir oyun, Hunter. Hiçbir şeyi çözmeyecek. Kaybetmek onu alçakgönüllü yapmayacak. Gerçekten neden buradasın?"

Gözlerinin içine bakıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor ve ailemin bunu nasıl gördüğünü düşünmekten nefret ediyorum.

"Onunla yüzleşmek istiyorum."

Başını salladı. "Sen bundan çok daha iyisin. Neden buradasın?"

Boğazımdaki iğne batması hissiyle yutkunarak arkamı döndüm.

"Öfke olur," diyor, "ama onun tüm kimliğinizi oluşturmaya izin veremezsiniz."

Eskiden hiç böyle değildi. Dylan'ın yanımda olması bana mutlu olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu gösterdi. Bunu her gün yaşamak istiyorum.

"Takım için," diyorum ona. "Bunu Farrow ve diğerleri için istiyorum. Buna ihtiyaçları var."

Bana hafifçe gülümsedi, sonunda benimle gurur duyuyor gibiydi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

O, babamın yanına geri döner, takımlar sahaya çıkar, hakemler yerlerini alır ve ikinci yarı başlar.

Sahadaki adamlara doğru koşarak kaskımı taktım. "Soldaki nokta. Yirmi beşlik dalış."

Bana şaşkınlıkla bakıyorlar. "Emin misin?" diye soruyor Calvin.

Constin'e baktım. "Soldaki nokta. Yirmi beşlik dalış."

Gülümsüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Alkışlıyorlar. "Hazır."

Korsan savunmasına karşı sıraya diziliyoruz ve stadyumun hoparlörlerinden Ozzy Osborne'un müziği çalıyor.

Sağa sola bakıyorum. "Sarı otuz iki!" diye bağıriyorum. "Sarı otuz iki!"

Luca topu fırlatıyor ve her şey ağır çekimde Korsanların öne doğru hücum ettiğini görüyorum. Constin arkamdan koşuyor ve ben de dönüp topu pas veriyorum. O da kalabalığın arasından sıyrılıp oyuncuların üzerinden atlıyor ve durmadan koşuyor; Korsanlar topun kimde olduğunu anlayana kadar çoktan on metre öne geçmiş oluyor. Dirk bana doğru gelirken o da hızla koşuyor. Ben de yolundan çekilip nefesimi tutarak, yumruklarımı sıkıp vücudumu gererek ilerliyorum...

Constin, kendisine müdahale etmeye çalışan bir Korsan oyuncusunun üzerinden uçarak doğrudan bitiş çizgisine yuvarlandı.

"Evet!" diye bağırdım, takım arkadaşlarımla birlikte zıplayıp yumruklarımı havaya kaldırdım. Kale direğinin üzerinden baktım, anne babamın ayakta tezahürat yaptığını gördüm ve babamın gülümsemesini buradan bile görebiliyordum.

Kade sahaya çıkıyor, ilerlemekte zorlanıyor ama ilk down'ı alıyor ve beş yarda çizgisinden bir pasla touchdown yapıyor. Skor yirmi dört on dört. Sıra tekrar bizde, ama onların savunmasını geçemiyoruz. Bir field goal yapmayı başarıyoruz ve skoru on yediye çıkarıyoruz.

Dördüncü çeyrek başlıyor ve Farrow ile ben saha boyunca yürüyerek oyuncuları motive ediyoruz. "Bu gece sinirli yatacaklar!" diye bağıriyor

Farrow. "Bir yarda daha vermeyeceğiz!"

"Bir tane daha değil!" diye bağırdım.

Farrow pozisyona doğru koşuyor ve Dewitt kolumu yakalıyor. "Müdahale et."

"Ne?"

"Şu küçük veletin bir daha gol atmasına izin verme," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Kardeşimi kastediyor ve Kade adına neredeyse bir gurur duyuyorum. Başımı sallıyorum.

Sıraya girerken Kade'ye bakıyorum, o da beni fark etmiş. "Cesaretin varmış, değil mi?" diye alay ediyor. "Bu çok eğlenceli olacak!"

Farrow'a baktım, bir kez başımı salladım ve Kade arkadaşına ters bir bakış fırlattı, sonra tekrar bana döndü.

Oyun planını söylüyor, topu yakalıyor ve Farrow ile benim tahmin ettiğimiz gibi, pas atıyormuş gibi yapıp koşarak ilerliyor.

Ama ben çoktan oradaydım, peşindeydim, onu amansızca kovalıyordum. Rüzgar yanımdan geçiyordu, oyuncular birbirlerine doğru koşuyorlardı ve ben de azimle onu kovalıyordum. Neredeyse oradaydım, neredeyse oradaydım ve sonra... bitiş çizgisine ulaşmadan onu yere serdim.

Top elinden kayıp gitti ve bir anda herkes telaşa kapıldı. Farrow topu kaptı, etrafında döndü ve ben de takla atarak herkesin onun peşinden koşmasını ve diğer yöne doğru hızla uzaklaşmasını izledim.

"Kahrolası piç kurusu!" diye bağırdı Kade bana.

Yere uzanmış, nefes nefese kalmış bir halde sırtıyorum. "Bak, o da senin annen," diye takılıyorum.

Farrow sayı yapıyor ve Kade "Kahretsin!" diye bağılıyor.

Gülüyorum, ama sadece uzatma sayısından sonra berabere kaldığımız için ve Weston'ın bunu Falls'tan daha fazla hak etmeyebileceği, ama daha çok takdir edeceği için.

Kalabalığın ayaklarını yere vurmasıyla stadyum gök gürültüsüyle doluyor.

Kade'nin yanına yükseliyorum, takımımın kutlamasını izliyorum ve bu görüntüyü gelecek yıllar için hafızama kazıyorum. Kade'yi yenmeme gerek yok. Ne düşündüğümü bilmiyorum ama bu, kaç maç kazanırsam kazanayım asla gelmeyecek olan ondan bir onay almaktan çok daha iyi hissettiriyor.

"Topu elimden aldın!" diye homurdandı.

Kaşımı kaldırdım. Ellerine dokunmadım.

Uzaklaşmaya çalışıyordum ama beni yere itti ve daha ne olduğunu anlamadan üzerime çıktı, ben gülüyordum ve hakem düdüğünü çalarken takımlar da eğlenceye katılmak için koşarak geldiler.

"Ah, kahretsin." Formamı, koruyucu pedlerimi ve içliğimi çıkarırken yüzümü buruşturdum.

Soyunma odası adeta titriyor; heyecanlı sohbetler, kahkahalar ve enerji duvarlardan yansıyor, insanlar koşuşturup kutlama yapıyor.

Kazandık. Bir touchdown farkla.

Ve Falls takımı kötü hakem kararları veya benzeri şeyler üzerinden bir hikaye uyduracak olsa da, bunu kolayca kazanmak istemezdik. Yakın bir sonuç olduğu için mutluyum.

"Kaburga kemiğinizi kırmadığınızdan emin misiniz?" diye soruyor Farrow.

"Hayır, aslında emin değilim."

Ama buna değdi. Weston'daki her aile bu hafta sonu gülümseyecek, hatta futbolla ilgilenmeyenler bile.

"Herkes gülümsesin!" diye bağırdı Calvin.

Yan tarafa bakıyorum, oyuncular birbirlerine sokulmuş durumda, Farrow omzuma yaslanmış, elini ağzının etrafına kapatmış, uluyor. Sırıtiyorum, Calvin de fotoğraf çekiyor.

Herkes kenara çekiliyor ve ben de kolumu kaldırıp kaburgalarımın morarma olup olmadığını kontrol ediyorum. Çok acıyor.

Ama yine de, eğer şu an dışarıda beni bekliyor olsaydı, korsan kızımı kucaklayıp hırpalanmış bedenime bacaklarını dolamasına izin verirdim.

Maça gitmedi çünkü benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. Annemin bildiğini biliyordu. Yanlış nedenlerle bir şey yapmanın hiçbir faydası yoktur.

Bunu arkadaşlarım için yaptım.

Antrenör Dewitt elinde maç topuyla içeri giriyor, oyuncular etrafına toplanıyor.

"Kazandınız!" diye seslendi, ardından insanlar dolaplarına vurarak sevinç çılgınlıkları attı. "Bundan daha gurur duyamazdım, ve biliyor musunuz sizi buraya ne getirdi? Şans değil, kas gücü değil, hatta sıkı çalışma bile

değil!" Etrafına bakındı, herkesin gözlerine baktı. "İrade gücü. Her şeye kadirsiniz ve bunu asla unutmayın!"

"Vay canına! Vay canına!" diye bağıyorlar adamlar.

"Hayatta dikkatiniz dağılacak," diye devam ediyor, "ve hatalar yapacaksınız, ama her zaman bu ana geri dönüp sizi buraya getirenin siz olduğunuzu hatırlayabilirsiniz."

Gözlerimi kaçırıyorum. Sözlerin bana yönelik olmadığını biliyorum. Benim için endişelenmiyor.

"Maçın en iyi oyuncusu Hunter Caruthers!" diye bağıyor.

O yaklaşırken topu uzatıyor, bu sırada arkadan biri omuzlarımdan tutup beni tebrik edercesine sarsıyor.

Gülümsüyorum, alıyorum ve kesinlikle saklamak istiyorum ama...

Gittiğimde onu yanımda götürmem doğru olmazdı.

"Teşekkürler," diyorum herkese. "Özellikle de antrenmanlarda Şövalye ve Korsan sırlarını benden zorla öğrenmediğiniz için."

Kahkahalar atıyorlar, biri bağıyor: "Şövalyeleri de adil bir şekilde yeneceğiz!"

Bir tezahürat tufanı kopuyor, herkes gelecek haftaki maç için heyecanlı, ama ben o maçta burada olup olmayacağımdan emin değilim.

Topu havaya kaldırıyorum. "Ama bu Weston'da kalacak," diyorum onlara. "Herkes imzalasın. Hadi bakalım."

Dewitt'in boynundaki kordondan Sharpie kalemini alıp topla birlikte Farrow'a uzatıyorum ve önce onun imzalamasına izin veriyorum.

Pedlerimi, tişörtümü ve formamı spor çantamın içine tıktırdım, ama duşa girmeden önce adımlı duydum.

"Avcı..."

Etrafıma bakıyorum.

"Avcı!" diye sesleniyor biri.

Luca'nın bana ulaşmak için tüm kalabalığın arasından geçtiğini görüyorum. "Kade arabayı aldı!" diyor.

"Ne?"

Omuz silkerek, "Mace beni dışarıda yakaladı. Ona 'onu nerede bulacağını bilirsin' dediğini söyledi." dedi.

Arabamı nasıl aldı bu herif? Anahtarları da yok ki...

Ama sonra durup fark ediyorum. Masamın çekmecesinde yedek bir setim var ve geçen hafta o benim odamdaydı.

Aman Tanrım. Dolabımı sertçe kapatıp döndüm, Farrow çoktan bisiklet anahtarlarını avucuma tutuşturup kaskını bana uzatmıştı bile.

Ona başımla onay verdim ve hızla soyunma odasından çıktım.

"Gelmemizi mi istiyorsunuz?" diye bağırdı Luca.

Ama ben çoktan gitmiştim. Pantolonum ve ayakkabılarımla dışarı koştum, soğuk hava göğsüme çarptı ve yumruklarımı sıkarken parmaklarımda toprağı hissettim.

Onu nerede bulacağımı bilirdim, değil mi?

Dışarıda bekliyorum, insanlar arabalarına doğru ilerlerken otoparkı dolduruyorlar.

Sadece ikimizin takıldığı bir yerimiz yoktu. Hiçbir fikrim yok...

Sonra duruyorum.

Dylan.

Benden alabileceğı son şeyi de almak için Dylan'a gidecekti.

Farrow'un bisikletine binip, hız yapmamaya ve kavga etmemeye kararlı bir şekilde, en azından onun önünde, Fallstown'a doğru kısa mesafeyi kat ettim.

Boş köy yoluna girdim ve çok geçmeden yarış parkına giden uzun yolu gördüm. Ağaçların iki yanından geçerek yavaşça ilerledim ve arabamı tam karşımda, yolun sonunda, pistin hemen öncesinde gördüm. Sağımda bir otopark vardı ve virajı dönen mavi ve siyah bir motosikletin yarışa devam ettiğini, Loop'ta yoluna devam ettiğini gördüm.

Kade, Dylan'ı izlerken başının sadece arkası görünecek şekilde kapüşonuma yaslanıyor.

Bisikleti arabamın yanına park edip, indim ve kaskımı çıkarıp gidona astım.

Yanına gidip arabaya yaslandım.

Derin bir nefes aldı. "Eminim uzaktan beni sen sandı ama yine de beni görmezden geliyor." Bana doğru baktı. "Sana kızgın mı?"

Dylan'ın viraja doğru eğilmesini izlerken hafifçe gülümsüyorum. Cuma gecesi için garip bir şekilde kimse yok burada, ama sanırım maç nedeniyle Jared ekiplere geceyi izinli geçirmişti. "Meşgul," diyorum ona. "Ve sen ve ben onun vaktini yeterince tükettik."

En son ne zaman bu kadar yakın durup da bağırmadığımızı hatırlamıyorum.

Elimi uzattım. "Anahtarlarımı ver."

Dylan'ın ıssız pistte antrenman yapmasını izlerken, anahtarları elime bırakıyor. "Hiçbir şey kazanmadın, biliyor musun?" diyor. "Bir hafta sonra, Weston'a acıdığımız için verdiğimizde dair bir hikaye uyduracaklar."

Başımı sallıyorum, muhtemelen uyduracakları hikayeyi zihnimde canlandırıyorum. "Topu düşürme olayı çok gerçekçiydi... Kade inanılmaz derecede iyi rol yaptı... Çok fedakâr," diye mırıldanıyorum. "Hadi hepimiz gidip onun penisini emelim."

Gülümsedi ve doğrulup bana döndü. Ben de aynısını yaptım.

Ellerini hızla uzatarak göğsüme bir dürttü. "Şimdi eve mi geliyorsun?"

Tökezleyerek, kendi kendime gülerek, "Belki de yaparım." dedim.

Beni tekrar itti ve acıdan inlememin tamamen dışarı çıkmasına izin vermeden durdurdum.

Yüzüme yaklaşıyor. "Evet mi, hayır mı?" diye sertçe soruyor.

Dylan'ın bisikletinin tekrar yaklaştığını duyuyorum. Ellerimi kendime saklıyorum.

"Nehrin karşı tarafını seviyorum," diyorum ona. "Öğretmenler harika, Farrow ise tam bir pasaklı, ama her zaman arkamda duruyor."

Kade'in bakışları daha da sertleşiyor çünkü o beni hiçbir zaman desteklemedi.

"T.C., Anders, Luca, Calvin, Constin, Mace, Coral..." Sahip olduğum diğer tüm arkadaşlarımı sayıyorum. "Evet, orayı seviyorum."

Ensemden yakalayıp beni yere çekti, kaldırım sırtımı kesti. Üzerime çıkıp boğazımı yumruğuyla sıkarken ve yüzüme vururken hırladım.

"Arkadaşlar, durun!" Sol taraftan bir yerlerden Dylan'ın sesini duydum.

Ama Kade öyle düşünmüyor. "Anne babamızı umursamıyorsun bile!" diye bağıyor bana. "Onlar senin eve gelmeni istiyorlar!"

"Dur, yoksa polisi ararım!" diye bağırdı Dylan.

Kade'i kenara itip ayağa fırladım ve o ayağa kalkarken ona doğru döndüm.

Dylan bize doğru birkaç adım attı. "Yeter!"

Ama ben sadece Kade'ye bakıyorum. "Orada olmayı seviyorum, bu yüzden herkes için uygun. Weston'da kalabilirim, böylece senin önünde hiçbir engel kalmaz," diye açıklamayı bitiriyorum. "Çünkü o beni böyle istemez. Beni sevmiyor!"

"Hunter..." Sesi titriyor.

"Ama belki..." diyorum, artık bağırıyorum çünkü lanet olası boğazımda hüznün kabarıyor. "Belki, sonunda seni sevecek ve belki mutlu

olacaksın ve lanet olası sırtımdan ineceksin!”

Ne istediğini anlamıyorum!

"Beni sevmiyor," diye tekrar söylüyorum ona. "Benden nefret etmesi ya da beni kıskanması için hiçbir sebep yok..."

"Seni kıskanmadım!" diye kükredi. "Onu kıskandım!"

Ben hareketsiz kalıyorum, Dylan ve ben sessizliğe bürünüyoruz, Kade'in kan çanaklı gözlerinde yaşlar titreyerek dökülmek üzere.

Nefes alışverişi zor ve ağır, kelimeleri kafamda evirip çeviriyorum, anlamaya çalışıyorum. Onu kıskanıyor mu?

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

Onun sahip olduğu ve onun istediği şey ne?

Yüzünü saklayarak biraz arkasını döndü ve boğazından neredeyse hıçkırık gibi acı bir kahkaha çıktı. "Kahretsin..."

Öfke dağılırken, Kade sakinleşirken ve derin derin nefes alıp verirken hepimiz orada öylece duruyoruz.

Bana dönerek, "Sekiz yaşındayken bir köpek aldığımızı hatırlıyor musun?" dedi. Ama cevap vermemi beklemedi. "Ve ona birlikte bakıp birlikte eğitecektik, onu bir kovayla ağaç evimize çekecektik." Devam etmeden önce bir an gözlerime baktı. "Sonra bir gece Sith'i Dylan'ın evinde kalmaya götürdün ve ertesi hafta şehir dışına çıktığımızda onu orada bıraktın, sonra o ikinize bağlandı ve onu besleyen, onunla oynayan ve kucağınıza alan sizdiniz." Bağırmaya başladı. "O bizim lanet olası köpeğimizdi, dostum! Senin ve benim köpeğim!"

Orada öylece duruyorum, nutkum tutulmuş. Köpeği hatırlıyorum ama Kade'nin onunla ilgili bir sorunu olduğunu hatırlamıyorum...

"Bana söylemedin ki..."

"Peki, ne yapmam gerekiyordu ki?" diye homurdanarak sözümü kesti. "Onu tekrar beni sevmeye mi zorlayacaktım?"

Dylan sessiz kalıyor ve ben de kendimi Kade'in yerine koyup bunun muhtemelen nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Ama devam ediyor. "Ve arka bahçede kamp yaptığımız zaman," diyor, "ama sen bana sormadan Dylan'a bizimle kalıp kamp yapmasını söyledin, bu yüzden sen ve ben yerine, sen onun oltasına yem takmasına yardım ediyorsun, sen ona ateş için odun toplamasına yardım ediyorsun ve sen ona lanet olası bir marshmallowlu bisküvi yapmasına yardım ediyorsun..." Kaşları acıyla çatılıyor. "Ve lazer oyunu oynayacaktık ama oynayamadık

Çünkü sadece iki silah vardı. Rozet kazanacaktık, Hunter! Sen ve ben olacaktık!”

Ağzımı açıyorum ama konuşamıyorum. O geceyi hatırladıkça kalbim acıyor.

“Ve sarhoş olduğum zaman,” diye devam ediyor, tekrar gözleri yaşararak, “ve bakireliğimi kaybettiğim kızı bile hatırlamıyorum, ve seninle konuşmak istedim çünkü kendimi...” Duygularını kontrol altında tutmaya çalıştığı için çenesi kasılarak gözlerini kaçırıyor. “Kendimi çok kötü hissediyordum ama siz ikiniz A.J.’nin doğum günü için balon şişirirken çok mutlu görünüyordunuz ve ben de susmaya karar verdim çünkü...”

enem titriyor. Çünkü bana karşı savunmasız olmaya yetecek kadar güvenmiyordu.

Yüzümü çevirip gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Kahretsin.

Devam etmiyor ama eminim ki, benim hikâyemde kötü adam olduğ u hatırladığım örnekler kadar çok daha fazla örnek vardır.

"Yani," diyor Dylan sessizce. "Son on yıldır yaşanan her şey, tüm kavgalar, senin onu özlemenden mi kaynaklanıyordu?"

"Ben..." diye kekeledi Kade. "İletişim konusunda pek... iyi değilim."

"Yok artık!" Arkamı döndüm. "Vay canına. Aman Tanrım, Kade."

Benimle konuşamadı mı?

"Seni hep sevdiğimi biliyordum," diye patladı neredeyse yalvarırcasına, "bu yüzden ilk başta ona kötü davrandım. Bazen sadece ikimiz olmak istiyordum, tamam mı? Ben daha ocuktum!"

Biz küçükken ona yaptığı tüm kötü şeyleri hatırlıyorum. Bizi rahat bırakmasını söylemesi ve...

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Sonra da," diye devam ediyor, “oldukça havalı biri çıktı ve onu gerçekten sevdim—yani, kuzen sevgisi gibi.” Ona bir bakış atıyor. “Seninle yatmak istemiyorum.” Bana geri bakıyor. “Bu yüzden sizi bir süreliğine ayrı tutmak için bazı şeyler yapmaya başladım. Sadece bir süreliğine.”

Gözlerimi diktim. "Beni korkutmak için..."

“ünkü biliyordum...” diye devam ediyor. “Onu sevdiğini biliyordum ve ne zaman sonunda... onunla sevişirsen, benim için her şey bitecekti. Hayatının geri kalanında onun olacaktın.”

Ensesinden yakalayıp arabanın kaputuna sertçe fırlattım. "Bizi bütün bunlara sen mi kattın! Bu da neyin nesi?"

“İşler çığırından çıktı, tamam mı?” Karşı koymuyor ya da elimden kurtulmaya çalışmıyor. “Tamamen çığırından çıktı! Çok sinirlenmişim ve gittikçe daha da sinirlendim—”

“Yani egon bunu kaldıramadı mı demek istiyorsun!” diye bağırdım. “Onun kafasını karıştırdın. Yıllarca bilerek kafasını karıştırdın! Bu yüzden ben yokken harekete geçmedin. İsteddiğini elde ettin! Biz ayrıldık.”

"Senin gideceğini hiç düşünmemiştim!"

Onu iterek uzaklaştım, geri çekildim. "Yani, beni durdurup benimle konuşmak yerine, ısrarını sürdürdün mü?"

Yani, kahretsin! Bunca zamandır mı? O hiçbir zaman Dylan'ı istemedi. O...

Başımı salladım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

O sadece kardeşini geri mi istiyordu?

Başımı öne eğiyorum, parmaklarımı boynumun arkasında birleştiriyorum ve nefes alışverişimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Çocuk olup kendini nasıl ifade edeceğini bilmemeyi anlayabiliyorum, ama onun aklını mı okumam gerekiyordu? Ben de çocuktum. Dylan'ı dahil etmek istediğimde kızdığını hiç bilmiyordum. O ailemizdendi ve bizim yaşımızdaydı. Neden dahil etmeyeyim ki?

Ama evet, o köpek olayı berbattı. Yanlış bir şey yaptığının farkında değildim, ama bunun nasıl bir acı verdiğini anlayabiliyorum.

Yıllar geçti ve bir süre sonra ikimiz de gururumuzu bir kenara bırakıp birbirimize karşı açık olamadık. Kendimi çok yalnız hissederek ayrıldım ve o da benimle yapabileceği tek iletişim biçimini sürdürdü, çünkü en azından bu şekilde önemli kalıyordu.

Orada öylece duruyoruz ve bir sonraki hamlenin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama artık kızgın değilim. Dylan'ı seviyorum ve kardeşimi gerçekten geri istiyorum.

Dylan geri çekilirken derin bir nefes vererek fısıldadı: "Sizi çok seviyorum. Lütfen gidin, sarhoş olun, çadırınızı kurun ve güzel bir hafta sonu geçirin."

Bisikletine bindiğini, kaskını taktığını ve uzaklaştığını izliyorum; arka lambaları otoyola çıkana kadar görünür durumda.

Arabamın önüne çömeldim, krom tampona yaslandım ve kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine sarkıttım.

Ve Dylan yine benden uzaklaştı...

Bunun Kade'nin planı olduğundan yarı yarıya şüpheleniyorum, ama kendi kendime gülüyorum çünkü bunların hiçbirini tahmin edebileceğini sanmıyorum.

Sürücü tarafına geçiyor ve bir anlığına gözden kayboluyor, sonra yanıma gelip yere çömeliyor.

Bir mataranın kapağını açıp bir yudum alıyor. Gözyaşları yüzünde yavaşça kuruyor.

Alkolü uzatırken bana bakmıyor.

Ağzıma kocaman bir yudum alarak içiyorum. Babamın ev yapımı İrlanda usulü viskisi. Anlıyorum, çünkü İrlandalılar bunu arpa ile yapıyorlar. Annemin çok İrlandalı olan babasını etkilemek için çok uğraşıyor ama nafiye.

Yaşlı adam viskiyi fena halde içiyor.

Geri veriyorum.

"Senin..." diye söze giriyor Kade. "İlk deneyimin iyi geçti mi?"

Hafifçe gülümsüyorum çünkü o sorana kadar bunu biriyle paylaşmak istediğimi fark etmemiştim.

Ona bakarak başımı salladım. "Evet, güzeldi. Muhteşemdi."

"Sana iyi davrandı mı?" diye soruyor usulca.

Bu arabanın arka koltuğunda onunla seviştiğimi hatırladıkça göğsüm kabarıyor ve bu arabayı asla satmayacağımı biliyorum. Asla.

"Evet," diyorum ona.

Bir dakika kadar orada oturuyoruz ve konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum; en önemlisi de, eğer onu tekrar kazanabilirsem, benim ve Dylan'ın birlikte olmamıza razı olup olmayacağı, çünkü artık geri dönmek için çok geç.

Sonra okul, arkadaşları ve eve dönüş var...

Ama ben fazla endişelenmeden önce, mataranın kapağını kapatıp bana baktı. "Neden beni bir Weston partisine götürmüyorsun?"

CHAPTER TWENTY-SIX

Dylan

Weston bu gece hayatta.

Üzerinde insan olmayan tek bir sokak bile yok ve Knock Hill'deki evlerin neredeyse tamamı mahalleye ışık ve müzik yayıyor.

Ancak ben bunların neredeyse hiçbirini göremiyorum.

Arabayı eve en yakın park edebileceğim yere, yani sokağa park ettim. Kalabalığın arasından, bedenlerin, taşan bardakların ve sokağın ortasında aniden başlayan bir futbol oyununun arasından süzülerek ilerledim. Hunter ve Farrow'un evinin pencerelerindeki hoparlörlerden "Slip to the Void" şarkısı yankılanıyordu ve araba titreşimiyle seks yapan olup olmadığını bilmiyorum ama öpüşen birçok insan vardı.

Eve girer girmez kahkaha sesleri duydum ve oturma odasına doğru ilerlerken hızla gözlerimi kuruldım. Battaniyeler ve yastıklar sandalyenin üzerinde bir yığın halinde duruyordu, Codi ve Mace ise kanepede oturmuş, Mace'in telefonunda bir şeye bakıp gülüyorlardı. Codi benim ceketimi giymişti.

Korsanlar kaybettiğinden beri ceketleri artık onlara ait.

Duvara yaslandım. "Bu geceki çocuk bakıcılarım kimler?"

Ama Farrow mutfaktan çıkıp elime bir içki tutuşturdu. "Hadi gel, coşuyoruz," dedi. "Weston kazandı. Kutlama zamanı."

Nefesimi dışarı üfledim ve içindeki buzlarla dolu sarı-kahverengi içeceğe baktım.

"Umurunda değil, değil mi?" diye takılıyor Farrow.

"Evet," diyorum ona. "Weston'ın kazanmasına sevindim."

Bir yudum alıyorum, rom ve meyve suyunu tadıyorum.

Farrow, dışarı bakmak için pencerelere doğru ilerlerken, "Gitmenize üzüleceğiz," diyor.

“Pazar gününe kadar vaktim var.” Bir yudum daha aldım. “Beni hayalete dönüştürmek için hâlâ vaktiniz var.”

Farrow kıkırdıyor ve ben de koltuğun kenarına oturup kutudan bir avuç Cheez-Its alıyorum.

Farrow bana, "Gelecek yıl ne yapacaksın?" diye soruyor. "Üniversiteye mi?"

Bu sorudan nefret ederek iç çekiyorum. Falls Lisesi'ndeki yıllık albümümüz için mezuniyet sözlerimizi ve gelecek planlarımızı istiyorlar ve elbette ne istediğimi biliyorum. Sadece bunu "İşsizim" veya "Los Angeles'a oyuncu olmaya taşınıyorum!" gibi görünmeyecek şekilde nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum! Herkes hayatımın geri kalanını evde geçireceğimi varsayacak.

“Üniversiteye gidersem,” diyorum, “bu gitmemekten korktuğum için olacak. Hayatımla ne yapmak istediğimi biliyorum ve bir diplomaya ihtiyacım yok.”

“Ama yine de güzel bir şey olsa gerek,” diye araya giriyor Mace. “Bir şeyleri halletmek için zamanın olması. Babam liseden mezun olunca evden atıldı ve ben de mezun olunca kiranın yarısını ödemek zorundayım.” Bana gülümsüyor. “Ama en azından beni evden atmıyor.”

Orada sessizce oturuyorum. Seçeneklerim olduğu için mi sızlanıyorum? Herkes bu kadar şanslı olmalı.

Sokakta tezahüratlar yükseliyor ve ben de içkimi alıp ayağa kalkıyorum.

"Ciddi söylüyorum, gidin eğlenin," diyorum onlara. "Gidin keyfini çıkarın. Ben burada, yukarıda uyuyor olacağım."

Farrow sadece beni izliyor.

Codi bana bakarken Mace, "Emin misin?" diye sordu.

“Çok yorgunum,” diyorum. “Yarın görüşürüz.”

Bakışlarından uzaklaşmak için yukarı kata çıktım ve odama kapandım. Bir dakika sonra, umarım kalabalığa katılırlar diye aşağıdan kapının kapandığını duydum. Tişörtüm ve iç çamaşırım dışında üzerimdeki kıyafetleri çıkardım, telefonumu şarja taktım ve yatağa girmeden önce Hunter'ın karanlık yatak odası penceresine bir göz attım.

Ama kafam çok çalışıyor ve sakinleşemiyorum. Dakikalar geçiyor, sonra bir saat geçiyor ve Hunter ile Kade'i bıraktıktan sonra ne olduğunu bilmek istiyorum. Tekrar kavga etmeye mi başladılar? Ailelerinin yanına mı gittiler?

Tek bildiğim, haklı olduğumdu. Onların arasına giriyordum.

Sorun bendim.

Yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum, ama daha görünmez olmalıydım, daha çok ortadan kaybolmalıydım, daha az yer kaplamalıydım diye düşünmeden edemiyorum.

İnsanların benden okulda, pistte ve hatta bazen evde bile yapmamı istediklerini hissettiğim gibi.

Hunter ve Kade'nin birbirlerine ihtiyaçları var, çünkü aşk kalıcı olabilir ya da olmayabilir, ama kan bağı kalıcıdır ve her zaman birbirlerine bağlı kalacaklardır. Hunter'ın onu geri kazanmasını istiyorum.

Yan tarafıma dönüyorum, başımın altındaki yastığı kucaklıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor ve zaman geçiyor. "Beni sevdiğini söyledi..." diye fısıldıyorum kendi kendime.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Onsuz eve gitmek istemiyorum. Geçen sefer burada, yatakta olduğumuzda onu daha çok öpmeliydim. Kalmasına izin vermeli, ona gülümsemeli ve gecenin bir yarısı gizlice aşağıya inip onunla atıştırmalık yemeliydim. Onu daha çok, daha yavaş ve daha tutkuyla sevmeliydim.

Parti devam ediyor, bir saat daha geçiyor, müzik çalıyor, lastikler gıcırıyor ve Weston zaferlerini haykırıyor. Gülümsüyorum.

Geldiğime sevindim.

Ve Farrow'un dediği gibi, buradan ayrılırken geride bir şeyler bırakacağım için mutluyum.

Belki bir gün Hunter ve ben tekrar bir araya geliriz. Kade ile aramızdaki kötü kan bittiğinde ve her şey yoluna girdiğinde.

Umarım o da aynı kalır.

"Dylan..." Evin bir yerinden alçak sesle isminin duyulduğunu fark ettim.

Aşağı kattaki kapının gürültüyle kapanması ve ayak seslerinin basamaklara çarpmasıyla donakaldım.

Doğrulup, kapının altından gelen ışığa bakıyorum.

"Dylan..." diye tekrarladı derin bir ses.

Notlarda bahsettiğim, tavan arasında yaşayan tuhaf adamı düşünerek tavana bakıyorum.

Ama sesler oradan gelmiyor.

Bakışlarımı tekrar kapıya çevirdim, lambanın üzerine bir gölge düştüğünü gördüm.

"Şşş," diye fısıldadı dışarıdan biri.

"Şşş," diyor diğeri.

Battaniyeyi sıkıca kavrayıp, saplayabileceğim bir kalem ya da bir şey arıyorum. Evimde kim var Allah aşkına?

Sonra, birdenbire kapım ardına kadar açıldı ve ben çığlık attım.

"Şşş, Dylan." Kade havayı eliyle savurdu, kardeşiyle birbirlerine sıkıca tutundular. "Şşş...şşş... Beni uyandıracaksın!" diye fısıldayarak bağırdı.

Odaya sendeleyerek girdiler; Hunter üstsüz ve kot pantolon giymişti, Kade ise daha önce giydiği aynı kot pantolon ve tişörtle. Bira kokusunu buradan alabiliyorum.

Ağır adımlarla odanın karşısına geçtiler ve ikisi de yatağımın üzerine devrildi.

Homurdanarak ikisine de tekme attım. İkisi de perişan halde.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye bağırdım.

Yanımda, iki yanımdan biri sürünerek geliyorlar. Hunter, "Sadece uyuyacağız," diyor.

"Burada olmaz," diye bağırdım.

Kade, benim dinlenmeye çalıştığım yere uzandı, Hunter da yer açmak için beni kendi üzerine çekti.

Kade kolunu sırtıma koydu. "Dylan, seni çok seviyoruz."

Elini ittim. "İkiniz de sırlıslıklamsınız." Hunter'ı itmeye çalıştım. "İkiniz de sırlıslıklamsınız!"

Hunter'ın kot pantolonundan damlayan su bacaklarıma damlıyor.

Hunter, uykuya dalmış bir halde, "Aşağıya hortumları getirdiler," diye mırıldandı.

Onun kollarından kurtulup kendimi yukarı doğru ittim. "Aşağıda uyuyun!" diye ikisine de bağırdım.

Kade gömleğini çıkarıyor.

İkisine de baktım. "İkinizi de yere iteceğim."

Kade tişörtünü çıkarıp tekrar uzandı. "Eskiden gizlice gelip seninle birlikte yatarı, ben hiç yapmadım ve bence sen tam anlamıyla bu deneyimi yaşayamadın."

"Buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," diye kesin bir dille yanıtlıyorum.

Ama Kade esniyor. "Herkes bir kere benimle yatmayı hak ediyor."

Beni tekrar aralarına çekiyor ama Hunter beni yakalayıp tekrar kendi üzerine çekiyor. "Dostum, o benim."

"Dylan, seni çok seviyoruz," diyor Kade tekrar.

Hunter, kardeşinin elini yüzünden itti. "Abi, o benim."
İkisi de altımda yatıyor ve ben de dönüp tavana bakıyorum; küçücük tek kişilik yatağında iki adam ve ben. "Buna inanamıyorum."
Hiç uyuyamayacağım.
Ama sonra Kade soluma doğru kaydı ve başının üzerinde bir şey tuttu.
"Bu, düşündüğüm şey mi?"
Ay ışığında vibratörümü görünce şaşırdım. "Aman Tanrım!"
Onu kaptım ve odanın öbür ucuna fırlattım, Kade kıkırdarken topun tam açık yatak odası kapımın önüne düştüğünü gördüm.
"Birileri işini doğru yapmıyor," diye takılıyor.
Tekrar arkamı döndüm ve yüzümü Hunter'ın göğsüne gömdüm.
Eli saçlarıma dokunuyor ve ben de yukarı bakıyorum, onun bana baktığını görüyorum. "Evet, öyle yapıyor," diye fısıldıyorum.
O hafifçe gülümsüyor, ben de öyle.

İyi uyuyamıyoruz.

Başta.

Yatak çok küçük, bu yüzden yan yana yatarak hepimizin sığabileceğini fark ettik, ama sonra Hunter kardeşiyle birlikte bana sarılmak istemediğini anladı, ayrıca birbirlerine de sarılmak istemediler, bu yüzden Kade yan yatarak uyumaya devam etti, ben de Hunter'ın üstüne uzanıp uyuyakaldım.

Manevralar arasında rahatlamak için hafifçe uyukluyorlar, ama sanırım ben ancak bir saat sonra uyuyakaldım.

Uyandığımda neredeyse tamamen Hunter'ın üzerine uzanmıştım, Kade'in kolu ikimizin de etrafındaydı.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı geriye doğru eğerek Hunter'a baktım. Başını yana yaslamış, sakın sakın nefes alıyordu, saçları kapalı gözlerinin üzerine düşmüştü.

Vücudunun sıcaklığı tenime işliyor ve saçlarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Sarının birçok tonu, açık kahverengiye yakın tutamlar sanki bilerek açık tonlarla karışmış gibi. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Elimi uzatıp burnunun sırtını okşadım, parmağımın ucuyla dokundum ama bu temas kolumdaki tüyleri diken diken etti.

Uyanmaya başlarken kaşları çatıldı ve ben de parmak uçlarımla hafifçe göz kapaklarına dokundum. Parmak uçlarımı yüzünden aşağı doğru sürükledim, göğsümde öyle büyük bir şey kabardı ki sanki odadan hava çekiliyormuş gibi hissettim.

Çenesini avuçlarımla içine alıp başparmağımla ağzının üzerinde gezdiriyorum.

Gözlerini açar açmaz, hemen gözlerime bakıyor. "Seni seviyorum," diyor.

Gülümsüyorum, dişlerim ve her şeyim görünüyor, bu inanılmaz heyecan duygusu beni ele geçiriyor, sanki ağlamak istiyorum.

Ağzımı açıyorum ama arkamdan gelen bir ses beni olduğum yerde durduruyor.

Başımı çevirdim, Hunter da başını kaldırdı ve Kade birden uyandı.

Babam açık kapı aralığında duruyor, yere düşürdüğü iki paket kahve yerde duruyor.

Gözleri öfkeyle dolup taşmış, adeta patlamış dinamit çubukları gibi görünüyor ve göğsü gittikçe daha hızlı inip kalkıyor.

"Ne sikim?" diye homurdandı.

Birdenbire sadece tişört ve iç çamaşırı giydiğimi, Kade ve Hunter'ın ise yarı çıplak olduklarını fark ettim.

Kolların ve bacakların arasından tırmanmaya çalışarak kendimi kurtarmaya çalıştım. "Baba," diye nefes nefese fısıldadım.

"Ah, kahretsin," diye inledi Kade, yere yuvarlanıp ayağa kalkarken.

Aceleyle yerimden kalktım, Hunter hızla çarşafı üzerime attı ve masama doğru atlayarak kot pantolonumu kaptı. Pantolonu bana fırlattı ve ben de aceleyle yorganın altında giydim.

Gözlerimi babamdan ayırmıyorum.

Ama bana bakmıyor. Yere bakıyor, iki adım atıyor ve yerden bir şey alıyor. Vibratörü kaldırdığında, korkudan gözlerim irileşerek inliyorum.

"Göründüğü gibi değil!" diye bağırdım. "Söz veriyorum."

Gözlerini kaldırdığında, önce Kade'e, sonra da Hunter'a dik dik baktı. Eli gözle görülür şekilde titriyordu ve avucum hemen ağzıma gitti.

"Ah, hayır," diye mırıldandı Hunter.

"Evet." Kade başını sallayarak tişörtünü giydi. "Az sonra patlayacak." Kardeşine hırladı, "Hadi!"

Kade kapıya doğru koştu, babamın yanından hızla geçti, babam da ona doğru döndü, sanki onu yakalayacakmış gibiydi. Hunter bana doğru döndü.

Ben de yataktan fırladım ve kot pantolonumun düğmelerini ilikledim.

"Hadi git!" diye söylüyorum onu iterek.

Başını salladı. "Seni bununla baş başa bırakmayacağım—"

Onu öptüm, hızla geri çekilirken inlediğini hissettim. "Hadi git artık," diye bağırdım. "Lütfen!"

Babam eve taşınıyor, Hunter bana şaşkınlıkla bakıyor ve ben onu itiyorum. "Lütfen!" diye bağıriyorum. "Ben hallederim."

Annem kardeşimle birlikte kapıda belirdi, korkmuş yüzüme ve Hunter'a bir baktı ve kardeşimi gönderdi.

"Hunter!" diye bağırdı Kade aşağıdan.

"Sandığınız gibi değil," dedim babama, sonra da anneme döndüm. "Anne, hiçbir şey olmadı!"

"Avcı!" diye bağırdı Kade tekrar.

Babam koşuyor, ben de Hunter'ı itiyorum. "Hadi!"

"Dylan, hayır," diye karşı çıkıyor.

"Burada bulunmanız hiçbir fayda sağlamayacak," diye yalvarıyorum.

Sinirini gizleyemeden dişlerini göstererek odadan fırladı ve kardeşini de buradan uzaklaştırdı.

"Seni zorla mı içtin?" diye soruyor babam. "Seni sarhoş mu ettiler?"

Ona deliymiş gibi bakıyorum. Ne? "Baba, onları neredeyse sen büyüttün! Bunu nasıl sorabilirsin?"

Cinsel oyuncağı havaya kaldırdı, ben de onu geri alıp arkama sakladım. Bu sırada dışarıda Hunter'ın arabasının çalıştığını duydum. "Hiçbir şey olmadı!"

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı ve ben irkildim.

Daha önce hiç böyle bağırmamıştı.

"Bana yalan söylüyorsun," diye çıkıştı.

Annem uçakla gelip aramızda yerini aldı. "Yeter artık."

"Bunu kabul etmiyorum!" diye bağıriyor. "İki adamla aynı yatakta iç çamaşırınla yatıp da hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın."

"Kade bana asla dokunmadı!" diye bağırdım.

Öfkesinden ağzından nefes girip çıkıyor, ama "Ya Hunter?" diye sorduğunda sesi bir ton daha kısık çıkıyor.

Kurumuş boğazımdan yutkunarak ağzımı kapatıyorum.

Bakışları beni adeta yere seriyor ama ben omuzlarımı dikleştirip gözlerimi kaçırmadım. "On sekiz yaşındayım ve özel hayatıma saygı duymak istiyorum."

Geriye doğru çekildi, gözlerinde bambaşka bir ifade vardı, sanki şu anda böyle bir tavır sergilemek istemediğimi söylüyordu. Gözleri meydan okumayla parladı, ama benimle daha fazla mücadele etmek yerine, geri geri gidip odadan çıkmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu annem, sesi endişeli geliyordu.

Arkasını dönerek kapıdan içeri girdi.

"Jared?" diye sesleniyor.

Köşeyi dönüp merdivenlerden aşağı hızla inerken, "Babalarıyla konuşacağım," dedi. "Onu eve getirin!"

Babalarıyla konuşun...

Anneme şöyle bir baktım. "Anne," diye yalvardım.

"Ayakkabılarını giy," diyor bana. "Çabuk ol."

Bir dakikadan kısa bir sürede spor ayakkabılarımı giyip merdivenlerden aşağı koşuyorum, saçımı at kuyruğu yapıyorum. Yumurta ve pastırma kokusu midemi gurultuyor ama nereden geldiğini düşünmeye vakit ayırmıyorum.

Annem önden kapıdan çıkıyor, ardından kardeşim geliyor ve arabamın kaldırıma park edilmiş olduğunu görüyorum. Sanırım burada geçireceğim son gece için arabamı beğenebileceğimi düşündüler?

Ama sonra annem araba kullanırken ben de yolcu koltuğuna oturdum ve birden aklıma geldi... dans.

Babamın getirdiği kahveler de cabası. Muhtemelen kaldığım sahte aileye beni ağırladıkları için teşekkür olarak kahvaltı getirmişlerdir.

Bok.

Annem muhtemelen bu akşam için alışverişe gitmek isteyip istemediğimi öğrenmek istemiştir.

Kahretsin. Kardeşimle emniyet kemerlerimizi bağlarken omuzlarım düştü, annem de mahalleden hızla uzaklaştı. Sokakta kimseyi görmedim ama daha erken saatlerdi ve Farrow'un akşamdan kalma halini uyuyarak atlatmaya çalıştığından şüphem yok.

Keşke şu an uyanık olsaydı. Babamı hizaya getirmek için koca bir ordu gerekecek.

Annem önce üçüncüye, sonra dördüncüye geçti, keskin bir sağa dönüş yaparak fabrika bölgesine doğru indi. Nehir Yolu'nda hızla ilerlerken arka koltukta oturan kardeşime göz attım. Kulaklıkları takılıydı ve tabletinde oyun oynuyordu.

Sesimi alçak tutarak, "Söz veriyorum, dün gece hiçbir şey olmadı," dedim ona. "Hepimiz sadece uyuduk."

Bana bir bakış attı. "Dylan..."

Ve bunun onun için de babam için olduğu kadar inanması zor olduğunu görebiliyorum.

Kötü göründüğünü biliyorum. Kimsenin birbirine dokunmadığı böyle bir durum asla yaşanmazdı.

Ancak....

"Anne, Hunter'ı çok seviyorum," diyorum.

Ve ona sadece bunu söylüyorum. Bu yeterli. Ben açık fikirli bir insanım ve Hunter'a da söylediğim gibi, doğru motivasyon ve koşullar verildiğinde hepimizin çok şey başarabileceğine kesinlikle inanıyorum.

Ama başka kimseyi istemiyorum.

Bana bir kez, sonra bir kez daha baktı ve köprüye doğru koşarken dudaklarını büzdüğünü ve hızını artırdığını gördüm. "Ve o seni sonsuza dek sevdi."

İçini çekiyor ve bana inandığını biliyorum.

"Anlayabildin mi?" diye soruyorum.

Shelburne Şelaleleri'ne doğru hızla ilerlerken, kendi kendine kıkırdadı. "Herkes yapabilirdi."

Yani Kade aşırı tepki vermiş olsa da haksız değildi. Bunu on yıl önce biliyordum.

"Babam ne yapacak?" diye soruyorum.

"Eminim ki günümüzü mahvedecek bir şey olacak."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, yumruklarımı sıktım ve her kasımı gerdim, aşırı derecede endişeliyim. Oraya varmamız gerek.

Söyleyebileceğim tek şey, babam veya Jax gibi biri yerine Madoc gibi birine aşık olduğuma sevindim. O tür öfkeler benim kişiliğime uymuyor. Kade'ye aşık olacak kişi ya bir aziz olmalı ya da onunla yarışacak bir öfkeye sahip olmalı.

Şehrin içinden hızla geçiyoruz ama yeterince hızlı değiliz. Ayağımı yere vuruyorum ve tüm yol boyunca onun hızını kontrol ettiğimi hiç gizlemiyorum.

Hız sınırını sadece beş mil aşmış. "Ugh."

Bana ters bir bakış attı ama aynı tempoda yürümeye devam etti.

Madoc'un garaj yoluna girer girmez, herkesi evin önünde gördüm: Kade, Hunter, Fallon, Madoc, A.J. ve babam. Babamın araba kapısı açıktı,

park lambaları yanıyordu.

"Aman Tanrım," diye inledim. Arabasını kapatmak için bir saniye bile ayırmadı mı?

Annem hızla gelip ani bir frenle durdu ve ikimiz de araçtan indik. Koşarak yanlarına giderken seslerinin yükseldiğini duydum. Hunter bana endişeli bir bakış attı.

"Neler oldu böyle?" diye bağıyor Madoc, üzerinde sadece pijamasıyla. Neyse ki Fallon, kot pantolon ve dar kesimli gri bir korsan kapüşonlu sweatshirt giymişti. Gözlüklerini takmış, saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve ikiz oğullarının önünde duruyordu.

"İkisinin de gitmesini istiyorum." Babam parmağını Madoc'un yüzüne doğru uzattı. "Onları, senin zengin çocuklarını okula gönderdiğin yere gönder. Anladın mı?"

Madoc, "Bana kendi çocuklarımla ne yapacağımı söylemeyin," diye karşılık verdi ve etrafına bakındı. "Biri bana neler olup bittiğini anlatsın!"

Kade ona, "Bizi Dylan'la yatakta buldu," diye anlatıyor.

Madoc'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hunter aceleyle ekledi: "Hiçbir şey olmadı."

"Neredeyse tamamen çıplaktılar!" diye homurdandı babam.

"Hiçbirimiz çıplak değildik," diyor Kade.

"Baba, hiçbir şey olmadı," diye açıklıyor Hunter. "Weston'da bir parti vardı, Kade ile ben içki içiyorduk ve Dylan'la dalga geçiyorduk. Uyuyakalmayı hiç amaçlamadık."

Madoc omzunun üzerinden onlara baktı. "İçki mi içiyordunuz?" Sesi hafif ve şaşırılmış bir tondaydı. "Birlikte mi?"

Birlikte oldukları için çok mutlu görünüyor, reşit olmayan yaşta alkol tükettikleri umurunda bile değil.

Babam derin bir nefes verdi. "Aklı başında hiçbir anne baba bu hikayeye inanmaz."

"Herkes sana aynı hikayeyi anlatıyor," diyorum içeri girerken.

"Ona asla dokunmadım," diyor Kade.

Babam Hunter'a baktı. "Ya sen?"

Hunter'ın bakışları bana kaydı ve çenesinin hafifçe seğirdiğini, hafifçe gülümsediğini gördüm ama sessiz kaldı.

Madoc, oğlu cevap vermeyince arkasını döner ve Hunter'ın gözlerinde gerçeği görür.

"Dikkatli oldun mu?" diye babam ona bağırdı.

Hunter derin bir nefes aldı, tekrar gözlerime baktı ve ben de ağzımı açtım ama babam bu cevabı da beğenmeyecek.

"Dostum..." diye azarladı Kade, kardeşi cevap vermeyince.

Ama babam çoktan Hunter'a doğru koşmaya başlamıştı bile. Fallon ve annem müdahale etmek için hamle yapıyorlardı ama Madoc çoktan oradaydı, ellerini babamın göğsüne koymuş, onu uzak tutuyordu. Madoc'un göğsü kahkahadan titriyordu.

Babam hırslı bir şekilde, "Gülüyor musun?" diye sordu.

"Adamım, bunun olacağını biliyorduk," diyor. "Haydi ama!"

"Oğullarınıza da bunu yapmayı öğretmeliydiniz!"

"Şimdi de beni sinirlendiriyorsun!" Madoc parmağını babamın yüzüne doğru uzattı. "Çocuklarımı doğru yetiştirdim!"

Babam üvey kardeşini boğazından yakaladı, Madoc ise ulaşabildiği her yerden babama vurmaya çalışırken kollarını savuruyordu.

Anneler içeri koştu, Kade kahkahalarla yere yığıldı, A.J. ise iğrenmiş bir ifadeyle baktı ve sanırım kardeşim hala arabanın arka koltuğunda video oyunuyla keyifli bir şekilde vakit geçiriyordu.

Madoc babamın ayağına basmaya çalıştı, bu bir hataydı çünkü Madoc'un ayağı çıplaktı, babamınki ise botluydu. Babam da karşılık olarak ayağına bastı ve ben de başımı geriye doğru eğerek iç çektim.

BENCE...

Evet.

HAYIR.

Herkesin yanından hızla geçip eve girdim.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Avcı

"Sarsmak."

"Eşek."

Babalarımız çocukların önünde küfür etmemeye çalışıyorlar, Kade ve ben de araya girip onları ayırmaya çalışıyoruz.

Babam Jared'ın beline kollarını doladı ve onu yere çekti. İkisi de elimizden kurtuldu. Homurdanarak ve homurdanarak güreşmeye başladılar. Aman Tanrım.

Anne sert bir şekilde, "Hemen durun! İkiniz de!" diye bağırdı.

"Jared!" diye bağırdı Tate.

Orada durup Kade'ye ne yapacağımı bekledim ama o çoktan telefonunu çıkarıp video çekmeye başlamıştı bile.

Etrafıma bakıyorum. Dylan nerede?

"Sen benim ebeveynliğimden bahsediyorsun," diye dişlerini sıktı baba, Jared'ı bir UFC güreş tekniğine sokarken. "Annen bir salak yetiştirdi."

Tate'in kullandığı Dylan'ın arabasına şöyle bir göz attım, arka koltukta sadece James'i gördüm.

"Sanırım onları seviyor!" diye karşılık verdi Jared. "Sonuçta babanla evlendi!"

Baba kollarını ve bacaklarını sıktı. "Pislik herif!"

Gözlerimi devirip arkamı döndüm ve işi yetişkinlere bıraktım. Hâlâ yarı çıplak bir halde ve dün gece tişörtümü ne zaman kaybettiğime dair hiçbir fikrim olmadan eve girdim.

Dylan'ı bulmak için yukarı kata koştum. Belki de saklanmak için yatağıma girmişti, eğer öyleyse ben de onunla birlikte saklanıyorum.

Kade dün onu Weston'a götürmeme izin verdi. Baş ağrısına ve alkolden mide bulantısına rağmen, onun yanımda olmasının ne kadar iyi

hissettirdiğini hatırlayarak gülümsüyorum. Sanki beni önemsiyordu, hiç önemsemeyi bırakmamıştı ve biz de hiçbir aksama yaşamamıştık.

Dün gece Knock Hill'e arabayla gittik, sokakta parti yapan herkesin bakışlarını umursamadan onu eve getirdim, böylece duş alıp üzerimi değiştirebilecektim. Dylan'ı bulmak için yan komşuya gitmeyi planlıyordum ama banyodan çıktığımda Kade, Farrow'un tekila stoğunu bulmuş ve Büyükbaba'nın vitrinde bıraktığı Ray Bradbury koleksiyonunu soruyordu. Sadece sohbet etmek için sorduğu için cevaplarımı kısa tuttum. Ortak bir zemin bulmaya çalışıyordu, ama bir dakika oturduk ve farkına varmadan üç kadeh ve bir bira içmiştik ki Farrow ve diğerleri bizi dışarıya, sokakta futbol oynamaya sürükledi.

Neredeyse kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Constin sert oynadı. Kade'in burnu bir dakikadan kısa sürede kanamaya başladı ve Weston'ın bizim bölgemizde kardeşimle kavga çıkaracağından emindim, ama Farrow daha fazla bir şey olmadan önce araya girdi. Constin'i geri itti.

Çünkü Kade de Farrow'un kanından.

Uzun süre futbol oynadık ve Weston'ın gereğinden fazla sert davranmasına ya da Kade'in kaç kez yere itilmesine rağmen, o her seferinde ayağa kalktı ve biz de tüm süre boyunca yan yana durup birbirimizi korumaya çalıştık.

Daha çok içtik, tazyikli su geldi ve Dylan'ı oyun oynamaya çıkarmak için sendeleyerek onun evine girdik, ama sonra da neredeyse bayılacak gibiydik.

Onunla tekrar uyanmak istiyorum. Babası bu kadar kızgınken ve kendi başımıza yaşamamıza daha yedi ay varken bu neredeyse imkansız olacak. Ama anne babam her kasım ayında, sonbahar yapraklarının renk değiştirmesinden sonra, evlilik yıldönümlerini biraz da olsa kutlamak için Wisconsin'deki kulübemize gelirler. Genellikle A.J.'yi büyükannelerimizden birine gönderirler.

Aklıma Kade ile evde yalnız başımıza olduğumuz, onun kız arkadaşıyla odasında uyandığı, benim de kız arkadaşımın odamda olduğum bir görüntü geliyor. Sabahın erken saatlerini, onun tek kelime etmeden üzerime tırmanmasını düşününce içimden bir ah çekiyorum...

Ben onun için doğdum.

O benim odamda değil ve banyo boş. Kade'nin odasından geçip pencereden dışarı baktığımda onu aşağıdaki havuzda görüyorum. Yalnız. Üzerinde kıyafetleri var. Hafif yağmur damlaları suyun yüzeyine çarpıyor.

Donuyor olmalı. Sıcaklığı kontrol etmedim ama havuz genellikle partiler dışında ısıtılmıyor. Babam birkaç hafta içinde kar yağışı başlamasına hazırlık olarak havuzun üzerini tamamen kapatacak.

Arkamı dönüp, kardeşimin odasında bulunan üç yeşil dolabın yanından geçerek aşağı kata indim. Mutfağı geçip kapılardan birini açtım, dışarı çıktım ve arkamdan kapıyı kapattım.

Spor ayakkabıları havuzun yanında duruyordu, ben de arkasından suya girerken küçük yağmur damlaları göğsüme ve omuzlarıma çarpıyordu.

Buz gibi havuzun sıcaklığını hissettiğimde dişlerim derime saplandı ve yaklaşırken onun titrediğini gördüm. Saçları başının üzerinden geriye doğru taranmış, kıyafetleri ise sırlıklam olmuş ve vücuduna yapışmıştı.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum, o dönüyor ve onu kollarıma alıyorum, göğüslerini ıslak kumaşın üzerinden örtmek için göğsünü kendi göğsüme bastırıyorum.

Herkes hâlâ araba yolundaydı ve ben onu öptüm, parmaklarımı vücuduna batırdım.

Ağzını geri çekti. "Burada olmaz."

"Beni seviyor musun?" diye soruyorum.

Bilmem gereken tek şey bu. Sormak istemiyorum. Onun söylemesini bekledim, ama eğer beni seviyorsa, ne kadar beklemem gerekirse gereksin, onun benim olduğunu biliyorum.

Kaşları acıyla çatılmış bir halde bana bakıyor. "Sanırım sen ve Kade aranızdaki ilişkiyi yeniden kurmalısınız."

Onu sarsıyorum. "Beni seviyor musun?"

Kade ve benim için endişelenmesine gerek yok. Kardeşimle birlikte halledeceğiz.

Gözlerini onun hüznünlü gözlerine dikmiş, fırtınanın içine bakıyorum, ona tekrar kızmamaya çalışıyorum. Şimdi çocukken aramızdaki bağı bozduğunu düşünüyor ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerektiğini sanıyor.

Hayır. Şimdi değil, sonunda ona kavuştuğum şu anda. Kade ve ben yetişkiniz. Bunu düzelteceğiz.

Ama o sadece başını sallıyor. "Çok fazla olacak," diye fısıldıyor.

Kendini iterek havuzdan çıktı ve havuz evine dalarken yüzünde sessiz bir çılgılık belirlediğini gördüm.

Orada iki saniyeden fazla durmuyorum. Kenara doğru yüzerek havuzdan fırlıyorum, evin içinden yüksek sesle konuşmalar ve kapıların

Çarpma seslerini duyarken su güverteye sırıyor.

Karanlık havuz evine sessizce giriyorum.

Dönüp etrafına bakındı ve ben onu yakaladım, o da kollarını bana doladı. "Hunter," diye fısıldadı. Gözyaşları yüzünü ıslattı.

"Onları siktir et," diyorum. "Kardeşimi seviyorum, babanı da seviyorum, ama seni daha küçük hissettiren, yok olman gerektiğini düşündüren herkesi siktir et. Sıra bizde, Dylan."

Onu öpüyorum ve o da beni öpüyor, canı pahasına boynumun arkasına yapışıyor.

"Peki ya niversiteye gittiğinde?" diye soruyor. "Ha? Her şey sandığından çok daha zor olacak. Bir rüyanın içinde yaşıyorsun."

Tişörtünü çıkartıyorum, kot pantolonunun düğmelerini zyorum ve ellerimi içeri sokup kalçalarını kavırıyorum. "O zaman hadi sevişelim," diye nefes nefese dudaklarının üzerine fısıldıyorum. "Hazır mısınız?"

Daha fazla dayanamayacak hale gelmeden hemen önce hafif bir inilti çıktı ağızından. Dudaklarını aralayarak içeri girdi, dilini ağızıma soktu ve ben de kot pantolonumu, sonra da kendi pantolonunu çıkarırken saçlarının arkasından tuttum.

Onu kuağıma alıp bacaklarını kendime doladım ve ikimizi de kanepeye bıraktım.

Elimi aramızdan geçirerek penisimi onun içine soktum.

"Bizi arayacaklar," diye fısıldıyor.

Ama o dudaklarımı ısıırıyor, vücudunu altımda kıvrıyor ve durmamı istemiyor. Kendimi içeri kaydırıyorum ve elimi uyluğundan aşağı kaydırarak derine doğru itiyorum.

"Ah," diye inledi.

Ağızımı onun ağızının üzerine indirip, başının üzerindeki koltuğın kolunu kavrayarak hızlı ve sert bir şekilde pompalamaya başladım.

"Tekrar gizlice odana girmeye başlayacağım ama bunu yaptığımda hiç uyuyamayacaksın." Dudaklarını bir an dişlerimin arasına alıp bıraktım. "Evde yalnız olmadığın zamanlarda seni sessizce becereceğim ve yalnız olduğun zamanlarda da biraz eğleneceğiz."

Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Ben yurt odamda uzaktayken telefonda benimle sevişeceksin," diye nefes nefese söylüyorum. "Ve her ne zaman biri sana çıkma teklifi etse, sadece beni isteyeceksin. Sabahları beni emdiğini görerek uyanacağım, o kadar çok benim olacaksın."

O homurdanarak beni geriye itti ve ben de kanepenin diğerk ucuna doğru savrulup, o üzerime çıkarken onu yakaladım.

Ama o bunun yerine yön değıştiriyor.

Arkasını dönüp, bacaklarını geriye doğru bana doladı ve binerken omzunun üzerinden bana baktı.

Kalçalarının hareketini izlerken, "Aman Tanrım," diyorum.

Onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, değil mi?

Yavaşça yükselip alçalıyor, tekrar tekrar, beni içine alıyor. "Ah," diye inliyor. "Ah, Hunter."

İki elimle kalçalarını sıkıyorum, inlemeleri daha da şiddetleniyor.

"Şşş," diye fısıldadım usulca.

"Çok güzel hissettiriyor," diye inliyor, orgazmı giderek artırıyor.

Veranda kapısının gürültüyle kapandığını duyuyorum.

Kahretsin.

Penisim kanla doluyor, zonkluyor. "Sessiz olmalısın bebeğim."

Ama Tanrım, o beni fena halde beceriyor, kalçalarını sallıyor, poposu beni kışkırtıyor, içeri dışarı, içeri dışarı kaydırıyor.

"Dylan..." Boynumu geriye doğru büküyorum, boşalmak üzereyim. "Tanrım, çok sıkıydın."

Dışarıdan bir fısıltı geliyor, o inliyor ve ben boşalmaya başlıyorum. "Geliyorlar." Nefes nefese kalıyorum. "Geliyorlar."

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Kahretsin," diye homurdandım.

Alttan onu pompalıyorum ve o da başını geriye bırakıyor, orgazmlarımız vücudumuzu sarsarken ikimiz de kasılıyoruz.

"Tanrım, penisin çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

Elimle sırtını okşadım, havuz suyunu ya da terini hissettim ama orada sadece bir an kaldık, sonra üzerimden kaydı ve hızla giyindik.

"Dylan!" diye sesleniyor Tate.

Dylan endişeli bir bakışla kapıya doğru baktı, ben de onu yakalayıp öptüm.

"Bu akşam dans gecesinde görüşürüz," diyor bana.

Ve gitmeden önce söyleyeceğı tek şey bu.

Yarım saat sonra tekrar duş aldım ve giyindim, ama bu akşam ne giyeceğime hala karar veremedim. Yine de daha saatler var. Pencereye doğru yürüdüm, yağmurun dindiğini ama bulutların alçakta asılı kaldığını ve büyükbabamın arabasının garaj yolunda olduğunu gördüm. Az önce gelmiş olmalı.

Dylan'ın arabası da hâlâ burada ve kaçmadığına sevinerek hafifçe gülümsüyorum.

Bir takım elbise aramak için Kade'nin odasına giderken, dolabının kapağını açtım ve yerdeki her yeri görünce kaşlarım hemen çatıldı. Anlamını bile çözemediğim bir ayakkabı ve ıvır zıvır yığını. İşte bu, tam da o. Güldüm, başımı salladım. Odasını temizlemesi söylendiğinde, dağınıklığı saklıyor işte.

Giysilerini karıştırıyorum, arkadaki giysi torbalarının asılı olduğu yere doğru yöneliyorum. Bir sürü var. Sahip olduğu her takım elbisesini saklamış. Büyük olanların arasından sonuncusunu alıp torbayı açıyorum ve lacivert üç parçalı bir takım elbise görüyorum. Daha yakından inceliyorum, pantolonun bedenini kontrol ediyorum.

Tam doğru boyutta.

Ve rengini beğendim.

Ama üzerime tam oturdu ve Dylan'dan başka kimsenin penisimi görmesine gerek yok.

Başka bir tane daha açıyorum, içinde pantolonlu siyah tek düğmeli bir palto görüyorum ve bedenine bakıyorum. Otuz iki. Bu uygun.

Dolabının kapağını kapatıp çantayı yatağının üzerine koyuyorum. Önce ona soracağım. Hayır diyeceğini sanmıyorum ama sonunda üstün moda anlayışından faydalandığım için bana laf sokma fırsatını da ondan esirgemeyeceğim.

Tam çıkmak üzereyken, dolabının yanındaki duvara monte edilmiş, yan yana duran üç uzun, yeşil dolabı fark ettim. Etrafa bakındım ve her zaman sahip olduğu iki çekmeceli dolabın hala orada olduğunu gördüm. Acaba bir şey için daha fazla depolama alanına mı ihtiyacı vardı?

Kapısını kontrol edip kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra uzanıp dolaplardan birinde asılı duran şifreli kilidi alıyorum. Üç kapıda da birer tane var ve hafifçe çekiyorum ama tabii ki kapı kilitli. Babam burada saklamaması gereken bir şey saklıyor olmasından endişelenmiyor mu? Her biri bir ceset sığacak kadar büyük değil ama kesinlikle içki veya uyuşturucu sığabilir.

Kade'nin alkol dışında herhangi bir yasa dışı maddeyi içtiğini, burnuna çektiğini veya yuttuğunu hiç duymadım, ama içindekini kilitleme ihtiyacı beni düşündürüyor. Başka bir şey olsa kimin umurunda olurdu ki?

Aşağı kata indim, antrede durup kapüşonlu kazağımı giydim.

Belki Dylan, Kade'in neden dolapları kullandığını biliyordur. Ne yazık ki, son bir yıldır onu kendi öz kardeşinden çok daha fazla görmüş.

Ve bu gece benimle geçireceği son gecesi.

Belki.

Eve dönüp dönemeyeceğimi bilmiyorum, Jared'ın bu akşam onun Weston'da kalmasına izin verip vermeyeceğini de bilmiyorum. Çok sinirli.

Ama mutfığa doğru ilerlerken kısık sesle konuşmalar duyuyorum ve rahatsızlık vermek istemediğim için yavaşlıyorum.

Kapı eşiğinde biraz geride durup içeriye baktığımda, büyükbabam Ciaran'ın mutfak adasında oturup krep hamuru karıştırdığını görüyorum. Jared ve babam ocağın etrafında yumurta, pastırma ve tost yapıyorlar ve sanırım Tate ve Fallon da onları aile için kahvaltı hazırlamak üzere işe koyuyorlar.

Ciaran ayağa kalkıp ceketini çıkarırken ve kollarını sıvarken, "İnsanlar size çocuklarınız için endişelenmeyi asla bırakmayacağınızı söyler," diyor, "ama bir bakıma, gerçekten de bırakıyorsunuz. Otuz yaşına geldiklerinde."

"Otuz mu?" diye homurdandı babam.

Ciarin, krep hamurunu çırparken iki genç babaya, "Bundan sonra sakinleşiyorlar," diyor. "Sakinleşiyorlar, daha iyi kararlar alıyorlar ve tek endişeniz sizden önce ölmeleri oluyor." Kaseye bakıyor ve annemin gençliğindeki bir anının aklından geçtiğini anlayabiliyorum. "Belirli bir noktadan sonra, ne yapmak istiyorlarsa onu yapacaklar ve sizin yapabileceğiniz tek şey, hazır olduklarında eve dönebileceklerini bilmelerini sağlamak. İlişkiyi kaybederseniz, her şeyi kaybetmiş olursunuz."

Jared'e şöyle bir baktım, gözündeki her neyse onu silmeye çalışırken çenesinin kasıldığını gördüm.

Onlar yemek pişirmeye devam ediyorlar, dedem beni görüyor ve bana güven verici bir şekilde başıyla onaylıyor.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Babam, Jared'ın baba olmaktan çok mutlu olduğunu söyledi, ama çocuğunuz sizi korkutan kararlar verdiğinde, kendinizi sizi büyüten ebeveynler gibi hissetmemenin zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Babası

bir canavardı, ama şimdi çok sıkı tutunmanın işleri ne kadar kötüye götürebileceğini öğreniyor.

Babam yumruğunu açıp kapatıyor ve eklemlerinin yara bere içinde olduğunu görüyorum. "Bu gerçekten acıttı," diye söyleniyor dişlerini sıkarak Jared'e.

"O zaman bir dahaki sefere ısırma," diye fısıldadı Jared, kağıt havluyla kaplı bir tabağa pastırma bırakırken. "Aptal."

Odadan çıktı ve ben de hemen peşinden gittim.

Babam yanından geçerken bana şöyle bir bakıyor ama beni durdurmaya çalışmıyor.

Jared yemek odasındaki büfenin üzerindeki aynanın önünde duruyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyor. Ben de arkasına geçip masaya yaslanıyorum ve yansımamızda gözlerine bakıyorum.

"Benden başka kimse olmadı," diyorum ona. "Ve hatırlayabildiğim kadarıyla sadece o vardı."

Gözlerini yere indiriyor ve derin bir nefes alıyor, ve anlıyorum ki olgunlaşmaya çalışıyor. Hem de çok hızlı bir şekilde, böylece bugün karısını ve kızını daha fazla kendinden uzaklaştırmasın.

"O kızı çok sevdim," diyor, "ve inatçı olduğu için minnettarım. Bana karşı inatçı olduğunda nefret ediyorum ama onunla gurur duyuyorum."

Dönüp bana baktı. "Ama kızım olmasından korkuyordum, Hunter. Genç erkeklerin kadınlara nasıl baktığını ve onları ne işe yarar sandıklarını biliyorum, çünkü ben de eskiden onlardan biriydim. Tate'den önce kadınlara berbat davranıyordum." Sonra da hızla ekledi, "Tate'e de berbat davranıyordum."

Anlıyorum. Genç erkekler pek değişmedi. Kade'nin maceraları sır değil. Ama şunu söylemeliyim ki, o kadınları oyuncak olarak görmüyor, daha çok kendisini de oyuncak olarak görmeyen kadınlar arıyor.

Jared başını salladı. "Bu sabah o odaya girdiğimde onun..."

Sözü yarım kalınca, "Kullanılmış," diyorum.

Başını salladı.

"Kade ona hiç dokunmadı," diye tekrarlıyorum ona. "En azından o şekilde."

Omuzları dik duruyor, nefes veriyor ve Dylan'ın bir noktada mutlaka bir ilişkiye gireceğini biliyor olmalı. Bizim ilişkimizin böyle olup olmadığını bilmiyorum ama Jared biliyor -ve bence her zaman biliyordu- kızından her şeyi istediğini.

“Ama biliyorsunuz, kadınlar da seksten zevk alıyor,” diye belirtiyorum gayet doğal bir şekilde, dik durarak. “Üçlü seks herkes için eğlenceli.”

Bana öfkeli bir bakış fırlattı. “Şu anda hayatta kalmaya mı çalışıyorsun?”

Gülüyorum, onunla dalga geçmekten zevk alıyorum çünkü sanırım sandığımdan daha çok babama benziyorum.

Gülümsememi yüzümden sildim ve gözlerimi kırpmadan ona baktım. “O benim sahibim.”

Mutfağa doğru yürürken omzumu kavrayıp beni yanına çekiyor. “Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Mutfağa geri döndüğümde Kade'nin ağrı kesici aldığını ve Gatorade'i hızla içtiğini gördüm.

Babam tabağı bana uzattı ve midem guruldadı.

Kade, içkisinden bir yudum daha alırken, “Bunu sandviç yap,” dedi. “Sana bir şey göstermek istiyorum. Hadi gel.”

Dylan'ı arıyorum ama göremiyorum. A.J. ve James de ortalıkta yok. Aşağıda video oyunları oynuyor olmalılar.

Kade mutfaktan çıkıyor, ben de babamın uzattığı peçeteyi alıp ekmeğin üzerine yumurta ve pastırma koyuyorum, her şeyi ekmeğin içine sarıp bir lokma ağzıma atıyorum.

Ayakkabılarımızı giyip kamyonetine bindik ve ben Dylan'a mesaj yazarken yemeğimi orta konsola koydum.

Kade ile bir iş için dışarı çıkarken, “Dans pistinde görüşürüz” diye yazıp tekrarlıyorum.

Onu almaya gelmek istiyorum, tıpkı bir randevunun olması gerektiği gibi, ama o özellikle orada buluşacağımızı söyledi. Muhtemelen her zaman kendi aracının olmasını istiyor, olur da kaçması gerekirse diye.

Kade hızla kasabaya girdi ve sandviçimin geri kalanını kapmaya çalıştı, ama ben onu geri aldım ve çırpılmış yumurta kucağına döküldü.

Quinn'in dükkanının arkasındaki ara sokağa girdiğinde, biz zaten kavga etmeye başlamıştık bile.

“Her zaman, her zaman, her zaman mutlaka prezervatif kullanın,” diye azarlıyor.

“Yapacağım! Yapacağım!”

“Hayır, değilsin,” diye karşılık verdi, kapısını sertçe kapatıp teyzemizin dükkanının arka kapısının anahtarını bulurken. “Şimdi onu onsuz

doğurduktan sonra, asla olamaz. Sanki babam bize genç hamileliğiyle ilgili her televizyon filmini veya cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili her YouTube videosunu göstermemiş gibi davranıyorsun.”

Ona doğum kontrol hapi kullandığını ve ikimizin de bakire olduğumuzu söyleme gereği duymuyorum çünkü zaten biliyor.

"Aşık ol," diyorum ona. "Ve tek eşli bir ilişki içinde ol, o zaman benim gibi eğlenebilirsin."

"Monog..." Öğürüyor. "İlişki." Bir öğürme daha ve ardından bir sızlanma, "Baba, yine dört heceli kelimeler kullanıyor. Onu durdur."

Kapıyı açarken kıkırdıyorum ve onu takip ederek içeri giriyorum.

Beni mutfaktan geçirip dükkanın önüne götürüyor ve aynaya doğru yürüyor. Elini uzatıp çerçevenin arkasına bakıyor ve bana bakıyor. Bir şey çektiğini izliyorum ve ayna bir kapı gibi içeri doğru açılarak tık diye açılıyor.

Midem alt üst oldu. Bana, isyancıların okulu tahrip ettiği gece Dylan'ın kaçtığı yeri gösteriyor. Hawke'un beni görmeye geldiğinde bahsettiği yer orası.

Kade içeri giriyor ve ben de aynanın arkasındaki aynı noktaya dokunarak küçük kolu buluyorum. Onu takip ediyorum ve o aynayı açık bırakırken ben de siyah duvarlı uzun koridora bakıyorum. İleride ışık var—gün ışığı, diye düşünüyorum—ve suyun kokusunu ve bodrum katlarının ve mağaraların sahip olduğu o hafif yeraltı soğukluğunu hissedebiliyorum.

İçeri giriyoruz ve ben etrafa bakıp her şeyi özümserken o konuşmuyor. Sağımda bir koridor beliriyor ve birkaç basamak aşağı inmeden önce daha fazla kapı, daha fazla oda gördüğümü sanıyorum; saklanma yeri büyük bir odaya açılıyor. Yukarıdaki pencerelerden loş bir ışık sızıyor ve ilerideki duvarda büyük beyaz harflerle yazılmış Latince bir yazı görüyorum.

Yaşarız, ölürüz.

Arama çubuğuna yazıyorum ama Kade daha ben bitirmeden çeviriyor. "Öleceğimize göre yaşayalım," diyor bana.

Burada bir kanepe, televizyonlu bir eğlence merkezi ve sehpanın üzerinde oyun kumandaları görüyorum. Solumda ise küçük bir mutfak var; buzdolabı, ocak, lavabo ve üzerinde birkaç tabure bulunan bir tezgah.

Kade ilerideki kapıya doğru ilerliyor ve ben de onu başka bir koridordan takip ediyorum. İleride boy aynası olan bir başka bölüm ve öğle yemeği için

hazırlık yapan mutfak personelinin Rivertown'da hareket ettiğini görüyorum.

"Kahretsin," dedim.

Mutfaktan aceleyle girip çıkıyorlar, elinde paspas ve kova olan bir adam bize doğru geliyor ama bizi görmüyor.

"Burası neresi?" diye soruyorum etrafa bakınarak ve büyük salona doğru geri dönerek.

"Hawke buldu," diyor. "Quinn henüz bundan haberdar değil. Herkesin on sekiz yaşına gelmesini beklemek istedik."

Kanepenin yanında durup her şeyi gözlemliyorum ve evet, Farrow'a bunu yakın zamanda söylememem gerektiğini düşünüyorum. Kariyer yolunda oldukça faydalı olabileceği için bunu almayı deneyebilir. Hawke'ın veya başka birinin buna neden ihtiyacı olduğunu bilmiyorum ama yakında kendim de öğrenebilirim.

Kade mutfak tezgahına yaslanmış, beni izliyor. "Her şey için özür dilerim," diyor.

Ona baktım, gözlerindeki samimiyeti takdir ettim. Bunu söylemesine gerek yoktu. Belki dün gece, ama sanırım artık birbirimizi anlıyoruz. Bunu geride bıraktığımız için mutluyum.

"Ben de." İçimden bir ah çektim. "Özür dilerim. Hiç böyle bir şey demek istemedim—"

"Biliyorum."

Başını salladı, o anları tekrar yaşamak istemiyordu. Çocukken onun kendini dışlanmış hissetmesini hiç istememiştim.

"Chicago başvurunuzun yeniden işleme alınmasını sağlayacağım."

Sırıttım. "Yani baban telefon edecek mi demek istiyorsun?"

"Hayır," diye sözünü kesiyor. "Büyükbabalarımızdan birini arayacağım. Babam yaptığım şeyi öğrenirse beni öldürür."

Gülüyorum ama sonra nihayet aklıma geliyor. "Beni Clarke'a yönlendirdin çünkü sen oraya gidiyorsun."

Cevap vermiyor. Sadece başka yöne bakıyor.

Aslında oldukça etkileyici. Beni üniversiteye soktu. Eminim birinin onu üniversiteye sokması gerekecekti diye düşünmüştüm. Kabul görevlisinin övgüyle bahsettiği o denemeyi okumam lazım. Belki de başka biri yazmıştır.

"Rivertown'ın birkaç yıl önce bir ev, bir apartman dairesi olduğunu düşünüyoruz," diye açıklıyor. "Burası gizli bir sığınak, bir içki mekanı veya

benzeri bir yerdi.”

Bana Winslet'ten, ikizlerden ve birinin olası intiharından ya da belki de intihar etmemesinden bahsetti. Weston'ın, aynı korsan kızı nehrin karşı tarafına geçirmek için esir takası başlattığını, orada intikam aldıklarını ama bunun nasıl gerçekleştiğinden kimsenin emin olmadığını söyledi. Sadece oradan kaybolduğunu biliyoruz. Bildiğim her şey buydu, ama bilmediğim şey ise Kin Gecesi ve onun için ilk olarak buraya nasıl geldikleriydi. Ya da burada bıraktıkları cep telefonları.

Belki de o gece ilişkiyi bitirmeyi planlıyorlardı. Ama belki de eğlenceye biraz daha devam etmek istediklerini fark ettiler.

Kade'ye bakıyorum, o da bana bakıyor ve sanırım ikimizin de dikkatinden kaçmayan şey, onların hikayeleriyle bizimkiler arasındaki paralellikler. Biri âşık, diğeri öfkeli bir kardeş. Birbirlerini kaybetmek ve bunun sonucunda geriye kalan her şeyin yarı canlı, bir nevi arafta kalması. Birisiyle aynı rahimde büyüüp de demirden bir bağ kurmamak mümkün değil. Bazen o demir bir kalkan olur, bazen de kelepçe. Bazen harika hissettirir, bazen de acı verir, ama her zaman güçlüdür.

Eğer Winslet gerçekten öldüyse, kardeşler bunu biliyor ve büyük ihtimalle hala hayattalar.

Weston'da birileri onları nerede bulacağını biliyor olmalı.

Kade'nin peşinden Frosted'a geri döndüm. "Yirmi yıl önce Weston'da kimin daha zaman geçirdiğini biliyor musun?" diye sordum, cevap beklemeden. "Ciaran."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Dylan

"Yardımanın için teşekkürler," dedim Aro'ya.

Weston'daki evimde, Winslet'in uyuduğu odada bir sandalyeye oturmuş, masanın üzerinde duran ve Aro'nun getirdiği makyaj aynasının yansımasında Aro'ya bakıyorum. O da arkamda duruyor ve maşasıyla saçlarıma dalgalar yapıyor.

Bir an gözlerime baktı. "Sensiz okulda olmak çok zor."

"Böyle düşünen tek kişinin sen olduğundan eminim."

Omuz silkerek, "Üstesinden gelirler," dedi.

Eminim derslerde birkaç kişi beni özlüyordur, ama Kade'nin okulun tahrip edilmesinin benim suçum olmadığını herkesin bileceğine dair güvencesine rağmen, bir iki kişi kırgınlık duyabilir.

Dolabı çalan ve havai fişekleri ateşleyen bendim. O ise bunların hiçbirinden bahsetmedi.

"Geri döneceksin, değil mi?" diye soruyor Aro, ama bu daha çok bir ifade gibi geliyor. "Beni orada yalnız bırakamazsın."

Getirdiği eşyaların bulunduğu çantadaki rujlarıyla oynarken hafifçe gülüyorum. "Ailem son sınıfta okul değiştirmeme asla izin vermezdi."

"İster miydiniz?"

Ona şöyle bir baktım, sonra tekrar aşağıya, düşünmeye daldım. Son iki haftadır yetişkin gözetimi olmadığını bilmelerine rağmen, kız arkadaşlarımla pijama partisi yapmam şartıyla, geçen gece burada kalmama izin vermeleri için ailemi ikna ettim. Mace, Coral ve Codi memnuniyetle kabul ettiler, bu yüzden bu geceki dans sonrası burada kalacaklar. Hunter'ın odama girmesine izin yok.

Bu sabah o ve Kade geri dönmeden önce evinden ayrılmak zorunda kaldım, bu yüzden onu görmedim. Annemle birlikte elbise almaya gittik, sonra da Aro ile buraya geri döndük.

Babam sakinleştikten ve Madoc ile Ciaran hepimize kahvaltı hazırladıktan sonra, babam bana sarıldı. Çıldırılmış gibi davrandığı için özür dilemedi, ama bir misafir ailesinde kalacağım konusunda yalan söylediğim için de beni cezalandırmadı. Sanırım hayatta nereye gidersem gideyim veya kiminle tanışırsam tanışayım, en çok babamla denk gelmiş olacağım. O da benim gibi kendi zamanında gerçeklerle yüzleşmeli. Zorlanamayız.

"Aslında hayır," diye yanıtladım sonunda Aro'ya. "Yani, burada olmaktan nefret etmezdim ama Şelalelere geri dönüp yerimde durmak istiyorum."

Okula ve evime geri dönmeye ve en iyi yılı geçirmeye hazırım.

Derin bir nefes alıp, saçlarımı güzel bukleler haline getirirken ona baktım. "Bütün bunları yapmayı nereden öğrendin?"

Masam makyaj ve saç ürünleriyle dolu. Onunla tanıştığımda, ilk metal grubunu kurmaya başlayan genç bir erkek çocuğuna benziyordu.

Ama o sadece gülümsüyor. "Bunların hepsini nasıl yapacağımı her zaman biliyordum. Ama geçimini araba çalmak ve teknoloji ticareti yaparak sağlıyorsanız, kadınları da birer meta olarak gören insanlar tarafından fark edilmemek en iyisi."

"Doğru," diye mırıldandım. Dudakları koyu pembe, göz kalemi ise gözlerini neredeyse bir kedinin gözlerine benzetiyor. Çok güzel ve etrafında dikkatini çekmek istemediği birçok insan olduğunu tahmin edebiliyorum.

Weston'daki hayatından pek bahsetmez ama Nuh gibi o da istediği hayatı yaşamak için büyük değişiklikler yaptı.

"İlk deneyimin..." diye söze başladım. "İyi miydi?"

Saçından bir tutamı serbest bırakıp maşanın klipsine bir tutam daha alıyor. "On dört yaşındaydım."

Gözlerimi kısıyorum. "Acaba o mu...?"

Söylemek istemiyorum.

Ancak hemen ardından şunu ekliyor: "Eğer ondan durmasını isteseydim, dururdu."

Nefesimi veriyorum.

"Neye onay verdiğimi anlayamayacak kadar küçüktüm," diye belirtiyor.

"Pişman mısın?"

"Pişman olmanın bir anlamı yok," diyor bana. "Hiçbir şeyi değiştiremem."

Bunu babama söylemeli. Çok pişman ve bence bunu başkalarına da yansıttığının farkında. Eğer ben yarışmaya katılmamaya ve üniversiteye

gitmemeye karar verirsem, pişman olacağımı düşünüyor.

“Ama kötüydü,” diye devam ediyor. “Ve sonrasında bana karşı davranış biçimi de kötüydü. Bu konuda hissettiklerim kötü. Bazen keşke o anılarım olmasaydı diyorum.” Aynada bana bakıyor. “Bazen de biliyorum ki, o anılar Hawke'ta tam olarak neye sahip olduğumu anlamamı sağlıyor. O benim aşkım.”

Buna gülüyorum. Kuzenim de onu hak ediyor. Ona çok iyi davranıyor.

"Şelalelere taşınmaktan ve her şeyin değişmesinden korktunuz mu?" diye soruyorum.

“Evet. Ama ondan önce de sürekli korkuyordum,” diye açıklıyor. “Hangi korkuyu yaşamak istediğinizi seçmeniz gerekiyor. Sevgi mi, yoksa korku mu, unutmayın?”

Başımı sallıyorum. Sevgi mi, korku mu? Eğer yarışlardan vazgeçmeyi seçersem, bu ailemi sevdiğim için olmayacak. Onları mutsuz etmekten korktuğum için olacak. Ya da sakatlanmaktan korktuğum için.

Saçımı düzeltiyor ve saç spreyi sıkıyor. Makyajımı aynada inceliyorum, elbisem yatağın üzerinde duruyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana.

Başımı salladım. "Evet."

"Konuşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Gözlerinde yaramazlık parıltısı var ve ben de gülüyorum, çünkü onun da benim gibi cinsel ilişki yaşadığım için bu konuda konuşmak istediğini biliyorum. "Yani, birden fazla orgazm yaşamak için en uygun pozisyon hakkında tavsiyeye mi ihtiyacım var?"

"Hazır olduğunuzda bana haber verin. Bunun için bir cevabım var."

Yanaklarım kızarak ayağa kalktım. "Sanırım bunu kendi başıma çözmeyi tercih ederim."

Sırtı açık, askılı ve göğüs dekoltesi karnımın yarısına kadar uzanan siyah bir elbise giyiyorum. Bel kısmı dar, etek kısmı ise dizimin ortasına kadar uzanıyor. Siyah yüksek bilekli spor ayakkabılarımı giyiyorum ve otuz dakika sonra ön kapıdan çıkıyoruz.

Havayı yarıp geçen bir ıslık sesi duyuyorum ve Coral, Mace ve Codi'nin Coral'ın arabasının etrafında durduklarını görüyorum.

Codi kot pantolon ve kapüşonlu bir sweatshirt giymiş, Mace ise her zamanki siyah kot pantolonu ve deri ceketle. Ama gözlerine makyaj yapmış, dudaklarına kırmızı ruj sürmüştü ve karnının yarısını açıkta bırakan eğlenceli, gotik beyaz bir bluz giymiş.

Coral, uzun kollu ve stratejik olarak yerleştirilmiş delikleri olan, etek uçları uyluklarında yıpranmış ve oldukça kıyametvari görünen dar, kısa siyah bir elbise giymiş.

"Sana da aynısı," diyorum.

Merdivenlerin dibinde onlarla buluşuyorum ve telefonumu bileğimden sarkan küçük çantaya koyuyorum.

"Gelmelisin," diyor Coral, Aro'ya. "İstersen sana bir elbise bulabiliriz, ama gerçekten, o da olur." Aro'nun neredeyse tamamen siyah kapüşonlu kazağının altında kalan, zar zor görünen siyah şortunu işaret ediyor. Uzun bacakları ve biçimli uylukları, siyah topuklu bilek botlarına kadar muhteşem görünüyor. "Seni görmek isteyen bazı insanlar var."

Ama Aro telefonunda bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırdı. "Belki baloya giderim." Bana bakarak iç çekti. "Bu gece Şelaleler'de büyük bir yarış varmış. Jax ve Jared'ın bana orada ihtiyacı var ve Hawke zaten yolda. Gitmem gerek."

"Bir yarış mı?"

"Evet, Los Angeles'tan bir ekip Pittsburgh'a giderken buradan geçiyormuş?" diye açıklıyor, muhtemelen ona mesajla gönderdikleri şeyi. "Baban yeni öğrendi, bu yüzden onlara özel bir etkinlik düzenlemelerine izin veriyor. Süper motosiklet yarışı, dayanıklılık testleri ve Van der Berg'in toprak pist yarışı var."

Süper motosikletler...

Ve birdenbire, onu hissediyorum. Bütün insanlar, ışıklar, havayı dolduran motor sesleri... Bunu kaçırmak istemiyorum.

Ama koluma dokunup gitmeye başlıyor. "İyi eğlenin," diyor.

"Hoşça kal," dedim, sesim zar zor duyuluyordu. Bir an sonra gitmişti ve Mace araba kapılarından birini açıyordu. "Hadi gidelim," diye seslendi.

Arabaya bindik, ben ve Codi arkada, Mace ve Coral önde. Hızla dans pistine doğru ilerledik.

Ama oranın ait olduğum yer olmadığını anlamam sadece birkaç saniye sürüyor. Yarışı görmek istiyorum.

"Bekle," diye patladım. "Dur."

Coral aniden frene bastı, o ve Mace etrafa bakındılar, sanki bir şeye çarpacakmışız gibi.

"Sorun ne?" diye soruyor Mace.

Bilmiyorum. Sadece tam olarak nerede olmak istediğimi bilmediğimi iddia edemeyeceğimi biliyorum.

Onlara geri dönmem gerektiğini söylemek üzereydim ki telefonum çaldı.

Küçük çantamdan çıkarıp babamın beni çağırdığını gördüm.

"Baba?" diye cevap veriyorum.

"Saat yedide bir Motocross Özel Yarışı var," diyor bana. "Hemen ardından da bir süper motosiklet gösterisi. Motosikletinizi buraya bırakabilirim."

Nefesim kesildi, gözlerim yaşlarla doldu.

"Sen de katılmak ister misin?" diye soruyor bana.

"Ciddi misin?"

"Öyle mi?" diyor, sanki korkmuş gibi.

Hafifçe gülüyorum ve burnumu siliyorum. Beni motosiklet yarışına davet ediyor... "Yoldayım," diyorum ona.

Telefonu kapatıyoruz ve Mace ile Coral'a bakıyorum. "Arkanıza dönün."

"Ne?"

"Lütfen," diye yalvardım Coral. "Yarışa gitmem gerekiyor."

Bir an duraklıyor ve sonra gaza basıp direksiyonu çevirerek U dönüşü yapıyor. Knock Hill'den aşağı hızla iniyoruz.

Ama evin önünden geçiyoruz. "Bisikleti ben alabilirim," diye ağzımdan geçiriyorum.

"Hayır, biz sizi götüreceğiz," diyor.

"Değişmek mi istiyorsun?" Mace önce bana, sonra Coral'a baktı.

Ama biz zaten evin önünden geçmiştik. Codi'ye baktım. "Bana kıyafetlerini ver."

Kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar yukarı kalkınca kaşları çatıldı.

Elbiselerini çıkarmaya başladı ve birkaç dakika içinde ben onun kot pantolonunu, o da benim elbisemi giymişti. Kapüşonlu kazağını başıma geçirdim. "Hunter'ın telefonu olup olmadığından emin değilim," diye duydum kim dinliyorsa. "Danstaki birine mesaj atabilir misin? Ona çok geç kalacağımı söylemesini rica edebilir misin?"

Mace cep telefonunu eline alıp hızla bir şeyler yazmaya başladı.

Fallstown'a doğru ilerlerken, araçlar veya yayalar olsun, trafikte neredeyse hiç manevra yapamıyoruz. Coral sonunda olabildiğince öne geçip park ediyor.

"Teşekkürler, arkadaşlar." Arabadan iniyorum. "Sizi buraya sürüklediğim için özür dilerim!"

Koşmaya başladım ama sonra Coral'ın arabayı kapatıp herkesin indiğini fark ettim. Yanıma geldiler, kıyafetlerini düzeltiyorlardı. "Seni geri götürmem gerekecek," dedi.

"Bir tane bulabilirim," diyorum ona. "Emin misin?"

Ama tam o sırada Mace'in yüzü aydınlandı. Ya da sanırım hayatında hiç bu kadar eğlenmemişti. "Aman Tanrım." Pistin, kalabalığın ve yarışan motosikletlerin etrafına baktı. "Buraya hiç gelmemiştim."

Codi'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, sakızını çiğniyor ve ben gülümsüyorum. "Hadi gelin," diyorum onlara.

Metal dedektörlerini atlayarak içeri giriyoruz ve siyah polo tişört giymiş güvenlik görevlilerinden Pax'e başımla selam veriyorum.

"Hey, Dylan," diyor.

"Onlar benimle birlikte," dedim ona, arkadaşlarımı işaret ederek.

Bizi geçmemize izin veriyor ve ben onları tribünlere götürüyorum. "Yiyecek ve içecek standları şurada." Solumu işaret ediyorum ve sonra elimi koltuklara doğru sallıyorum. "İstedığınız yere oturun."

Solumda süper motosikletler yarışırken, uzaktan, tepelerin ardında, tarlanın derinliklerindeki bir pistte motokros yarışının sesini duyuyorum. İnsanlar her yere dağılmış, kenarda ayakta durup izliyorlar, bazıları da getirdikleri sandalyelerde oturuyor. Bira akıyor ve hamburger, sandviç ve simit satan yiyecek kamyonlarının kokusunu alıyorum.

Kardeşim medya kabininde oturuyor, boynunda bir dürbün var ama kullanmıyor, çünkü babamın telefonunda oyun oynuyor.

Koşarak kabinin kenarına atladım ve bacaklarımı üzerinden sarkıttım. Dürbününü başının üzerinden geçirdim.

"Hey!" diye birden bağırdı.

Ama o hiç karşı koymuyor.

Göz ucuyla etrafa bakındım, yeşil ve gri üniformasıyla Noah'ın tepenin üzerinden uçup havaya yükseldiğini ve kolayca yere indiğini gördüm. Birinciliğe bile yaklaşmadı. "Haydi bakalım..."

Shane Benchly kalabalığa, "Van der Berg dimdik duruyor, ayakları yere sağlam basıyor, çukurların arasından güçlü bir şekilde ilerliyor," diye

sesleniyor.

"Sinclair, Fahl ve Weisman yükselişte," diye ekliyor soyadı Dubois olduğunu düşündüğüm diğer kişi. "Richter ise beşinci sıraya geriliyor."

"Ve işte başlıyoruz, son tur..."

Noah'ın gaza basıp hızını giderek artırdığını izliyorum.

Dubois, "Stuart arrayı kapatıyor," diyor. "Weisman'ın sendelediğini, arka lastiğinin çukura takıldığını ve Van der Berg'in Sinclair'in liderliğinden dört saniye azalttığını gördük..."

Babam maden ocağının alt katında, kulaklığı takılı, muhtemelen kuledeki Jax ile konuşuyor.

"Ve Van der Berg öne geçiyor!" diye bağıyor Benchley. "Hızla geliyor!"

Noah bitiş çizgisini başarıyla geçti ve ben de rahat bir nefes alıp genişçe gülümsedim.

"Çok sıkıcı," diye homurdandı kardeşim.

Gülerek dürbününü geri verdim. Zaten kullanmayacak ki.

Aşağıya atlayıp babamın yanına koştum. Babam bisikletimin yanında duruyordu, önceki sürüşümden kalan tüm çamur gitmişti.

"Annen hâlâ hastanede," diyor bana ekipmanlarımı uzatırken.

Çantayı açıyorum, pantolonu atlayıp Codi'nin kapüşonlu kazağını çıkarıyorum ve ceketini alıyorum.

Fermuarı çekip, kaskımı ondan alarak bindim.

"Şimdiye kadar birkaç haftadır bisiklete binmedin," diyor.

İrkilerek geriliyorum. Ona bunun tam olarak doğru olmadığını söyleyebilirim, ama kazanana kadar bekleyeceğim.

"Bu adamlar—"

Ama ben araya giriyorum. "Atletler, yarışçılar..."

"Ben" kelimesini de içeren bir sürü başka kelime de kullanabilir.

"Sporcular," diye düzeltiyor kendini, "şampiyonaya katılmak için Pittsburgh'a gidiyorlar." Bana sert bir bakış fırlatıyor. "Altı tur. Bu bir gösteri. Hepsi bu. Sürersin, öğrenirsin, ayak uydurursun. Başka bir şey yok. Anladın mı?"

Gülümsüyorum ama dizlerim titriyor.

Midem alt üst oluyor ve kalbim boğazımda atıyor gibi hissediyorum.

Korkuyorum.

Ama Aro'nun sözlerini hatırlıyorum. Aşk mı, korku mu?

Babama başımı eğerek, "Yapabilirim," dedim.

O bana kaskımı takmamda yardım ederken ben de kulaklığımı yerleştiriyorum ve diğer motosikletlerin yaklaştığını duyuyorum. Yanımdan geçiyorlar, içlerinden biri bana bakıyor, ta ki çok uzaklaşana kadar. Nefesimi daha da açıyorum, kayışımı bağlıyorum ve eldivenlerimi giyiyorum.

Babam bana bakıyor ve ben de onun gözlerine bakıyorum.

Sanki nefesini tutmuş gibi görünüyor. "Bunu yapmana izin vereceğimi annene söylemedim, bu yüzden..."

"Ölmeyeceğim."

Gülüyor, kaskımı öpüyor ve fikrini değiştirmek istiyormuş gibi tereddüt ediyor.

Ama o öyle yapmıyor.

"Seni seviyorum," diyor.

Geri çekildi ve ben de bisikleti çalıştırıp, "Ben de seni seviyorum!" diye bağırdım.

Başlangıç çizgisine doğru ilerliyorum, diğer sürücülerin arasına karışıyorum; hepsi erkek ve hepsi benden çok daha deneyimli, bunun için bir bakıma babamı suçluyorum ama neyse, ben de daha gencim.

Çenem titriyor ve ellerimi çalıştırmak için gidonları sıkıyorum. Her yerim adrenalinle yanıyor ve uzuvlarım güçsüz hissediyor.

Beni seviyor musun?

Hunter'ın sesini sanki tadını alıyormuş gibi duyuyorum.

Beni seviyor musun?

Dişlerim birbirine iki kez takırdıyor, sonra kendimi durduruyorum ve nedense gözlerim yaşlarla doluyor. Heyecandan kaynaklanıyor. Hepsi bu.

Beni seviyor musun?

Onu bulmak için etrafa bakındım.

Ona söylemedim. Aramayı denemeliydim.

Vizörü kapatıp, zihnimde onun yüzünü görürken şu sözleri söylüyorum: "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Telefonumu çıkarıp uygulamama giriyorum, ama sonra yeni telefonuma henüz hiçbir şey indirmediyimi hatırlıyorum.

Ama açar açmaz, hazır bir çalma listesi görüyorum.

Adı Korsan Kız.

Genişçe gülümsüyorum ama kimse göremiyor.

Bana bir mixtape hazırladı.

Şarkıları tanıyorum, çoğunu tanımıyorum ama çocukluğumda annemin en sevdiği şarkılardan birini görüyorum. Bunu çok uzun zamandır duymamıştım ama arabada sadece ikimiz olduğumuzda çılgınlar gibi bağırarak söylerdik.

Spiker yarışımızı anons ederken oynat tuşuna basıyorum, sesi yükseltiyorum ve Adelitas Way'in "The Collapse" şarkısı kulaklarımda çalmaya başlıyor.

Etrafımda adamlar motorlarının sesini giderek daha da yükseltiyorlar ve babamın adamlarından bazıları etrafımızda dolaşıp fotoğraf çekiyor, eminim diğerleri de görüntüleri daha sonra araştırmak için filme alıyorlardır.

Motosikletlerin mırıltısı hızlanıyor ve sinyal lambalarını izlerken kalbim hızla çarpıyor. Yeşil yanıyorlar ve ben nefesimi tutuyorum, ayaklarım ayak dayanaklarını bulur bulmaz hepimiz aynı anda fırlıyoruz.

Yanımdan motosikletler hızla geçiyor, kulaklarımda müzik son ses yankılanıyor ve kalabalıkta insanların tezahürat yaparken kollarını havaya kaldırdığını görüyorum. Bazıları beni babamdan tanıyor, ama benim de pistte olduğumun duyurulup duyurulmadığını bilmiyorum.

Her iki durumda da öyleyim. Neredeyse bir top gibi büzülerek herkesin arkasına düşüyorum, öne geçmeyi bırakın, sadece ayak uydurmakta bile zorlanıyorum. Dünya bulanık bir şekilde yanımdan geçiyor, rüzgar yüzüme çarpıyor ve kalbim hızla çarpıyor, sanki ip üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum ve düşüp düşmeyeceğim değil, ne zaman düşeceğim meselesi. Her an.

Yapamam... Çok hızlı.

"Haydi, haydi, haydi!" diye bağırarak gaza bastım. Sonuncu sıradaki yarışçıyla kafa kafaya geldik, hepimiz sola yatmış, virajı kucaklayarak yarışıyorduk.

Gerçek bir süper motosiklet yarışı iki yüz milden uzun olabilir. Aynı devasa tur birkaç kez tekrarlanır. Fallstown bunu karşılayamaz ve muhtemelen asla karşılayamayacak, ancak bu babamın ve rakiplerinin birbirleriyle karşılaştırma yapmasına olanak tanıyor. Tasarımlarının "eğlenceli" bir sergisi.

Teksaslı yarışçı Billy Waters önüme aniden giriyor ve ben titreyerek gidonu sertçe çeviriyorum. Yanımdaki, tanımadığım adam vizörünün arkasından gözlerini vücudumda gezdirip tekrar yukarı doğru çevirirken, o

da omzunun üzerinden bana bakıyor. Direksiyonu sertçe çevirerek beni yanıltıyor ve ellerim titriyor.

Kahretsin...

Gazı bıraktım, yine geride kalmaya başladım. Bana bakmaya devam ediyorlar.

Sanki ben burada olmayan, sadece bir yenilikmişim gibi.

Her zaman böyledir. Kazanırsam, onların bana izin vermesi sayesinde. Kaybedersem, elbette ki benim hatamdır. Kazandığım hiçbir şey onlara layık olmayacak.

Ve bu, tepenin zirvesinin olmadığı, asla bitmeyecekmiş gibi hissettiriyor insana.

Üçüncü turu bitirirken, babamı kollarını kavuşturmuş, ayakta durmuş izlerken görüyorum. Tekrar öne dönmeye çalışıyorum ama Hunter'ı görüyorum.

En azından, onun olduğunu düşünüyorum.

Basın standının önünde durdu; kısa bir süre de olsa siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymişti, elleri de ceplerindeydi.

Uçarak yanından geçişimi izledi ve sözleri zihnimde tekrar yankılanıyor. Belki de onu yenmenin tek yolu kalmaktı.

Neleri kontrol edebileceğimizi ve neleri edemeyeceğimizi bilmek. Kendi aklımı tanımak ve özellikle tanımadığım veya sevmediğim insanlardan izin veya onay almaya ihtiyacım olmadığını anlamak.

Kulağımdaki koro, kollarımı ve bacaklarımı harekete geçiriyor ve gidonları sıkıca kavrayarak virajı hızla dönüyorum, sonra bir başkasını daha, tıpkı Farrow'un bana öğrettiği gibi kıvrımları ustaca geçiyorum.

Sonuncu sıradaki adamı, ardından Billy Waters'ı hızla geçtim ve kırmızı detaylı siyah bir motosikletin etrafından sıyrıldım. Hızımı biraz daha artırarak ortaya doğru ilerledim ve öndeki adamlara yavaş yavaş yaklaşmaya başladım.

Hızları artıyor ve ben de daha hızlı basıyorum, onların daha da hızlandığını görüyorum. Kaskımın arkasından gülümsüyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor.

Dönüp duruyoruz ve ben virajlarda kendimi kaybediyorum, yarış boyunca kendi hızımı koruyorum. Bitiş çizgisi yaklaşıyor ve kendimi biraz daha zorlarken buluyorum, ta ki...

Hızla geçip, bitiş çizgisini ve bayrağı aştık ve yavaşça yavaşlayarak tekrar tur attık. Üçüncülük.

Sanırım üçüncü oldum.

Tekrar başlangıç noktasına doğru giderken ve kenara çekilirken kahkahadan titriyorum. Diğer adamlara bakmıyorum ve ne diyeceklerini de umursamıyorum.

Bunu bir gün tekrar yapacağız. Sözümü unutmayın.

Baba aceleyle yukarı koşar, ardından Hawke, Aro, Mace, Codi ve Coral gelir.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Babama, "Çok eğlenceliydi," dedim.

Planlanandan çok daha hızlı gittiğimi düşündüren bir bakışla beni süzdü, ama kaskımı çıkarmama yardım ederken ve ben de eldivenlerimi çıkarırken yüzünde beliren bir gülümseme gördüm.

"Yarışlara katıldın," diyor. "Bunu sana kim öğretti?"

Ona kocaman, dişlerimi göstererek gülümsüyorum ama dişlerimi sıkıyorum ve o da bu sorunun cevabını bu gece öğrenemeyeceğini biliyor. Belki bir gün, babamın onu öldürmeyeceğinden emin olduğumda, ona Farrow'dan bahsederim.

Eğer babamdan koçluk alabiliyorsam ve Farrow ile Noah'dan akıl hocalığı görebiliyorsam, beni hiçbir şey durduramaz, hele ki yakalayamaz. Ancak Farrow ve Noah'ın stilleri çok farklı. Birlikte iyi çalışacaklarını sanmıyorum.

"Salı ve Perşembe günleri, dört ile altı arası," diyor babam. "Burada, yarış pistinde, anladın mı?"

Başımı hızla salladım. Beni mi eğitiyor?

Kaskımı Aro'ya uzattı. "Ve seni Astrofizik'te bir kişisel antrenörle görüştüreceğim," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Egzersiz mi?"

Gözlerini kısıyor ve ben de yüzümdeki ifadeyi hemen siliyorum. "Özür dilerim, evet."

Yarış atlarının hepsi bir antrenöre gidiyor. Bu programın bir parçası ve bu bağlamda o benim antrenörüm. Babam değil.

Hafifçe gülümsedi ve içeri girip saçlarımı öptü.

Sonra da arkadaşlarıma yer açmak için geri çekildi.

Kızlar içeri koştu. "Bu harikaydı!" diye patladı Coral.

"O kadar hızlı gidiyordun ki, öleceğimi sandım," diye gülüyor Mace.

Aro'ya sarılıp etrafa bakındım. "Hunter nerede?"

Aro omuz silkerek, "Onu görmedim," dedi.

Diğerlerine baktım, onlar da hiçbir fikirleri olmadığını belirterek başlarını salladılar.
Ama o buradaydı.

CHAPTER TWENTY-NINE

Avcı

Kade bizi Weston'a geri götürdü ve neden arabamı kullanmasına izin verdiğimi bilmiyorum. Hatta neden istediğini bile bilmiyorum. Eski şeylerden nefret ediyorum.

"Bu gerçekten bir radyo mu?" Her düğmeye basıyor, müzik ararken kadran sağa sola hareket ediyor. "Uydu radyosu falan değil mi?"

Kaşlarında şaşkınlık ve acı arasında bir ifadeyle bana bakıyor. Hafifçe gülerek pencereden dışarı bakıyorum.

"Yine de bank tipi oturma yerleri kullanışlı," diye ekliyor şakacı bir tonla.

Evet, öyleler.

Şehrin içinden geçerek High Street boyunca nehre doğru ilerliyoruz.

"Neden onu beklemedin?" diye soruyor.

"Kutlama yapacak." Telefonumu çıkarıp sayfayı kaydırmaya başladım. "Arkadaşları ve ailesi orada olacak."

"Sen onun arkadaşısın," diye apaçık ortada olanı belirtiyor, "ve ailesisin."

Ona doğru döndüm. "Davet edilmedim."

"Erkek arkadaşının davete ihtiyacı yok."

"Ben onun erkek arkadaşı değilim."

Karamsar görünmek istemem ama bana Fallstown'da buluşmamız için mesaj gönderen kimse olmadı. Sadece geç kalacağını söyledi. Hepsi bu. Onun yanında olmak istediğime ben karar verdim. O sormadı.

"Avcı..." diye azarladı.

Ama sözünü kestim. "Bak, biliyorum, tamam mı? Ama ona iki kere onu sevdiğimi söylediğimi de biliyorum ve o karşılık vermedi. Her ne halt ediyorsak, onun kafasını karıştırıyor ya da bir şeyler ters gidiyor. Onunla başka bir gün tartışırım. Bu gece değil. Kendini çok iyi hissediyor."

O pistte inanılmaz görünüyordu.

Ama eğer o da benimle aynı şeyleri düşünseydi, söylerdi.

"Kızlar bir erkeğin peşinden koşmaktan hoşlanmazlar," diye mırıldanıyor. "Sadece bunu söylüyorum."

Alnımı ovdum ve sonra nefes verdim. "Neden benimle geri geliyorsun?"

Sesim sinirli çıkıyor ve umarım bunu fark eder.

Ama o sadece sırtıyor. "Adı neydi? Arlet mi?"

Hayır, asla.

"Bunu konuşmamız gerek," diyorum sert bir sesle.

Ama o sadece gülüyor. "Bunu senin yatağında yapmak istememiştim."

"Saçmalık."

"Elleriyle bana dokunmaya başladı," diye anlatıyor bana, "ve benim sen olmadığımı anlayınca umursamadı, açıkçası benim de umursamadım."

"Yani Dylan'ın görme ihtimaline karşı benim odamda sevişmeye karar verdin."

Bu bir soru değil.

Omuz silkip aynı anda yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun," diye açıkladı, "bir daha yapmayacağımı sanmıyorum."

Kesinlikle yapamayacaksın. Şerefsiz.

Ama... Dylan'la bu konu hakkındaki yüzleşmemiz oldukça iyi sonuçlandı, bu yüzden çok fazla şikayet edemem. Onu yine arabamın arka koltuğunda görüyorum, ilk kez tamamen içine girdiğimi hissediyorum. Nefes alışverişinin vücudumu nasıl titrettiği...

O anıyı mezara kadar yanımda götüreceğim. Asla unutmayacağım.

Kade'nin benim tarafımda olduğunu bilmek güzel. Onun benim onu sevmemi istiyor.

Frontage Road'dan köprüye doğru ilerlerken, telefonumda Clarke Üniversitesi'nden Robert Cartridge'den bir e-posta belirdiğini görüyorum.

Ekteki dosyayı açıyorum, Kade'nin gönderdiği makale telefonumda yükleniyor.

Cartridge'e bir kopyasını istediğim e-postayı gönderdiğimde neden elimde olmadığını anlamayacağını biliyordum, bu yüzden ona hacklendiğime dair bir hikaye uydurdum. Daha fazla ayrıntıya ihtiyacı olmayacağını umuyordum.

Kade'nin gönderdiği deneme ekranımda beliriyor ve neredeyse indirip sonraya saklayacakken ilk satır dikkatimi çekiyor.

Beni yeni bir hapishaneye koydu.

Kade'ye şöyle bir baktım, sonra o müziğin sesini yükseltirken tekrar telefonuma döndüm.

Makalede şöyle yazıyor: "Bizi saklıyor. Kilitliyor. Tüm küçük hazinelerini."

Ve biz çok kalabalığız. Bizi yakaladı, itti, sıktı, büktü, yırttı ve hatta ısırdı, ama bunu bana diğerlerinden daha çok yaptı, çünkü ben onun en sevdiği çocuğuyum.

Ya da eskiden öyleydim.

Gözlerimi kısıyorum, daha fazlasını okumak isteyip istemediğimden emin değilim. Bu biraz ürkütücü geliyor. Bunu o mu yazdı?

O hissi hatırlıyorum, biliyor musun? Parmaklarını yalayıp tenimde gezdirmesini, bana dokunmasını, beni çevirmesini ve saatlerce bana bakmasını... Dudaklarını ısıtırken gülümsemesini ve gözlerinde hayretle bana bakmasını...

Onu uzaklara götürdüm. Sadece zihninde ziyaret edebileceği yerlere, ama oraya gitti ve bu yeterliydi.

Ve sadece bir kez de onun olmadım. Beni birçok kez seçti. Hepsinden en çok beni, uzun bir gecenin ardından ve beni bırakamayacak kadar yorgun düştüğünde, çarşaflarının altına sakladı. Gözyaşlarımı sildi. Omurgamı dikti. Beni bir arada tutmak için bir bandajla sardı. Beni sevdi. Bana bıraktığı her yara bunun kanıtıydı.

Tabii ki uzun sürmedi. Yeni eski olur. Tanıdık sıkıcı hale gelir. Beni hareket edecek yerim olmayan karanlık yerlere hapsetmeye başladı. Hava almaya ihtiyacım olduğunu biliyor muydu acaba? Zaman geçti ve çürümeye başladım, ama zaman zaman onu görüyordum. Kasanın kapağını kaldırdığında. Kapıyı açtığında. İçeri ışık dolardı, serin hava beni okşardı ve iştahını doyuracak bir şey arayarak ellerini hepimizin üzerinde gezdirirdi. Ama beni bir daha asla seçmedi.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor Kade.

Göz ucuyla bana baktığını görüyorum ve boğazımdaki düğümü çözmem bir dakika sürüyor.

"Şey, Ginkgo ağaçları ve onların etkileri üzerine yapılan bu çalışma—"

"Boş ver," diye inledi. "Aman Tanrım."
Okumaya devam ediyorum.

Onu uzun zamandır hiç görmedim.

Ama onu duyuyordum. Kahkahalar, bağırışlar, müzik ve kavgalar... Oğlumun hayatı devam ediyordu ve sesi kalınlaşsa da, beni terk etmediğini biliyordum. Bunu, bir gün hepimizi dolabından çıkardığında ve belki de bizi bırakacağını düşündüğümde doğruladım. Belki de bizi yeni birine verecek ya da evin başka bir bölümüne götürecekti.

Bu, bir insanın değil, bir nesnenin bakış açısından yazılmıştır. Biraz nefes veriyorum.

Ama bizi yeni bir odaya götürmedi. Bizi yeni bir kafese koydu—çelikten, soğuk ve sert—ama garip bir şekilde, daha kötü değildi.

Havalandırma deliklerinden onu bir süre görebildim, yatağında uzanmış elinde telefon tutuyordu. Onu izlemekten hoşlanıyordum. Kimsenin bilmeyeceği yeni bir keyif alma yolu bulmuştu. Ekranda ekranı kaydırıyordu, ben izliyordum, hiç gülümsemedi ve ben de başparmağının ekranda yukarı doğru hareketini tekrar tekrar, tekrar tekrar izliyordum.

Tekrar tekrar ve tekrar.

Gülümsemedi. Kahkaha atmadı. Karşı koymadı. Sadece pes etti.

Tık tık tık.

Yaz geldi ve hapishanemdeki havalandırmadan çiçek kokusu alabiliyordum. Bir pencere açtı ve bir sinek içeri vızıldadı. Diğerleri ve ben sıcaklığı ve güneşin ara ara görünen ışıklarını çok sevdik. Çok sık dışarıda olurdu, ama bazen dışarıda müzik olurdu, bazen de hiç eve gelmezdi, ama biz dünyayı dinlerdik, küçük kız kardeşi içeri girip yatağına yeni tişörtler bırakırken bile. O gitti. Biz kaldık. Sinek kaldı.

Vız vız vız.

Odasındaki dolaplar... Soğuk, çelik, sert. Havalandırma delikleri. Dolapların içindekiler her şeyi anlatıyor.

Kafesimi daha fazla küçük sırla doldurdu, kapıyı kilitledi ve saklamak istediği diğerlerini benimkinin yanındaki kafese yığmaya başladı. Çığlıklar duydum—yırtılmalar ve yırtılmalar—ve öfkeyle küfrediyordu. Kafes kapısı çarparak kapanıyor, kutumuza vuruyor, hırlıyor ve sonra odadan fırlayıp

çıkıyordu. Ona benzeyen nerede? Kavga ettiği kişi nerede? Onu çok uzun zamandır görmedim.

Televizyonunda futbol maçları oynardı. Arkadaşları odasında onunla güler, konuşurlardı. Bağırıp çağırır, havayı lezzetli bir koku doldurur ve bana bir zamanlar üzerimde olan aynı kokuyu hatırlatırdı. Pizza kokusu. Hala gülmüyor ama futbolu seviyor.

Alkış, alkış, alkış.

Şimdi hava soğuk. Çok karanlık. Kar kokusu alıyorum. Geç geldi, kafesime çarptı ve korktum. Yaralandı mı? Bana zarar verecek mi? Zor nefes alıyor, hafifçe inliyor. Kafesime yumruk atıyor. Yüzünün bazı kısımları havalandırma deliğinden görünüyor ve acı çekiyor gibi. Şimdi çok büyümüş. Yetişkin olmuş. Her şeyi kaçırdım. Neden bu kadar üzgün? Yardım edebilirim. Buradayım. Kan görmüyorum. Çok susamış gibi şişeden içiyor.

Yutkun, yutkun, yutkun.

Okurken gözyaşlarımı tutmaya çalışarak çenemi sıkıyorum.

Yine bahar geldi. Yeni arkadaşları var. Bir sürü arkadaşı. Mutlu görünüyor ve ben de koklayıp dinliyorum çünkü kokuları güzel ve sesleri yumuşak, ayrıca onlara dokunuyor da. Yalıyor, ısıtıyor, yakalıyor ve büküyor. Çok konuşmuyorlar. Yatağında oynuyorlar, yatak başlığının duvara sürekli çarpmasıyla oluşan sesler duyuluyor.

Pat, pat, pat.

Yaz devam ediyor. Her şey aynı, hep böyle. Bazen kapılarımız açılıyor ve bazılarımız kayboluyor, geri dönmüyoruz. Bizi nereye götürüyor? Bazılarımız kalıyor. Onu gözden kaybediyorum ama içtiğini ve yatağına yığıldığını duyuyorum, arada bir de duvara vurma seslerini duyuyorum.

Yutkunma, yutkunma, çarpma.

Patlama, yutkunma, çarpma.

Yutkunma, pat pat.

Yutkunma, patlama, çarpma.

Artık beni sevmiyor. Sevilmek istiyorum. Gitmek istiyorum. Seyahat etmek istiyorum. Trende sırt çantalarıyla olmak istiyorum. Kaldırım kenarındaki bir kitapçının rafında olmak istiyorum. Central Park'ta bir piknik örtüsünün üzerinde olmak istiyorum. Neden beni bırakmıyor? Kapımı açarsa ne kadar mutlu olmaya yakın olduğunu unutmasını izlemeye dayanamıyorum.

Ve daha sonra...

Evet, öyle.

Bunun bir kitap olduğunu fark ettim. O dolaplarda kitap saklıyor.

Gece vakti, ev sessiz ve kafes açılıyor. Hepimizi bir torbaya tıkıyor, torbayı kapatıyor ve bizi aşağıya, dışarı taşıyor. Yeni biçilmiş çimen kokusunu alıyorum, uzaktan havai fişek seslerini duyuyorum ve torbadaki diğerlerinin iç çekişlerini hissediyorum. Hatırlanmaktan mutlular.

Bizi nereye götürüyor?

Çanta tekrar açıldığında, elini içeri uzatıp bizleri yığınlar halinde çıkarıyor ve raflara tikiştiriyor.

Raflar! İnsanların yanımızdan geçtiğini göreceğiz. Bize bakacaklar ve bir daha bize dokunmasalar bile, dünyanın bir parçası olmayı, görülmeyi, dikkate alınmayı özliyorum.

İçimizden biri gözyaşı döküyor, sayfalar çimenlere saçılıyor. Hala dışarıdayız. Bu ne biçim bir raf?

Bizi içeri alıyor, kapıyı kapatıyor ve ben onu camın ardından görüyorum. Bize bakış şeklini sevmiyorum. Sanki onun için canı acıyor. Neden?

Eğer beni seviyorsa, neden benden saklandı? Neden utandı? Bu bir veda mı?

O ortadan kayboluyor ve birkaç dakika sonra başka biri gelip bir kitap alıyor. Kitabı alıp yerine bir tane bırakıyorlar ve ben de buranın hikaye paylaşımı yapılan bir yer olduğunu anlıyorum.

Ama oğlum burada zaten bulunan kitaplardan hiçbirini almadı. Yeni hiçbir şey almadı. Neden?

Sonra, aniden, yine orada. Cam kapıyı açıyor, beni tekrar dışarı çekiyor —sadece beni—ve biliyorum ki onun için yeni biri değilim. Bana sert davrandı, beni yaraladı ve büktü, ama beni nasıl sevdiğini hatırlıyor. Benden nasıl vazgeçemediğini ve ona ne kadar çok şey öğrettiğimi hatırlıyor.

Uzayın ne kadar akıl almaz derecede büyük olduğunu düşünün. Muazzam! Devasa!

Yunusların, farelerden sonra yeryüzündeki en zeki ikinci tür olması nasıl mümkün?

Dijital saatler gerçekten çok güzel.

Hayatın anlamının cevabının kırk iki olduğu ve bir havlunun aslında herhangi bir yıldızlararası uzay yolcusunun sahip olacağı en kullanışlı şey

olduğu nasıl açıklanabilir?

Kahkaha atıyorum, Kade bana deliymişim gibi bakarken gözlerinin içine bakıyorum.

"Ginkgo ağaçları çok ilginç," diye mırıldanıyor.

Bu, Otostopçunun Galaksi Rehberi. Denemede bahsedilen kitap bu. Sanırım babamız da havlunun her zaman işe yaradığı konusunda hemfikir olurdu.

Ben onun bir parçasıyım ve o henüz veda edemiyor.

Belki de ücretsiz kütüphane rafında kalmak daha iyi olmazdı. Üç ay boyunca birinin sehpasında oturup, sigara kokusunu üzerime çekmek ve Cosmo ile Golf Digest dergilerinin etrafıma saçılması eşliğinde Friends'in tekrarlarını izlemek...

Ama belki de Afrika'ya, Paris'e ya da denizde bir gemiye giderdim, bu yüzden bazılarımızın o küçük kitaplıkta kalmasına minnettarım ve yolculuklarında onlara iyi şanslar diliyorum.

Oğlumun hâlâ bana ihtiyacı var. Seyahatlerim bekleyebilir, çünkü ben ondan çok daha uzun yaşayacağım.

Beni avuçlarının içine alıyor ve eve dönerken arada bir yüzünden damlayan bir damla suyu hissediyorum.

Damla damla, damla damla.

Yüzümü pencereden dışarı çeviriyorum, böylece gözlerimi göremez. Bunu başvurumla birlikte göndermişti. Benimkini. Onunkini değil. Kimsenin onun hakkında bunu bilmesini istemiyordu. Başparmağımla gözümün kenarındaki ıslaklığı siliyorum.

Bana bir şey açıklamasına gerek yok ama bunu okuduğuma sevindim. O kadar çok şey saklıyor ki, karmaşık biri olmadığını ya da hiç acı hissetmediğini düşünmeye alıştım. Konuyu açarsam geçiştirecek ama bunu bildiğime sevindim. Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz. En azından şimdilik.

"O kim?" diyor.

Köprüden geçerken ileriye gözlemledim ve bir kızın köprü kenarında ayakta durduğunu gördüm. Kesinlikle bir çite ihtiyaçları var. Çoğu köprüde çit bulunur zaten.

Beyaz saçlar rüzgarda uçuşuyor.

"Bu Dietrich çocuğu," diyorum ona. "Bir saniye durun."

Sabırsızlıkla derin bir nefes alıyor, ama yavaşça kenara yanaşıp duruyor.
"Thomas," diye sesleniyorum.

Arkasını dönmüyor, sadece kot şort, altına siyah tayt ve büyük, sarı bir kapüşonlu sweatshirt giymiş halde suya bakıyor.

"Tommy," diye onun takma adını söylüyorum.

Arkasını dönüp omzunun üzerinden bize bakıyor. Yüz ifadesi değişmiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece bize bakıyor.

"Sizi bir yere bırakmamı ister misiniz?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor ve kulaklık takıp takmadığına bakmaya çalışıyorum, ama sonra yanımda Kade'nin sesini duyuyorum.

"Yere yat," diye yavaşça ve sertçe söyledi.

Ve çok sessizce.

Ona doğru baktım, bakışları hafifçe ona yönelmişti ama sertti.

Ona doğru dönüp baktım, dönmeye başladı ama sonra sendeledi. Kapı kolunu tuttum ve Kade'nin irkildiğini hissettim, ama sonra kollarını açtı, döndü ve arabamın yanındaki sokağa düştü.

Nefes nefese kaldım, kalbim hızla çarpıyordu. O ise hafifçe gülümsedi ve geldiğimiz yoldan, şelaleye doğru geri yürümeye başladı.

"Kahretsin," diye homurdandım, kendi kendime gülerek.

Kade'ye baktım ama gülümsemedi. Gözleri ifadesizdi, vitesi D'ye takıp gaza bastı; iyi bir ruh halinde olduğuna dair tüm işaretler kaybolmuştu.

Torpidodan bir bozuk para çıkarıp Weston'a doğru giderken köprü'nün üzerinden atıyorum.

Okula vardığımızda otopark tıklım tıklım doluydu. Çoğu insan zaten birkaç saattir buradaydı ve biz de içeri girdiğimizde spor salonunun kalabalık olduğunu gördük. İnsanlar masalar, balonlar ve ebeveynlerin bağışlayabildiği diğer şeylerle çevrili bir ortamda dans ediyorlardı ve ben de Farrow ile Constin'i içeceklerin yanında takılırken gördüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, takım elbise giymişler, bu da itiraf edebileceğimden çok daha fazla endişelendiriyor beni. Artık öğrenci gibi görünmüyorlar.

Dewitt haklıysa, bir yıl sonra durum bundan çok farklı olacak.

Constin'in kıyafeti, gömleği de dahil olmak üzere siyah; Farrow'un gömleği ise benimki gibi beyaz. Hiçbirimiz kravat takmıyoruz.

Yaklaşıyorum ve yanımda duran kardeşime bakıyorlar. Dün gece burada olmasının sorun olmayabileceğini, ama iki kez olmasının belki de uygun olmadığını fark ediyorum.

Her neyse, Kade elini Farrow'a uzatıyor, artık hepimiz ayıkız.

"Kırgınlık yok," diyor Kade.

Farrow hafifçe gülümsedi ve onunla tokalaştı. "Ah, aramızda çok kırgınlık var ama... bu gece değil. Buyurun, buyurun."

Kade bundan memnun kalır ve sağ tarafta Arlet'i görür, ona doğru ilerlerken Constin de dans pistine yönelir.

"Peki, Pazartesi ne olacak?" diye soruyor Farrow, yalnız kaldığımızda.

Daha da yaklaşıyorum. "Sanırım eve gitmem gerekiyor." Onunla birlikte kalabalığa bakıyorum. "Küçük kız kardeşimin büyümesini kaçırıyorum. Ve erkek kardeşime ihtiyacım olacak."

Artık onun bana yakın olmak istediğini ve bunu her zaman istediğini bildiğime göre, kaybettiğim zamanı telafi etmeliyim.

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Elbette, seni oda arkadaşım olarak özleyeceğim... ve..."

Ona baktım ve kıkırdadı. "Bana sakın amca deme!"

Sonunda gerçek ortaya çıkınca gülüyoruz. O, Ciaran'ın oğlu. Sanırım büyükbabam Farrow büyüyene kadar bilmiyordu, yoksa onu o büyüttü ve Farrow en başından beri hayatımızda olurdu.

"Benim bildiğimi ne zaman öğrendin?" diye sordum ona.

"O resme her çok yakından baktığın lanet olası sefer."

"Benzerlik çok belirgin," diye itiraf ediyorum, berber dükkanındaki fotoğrafı hatırlayarak. "Sence seni akşam yemeğine davet etsek annem durumu anlar mı?"

Eğlenmiş gibi görünerek gülümsüyor, ama sonra yüzü biraz düşüyor, ciddileşiyor. "Ona söyleme."

Ona bakıyorum.

Birinin ona bunu söylemesi gerekiyor.

"Bu benim işim değil," diye belirtiyorum. "Bu senin ve Ciaran'ın işi, ama onun da bilmesi gerekiyor."

Annem çoğunlukla yalnız büyüdü. Bir kardeşi olduğunu öğrenmeyi çok isterdi. Böyle bir şeyi ondan sonsuza kadar saklayamam.

Ancak Farrow başını sallıyor. "Beni tanıması onun hayatını daha iyi hale getirmeyecek."

Onu izliyorum, yüz ifadesinin ciddiyyetten ağırbaşlılığa nasıl değiştiğini görüyorum ve onun hayatını zorlaştırmak istemediğini biliyorum. Ona yük olacağını düşünüyor ve para kazanma şekli göz önüne alındığında bu endişesi yersiz değil. Babalarının izinden gittiğini düşünürsek bu endişesi daha da belirgin.

Ama annemin buna karar vermesine izin vermeli. İstemediği şeylere nasıl hayır diyeceğini biliyor.

Tam o sırada Farrow çenesini yukarı kaldırdı ve ben de onun bakışlarını takip ederek Dylan'ın spor salonunun kapılarından içeri girdiğini gördüm.

Bütün vücudum titreşiyor ve ne konuşuyorsak birdenbire unutuyorum.

İçeri giriyor, Coral, Mace ve Codi de arkasından geliyorlar. Dansa katılıyorlar ama o girişe yakın duruyor, saçındaki topakları düzeltiyor, kıvrıkcıkların kalıntıları hala görünür durumda.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde etrafına bakındı, bileğindeki küçük çantasıyla oynadı ve beni görünce gülümsedi.

Göğsüm ağrıyor.

Elbise, göğüslerinin kıvrımlarını dar kumaşın içinde sergileyerek, derin ve geniş dekoltesiyle hayal gücüne pek yer bırakmıyor. Sırtının neredeyse açık olduğunu, bacaklarının uzun ve biçimli olduğunu anlayabiliyorum ve yüksek topuklu ayakkabılı ayaklarına bakıp gülümsüyorum.

Bakışlarını soluma çevirdi ve ben de kime baktığını görmek için baktım.

Kade, Arlet'in yanında duruyor, ona doğru eğilerek gülümsüyor.

Dylan bana doğru hareket etmiyor.

Ona doğru yürüyor.

Onun uzanıp omzunu sıkmasını izlerken sakın ve yavaş, çok yavaş nefes alıyorum. Adam şaşkınlıkla dönüyor ve onun kulağına fısıldamak için eğildiğini görüyorum.

Çenemi kilitledim.

Gülümseyerek elini tuttu ve onu dans pistine götürdü.

"Onu dizimin üstüne oturtmak üzereyim," diye homurdandı Farrow dişlerinin arasından.

Onların dansını izliyorum, kardeşim onu tutuyor, o da kollarını kardeşimin etrafına sarmış ve kız tekrar kardeşimin kulağına fısıldıyor, bu sefer daha uzun süre, ve kardeşimin yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor.

Bir adım attım, yanlarına doğru yürümek üzereydim ki, sonra hareket ettiler, kadın adamın elini tuttu ve onu diğer kapıdan dışarı çıkardı.

Az önce ne oldu böyle?

Kaybolurlar, kapılar kapanır ve Farrow bardağını yere bırakır. "Tamam, bu gece onu mahvetmenin günü."

Elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. "Hazır ol."

Onu olduğu yerde bırakıp, Dylan ve kardeşimin peşinden koşarak uzaklaştım. Bu saçmalıklardan bıktım. Bu sabah benimle birlikteydi, şimdi de beni görmezden geliyor. Kapılardan içeri girdim, iki yana baktım ve solumdaki merdiven boşluğunun kapısının kapandığını gördüm.

Koşarak kapıyı itip açtım ve merdivenlerden aşağı baktım, başka bir kapının daha kapandığını duydum. Anlaşılan gitmiyorlar. Aşağıda ne işleri var Allah aşkına?

Dişlerimi sıkıyorum, sanki bir şeyi ısırarak istiyorum.

Aşağıya indim, alt katın kapılarını açtım ve soldaki oto tamirhanesine doğru ilerledim.

Tam o sırada Kade dükkandan çıkıp koridora geldi ve bana doğru yürürken gülümsedi.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor. Sadece elini göğüs cebime uzatıp bir şey arıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye patladım.

Anahtarlarımı çıkarıyor. "Arabanı bir saatliğine ödünç alıyorum," diyor. "Yakında buradan ayrılmayacaksın."

Gözleri, az önce çıktığı odaya, Dylan'ın olmadığı odaya, muzip bir sırıtişla takıldı.

"Daha sonra geri döneceğim," diyor bana. "İçeride iyi eğlenin."

Ne?

Uzaklaşırken ben de oto tamirhanesinin kapısına göz attım.

Dylan orada mı? Benim için mi?

Gülümsemeye başlıyorum ama sonra beni burada onunla yalnız bırakıp ne yapmaya gittiğini fark ediyorum.

"Hey, arabamda seks yapma!" diye bağırdım arkasından.

Merdiven boşluğunun kapısından başını tekrar uzattı. "O zaman odanızı kullanabilir miyim?"

İçimden derin bir nefes alarak oto tamirhanesine doğru yürüdüm. "Arabamda seks yap."

"Teşekkürler!"

Başımı sallayıp karanlık oto tamirhanesine girdim, arabalara ve masalara baktım ama Dylan'ı göremedim. Servis kapıları kapalıydı, ancak kafese giden kapı ardına kadar açıktı. Karanlık mekânın içinde bir ışık

titredi ve Dylan'ın görünmesiyle ciğerlerim boşalırken kapıya doğru sürüklendim.

Kafesin içinde, lat kulesi ile göğüs presi arasında, bilekleri başının üstünde bağlı bir şekilde tel örgüye sıkıştırılmış halde duruyor. Kelepçelere bakıyorum—bu gece odamdan çalmış olması gereken benim kelepçelerime—ve burada geçireceği son gecesi için Korsan rehineye sessizce yaklaşıyorum.

"Hunter mı?" diye soruyor, beni hissederek.

Saçları sırtına dökülüyordu ve ben de parmaklarının çite kenetlenmiş olduğunu gördüm. Telefonu solumdaki ağırlık kaldırma aletinin üzerindeydi, mum ışığıyla çalışan bir uygulama vardı.

Kade onu böyle mi gördü? Tüh, tüh, tüh...

Ellerimi elbisesinin altına sokup kalçasını vücuduma doğru çekerken kulağına fısıldadım: "Ya seni başka biri bulsaydı?"

Ama sanırım Kade'i de bu yüzden yanına aldı. Beni peşinden sürüklemek ve benden önce kimsenin buraya gelmemesini sağlamak için.

Vücudunda dolaşıyorum, bacaklarının arasındaki ince kumaşı okşarken kollarında tüylerin diken diken olduğunu görüyorum. Çıplak kalçaları sadece ince bir tanga ipiyle örtülü ve ben devam ediyorum, elimi çıplak sırtında yukarı doğru kaydırıyorum.

Penisimin pantolonuma baskı yaptığını hissediyorum. "Anahtar nerede?"

Başını geriye doğru düşürerek inledi. "Üzerimde bir yerlerde."

Kahretsin.

Diz çöküp ayakkabılarını çıkarıyorum ve içinden bir şey düşüp düşmediğine bakmak için eğiyorum. Onu çıplak ayakla bırakarak, yukarı doğru ilerlerken küçük öpücükler bırakıyorum ve uyluklarının arkasını yalayarak, ulaşabildiğim her santimine dokunuyorum.

Doğrulurken, ellerimi elbisesinin daha yukarısına, karnının üzerinden geçirip, parmaklarımı saç derisinin arkasına doğru kaydardım. Nefes nefese kalmıştı ve ben de yumruğumu saçlarının etrafına sıkıp onu geriye doğru çekerek dudaklarını ısırdım. Diğer elimle elbisesinin arkasındaki fermuarı açarken ısırp öptüm.

"Anahtar nerede lan, bebeğim?" diye mırıldandım.

Sadece gülümsüyor.

Dudaklarından uzaklaşıp ellerimi elbisesinin içine sokarak göğüslerini avuçladım.

İnliyor, ben de gözlerinin içine bakıyorum, o da benimkilerin içine bakıyor ve ben de gözlerini dikip omzundaki ince askılı elbisenin birini koparıyorum. Gözlerinde ateş parlıyor ve ben de aynı şeyi diğerine yapıyorum.

Elbise yere düşüp ayaklarının dibinde yığılıyor ve ben de gözlerimi kelepçelerle bağlanmış vücudunda gezdiriyorum. Penisimin zonkladığını hissediyorum.

"Çok tehlikeli," diye alaycı bir şekilde söylüyor, parmağımı tangasının ipinin içine sokarken. "Birisi içeri girecek."

"Öyleyse anahtarı ver."

Külotunu kalçasının üzerinden aşağı doğru çekiyorum.

Söylediği tek şey, "Çok yaklaştın."

İpi parmaklarımın etrafına doladım ve sertçe çektim, tanga külotunu vücudundan tamamen kopardım.

O inleyerek titriyor, ben de kalçalarından tutup poposunu kasıklarına doğru çekiyorum, bir yandan kulak memesini ısırp bir yandan da göğsünü okşuyorum.

Birileri içeri girecek. Bu hiç komik değil. Gerçekten değil. Takım üyelerinin buraya kız arkadaşlarıyla gelip eğlenmeyi sevdiklerini biliyorum. Anahtar nerede? Çıplak. Sadece kelepçelerini çıkarmam gerekiyor, sonra onu oto tamirhanesindeki arabalardan birine ya da soyunma odasına ve duş kabinlerinden birine götüreceğim.

Ondan uzaklaşıp kafesten çıktım ve uzun kahverengi saçlarının sırtından aşağı dökülerek güzel beline ve muhteşem kalçalarına doğru uzanışını izledim.

Etrafta dolaşarak diğer tarafa geçtim ve onunla yüz yüze geldim, vücudunu ve ıslak dudaklarını inceledim.

Kendini çite yaslıyor, göğüs uçları desendeki elmas şekillerin arasından görünüyor.

"Burayı seviyorum," diye fısıldıyor. "Yarın beni geri vermeden önce burayı görme şansımın sonuncusu."

Eğilip meme ucunu yalıyorum, sonra da dişlerimin arasına alıyorum. Heyecanla nefes nefese kalıyor, kafese pençeleriyle saldırıyor ve vücudunu tel örgüye bastırıyor. Metal deliklerden göğüslerini öpüyor, bir göğüsten diğerine geçerken emiyorum.

Çömelerek dilimi içine soktum ve ucunu klitorisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdim.

"Hunter," diye inledi.

Onun minik klitorisini ağızıma alıyorum ve şişip sertleşiyorum, onu döndürüp çitin üzerinden hemen şimdi becermeye hazırım.

"Henüz aramadığım yeri biliyorum," diye takılıyorum, tenini ısırarak.

Dik durarak parmaklarımı delikten geçirip vajinasına soktum.

O, metal yüzeye bastırarak homurdanıyor, ben de ona uzun ve yavaş hareketlerle masaj yapıyorum ve orada bir anahtar olmadığını fark ettikten çok sonra bile devam ediyorum.

Çite yaslanarak elimi kavradı ve artık dayanamıyorum. Bedenimin onun bedenine değmesine ihtiyacım var.

"Çok ıslaksın." Çitin üzerinden dudaklarını öpüp yalıyorum. "Sanırım burayı seviyorsun."

Alt dudağını ısıırıyor ama ben gülümsemesini görüyorum. Geri dönüp kafese giriyorum, ceketimi çıkarıyorum, gömleğimi yırtıyorum ve kemerimi çözüyorum.

Kendimi geri çekip, parmaklarının çitin kalın tellerini kavradığını görünce, kalçasını geriye doğru çekip uyluğunu dışarı doğru çevirdim.

Penisimin ucunu girişine doğru ittim. "Seni yarın geri vermeden önce kaç kere daha sikebilirim?"

Önce bir, sonra iki kez ileri geri hareket ederek, ağızını kendi ağızımla kapatırken kendimi onun içine gömdüm.

Başını omzunun üzerinden çevirerek öpücüğüme karşılık verdi, ben de dilimi yavaşça, yumuşakça içeri sokup anahtarın keskin metaline dokundum.

Dudakları onunkine değiyor, gözlerine bakıyorum, onu ağızından alıyorum ve gülümsemesini görüyorum.

"Seni seviyorum, Hunter," diyor.

CHAPTER THIRTY

Dylan

Aptal çocuk.

Eğer romantik davranıp ilk iş olarak yapması gerektiği gibi beni öpüp derin bir öpücük verseydi, anahtarı hemen bulurdu. Ama benim adamım doğrudan eteğin altına girdi ve ondan sonra kendini tutamadı.

Şikayetçi değilim elbette.

"Seni çok seviyorum," dedim ona tekrar.

Ağzımı kapatıyor, beni sert ve derin bir şekilde öpüyor ve bunu yaparken inliyor.

"Beni sertçe becer," diye inledim.

Beni kafese doğru bastırıyor ve o bana tecavüz ederken ben de sırtımı kamburlaştırıyorum; parmakları kafesi sıkıca kavıyor, başparmakları da ön kollarımı kavrayıp beni tutuyor.

Elleri her yerde dolaşüyor—boynumdan yukarı, sırtımdan aşağı, göğüslerimi ve sonra kalçalarımı sıkıyor. Elini saçlarıma koyuyor, penisi derine giriyor ve ben keskin, hızlı nefesler alıp her birini birkaç saniye tutuyorum.

"Tam orada," diye inliyorum tekrar tekrar. "Aynen öyle."

İçime girip çıkarken kafes kuvvetle sallanıp gürültü çıkarıyor ve ben başımı geriye yaslayıp yalvarıyorum, "Beni okşa."

Elini bacaklarımın arasına sokup, parmaklarını klitorisimin üzerinde dairesel hareketlerle gezdiriyor.

"Böyle mi?" diye soruyor kulağıma.

Başımı salladım, boğazım kurumuştı. Dudaklarını tekrar tekrar öptüm, inlemelerim giderek daha da yükseldi ve kimin duyduğu umurumda değildi.

Vajinam kasılıp penisini sıkıca kavradı ve o da kısık sesle homurdandı. "Bebeğim..."

"Geldiğimi hissediyor musun?"

"Evet."

Orgazmım giderek yükseliyor, ta ki... donup kalana kadar. Bacaklarımın arasında ve karnımın alt kısmında biriktiğini, sağanak halinde aktığını, durdurulamaz bir şekilde aşağı indiğini hissediyorum.

"Ah, Hunter!" diye bağıyorum, o daha hızlı ve daha sert bir şekilde ileri geri hareket ederken ona sıkıca tutunuyorum.

"Kahretsin," diye inledi göğüslerimi sıkarak.

Orgazm tüm vücudumu karıncalanma hissiyle dolduruyor ve kelepçelerle asılı kalırken dizlerim neredeyse titriyor.

Başparmaklarıyla meme uçlarımın üzerinden geçiyor. "Bunlara ağzımda ihtiyacım var."

Gözlerimi zar zor açabiliyorum, kelepçelerimi çözdüğünü, beni döndürdüğünü ve yukarı kaldırdığını, bacaklarımı vücudunun etrafına doladığını hissediyorum.

O ağırlık sehpasına oturuyor, ben de üzerine oturup penisini elimle kavrayıp tekrar içime sokuyorum.

Kalçalarımı uzun, pürüzsüz dalgalar halinde ileri geri hareket ettirerek onun üzerinde oturuyorum. Sırtımı kamburlaştırıyorum, o göğüslerimi emerken saçlarımın kalçalarımına değdiğini hissediyorum.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum."

"Tekrar."

Gülümsüyorum. "Seni seviyorum, Hunter. Seni seviyorum. Seni seviyorum..."

Homurdanarak başımı yukarı çekti ve ağzımı kaptı.

Aynaya baktığımda, duvardaki görüntüde seviştiğimizi görüyorum. O da bakışlarımı takip ediyor ve benim onun üzerinde sevişmemi izliyor.

Bu biziz. Her zaman biz olacaktık.

"Bu gece senin yatağında uyumak istiyorum," diyorum.

Başını geriye doğru eğdi. "Evet..."

Boğazından çıkan sesler giderek derinleşiyor ve sertleşiyor, ben de bedenimi hareket ettirerek onun bakmasına, dokunmasına ve istediği her şeye sahip olmasına izin veriyorum.

Nefes alışverişi düzensizleşiyor, ellerimin altında her kası geriliyor ve tekrar tekrar irkiliyor.

Ve sonunda, uzun, tek bir inilti sesiyle veda etti.

Başımı göğsüne yasladım, kulağıma vuran hızlı kalp atışlarını duydum. "Senin orgazm olmanı izlemeyi çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyor.

Onu kucagımda tutuyorum, yarın geri takas edileceğimi düşünmek canımı yakıyor. Henüz eve dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum ama sanki birbirimizden binlerce kilometre uzakta olacağız gibi geliyor. Yan komşum olması ve hiçbir kuralın müdahale etmemesi çok hoşuma gitmişti.

Ve sonunda, birbirimizden daha da uzaklaşacağız.

"Ne?" diye soruyor.

Aynada kendimize bakıyorum ve yansımada onun bana baktığını görüyorum.

"Önümüzdeki yılı şimdiden korkuyla bekliyorum," diyorum ona. "Üniversite."

"Ah, evet. O." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Kade, Chicago Üniversitesi başvurumda bir karışıklık yarattı, o yüzden onu halletmem gerekiyor."

Onu daha sıkı tutuyorum.

"Sana aşığım," diyor saçlarımı öperken. "Ve seninle gurur duyuyorum. O pistte muhteşemdin. Tam da ait olduğun yerdeydin."

Kendi kendime gülümsüyorum. Ne olursa olsun, on mil bile olsa ayrı kalmak zor olacak, ama ben de bir yerlere gidiyorum ve sanırım eve dönmenin bir avantajı da bu.

Her halükarda, o bana aşık ve önümüzdeki sonbahara kadar kış gecelerini, bahar yağmurlarını ve yaz sıcaklarını dört gözle bekliyoruz.

Ağzımdaki kuruluğu gidermeye çalışırken midemde şiddetli bir ağrı hissediyorum. "Aman Tanrım, açlıktan ölüyorum."

Bu sabah babaların kahvaltısından beri hiçbir şey yemedim.

"Breaker's mı?" diye öneriyor.

Başımı salladım ve o da yanıma gelip kollarını bana dolayarak öpüştük.

Dudakları hâlâ dudaklarımda, bir rafa doğru bakıyorum. "Oh, harika. Havlular," diye neşeli bir şekilde karşılık veriyorum.

Yemek yemeden önce ortalığı toplamam gerekiyor.

Ama futbolcular için hazırlanmış beyaz spor havlularının bulunduğu rafa şöyle bir göz atıyor ve tekrar banka yaslanıp gülüyor. Nedenini bilmiyorum.

Arkamı dönüp Winslet'in yatak odasına son bir kez bakıyorum. Burada tekrar uyuyup uyumayacağımı bilmiyorum ama yakınlarda olacağımı biliyorum. Hunter eve taşınsa bile yan odadaki odası hala duracak. Şimdiden yağmurlu pazar öğleden sonralarını ve birkaç saatliğine sıkışık bir arka koltuktan uzaklaşmak istediğimiz anları hayal ediyorum. Ama bu evi özleyeceğim.

Ve o kafesi kesinlikle özleyeceğim. Dün gece inanılmazdı.

"Dylan, hazır mısın?" diye sesleniyor Hunter aşağıdan.

Sokakta, birinin arabasının hoparlörlerinden müzik yankılanıyor ve insanlar beni köprüye götürüp Korsanlara geri teslim etmek için evin içine girip çıkıyorlar.

"Neredeyse!" diye seslendim.

Eşyalarımı toplarken en sona bıraktığım notları masadan alıp götürüyorum. Onları evden çıkarmak yanlış geliyor. Benim değil ama Hawke onları görmek isteyecek ve zaten birileri onları burada bulmam için bırakmış. Geri getireceğim. Bir gün.

Notları sırt çantama tıktırıyorum, pencerenin kapalı olduğundan emin oluyorum ve ışığı kapatırken odayı bir kez daha gözden geçiriyorum.

Kapıyı kapatıp çıktım ve merdivenlerden aşağı koştum. Oturma odasına girdiğimde Hunter beni kollarına aldı.

"Seni geri vermek istemiyorum," diye fısıldadı, ağzımın üzerinde durarak.

Onu öpüyorum. "Artık nehrin karşı tarafında değil, anne babanın yanında olacaksın," diyorum onu tekrar öperken.

"Ama o bütün gün bizimle burada olacak," diye ekliyor Coral, çöp torbasını alıp kaldırıma götürürken.

Hunter verandaya doğru giderken içimden bir ah çektim, Mace ve Codi de yavaşça içeri girdiler. "Doğru."

Okula geri dönmeyecek. Takımının en az dört maçı daha var ve burada olmak istiyor. Ama artık burada yaşamayacak. Kendi odasına çekilecek ve okul ve antrenman için buraya arabayla gelecek.

"Bu karardan emin misin?" diye soruyor.

"Doğru olan bu."

İsyancılar ona uyuyor.

"Hunter!" diye bağırdı Farrow sokaktan.

Hunter kapıya doğru baktı, sonra tekrar bana döndü ve saçlarımı öptü. "Dışarıda görüşürüz."

Onu bıraktım ve Mace uzanıp telefonumu bana verdi. "Cuma günü maçtan sonra buz pistinde Cadılar Bayramı partisi var," dedi. "Hepimiz numaralarımızı verdik."

"Harika." Telefonumu cebime koyuyorum. Beş gün sonra Hunter'ın maçına geri döneceğimi bilmek, ayrılmayı kolaylaştırıyor.

"Bir şey getirmemi ister misin?" diye soruyorum. Alkol bulabileceğimi sanmıyorum ama pizza konusunda çok iyiyim.

Coral çöp torbası olmadan tekrar eve girer. "Babanı da getirebilirsin."

Mace ve Codi gülüyor, ben ise yüzümü buruşturuyorum. "İğrenç."

"Ekibi de getir," diyor Coral. "Çok eğlenceli olacak."

Codi korsan ceketimi çıkarıp bana uzattı. "Kazandığınızı biliyorum ama..."

Başımı salladım. "Sakla," dedim ona. "Aslında burada kalması fikri hoşuma gidiyor." Üçüne de baktım. "Hazır olduğunuzda başkasına verin."

Kollarımı sırt çantamın içine sokup mutfığa doğru ilerledim ve bana ait başka bir şey olup olmadığını kontrol ettim.

Buzdolabını işaret ederek, "Eve götüremeyeceğim biraz yiyecek kaldı, buyurun alın." dedim.

"Gömlek mi çalışıyorsun?" diye soruyor Coral.

Dolapta bulduğum "Korkusuz" tişörtü hatırlayınca durdum. Ceketimi açıp baktım. "Bu sorun olur mu? Sizlerden birine mi aitti?"

"Buradaydı," diyor başka biri ve Arlet'in eve girdiğini görüyorum. "Kıyafetler hep buradaydı."

Diğerlerinin yanına durdu ve ben buradayken pek konuşmadık. Hunter, onun Kade ile birlikte olduğunun tamamen farkında olduğunu bana özellikle belirtti.

"Sanırım onun eşyalarından bazıları da Şelaleler'de olmalı," diyor Arlet bana.

Bunu takdir ederek gülümsüyorum. Hâlâ bunların onun kıyafetleri olduğuna inanamıyorum, ama başkasının olmadığı sürece sorun yok.

"Ah, kaskımı unuttum." Arkamı dönüp mutfak masasına doğru yöneldim.

Mace diğer çantamı alırken, "Bunu ben çıkarayım," dedi.

"Teşekkürler!"

Hepsi dışarı çıktı ve ben de Farrow'a bisikletinin anahtarlarını geri verdikten sonra Noah'ın bana getirdiği kaskı aldım. Merdiven boşluğunun kapısına doğru ilerlerken aklımda listeyi gözden geçirdim. "Telefonlar, kask, vibratör..."

Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama tam zamanında başımı kaldırıyorum.

Ancak Deacon ve Conor'un ölçülerinin olduğu sol tarafta değil. Kapı çerçevesinde bir şey görüyorum, ama bu sefer sağ tarafta. Kapıyı sonuna kadar açıp telefonumu çıkarıyorum ve el fenerini kaldırıyorum.

Hunter yanıma gelerek, "Ne zaman hazırsan, ben de hazırım," dedi.

Soldakiyle aynı olan işaretleme listesini inceliyorum. Bir başka ölçüm kaydı. Başka bir kardeş mi?

Hunter içeri giriyor. "Bu ne?"

"Sanırım bir şeyi gözden kaçırdık," dedim ona.

İsmi düzensiz, eğik bir yazıyla okudum. "Manas?"

Daha yakından inceliyor. "Daha yaşlıydı."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Ekstra bir kat boya," diye yanıtlıyor. "Ya da iki kat. Bakın."

Telefonumu alıp çerçevenin iç kısmına doğru aşağıya doğru tutuyor ve ilk işaretlerin ahşaba zar zor oyulmuş gibi görüldüğünü, ancak Manas yaşlandıkça oymaların daha da derinleştiğini görüyorum. Daha belirgin görünen Deacon ve Conor'un oyuklarına göz atıyorum. Üzerlerinde bir veya iki kat daha az boya var.

Hunter'a baktım. "Üç erkek kardeş mi?"

Başını salladı. "İlla ki öyle olması gerekmiyor. Daha önce burada yaşamış biri de olabilir."

Ama kafamda bir şeyler çözülmeye başlıyor.

"‘Onlar’ dediniz."

Bastien bana baktı.

"‘Birkaçımız onun onlardan kurtulduğunu düşünmeyi seviyor’ demiştiniz."

Eğer Conor gerçekten öldüyse ve geriye sadece Deacon kaldıysa, başka kim olabilir ki...

Gözlerimi hızla kırpıyorum, mutfak zeminine bakıyorum, bu his yavaş yavaş bir araya gelmeye başlıyor ve düşüncelerimin nereye götürdüğünden emin değilim, ama doğru yolda olduğumu biliyorum.

Sırt çantamı yere bırakıp telefonumla birlikte yukarı kata koştum.

"Dylan!" diye bağırdı Hunter.

Tavan arasının kapısını açıp ahşap basamaklardan üçüncü kata doğru koşarken o da peşimden geliyor.

Pencerelerden içeriye güneşli sonbahar gününün ışığı süzülürken, lamba veya ışık düğmesi aramıyorum.

Orada bir yatak var—oldukça büyük, çarşafı, yastıkları ve şiltenin altına düzgünce yerleştirilmiş bir battaniyesiyle mükemmel bir şekilde hazırlanmış. Pencerenin yanında sallanan sandalyeyi görüyorum, ahşabın üzerindeki vernik çoktan aşınmış ve solmuş, arkasındaki bir çubuğa bağlı ipin diğer ucu pencereden dışarı uzanıyor.

Odada bir komodin var, yanına gidip kapağını açıyorum ama sadece bir asma kilit görüyorum. Kilit kapalı ve anahtar yok.

Mezardan getirdiğim anahtarı hatırlayarak cebimden çıkarıp kilide takmayı denedim. Uymadı.

Anahtarı kot pantolonumun cebine sokup kilidi çekmeceye atıyorum.

Çatı katında başka hiçbir şey yok.

Boş içki şişesi yok, prezervatif yok, pizza kutusu yok, duvar yazısı yok. Aro haklıydı. İsyancılar bu eve saygısızlık etmezler.

Arkamdan bir inleme sesi geldi ve omzumu çevirip baktığımda Hunter'ın pencerenin kilitli olup olmadığını kontrol ettiğini gördüm. Ayaklarının üzerinde kıpırdanırken altındaki tahta döşeme tekrar gıcırdadı.

Odanın karşısına doğru ona doğru yürüdüm. "Dur."

Bana doğru döndü ve ben de çömelip bir döşeme tahtasını kaldırırken onu hafifçe geriye doğru ittim. İçinde bir gazete vardı, onu alıp açtım.

Fotoğraflar etrafa saçıldı ve Hunter onları almak için eğildi. Ben de ayağa kalktım ve onunla birlikte fotoğrafları inceledim.

İki esmer çocuk, biri ağlıyor, diğeri iri mavi gözleriyle kameraya bakıyor. Aynı yaşta, aynı yüz. "İkizler," diye fısıldıyor Hunter.

Diğer resimde ise dışarıda bir piknik masasında oturan bir kadın var. Sade bir elbise giymiş ve masa yiyeceklerle dolu. Deacon ve Conor, bankta otururken yaklaşık on üç yaşında görünüyorlar.

"İkizler," diyorum, oğlanları işaret ederek ve bu fotoğrafta da bir şeye sinirlenmiş gibi görünenin Deacon olduğunu tahmin ederek. "Deacon. Conor." Sonra masanın kenarına yaslanmış, on altı yaşlarında görünen daha büyük bir çocuğu işaret ediyorum. Siyah saçlı, kahverengi gözlü. "Manas."

Manas şu anda benim üzerimdeki "Korkusuz" tişörtünü giyiyor.

“Aman Tanrım,” diye nefesimi verdim. “Burada onunla birlikte iki erkek kardeş vardı, ama ikizler yoktu. Conor öldü.”

O intihar etti.

Hunter'ın gözlerine bakıyorum. "O telefonlarda mesajlaşanlar Conor ve Deacon değildi. Deacon ve Manas'tı."

Hawke ya da Kade'in Hunter'a bilgi verip vermediğini bilmiyorum ama Hunter benden açıklama istemiyor.

Onu takip eden kardeşler, hayatta kalan ikiz kardeş ve büyük erkek kardeşti.

Resimde Manas'a bakıyorum. Notlarda çatı katından aşağı inen kişi o.

Resimde masanın kenarına tünemiş olma şekliyle ilgili bir şey var, tıpkı...

"Anne baban etrafta mıydı?" diye sordum Bastien'e.

"Hayır." Başını salladı. "Yine de istediğim gibi gelip gidemiyordum. Kardeşlerim var."

Küçük kardeşler.

Gazeteyi inceliyorum ve muhtemelen kaybolduğu gece yaşanan sel felaketiyle ilgili manşeti görüyorum.

Zihnimde görüntüler birikirken, nehir kıyılarına taşan ve değirmen bölgesindeki sokakları kaplayan suyun görüntüsü karşımda beliriyor.

Masanın kenarına yaslanmış, tıpkı...

Tıpkı okulda sırasına yaslandığı gibi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Saçlarını koyu kahverengiye boyattı ve bu fotoğraftakinden yirmi beş yaşından fazla yaşlandı, ama işte o.

"Okulda durabilir miyiz?" diye sordum Hunter'a.

Başını salladı. "Evet."

Hawke için gazetenin ve fotoğrafların hızlıca bir fotoğrafını çekip her şeyi bulduğum yere geri koydum. Telefonlar, notlar... birileri bizi besliyor.

Ama bize bunları vermediler. Ben bunları burada bırakıyorum.

Okula doğru aceleyle gidiyoruz, Hunter beni oto tamirhanesinden içeri sokuyor. Garaj kapısı kolayca açılıyor ve içeri girip hemen yukarı koşuyoruz.

Hunter elimi tuttu, önden yürümeye başladı ve Bastien'in sınıfının önünde durduk, kapı ardına kadar açıktı.

Daha içeri girmeden bile, hiçbir şeyin yolunda olmadığını görebiliyorum. İçeriye yavaşça giriyoruz, çıplak duvarları, boş masayı ve temiz beyaz tahtayı inceliyoruz. Lamba yok. Kalem veya keçeli kalem kutusu yok. Duvarlarda öğrenci çalışmalarının posterleri yok.

Sanki oda her zaman terk edilmiş gibiydi.

"Gitti," diyorum.

Onun kim olduğunu anlayacağımı biliyor muydu?

Yoksa başka bir şeyden mi korkuyordu?

"Bunlar ne?" diye soruyor Hunter.

Ön sıradaki masamdan bir zarfı kaldırdığını görüyorum. Yanına gidiyorum ve tüm masalarda zarflar olduğunu fark ediyorum.

Hunter'ın elindeki kağıdı alıyorum, çünkü üzerinde adım ve ev adresim yazıyor.

"Mektuplar," diyorum ona. "Anne babalarımıza yazdığımız mektuplar... postaya vermeyi hiç düşünmediğimiz mektuplar."

Tekrar ön yüzüne bakıyor, sonra ters çeviriyor. "Yirmi iki yıl sonra açılacak," diye okuyor.

Arka kapağa yazılmış, benim yazmadığım yazıya bakakalıyorum. Yirmi iki yıl mı?

Masaların arasında dolaşıp birkaç masa daha alıyor. "Hepsi öyle diyor."

Başka bir ipucu bulma umuduyla etrafa bakıyorum. Neden gitti? Suçlu mu?

Deacon onunla mı?

Conor'un mezarının üzerine konyak bırakmış olmalılar. New Orleans.

Hunter tekrar yanıma geliyor. "Mektubu şimdi aç."

"Ne yazdığını biliyorum," diyorum ona. "Ben yazdım."

"Peki neden yirmi iki yıl sonra tekrar açmak istiyor?"

Onun rekabet üzerine verdiği dersleri, toplumsal gurur üzerine yaptığı tartışmaları ve nesilden nesile aktardığımız şeyleri hatırlıyorum.

Sonunda, anlayarak, "Çünkü onları anne babalarımıza yazmıyorduk," dedim. "Onları kendimize, anne baba olarak yazıyorduk. Çünkü biz değişiyoruz."

Tıpkı benim ve onun anne babalarının da muhtemelen böyle düşündüğü gibi. Babam da bana çok benziyordu. Şimdi ise bu fikir onu korkutuyor.

"Peki neden yirmi yıl olmasın?" diye ısrar ediyor. "Neden yirmi iki?"

"Çünkü o..." Yutkundum ve başımı salladım. "Çünkü onu yirmi iki yıl önce kaybetti."

O, bizim de kendisi gibi kırklı yaşlarımızda olmamızı istiyor.
Zarfı katlayıp cebime koyuyorum ve sınıftan son kez ayrılıyorum.
Koridorda yürürken Hunter ellerimi tutuyor. "Sence geri dönecek mi?"
diye soruyor.

"Umarım öyle olmaz."

Ama bunu hafif bir gülümsemeyle söylüyorum. Eğer bir suçtan suçluysa, yakalanmasını dilemeden önce daha fazlasını öğrenmek isterim.

Eğer onun ortadan kaybolmasından—ya da ölümünden—sorumluysa, o ve Deacon tehlikelidir. Yanımızda olmalarındansa gitmeleri daha iyidir.

Sanırım Bay Bastien'i biraz özleyeceğim.

Manas Doran'ı seveceğime emin değilim doğrusu.

Hunter kollarını bana doladı, beni kucağına aldı ve koridorda birlikte yürümeye başladık. "Cuma günü oynayacağım maç için Rebel ekipmanına ihtiyacın var."

İnleyerek, "Emin misin?" diye sordum.

Belki Aro'nun ödünç alabileceğim bir tişörtü vardır, ama yine de...

Alnını benimkine yaslayarak güldü. "Bunun karşılığını fazlasıyla vereceğim."

Sonrasında Cadılar Bayramı partisi için giyeceğim kostümü düşündükçe midemde kelekler uçuşuyor. Kazansam da kaybetsem de, çok güzel bir gece geçirecek.

EPILOGUE

Dylan

Yedi Ay Sonra

Aman Tanrım, su çok soğuk.

Bacaklarımı çırpmadan önce iyice ürperdim, şerit ipini bir iskeleden diğerine sürükledim. Haziran başıydı ama şelaleler Blackhawk Gölü'nü besliyordu. Bu suların bir kısmının bir hafta önce Kanada'da kar olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Dişlerim birbirine çarpıyor, ama umudumu kaybetmiyorum. Güneş, Temmuz'a kadar soğuğu alt edecek. Ne yazık ki, bir hafta sonra kampa gelecek çocuklar biraz daha acı çekmek zorunda kalacaklar.

Yardıma mı ihtiyacınız var?

İskelede şortuyla duran Hunter'a bakıyorum. Kade'inkiyle aynı olan, sol gövdesindeki üçgen dövmesi, bir ay önce kardeşi onu götürdüğünden beri tamamen iyileşmiş. Fallon'ı şaşırtmışlar. Üç kesişen üçgen: zihin, beden ve ruh. Anne, kardeş, oğul.

Kade ve Hawke, her ikisi de omuzlarında şişme su ekipmanlarını taşıyarak onun arkasından geçtiler. Hawke homurdanarak, "Onu sadece yavaşlatıyorsunuz," dedi.

"Ah, Hunter'ı hafife almayın," diyor Kade. "Eminim inanılmaz derecede hızlı olabilir."

Hunter, katlanmış turbo su kaydırağını kardeşinin omuzlarından itti, Kade etrafında döndü ve ikisi de birbirleriyle güreşirken kahkahalar attılar.

Hawke, hâlâ şişme bongo oyuncağına benzeyen şeyi tutarken arkasını döndü. "Arkadaşlar, hadi!" diye bağırdı.

Yüzmeye devam ediyorum.

Hawke, bir gün anne babasının yaz kampını devralmayı planlıyor olmalı. Personelden hiç kimsenin eğlenmesine izin vermiyor. Beni bile,

üstelik ben onun en sevdiği kişiyim.

Aro dışında tabii.

Kade'ye seslendim: "En azından benim adamımın sürekli bir müşterisi var."

Hunter'ın elinden başını kurtarıp geri çekildi. "Bir insanla yapmak isteyebileceğim her şeyi yapmak için sadece bir randevuya ihtiyacım var."

Gözlerimi deviriyorum.

Rıhtımın kenarında durmuş, bana bakıyor. "Noel'de yeni oyuncaklar açmayı hatırlıyor musun? Bütün düğmelere basmak sadece beş dakika sürüyordu..." İki parmağını kıvrıyor. "Ve bütün kolları çevirmek..." Ellerini tutuyor, parmaklarını sanki göğüs sıkıyormuş gibi açıyor. "Ve yeni tekerlekleri biraz döndürmek." Yumruklarını sıkıyor ve dirseklerini iki kez geriye doğru itiyor, ileri geri hareket ediyor. "Sıkılmadan önce? Aynı şey."

Ağzımın açık kaldığını fark etmem bir dakika sürdü. Aman Tanrım.

Ama Hawke ve Hunter gülüyorlar, Hunter kardeşini tekrar kafa kilidine alıyor ve ikisi de suya düşüyor.

Olta ipime çarparak elimden çekip aldılar ve ben de iki elimle göle vurdum. "Teşekkürler!"

Su yüzüne çıktılar, birbirlerine su sıçrattılar ve hâlâ gülümsüyorlardı.

"Hepiniz işe yaramazsınız!" diye homurdandı Hawke.

"Baban yine de bize ödeme yapacak, çünkü biz aileyiz," diyorum ona.

Kaşlarını çatarak iskelede yürümeye devam ederken Kade sudan çıkmak için merdivene tırmanır. Tüm su oyuncaklarını şişirmeleri, kampçılar için hazır hale getirmeleri gerekiyor, ancak Hawke, Kade'in önce bir süre her şeyle oynaması gerektiğini biliyor.

Hunter kulvar ipini yüzerek bana geri getiriyor ve ben de ipi tutuyorum.

"Otuz dakikanız var!" diye bağırdı Juliet kıyıdan.

Ona doğru baktığımızda, güzel çimenlikte durduğunu, arka planda ana locanın görüldüğünü ve bayrağın rüzgarda dalgalandığını görüyoruz.

"Astronomi Kulesi'nde danışman toplantısı var," diye hatırlatıyor bize. "Quinn pasta getirdi. İlaçlarınızı getirin!"

İpi karşıdaki iskeleyle bağlıyorum. "Evet, açlıktan ölüyorum."

Hunter içeri giriyor, kolunu belime doluyor, ikimiz de birer elimiz iskelede.

Kade sözlerine şöyle devam etti: "Bunu bitirmek için yirmi beş dakika. Dört dakika kıyafet değiştirmek ve otele gitmek için, bir dakika da senin onunla ilgilenmen için. Yapabilirsin."

Hunter kıkırdadı ve ben bacaklarımla belini sararken beni öptü.

Bu yaz için çok heyecanlıyım. Güneş, su oyunları ve bunaltıcı geceler.

"Gülümsüyorsun," diye fısıldadı, tekrar tekrar beni öpmek için yaklaşıırken. "Mutlu musun?"

Başımı salladım ve kollarımı onun boynuna doladım. "Quinn dört yıllık üniversite eğitimini üç yılda tamamlıyor, bu yüzden önümüzdeki Mayıs ayında mezun olduktan sonra yıl boyunca pastalarımız olacak."

Burunundan homurdandı. Yaz boyunca onunla çalışmaktan mutlu olduğumu sanıyordu. Hadi canım!

Aslında çok mutluyum. Çok mutluyum. Blackhawk Kampı'nı seviyorum, çocuklarla çalışmaktan hoşlanıyorum ve erkek arkadaşım da sadece bir kulübe ötede olacak.

Beni tekrar öpüyor ve ben de öpüşmeyi derinleştiriyorum, ona sürtünerek henüz çocuk sahibi olmamanın avantajından sonuna kadar yararlanıyorum. Umarım bu yaz gece yüzmeye de vakit ayırabiliriz.

Bağırışlar kulağımıza çarptı ve kız kardeşinin sesini tanıyarak biraz geri çekildik. İkimiz de ona baktık ve insanların engelli parkurundan inmeleri için bağırıldığını izledik. Dördüncü Temmuz'daki Renk Tozu Savaşı için özel olarak bir tane tasarlıyordu.

"A.J. zaten stajyer danışman olarak göreve başlayacak," diyor. Sonra bana bakıyor. "James nerede?"

Bugün burada iki çocuğun bulunduğunu unutmuştuk.

Çenemi hızla rıhtımın ötesindeki Chimney Lock Adası'na çevirdim. Çok büyük bir kara parçası değil, sadece yaklaşık bir dönüm. Kıyıda kardeşimin kanosunu gördüm. "13. Cuma Bölüm II'deki Jason Voorhees'in annesinin kafasına bir sunak yapıyor."

Hunter'ın yüzü düştü ve bana baktı. "Öyle değil."

"Harika bir fikir." Parmağımı dudaklarıma götürerek kocaman sırttım. "Kimseye söyleme."

Gülüyoruz çünkü herkes o adadan korkuyor. Kamp eğlencesinin bir parçası bu. Tecrübeli kampçılar yeni gelenlere hikayeler anlatıyor ve her yaz Jax, gece yarısı gizlice oraya gitmeye çalışan en az bir grup çocuğu yakalıyor.

Hunter'ı sıkıca kucaklıyorum. "Gülümsüyorsun," diyorum karşılık olarak. "Mutlu musun?"

"Evet."

Ama derin bir nefes alıyorum. "Bence yine de Chicago Üniversitesi'ne gitmelisin."

Bu onun hayalimdi ve bence bunu benim için feda ediyor. Ben asla oraya giremezdim, ama o girdi.

Ama o sadece, "Her zaman yüksek lisans seçeneği var" diyor.

Ancak...

"Gitmediğim için çok heyecanlıyım," diyor ben daha fazla itiraz edemeden. "Kade ile Clarke'taki yurtlarda kalacağız, ailem yanımda olacak ve o ağaca tırmanıp babanın burnunun dibinden odana gizlice girme fantezimi gerçekleştireceğim."

Beni tekrar öptü ve vücudumda bir karıncalanma hissi yayıldı.

Biliyorum ki burada kalıp kardeşiyle ilişkisini geliştirmeye devam etmekten mutlu. Ve biliyorum ki, bir yıldan fazla bir süredir hayatında yer almalarına izin vermediği için anne babasına karşı bir borcu olduğunu ve onlarla biraz daha yakın kalması gerektiğini düşünüyor.

"Senin asıl amacını kaçırmayı istemiyorum," diyorum.

"Ailem ve siz," diyor, "hayatımda başıma gelecek her zorluğun üstesinden gelmek için ihtiyacım olan şeysiniz. Şu anda olmak istediğim yer burası. Evim."

Onu sıkıca kucaklıyorum. Haklı. Chicago'da yüksek lisans okulu var.

Biraz surat asarak geri çekildim. "Ben de yurtlarda kalmalıyım."

"Yapacaksın," diyor. "Ders aralarında."

Ve şimdiden bu sonbahar için bize yönelik planlarla dolu bir şekilde sırtıyor. Ama bu yeterli değil. Eğer eğitimime devam etmek zorunda kalacaksam, özgürlüğüme ihtiyacım var.

Aslında bu, ailemle yaptığım bir anlaşmaydı. Babam, eğer ben bir yıl boyunca Clarke Üniversitesi'ne gitmeyi kabul edersem, beni eğitmeye ve desteklemeye devam edeceğini söyledi.

Onların umudu, benim bunu seveceğim ve devam edeceğim yönünde. Bakalım ne olacak.

Eğer öyle olursa, ikinci sınıfta yurtlara taşınacağım. Üniversiteye devam edersem buna onay vereceklerinden oldukça eminim.

Hunter'ın yurt odasında, koridorlarda bağırarak erkeklerin arasında hızlıca sevişmek fikri beni pek heyecanlandırmıyor açıkçası.

"Weston'daki yerimizi tercih ederim," dedim ona.

Knock Hill'in ağaçları çiçek açmış ve hava o kadar yoğun ki, içilebilir gibi. İstedığımız kadar gürültü yapabileceğimiz bir evde terlemek

istiyorum.

“Ve burayı seviyorum.” Heyecandan gözleri kocaman açılıyor. “Spor kulübesi, hobi köşesi, duşlar, kırlangıç yuvası, okçuluk alanı, kayıkthane, ahır...” gizlice kaçabileceği tüm yerleri sıralıyor ve benim nabzım hızlanıyor.

Alt dudağını ısııyorum. “Çadırlar...”

İnleyerek kollarını bana daha sıkı sardı ve bizi suda döndürdü.

“Keşke yaz sonsuza dek sürseydi,” diyorum.

“Kışın da saklanacak pek çok yer var.” Dudakları boynuma değiyor. “Hatırladığın gibi.”

Dudakları tenime değiyor ve nefesim kesilerek başımı geriye atıyorum. Tanrım, onu çok seviyorum.

“Bunun için resmen para alıyoruz!” diye bağırdı biri bize.

Başımı kaldırdım, o da başını çevirdi ve ikimiz de Aro'nun iskelede şort ve bikini üstüyle durduğunu gördük. Bana ters ters baktı.

Hawke arkasından geçer. “Onlara söyle bakalım, bebeğim.”

Kahkahalara boğuluyoruz ve bu yaz birbirlerine sarılıp eğlenmelerini, sanki aralarında hiçbir fark yokmuş gibi, izlemek için sabırsızlanıyorum. Onlar da bizim kadar ahırını seviyorlar.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ya da belki de sabahın erken saatlerinde, Shelburne Şelaleleri sessiz ve uykudaydı, tatlı rüyalar görüyorlardı; bu sırada biri Şelaleler ile Weston arasındaki köprüde duruyordu.

Uzun, beyaz ve uçları mavi olan saçları rüzgarda yüzüne savrulurken, dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış halde nehre doğru bakıyor.

Dylan'ın mezun olmasını beklemek zorundaydı. Ve kışın bitmesini ve bahar yağmurlarının azalmasını. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu, ama su seviyesi düştüğü için şansı daha yüksekti.

Bugün nehirdeki su seviyesi yedi fit olarak ölçüldü.

Bu halledilebilir bir durum.

Elbette bu, nehrin bu bölgesinin sadece yedi fit derinliğinde olacağı anlamına gelmiyor ve aslında öyle olmamasını umuyor. Düşüşü yumuşatmak için daha fazla yastıkçığa ihtiyacı olacak.

Ama el fenerini doğrultup aşağıda bir şeyin siluetini görünce doğru yerde olduğunu anladı. Feneri kapatıp babasının çekicisinin yanına yere attı.

Eğer onun hediyeı aldđđını görürse, öfkelenip eşyaları kırar ve onu dvmekle tehdit eder, ama asla yapmaz.

Elini saran ipe sıkıca tutunarak öne doğru sendeledi ama durdu, kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Bunun zor olacağını biliyordu. Su onu korkutuyordu, ama daha da çok yalnız olması ve karanlık olması onu korkutuyordu. Etrafına bakındı, kıyıların ikisinde de kimseyi, gelen tekneleri ve trafiği göremedi. Belki de bir daha böyle bir şansı olmayacaktı.

şimdi.

Sıçradı, nefesi kesildi ve anında pişman oldu, ama artık çok geçti. Derin bir nefes alarak gece nehrine düştü, midesi diyaframını geçti.

Ama korkusunu bastırıp gözlerini kapatıyor ve suya giriyor. Suyun içine dalıyor, soğuk anında kemiklerine işliyor, ama yumruğunu ipe sıkıca kenetliyor, kollarını itiyor ve bacaklarını çırpıyor.

Yzeıe doğru hızla ilerleyerek etrafına ve yukarıya baktı; halat, kendisiyle yukarıdaki çekici kamyon arasında gerilmişti. Cebinden kafa lambasını çıkarıp, bandını kafasına takıp düğmeye basarken suya girdi. Etrafındaki kahverengi su aydınlandı ve nefesini tutarak hızla suya daldı.

Lambasından yayılan ışık etrafını aydınlatıyor ve o da sertçe tekmeleyerek aşağı iniyor.

Aşağıdaki şeyler parıldıyor, tıpkı parlak taşlar gibi ve insanların karşııya geçerken attıkları paralar olduğunu anlaması biraz zaman alıyor.

Ve sonra... Düz bir çizgi beliriyor. Doğa düz çizgiler yaratmaz.

Elini uzatıp çamur ve balçıkla kaplı elik dolaba dokundu. Dolap neredeyse dik duruyordu, arka köşesi nehir tabanına gmlmşti. Hızla hareket ederek, kendine bolca gevşeklik bırakarak ipi çekti ve ortasına bağladı; nefes almak için bir kez su yüzüne çıktıktan sonra tekrar suya dalıp ipi baştan ayağa bağladı.

Yukarı doğru yüzmeye başlar, ancak başındaki lambanın ışığı yaklaşık on beş metre uzaktaki berrak bir su birikintisine vurur.

Görüş alanına bir aracın sürücü tarafının girmesini görünce durdu.

Araba...

Orada.

Ardından bir çamur bulutu akıntıyla birlikte geçiyor ve araç tekrar gözden kayboluyor.

Karşıya yüzmeyi düşünüyor ama vazgeçiyor. Su yüzeyine tekrar çıkıp hızla nehrin şelaleler tarafına yüzüyor ve köprüye geri tırmanarak kamyonu doğru yürüyor. Kolu iterek, vincin zincirine bağlı halatı çekiyor. Köprü'nün kenarından aşağıya bakarak, eski okul dolabının nehirden yükseldiğini ve çatlaklarından su sızdığını izliyor.

Onu içeri getirip kamyonun kasasına yerleştiriyor, kafa lambasını çıkarıp el fenerini alıyor. Kamyonu binip köprüde U dönüşü yapıyor ve şelalelere doğru geri dönüyor.

Çok uzun sürmez. O planlı biridir. Tüm zorlukları hesaba katar. Polislerden kaçınmak için hangi yollardan gitmesi gerektiğini bilir. Dolabı yüklemek için tekerlekli bir araba getirmiştir. Shelburne Falls Lisesi'nin üst sınıflar koridorundaki hangi kapının kilitlenmediğini bilir.

Yardıma ihtiyacı yok. Acımaya da ihtiyacı yok.

Bir saat sonra, annesinin dolabının ait olduğu vitrinde tekrar yerini almış halini şaşkınlıkla izliyor.

Thomasin çenesinin altındaki suyu silerken, "Özür dilerim Dylan," diyor. "Ama sanırım Kade'nin eğlenmesine izin vereceğim."

Cam kapıyı kapatıp derin bir nefes alarak uzaklaştı.

"Bir gün ben de eğlenceli olacağım," diye fısıldıyor.

SON

Hellbent serisinin bir sonraki bölümüne dair bir önizleme için sayfayı
çevirin.

Sessiz Olanlar!

Bu, Quinn'in hikayesi olacak!

QUIET ONES

Quinn

Bir Yıl Sonra

Mutfak kapısındaki küçük pencereden dışarı bakıyorum, adamın hâlâ kahvesini bitirdiğini görüyorum. Büyük aynanın önündeki masada oturuyor ve iki saattir orada. İnsanları kovmaktan nefret ederim ama...

Ah, kimi kandırıyorum ki? Ben hiç kimseyi evden kovmadım.

Genellikle kapıdaki tabelayı değiştirdiğimi ve temizliğe başladığımı görmelerini beklerim, böylece dükkanı kapatacağımı anlarlar.

İşte buradayım ve bulaşıklar yıkanmış, tezgahlar temizlenmiş, çöpler dışarı atılmış, yarın için hamur hazırlanmış ve yerler süpürülüp paspaslanmış. Sadece günün artıklarını paketlemem ve kasayı saymam gerekiyor, ki bunu tanımadığım bir müşteriyle dükkânda yalnızken yapmayı reddediyorum.

Ama sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi ayağa kalktı, takım elbisesinin düğmelerini ilikledi ve sandalyesini yerine yerleştirdi. Ah. Kimse böyle yapmaz. Fırından çıkarken, kapıyı iterek içeri girdiğinde gülümsedim.

"Yakında görüşürüz," diyorum gülümseyerek.

Cevap vermiyor, sadece başını hafifçe çevirerek yüzünün yan tarafını gösteriyor ve bir kez başını sallıyor.

Kapıyı arkasından kilitledim ve ışığı söndürdüm, masasına doğru gidip fincanını ve tabağını aldım. Peçetesini kenara çekip altındaki telefonu buldum.

Önce pencerelere, sonra telefona bakıyorum, tabakları bırakırken telefonu kapıya doğru koşuyorum.

Kapıyı açıp dışarıya bakıyorum. "Efendim?"

İki yöne de baktım ama gördüğüm tek şey Rivertown Grill'in dış masalarında oturan müşteriler ve geçen birkaç araba. Gitmişti.

Kapıyı tekrar kilitliyorum ve telefonu inceliyorum, sonunda ne kadar eski olduğunu fark ediyorum. Kumlu dokusu üzerinde siyah lekeler bırakmış ve burnuma yaklaştırdığımda yangın kokusu alıyorum. Açıyorum, tuşlara basıyorum ama çalışmıyor. Artık kimse bunları kullanmıyor. Taşımak için bile ne garip bir şey.

Omuz silkiyorum. Geri gelip alacaktır.

Tekrar bulaşıkları yukarı kaydırarak mutfığa girdim, telefonu tezgâhın üzerine koydum ve bulaşıkları lavaboya yerleştirdim. Arkamı dönüp tepsideki kalan tüm pastaları bir kutuya koydum.

Ama daha söze başlamıştım ki Dylan, dükkanın ön tarafındaki döner kapılardan içeri daldı.

"Hayır, hayır," diye bağırarak çikolatalı hindistan cevizli donutlara doğru koştu. "Onlara ihtiyacım var!"

Hunter gülerek onun arkasından gelir, ardından Hawke ve Aro da gelir.

Dylan bana doğru hızla yaklaşıyor ve kalan fırınlanmış ürünler üzerinde üstünlük sağlamak için kalçalarımızla birbirimizi itip kakıyoruz.

Isırmadan önce birini elinden kaptım. "Hayır, onları yaşlılar merkezine götürüp bana yardım etmelisin."

Yaz için bir deneme yapıyorum, hem fırıncılık yapıp hem de öğle yemekleri için bir şeyler hazırlayabilir miyim diye. Sandviçler, pide pizzalar, çorbalar...

Çok geç saatlere kadar açık kalıyorum ve sabah 3:30'da buraya geri dönüp fırıncılık yapmaya çalışmak, egzersiz yapmak, ailemle vakit geçirmek veya herhangi bir şekilde uyumak için zaman bulmayı zorlaştırıyor.

Eğer kısa süre içinde kendimi toparlayamazsam, bu deneme başarısızlıkla sonuçlanacak.

Hunter tezgahın diğer tarafında duruyor, tepsidekilerden birini alıp kız arkadaşına uzatıyor. "Bunları alacağız," diyor bana.

"Nasıl girdiniz içeri?" Onlara baktım. "Ön kapıyı kilitledim."

Aro gözlerime bakmıyor, Hunter zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve Dylan dirseklerini tezgâha yaslayıp omuz silkerek, "Hayır, yapmadın," diyor.

Hawke homurdanarak buzdolabından bir çikolatalı süt çıkardı.

Hunter ona baktı. "Artık ona söylemenin zamanı geldi, dostum."

Hawke, "Onu kullanmaya hazır olduğunda ona söyleyeceğiz," diye yanıtıyor.

Aro, Dylan'a gülümsüyor; Dylan ise ağzını çikolatalı donutla doldururken neşeyle bana bakıyor.

Odayı parmakla işaret ederek, "Hepinizden daha yaşlı olduğumu biliyorsunuz, değil mi?" dedim.

Hepsi gülüyor ve bir süredir bir şeylere ima ediyorlar -ne olduğunu bilmiyorum. Araştırdıkları bir şehir efsanesi olduğunu biliyorum ve kapanış saatlerinde ve sezon dışında da burada olduklarını biliyorum. Hepsine anahtar verdim çünkü okuldayken bir boru patlaması durumunda veya tatil yemekleri için ekstra alana ihtiyaç duymaları halinde herhangi birinin erişime ihtiyacı olabilirdi.

Ama bir şeyler oluyor ve ben de daha fazla kurcalamıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse bilmek istemiyorum. Eğer bilirsem, sorumluluk bana aitmiş gibi hissedeceğim ve onların eğlencesini bozmak istemem.

Böyle hissetmemeliydim ama onlara kıyasla tecrübesizmişim gibi geliyor ve nedenini bilmiyorum, bu da çok can sıkıcı.

Üniversite diplomam var. Kendi işim var. Disiplinliyim, dakikim ve vergi ödüyorum. Neden kendimi onlardan daha genç hissediyorum?

"Hadi, geri dönmemiz gerek." Hunter ellerini silkeledi. "Otuz dakika sonra ışıklar sönecek."

Geçen yaz olduğu gibi, hepsi Blackhawk Kampı'nda çalışıyorlar. Çocuklar akşamları kamp ateşi başında eğlenirken, onlar da birkaç saat boş zaman geçiriyorlar.

Hunter'a yaşlılar merkezine bırakması için iki kutuyu veriyorum. "Kade nerede?"

"İhtiyaçları karşılamak." Dylan dilini kullanarak dişlerini fırçalıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini ben bile biliyorum," diyerek arka kapıya doğru yol gösteriyorum.

Kade yazlarını tek bir şey yaparak geçirmeyi tercih eder; bu yüzden, yatmadan önce kalan iki saatlik boş zamanını en iyi şekilde değerlendirdiğini söylemek yeterli olacaktır.

"Hey, bu ne?" diye soruyor Dylan.

Müşterinin bıraktığı telefonu alıp elinde çevirdi.

"Birisi masanın üzerinde bırakmış," dedim ona. "Kayıp Eşya Bürosuna koyacağım."

"Weston'da kaldığım zaman masamda olanla aynı görünüyor," diye açıklıyor. "Onu unutmuşum."

Onunla Hawke arasında bir bakışma geçti.

Hawke bana, "Onu kimin bıraktığını gördün mü?" diye soruyor.

"Sıradan bir adam." Telefonu Dylan'ın elinden alıp yerine koydum. "İyi göremedim. Neden?"

Hawke, derin bir nefes alıp başını sallamadan önce sessiz kaldı. "Sebepe yok. Kayıp Eşya Bürosuna bırakın. Birileri gelip alacaktır."

Arka kapıyı iterek onları dışarı çıkarırken Aro ona ters bir bakış attı. Onları sevmediğimden değil, ama yatağa girmem gereken saate tam iki saat kaldı.

Dylan bir lokma daha alıp homurdandı. "Quinn, ciddi. Küresel çapta tanınmalısın."

"Hım."

"En azından Goldbelly!"

Gülümseyerek ona hafifçe bir itme verdim.

Ama sonra arkasını dönüyor. "Ya da o pasta yarışmasına katıl!"

"Tamam!" diye yapmacık bir coşkuyla söylüyorum. "Shelburne Şelaleleri Festivali... Ren Geyiği... Kestane...Şirin Kazaklı Koşucu Dansçı Buz Mucizesi Melek Festivali!" diye takılıyorum. "Tamam!"

Hunter, küçük bir kasabada fırıncı olduğum ve Hallmark filmlerindeki tüm şakaları duyduğum için kahkahalarla gülüyor.

El salladılar, Dylan bana bir öpücük gönderdi ve ben de onu yakalayıp kapıyı kapatıp kilitledim.

Hepsini çok seviyorum. Ne kadar mutlu olduklarına bayılıyorum. Bunu hak ediyorlar.

Artık grupta farklı olmak çok zor geliyor. Onlar yanımda olmadıkça yalnız hissetmiyorum.

Kade'i saymıyoruz bile. Hayatını olduğu gibi seviyor.

Dükkanımın sessizliğinde kendi kendime homurdanarak üzerimden atıyorum. Sadece yorgunluk. Beni huysuz yapıyor. Çok çalışıyorum, kendime yeterince zaman ayıramıyorum.

Biraz temiz havaya ve kulaklıklarına ihtiyacım var.

Banyoda üzerimi değiştirdikten sonra siyah tayt, spor sütyeni ve beyaz askılı kısa bir üst giydim, üzerine de siyah bir ceket geçirdim. Saçlarımın tamamını yana doğru topladım ve sol göğsümün üzerine sarkacak şekilde alçak bir örgü yaptım. Soluk mavi Yankees şapkamı taktım, kimliğimi ve dükkan anahtarımı bacağımdaki cebe koydum ve kulaklıklarımı taktım.

Favori listemi açıp telefonumu diğer bacağımdaki cebe koydum ve arka kapıdan çıkıp kapıyı arkamdan kilitledim.

Saat henüz sekizi geçti. Hava karardı ama geç değil. Sokaklar hâlâ hareketli olacak. Özellikle güzel bir yaz gecesinde.

Ara sokaktan çıkıp Birinci Cadde'ye, oradan da Ana Cadde'ye doğru ilerliyorum. Omuzlarımı gevşetip kollarımı başımın üstüne doğru uzatıyorum ve kaldırımlardaki saksı çiçeklerinin kokusu ve günün sıcaklığıyla birlikte arabalardan gelen yakıt kokusunun havada hafifçe hissedildiği bir ortamda serin rüzgarın bedenimi sarmasına izin veriyorum.

Tenis ayakkabılarımı çift düğümle bağladım ve koşmaya başladım; dükkanımın, Rivertown'ın ve bowling salonunun yanından geçtim. Sağa dönüp mahalleye girdim ve bacaklarımda bir enerji patlaması hissettim, sonunda özgürdüm. Ağaçların ve posta kutularının yanından sıyrıldım, kaldırıma park etmiş arabaların etrafından dolandım. Sonra karşıya geçtim ve evlerin arasından daldım.

Bay Zellers arka verandasında oturuyor ve ben de çitlerle çevrili ortak havuza doğru küçük çimenli tepeden inerken el sallıyorum. Hızla yanından geçiyorum, klor kokusunu içime çekiyorum ve burada ilk ve son kez yüzdüğüm zamanı hatırlıyorum. Çocukluğumda evimde bir havuz vardı—hala da var—ama eğer bir genç olarak görülmek istiyorsanız, burası tam da aradığınız yerdi.

Ter içinde kalmış bir halde kaldırımda yürüdüm ve sağa dönerek Ana Cadde'ye girdim.

Arkamdan bir kamyon geldi, beni geçti ve boyasının kırmızısını ve bagaj kapağındaki JT Racing amblemini gördüm. Nefesimi tuttum, korku içimi kapladı ama koşmaya devam ettim, hatta arka lambalarının parladığını gördüğümde bile. Aman Tanrım. Araç caddenin ortasında durdu ve ben omuzlarımı dikleştirerek yoluma devam ettim.

Jared sürücü koltuğundan iniyor. Ben yavaşlamıyorum. "Merak etmeyin. Aydınlık alanlarda kalacağım—"

Ama o beni kucaklayıp omzuna attı.

Dışlerimi sıktım ama sadece bir kez, hayal kırıklığıyla bacaklarımı tekmeledim. Daha fazla savaşmanın bir faydası yok.

Abim beni kamyonun içinde taşıyor, diğer abimden Jax ise yolcu koltuğundan inip arka kapıyı açıyor.

Jared beni içeri bırakıyor ve ben dışarı atlamaya çalışıyorum ama Jax kapıyı yüzüme çarpıyor. Kulaklıklarımı çıkarıp yumruğumu cama

vuruyorum.

Buna inanmıyorum.

Altı yaşındayken çok seviyordum. On bir yaşındayken ise nefret etmeye başladım. Şimdi yirmi bir yaşındayım.

Jared, taksiye binerken, "Sabah koşuya çık," diyor.

"İşim sabah!" Sesim gereğinden fazla yüksek çıkıyor. "Tek vaktim bu."

Kamyonu vitese takıyor ve gaza basıyor.

"Shelburne Falls güvenli bir yer," diye belirtiyorum.

Jax, "Ta ki bir gece bir gezgin gelip bir aileyi katledene kadar," diye savunuyor, "ve insanlar 'eskiden çok güvenli bir kasabaydı, kapılarımızı kilitlemeden bırakırdık...' demeye başlayana kadar."

Başımı geriye attım, ellerimi tepemde kenetledim. "Hapisteyim."

"Hayır." Jared müziğin sesini kısıyor. "Sen bizim küçük kız kardeşimizsin."

Dikiz aynasından gözlerine bakıyorum ve gerçekten gülüyorum. "Kızınızın," sonra Jax'i işaret ediyorum, "ve oğlunuzun da, sevgilileriyle o kampta neler yaptıklarından haberiniz var mı?"

"Beni kızdırma," diye çıkıştı Jared.

"Beni iğrendirme," diye çıkıştı Jax.

Bu, yeğenlerimden daha genç hissetmemin sebeplerinden biri. Jared ve Jax, çocuklarının birbirlerine aşık olduklarının ve bunu eyleme döktüklerinin gayet farkındalar, ama ben gece dışarı çıkamayacak kadar hassasım.

Bir an için beni fırına—ya da hâlâ yaşadığım ailemin evine—geri götürdüğünü sandım, çünkü okulu yeni bitirdim ve geri taşındım, henüz daire kiralamaya vaktim olmadı, ama bir blok ötede, birkaç yıl önce açılan yeni spor salonunun önünde durdu.

Bunu da incelemek istiyordum ama yine de vakit bulamadım.

Beni içeri sürüklediler, tezgahın başında gülümseyen genç bir kadın vardı. "Merhaba, Astrofizik bölümüne hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bak Quinn, bir koşu pisti." Jared yukarıyı işaret etti ve ben de ikinci katta binanın etrafında koşan koşucuları gördüm.

Jax ellerini ceplerine sokup onaylayarak başını salladı. "İç mekan, kameralar, doğru ışıklandırma... bayılıyorum."

Jared kredi kartını masaya sertçe vururken kıza zoraki bir gülümseme verdim. "Onu ayarla."

Buna karşı koymalıyım ve sonunda sevdiğim tüm film kahramanları gibi kardeşlerim için oldukça zorlu bir kız olmaya niyetliyim, ama çok yorgunum. Bilgilerimi doldurup birkaç evrak imzalamak yirmi dakika sürüyor. Turu atlıyorum, bir fitness testi randevusu alıyorum ve bir havlu alıp lobiden geçiyorum.

Jax, kapıların yakınındaki küçük yuvarlak bir masada telefonuyla ilgileniyor. Jared de yanında oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, ikram edilen portakalı soyuyor.

"Öylece orada mı oturacaksın?" diye soruyorum. "Bütün zaman boyunca mı?"

Sanki kendi başıma eve gidebileceğime güvenmiyor gibi mi?

Bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor, ben de ceketimi çıkarıp spor salonuna giriyorum. Keşke Madoc burada olsaydı. Koruyucu olabiliyor ama çok daha mantıklı bir kardeş o.

Ya da en azından mantıklı bir şey diyebiliriz. Onları gitmeye ikna ederdi.

Kulaklıklarımı tekrar takıp müziğimi yeniden başlattım, havlumu ve ceketimi bir banka bıraktım. Üç şeritli piste çıktım, başka bir koşucunun geçmesini bekledim ve hızla onu takip ettim. Duvardaki bir ok, koştuğumuz yönü gösteriyordu ve koşuculara on bir buçuk turun bir mile eşit olduğunu bildiren bir işaret vardı. Zeminin hafif yumuşaklığını, kaldırımından daha yumuşak olmasını sevdiğim için topuklarımı yere sağlamca bastım ve kendimizi ayarlamak istersek dakika ve saniyeleri gösteren, başımızın üzerindeki dijital zamanlayıcının altından geçtim.

Sadece gitmek istiyorum. Dış duvarda aynalar var, ara sıra pencerelerle kesintiye uğruyorlar, iç duvarlar ise insanların pistten çıkıp egzersiz alanlarına gitmesi için zaman zaman açılıyor. Pistin ortasındaki oval zeminde yirmi dört ağırlık kaldırma makinesi duruyor ve etrafa bakıyorum, birkaç kadın ama çok sayıda erkek görüyorum. Uzun gümüş sakallı iri bir adam, bir bankta oturup aynada kendini izlerken tek koluyla devasa bir dambılı başının üstüne kaldırıyor. Bir diğeri ise telefonunu dayayıp squat yaparken kendini filme alıyor.

Gözlerimi odanın üzerinde gezdirdim ve siyah eşofman altı ve beyaz kapüşonlu bir sweatshirt giymiş bir adamın barfiks çektiğini gördüm. Uzun, ince, geniş omuzlu... Sarışın.

Bir duvar görüşümü engelliyor ve gözlerimi kırıpıyorum, kalbim birdenbire çok hızlı atmaya başlıyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Duvar tekrar yıkılıyor ve başımı hızla çevirip egzersiz alanına bakıyorum. O devam ediyor, çenesini barın üzerine kaldırıyor ve ben de yüzünün yan tarafına ve başının arkasına bakıyorum... ama emin olmak için çok uzaktayım. Saçları yeni kesilmiş ama terden ıslanmış ve benim gibi kulaklık taktığını görüyorum.

Onu yine gözden kaybediyorum. Yüzüne bakamıyorum. Başka bir duvar ve spor salonunun diğerk tarafına, yeni bir egzersiz alanına giriyorum. İstemesem de, bacaklarımın tekrar etrafında dönmek için biraz daha hızlı hareket ettiğini fark ediyorum.

Sekiz yıl geçti. Eğerk şehre geri dönmüş olsaydı, Madoc ve Fallon bunu büyük bir olay haline getirirlerdi. Ben de duyardım.

Yankees şapkası dar geliyor. Sa rgm göğsümde sallanırken yürümeye devam ediyorum, ama tekrar ağırlık çalışma salonuna vardığımda o gitmişti. Koşucular yanımdan geçiyor ve göz ucuyla odayı iki kez tarıyorum.

Daha sonra...

İşte orada.

Midem alt st oldu. Bir bankta uzanmış, vücudunun üzerinde bir ağırlık kaldırıyor, sonra indirip tekrar yukarı kaldırıyor, bunu tekrar tekrar yapıyor. Uzun bacakları bükülmüş, ayakkabıları yerde ve buradaki diğerk erkeklerden çok daha fazla giyinmiş olmasına rağmen, yüzünden başka her şeye bakmaktan kendimi alamıyorum. Kapşonlusunun altında kaslı göğüs. İnce bel. Kaslı omuzlar ve güçlü kollar. Siyah pantolonunun altında hafifçe belirginleşen uyluğunun st kısmındaki kas.

Duvar bizi tekrar ayırıyor ve bir ara verildiğinde, hızlıca bir bakış atıyorum; barı yerine koyup doğrulduğunu görüyorum. Ayağak kalkıyor, havlusunu alıyor ve yukarı bakarak gözlerime bakıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Lucas.

Başımı çevirip başka bir duvarın arkasına geçtim ve spor salonunun diğerk tarafına girdim.

Aman Tanrım.

Nefes alamıyorum. Duruyorum, başka bir egzersiz alanının girişinden geçerken kulaklığımdaki mziğı durduruyorum. Duvardaki su eşmelerine doğru biraz sendeliyorum ve eğilip düğmeye basıyorum. Su içiyorum, kurumuş boğazımı ıslatıyorum.

O burada nasıl olabilir? Benden hiçbir şey duymadan bir saat bile burada nasıl kalabilir?

Ama o sanki günlerdir buradaymış gibi antrenman yapıyor.

Dik durdum, ağzımdaki sümüşü sildim. Beni tanıdı mı acaba?

Sanırım "merhaba" demeliyim. Ondan çok daha küçük olsam da, onunla birlikte büyüdüm diyebilirim. Büyük Kardeşler Büyük Ablalar programında Madoc'un "küçük kardeşi"ydi. Lucas'ın babası o küçükken vefat etmişti ve Madoc onun için büyük erkek rol modeli olmuştu, bu yüzden Lucas ailemizin yanında çok zaman geçiriyordu.

Üniversiteye gitti, Fallon'da mimar oldu ve sekiz yıl önce ülkeyi terk ederek Dubai'de gökdelenler inşa etti.

O gittiğinde on üç yaşındaydım.

Çeşmenin arkasındaki aynada kendime bakıyorum, saçlarım darmadağın, makyajım silinmiş ve şimdiden terlemeye başlamışım. Neyse ki, yorgun gözlerim şapkanın siperliğinin altında gizli.

Hayır, garip olacak. Onu tekrar böyle görmeyi hayal etmemiştim.

Pelotonlardan birine doğru yürüyorum ve üzerine biniyorum. Lanebreak antrenmanına başlarken müziği kısıyorum ve yukarıdaki televizyon ekranının alt kısmında kayan haber başlıklarını dalgın dalgın okurken, belirlenmiş tempoya ve dirence uyuyorum. Kulaklıklarımın halterlerin çarpışma seslerini ve ayakların koşu bantlarına vuruşlarını duyuyorum ve neredeyse bir tempoya girmişken, bir arkadaşıyla birlikte arkamdan geçiyor.

"Hadi, kardiyo yapalım," diyor arkadaşı.

Arkadaşı yanıma, koşu bandına atladı, Lucas da onun diğer tarafındaki koşu bandına geçti. Ben de hızla pedal çevirirken, önümüzdeki duvardaki aynada ikisine de baktım. Arkadaşı bana doğru baktı; kısa, koyu saçları, siyah şortu ve yanları açık gri kolsuz tişörtüyle bronzlaşmış kaslı kolları ve göğüs kaslarını sergiliyordu.

Lucas'a döndü. "Geceleri spor yapmaktan nefret ediyorum," dedi. "Spordan çıkınca endorfinlerle ne yapıyorsun?"

Öne bakmaya devam ediyorum ve bu retorik bir soru olmalı, çünkü Lucas cevap vermiyor.

"Eşime ihtiyacım var," diyor arkadaşı alaycı bir gülümsemeyle koşarken. "Şükürler olsun ki, benim kadar enerjik bir kadınla evlendim."

Lucas onu düzelterek, "Kızım," dedi. "Sen kendinden on yaş küçük bir kızla evlendin."

"Ruh eşimi bulmak için daha geniş bir ağ atmam gerekti."

Gülümsememi kendime saklıyorum. Kulaklıklarımın takılı olduğunu ve hiçbir şey duymadığımı düşünüyorlar.

Eğer Lucas'la aynı yaştaysa, karısı benden daha yaşlı demektir. O bir kız değil.

Arkadaşı haklı, ben de gece egzersiz yapmaktan nefret ediyorum. Eve gidip uyumaya çalıştığımda sakinleşmem daha uzun sürüyor. Hâlâ çok enerjim oluyor.

Lucas kulaklığına dokunuyor. "Lucas Morrow."

Onun adını söylediğini duyunca midem kalbime doğru fırladı. Hiç şüphe yok. O, kesinlikle o.

Arkadaşı yanımda koşmaya devam ediyor, Lucas ise telefon görüşmesinin diğer ucunu dinliyor.

"Uzun süre uzakta kalmayacağım," diyor konuştuğu kişiye. "Yeniden mi düzenlendi? Hayır. O tekne elli yaşında. Bunun parasını ödemeyecek."

İş görüşmesi.

Lucas, "Şehrin izin vermesi koşuluyla, iskelesini ofis binasının dışında kurabilir," diyor. "Zamanlama sorununu onlara yükleyin."

Sesi daha kalın, aynada gözlerini görmeye çalışıyorum ama gözleri yere bakıyor.

Başını salladı. "Hoşça kal."

Ve telefonu kapatıyor.

Koşuyor, su şişesinden bir yudum alıyor. Kaşları çatık ve yüzündeki o ifadeyi hâlâ taşımasından hoşlanmıyorum. Üniversitedeyken böyle bir ifade yoktu, ama sekiz yıl önce ayrılmadan kısa bir süre önce gelişmişti. Hâlâ orada. Sanki her an tetikte, karşılık vermeye hazır gibi.

"Daha uzun süre kalmalısın," diyor arkadaşı.

"Dubai'ye daha sık gelin."

"Bavullarımı ararken bana tuhaf tuhaf bakıyorlar."

Arkadaşı aynada ona sırtıyor, Lucas başını kaldırıyor ve ben de gözlerimi aşağıya indiriyorum.

Lucas alçak sesle, "Kelepçeyle seyahat etmeyi bırakın," diyor.

Ağzım hafifçe aralandı.

Ama sonra arkadaşı soruyor: "Peki, onun yerine ip kullansak?"

Ağzım yine kurudu. Bu da neyin nesi?

Arkadaşı aynada Lucas'a gülümsüyor. "Sanırım insanlar bunu senin dairende bulduklarında şüphelenmiyorlar."

Adımlarımı yavaşlatıyorum, genel olarak mı yoksa Lucas gibi ip kullanması mı gerektiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Ne için ip? Lucas'a attığı o anlamlı bakış, odanın hafifçe yana yattığını hissettiriyor.

Lucas'ın çenesi kasıldı, sonra bakışlarını kaçırarak aynada benimkilerle buluşturdu.

Onları tekrar indiriyorum.

"Lucas!" diye tanıdık bir ses arkamızdan bağırdı. "Raketbol."

Yukarı baktığımda Madoc'un elinde iki raket ve bir topla kortun kapısını açtığını gördüm.

Henüz beni fark etmiş gibi görünmüyor.

Lucas koşu bandından indi, eşyalarını kaptı ve havlusunu arkadaşına fırlattı. "Yarın görüşürüz."

Adam bir kez başını salladı. "Yarın."

Lucas ve Madoc bir kortun içine doğru kayboldular ve ben, yanımda duran adamın gittiğini, yolculuğum bitene kadar fark etmedim bile. Hızıma veya direncime hiç dikkat etmedim. Bütün süre boyunca düşüncelere dalmıştım.

Telefon görüşmesinde uzun süre uzakta kalmayacağını söyledi. Bu da kalmayacağı anlamına geliyor.

Onunla konuşmalıydım.

Belki de gözlerinin içine bakıp bana gülümsediğini görürdüm ve birdenbire, çocukluktaki o aptalca hayranlığımın anılarımda daha iyi olduğunu fark ederdim. Belki o zaman, ona dair hep sahip olduğum ve putlaştırmadan başka bir şey olmayan bu ideal fanteziden kurtulurdum.

Yarım saat daha ağırlık antrenmanı yaptıktan sonra bir smoothie almak için büfeye uğradım. Jared ve Jax'in hâlâ göz ucuyla beni beklediğini görebiliyordum ve parmağımı kaldırarak sadece bir dakika süreceğini söyledim. Ceketimi belime bağladım, şapkamı aşağı çektim, ama sonra Madoc'un sesini duydum. "Fallon seni gördüğüne çok sevindi."

Yukarıya ve sonra tekrar aşağıya baktım; Madoc ve Lucas'ı, duş almış ve takım elbiselerini giymiş halde, önümde sıraya girmiş dururken gördüm.

Madoc kartını okuttu ve Lucas'a bir pipet uzattı.

"Aslında bugün ofiste ona rastladım," diyor Lucas. "Sana söylemedi mi?"

"Bana, senin bizimle kalman için onu ikna etmemi söyledi."

Kalbim yeniden hızla atmaya başladı. Tam da konuşmak için mükemmel bir zaman olurdu.

“Güzelmiş.” Lucas’ın sesi normal gelmiyor. “Bunu düşüneceğim.”

"Yalnız kalmayı seviyorsun artık, değil mi?"

Lucas omuz silkerek, "Aıştım zaten," dedi.

Pusulamı geri isteyebilirdim. Anlaşma buydu, değil mi? Geri gelmek zorundaydı, en azından gitmeden önce ona verdiğim pusulayı geri vermek için.

Madoc, "Yazı burada geçirin," diye öneriyor. "Size burada ihtiyacı olabilir."

Lucas'ın dönüp omzunun üzerinden bana baktığını görüyorum. "Şey..." Madoc'a geri dönüyor. "Şey, aslında en kısa sürede geri dönmem gerekiyor."

HAYIR.

Tekrar hafifçe döndü ve bana baktığını anladım. Gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluşturdum.

“Özür dilerim.” Kendi kendine biraz gülüyor. “Şey... Eskiden böyle bir şapkam vardı.”

Konuşamıyorum. Gözümü kırpamıyorum. Sadece şapkasının altından ona bakıyorum.

Madoc içkisini alıyor. "O şapka sendeydi. O Quinn'di, dostum."

Lucas'ın yüzü düştü, Madoc kolunu boynuma doladı ve başımın yanına bir öpücük kondurdu; ve birdenbire kendi dilimi hatırlayamaz hale geldim.

Madoc, Jared ve Jax'e seslenerek, onlarla konuşmaya gitmek üzere ayrıldı ve "Hey millet," dedi.

Orada duruyorum, zar zor gülümseyebiliyorum.

Lucas gözlerini kırıyor ve işte şimdi anlıyorum ki, hafızamda ondan daha güzel bir şey yoktu. Gençliğindeki uzun saçlarını ve kaya tırmanışını ve göl kenarında aylıklık yapmayı sevdiği zamanlardaki rahat kıyafetlerini çok severdim, ama şimdi sert çenesi ve güneşten bronzlaşmış teniyle çarpıcı mavi gözlerini daha iyi görebiliyorum. Bakışlarımı boynuna sıkıca dolanmış bembeyaz gömleğine ve kravatına indiriyorum.

"Sizi tanıyamadığıma inanamıyorum," diyor.

Yutkunuyorum. "Uzun zaman oldu..."

İçeri girerken yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi, başını salladı. "Büyük abimin küçük kız kardeşi." Bana sarıldı. "Nasılsın?"

Gözlerim neredeyse kapanacaktı. Annemin beni götürdüğü ve kıyafet kuralı olan mağazalardan birinin kokusunu andırıyor.

Ama hemen geri çekiliyorum. "Terledim... Özür dilerim."

Kardeşlerimin sohbetini duyarken dudaklarımı yalıyorum ve ne kadar gergin olduğumu görebildiğini biliyorum.

Boğazımı temizledim. "Peki, ne kadar süredir buradasınız?"

Cevabı biliyorum. Telefonda Madoc'a ve bir başkasına söylediğini duydum.

Ama gülümsemesi kayboluyor ve gözlerini biraz kısıyor, bana bakıyor. "Bilmiyorum..."

Boynundaki damar sürekli atıyor ve söylediklerimi geri alıyorum. Aslında takım elbisesini beğenmedim. Dağınık saçlı ve gömleksiz halini daha çok beğenmiştim.

"şu an kaç yaşındasınız?" diye soruyor. "Yirmili yaşlarımlın ortalarındayım."

"Yirmi bir."

"O zaman üniversitede miydiniz?" diye ısrarla soruyor.

Ağzımı açıyorum ama tam o sırada Madoc orada, kolunu bana dolamış bir şekilde beliriyor.

"Küçük Quinn'imiz Notre Dame'ı üç yılda bitirdi," diyor gururla. "Ana caddede Frosted'ı geride bıraktı."

Lucas, kardeşimden bana baktı. "Fırın."

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Tekrar gülümsedi. "Pizzanı hatırlıyorum."

Bütün vücudum ısınıyor. Çok fazla ısınıyor ve kaynıyorum.

Madoc bana "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diyorum ama bu daha çok nefes nefese bir ses gibi çıkıyor ağzımdan. "Eve bırakılmam lazım. Çünkü karanlıkta bisiklet sürmeme veya koşmama izin verilmiyor."

Madoc gülüyor ve Jared ile Jax yanlarına geliyor.

"Sana destek olacağız," diyor Jax.

Evet biliyorum.

Bunu her zaman biliyorum. Çok seviyorum ama bazen de nefret ediyorum.

Dışarı çıkmaya başladılar ve Lucas içeceğini alırken pipetini düşürdü. Ben eğildim, o da eğildi ve kazara şapkamı başımdan düşürdü. Örgümdeki uzun saç tutamları dağıldı ve orada çömelerek birbirimizin gözlerine baktık. Yüzümü örten saç tutamlarının arasından ona baktım.

Artık gülümsemiyor ve ben de yine nefes alamıyorum.

Kapağı alıyorum. "Al. Geri dönene kadar bunu tutmamı söylemiştin."

Ona hakkını veriyorum.

Ama başını sallayarak şapkayı nazikçe bana geri verdi. "Biraz daha sende tut. Gitmeden önce alacağım."

Yani, gitmeden önce onu bir kez daha göreceğim, öyle mi?

Ben ayağa kalkıyorum, o da kalkıyor. "İyi geceler," diyorum.

Arkamı dönüp gidiyorum, ona geri bakma isteğime direniyorum çünkü kardeşlerim beni izliyor ve ne düşüneceklerini zaten biliyorum.

Lucas Morrow ve ben artık birlikte oynamak için çok yaşıyoruz.

Sırada Sessiz Olanlar var!

MAIN CAST OF CHARACTERS

Soy ağacı için lütfen buraya gidin.

Shelburne Falls'tan Dylan Trent, motosiklet yarışlarına katılmak istiyor; son yirmi yılda esir takası yoluyla Weston'a gönderilen tek kadın; Hunter ve Kade'in üvey kuzeni.

Hunter Caruthers – Dylan'ın üvey kuzeni, bir yıldan fazla önce St. Matthew's'e gitmek için Shelburne Falls'tan ayrıldı ancak Weston Lisesi'ne geçiş yaptı, Weston futbol takımında oynuyor, Kade'in ikiz kardeşi.

Dylan'ın üvey kuzeni, Hunter'ın ikiz kardeşi Kade Caruthers, Shelburne Falls'ta yaşıyor, Falls Lisesi futbol takımının oyun kurucusu; kendisi ve Hunter bir yıldan fazla bir süre önce araları bozulmuştu.

Farrow Kelly – Hunter'ın arkadaşı, Weston Lisesi'ne gidiyor ve futbol takımında oynuyor, yerel çete Green Street için çalışıyor.

Ciaran Pierce – Hunter'ın büyükbabası, eski İrlanda mafyası üyesi, Chicago yakınlarında yaşıyor ve Weston ile bağlantıları var.

Aro Marquez – Falls Boys'un (Hellbent #1) kahramanı, Dylan'ın arkadaşı, eski Weston sakini, şimdi Jax ve Juliet Trent ile Shelburne Falls'ta yaşıyor.

Hawken Trent – Aro'nun erkek arkadaşı, Dylan'ın kuzeni (kan bağıyla), Fall Away Serisi'ndeki Jax ve Juliet'in oğlu, Shelburne Falls'daki Clarke Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi.

Constin, Luca, T.C., Anders ve Calvin – Weston futbol takımında oynayan, Farrow ve Hunter'ın arkadaşları.

Weston lisesi öğrencileri Coral Lapinski, Arlet ve Mace, Farrow ve arkadaşlarıyla vakit geçiriyorlar.

Stoli – Kade'nin arkadaşı, gerçek adı Josh.

Dirk – Kade'nin arkadaşı

Jared Trent – Dylan'ın babası, Bully'nin (Fall Away #1) kahramanı, Tate'in kocası, JT Racing'i yönetiyor.

Tatum Trent – Dylan'ın annesi, Bully (Fall Away #1) romanının kahramanı, Jared'in eşi, çocukluğunu geçirdiği evde birlikte yaşıyorlar.

James Trent – Dylan'ın on yaşında küçük erkek kardeşi.

A.J. Caruthers – Hunter ve Kade'in dokuz yaşındaki küçük kız kardeşi.

Quinn Caruthers – yirmi yaşında, Dylan'ın teyzesi ama daha çok kuzen gibi büyüdüler, Jared, Madoc ve Jax'in üvey kız kardeşi, Notre Dame Üniversitesi'nde okuyor.

Thomasin Dietrich – lakabı Tommy olan, Falls Lisesi öğrencisi, on dört yaşında, Weston'da takılıyor.

Weston Lisesi öğrencisi Codi Gundry'ye ekip göz kulak oluyor.

Madoc Caruthers – Shelburne Falls belediye başkanı, Hunter, Kade ve A.J.'nin babası, Dylan'ın babası Jared ve Hawke'ın babası Jax'in üvey kardeşi.

Fallon Caruthers – mimar, Hunter, Kade ve A.J.'nin annesi, Ciaran'ın kızı

Jaxon Trent – Jared'in üvey kardeşi ve Madoc'un üvey kardeşi, Juliet'in kocası, Hawke'un babası, Aro ve kardeşlerinin vasisi, Fallstown'ı yönetiyor.

Juliet Trent – Jax'in eşi, Hawke'un annesi, romancı, Aro ve kardeşlerinin vasisi – Jared'in eski evinde, Tate'in evinin yanında ailesiyle birlikte yaşıyor.

Bay Bastien – Weston öğretmeni

Samson Fletcher, Weston'daki berber dükkanını işletiyor.

ACKNOWLEDGEMENTS

Kitaptan kitaba, teşekkürlerim aslında hiç değişmiyor. Başladığımdan beri aynı insanlarla çalışmaya devam ediyorum ve sürekli minnettar olduğum şey, çalışma şeklime uyum sağlamaları. Bu sektörde bu normal değil. Herkesin bir programı var. Herkesin kendi hayatı var. Herkesin başka yükümlülükleri ve başka müşterileri var. Kitabımı bitirmem veya siparişimi vermem gerekiyor, yoksa o tasarımcı, biçimlendirici veya editörle olan yerimi kaybedebilirim.

Maalesef yapamam. Hiçbir zaman yapamadım. Rutine ve zamanında olmaya önem veren biri için, son teslim tarihleri benim zayıf noktam.

Oturup da bu karakterler arasındaki konuşmaların nasıl geçeceğini düşünmeye başladığımda, bunları mutlaka yazacağımı biliyorum. Kelimelerin kendiliğinden geleceğini biliyorum.

Orada oturuyorum.

Kafamdaki karakterleri görün.

Neredeyse başardım.

Ve daha sonra...

Evet. Onun bunu söylemesini istiyorum, sonra o da aynısını söyleyecek. Ve sonra ben yine orada oturup onun ne diyeceğini anlamaya çalışacağım.

Elbette, her şeyi yazabilirim. Hikayeyi devam ettirebilir, kelimeler yazabilir ve kitabı bitirebilirim, ama biliyorum ki biraz daha düşünürsem, kahraman beni daha da çok gülümsetecek bir şey söyleyecek.

Bazı günler, masamda on saat oturuyorum ve aslında sadece üç saatinde yazı yazıyorum. Bazı günler ise bu saatlerin beşinde yazı yazıyorum. Bu durumda, kitabın yaklaşık üçte ikisini bitirene kadar ne zaman bitireceğimi tahmin etmek imkansız; ondan sonra ise neredeyse otomatik pilotta ilerliyorum.

Biçimlendirme sorumlum, iki haftaya daha ihtiyacım olduğunu söylediğimde "Merak etme, araya sıkıştırırım" dediğinde minnettar

oluyorum. Ya da editörüm, bir el yazmasını yine geç teslim ettiğimde neredeyse hiç tepki vermediğinde.

Elbette, herkesin zamanı değerli ve kimsenin ben hazır olduğumda yaptığı işi bırakmasını beklemiyorum, ancak ekstra zamana ihtiyaç duymayı önceden tahmin etmek zor ve gerektiğinde bu özgürlüğü kullanabilmek her şeyi değiştirdi. Bekke, Elaine, Chrissy, Ashlee, Marisa, Adrienne ve Lee'nin hikaye yazmanın çok zahmetli olduğunu ama ortaya çıkan sonucun buna değdiğini takdir etmelerine minnettarım.

Ofisimde aralıksız müzik dinleyen tüm YouTube içerik üreticilerine de teşekkür ederim. Gerçekten de isimsiz kahramanlar, hepimizin estetik açıdan hoş bir hayat yaşamasına yardımcı oluyorlar. İlham veriyorsunuz, ruh halimi besliyorsunuz ve odaklanmam için ihtiyaç duyduğum her türlü atmosferi sağlıyorsunuz. Özellikle favori kanallarıma teşekkür ederim: Inner Academia, Regnum Umbrae, Chill Music Lab, Galaxy Waves, Outdoor Therapy ve SP Sounds Chill.

Ayrıca...

Dystel, Goderich & Bourret LLC'ye—her zaman ulaşılabilir olduğunuz ve her gün gelişmeye yardımcı olduğunuz için Jane, Lauren ve Gracie'ye teşekkür ederim. Ve Nataly! Nataly'den e-posta almak çok hoşuma gidiyor! Nedenini biliyoruz. LOL

Sevgili PenDragons okuyucuları, sizi çok seviyorum! Seride neler olacağına dair teorilerinizi duymak için sabırsızlanıyorum!

Tüm kitap blogcularına, kitapstagramcılara ve BookTok hesaplarına—teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Yazarların kendi kitaplarını satmak için en iyi kişiler olduğuna hiç inanmadım. Okuyucular en iyisi! Oyunun kurallarını değiştirdiniz. Yazarak geçimimizi sağlayabiliyoruz ve siz de bağımsız yayıncılık topluluğunun daha önce hiç olmadığı kadar gelişmesine yardımcı oluyorsunuz. Geçtiğimiz yıl boyunca çok şey geldi ve neredeyse her etiketi yanıtlayamadığımı biliyorum, ama takdir edildiğinizi bilmenizi istiyorum. Güzel fotoğraflarınız, harika (veya komik) TikTok'larınız, incelemeler yazmak için harcadığınız zaman... Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum, ama elimden geldiğince tadını çıkaracağım. Teşekkür ederim!

Tüm yazarlara ve yazar adaylarına—paylaştığınız hikayeler için teşekkür ederim; bunların çoğu beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okuyucu ve sizin standartlarınıza ulaşmaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı.

Yazın ve yaratın, asla durmayın. Sesiniz önemli ve dışarıda birilerinin onu duymaya ihtiyacı var.

ABOUT THE AUTHOR

Penelope Douglas, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın çok satanlar listesine girmiş bir yazardır. Iowa, Dubuque'da büyüdü ve Kuzey Iowa Üniversitesi'nde siyaset bilimi okudu. Daha sonra Loyola Üniversitesi New Orleans'tan Eğitim alanında yüksek lisans derecesi aldı. Dört küçük kardeşi var, eşi ve kızıyla New England'da yaşıyor ve kahvaltıyı, cin içmeyi ve Hannibal Lecter'ı seviyor. Kahvaltıda cin içmiyor ama Hannibal'ın restoranında kahvaltı yapabilir. *omuz silkme*

Kitapları yirmiyi aşkın dile çevrilmiştir ve bunlar arasında Düşüş Serisi, Şeytanın Gecesi Serisi ve Punk 57, Doğum Günü Kızı ve Credence gibi bağımsız kitaplar yer almaktadır. Temmuz 2024'te çıkacak olan yeni bağımsız kitap Beş Kardeş'i ve yakında çıkacak olan Cehennemin Eğilmesi serisinin bir sonraki kitabı Sessiz Olanlar'ı takip edin!

Yeni bir kitap yayınlandığında haberdar olmak için 603-519-3800
numarasına DOUGLAS mesajı gönderin! (Sadece ABD için)
Sosyal medyadan takip edin!

Instagram: <https://www.instagram.com/penelope.douglas/>

Spotify: <https://open.spotify.com/user/pendouglas>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/TTPdSskp6R/>

BookBub: <https://www.bookbub.com/profile/penelope-douglas>

Facebook: <https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor>

Goodreads: <http://bit.ly/1xvDwau>

Web sitesi: <https://pendouglas.com/>

E-posta: penelopedouglasauthor@hotmail.com

Pen'in tüm hikayelerinin Pinterest panoları var!

<https://www.pinterest.com/penelopedouglas/>